

Giới thiệu Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới

Nếu là một độc giả yêu thích đọc truyện, thích khám phá những điều mới mẻ, những điều thú vị, thích tìm hiểu lịch sử lại có những suy nghĩ sáng tạo thì hẳn bạn sẽ rất hứng thú khi đọc truyện Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới, đây là một truyện khá hấp dẫn và lý thú từ chính trong cách xây dựng tình huống và kể chuyện của tác giả. Không phải là câu chuyện lịch sử chân thực nhưng đây là chuyện được viết lại với màu sắc khác, lạ nhưng cũng sống động.

Đây cũng là truyện xuyên không đầy sức hấp dẫn, với tình huống truyện thật oái oăm nhưng thật bất ngờ.

Hồ Độc Lập mở dần hai mí mắt, lơ mơ trông thấy khuôn mặt lạ lẫm đang lo lắng nhìn mình. Đây là đâu! nhìn lạ quá! sao lại có người mặc đồ cổ trang đây, mình đang ở đâu vậy, . Chớp chớp mắt thêm vài cái rồi chậm rãi mở ra, trong đầu nhanh chóng hình dung lại mọi chuyện. Một con đầu nhói truyền thẳng lên đầu, bắt giác hẳn bật tiếng kêu “Á a hử”.

Người đứng cạnh giường kêu lên với giọng éo lá tràn ngập sự lo lắng.

- Hoàng thượng, hoàng thượng ngài bị, ngài bị. . . bị.

Gần như quá lo lắng làm cho hẳn muốn mở miệng cũng trở nên lắp bắp xen lẫn sự kinh hãi.

-Ngự y mau mau ngự y, nhanh, nhanh, nhanh.

Ra là truyện với những điều thần kỳ trong lịch sử, là tác giả là nhân vật cầm tay dệt nên bức tranh mới trong những trang vàng của lịch sử, độc lạ và cũng đầy màu sắc. Đọc truyện để thấy hết những điều thần bí này, đọc để đồng hành cùng thời gian, cùng chuyến hành trình và cùng đi tới. Bạn cũng có thể theo dõi những truyện khác cùng thể loại như: Tay Súng Bắn Tia Lạc Về Thời Tam Quốc, Thiện Xạ Nhà Thanh,...

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên Việt

Hồ Độc Lập mở dần hai mí mắt, lơ mơ trông thấy khuôn mặt lạ lẫm đang lo lắng nhìn mình. Đây là đâu! nhìn lạ quá! sao lại có người mặc đồ cổ trang đây, mình đang ở đâu vậy, . Chớp chớp mắt thêm vài cái rồi chậm rãi mở ra, trong đầu nhanh chóng hình dung lại mọi chuyện. Một con đầu nhói truyền thẳng lên đầu, bắt giác hẳn bật tiếng kêu “Á a hử”.

Người đứng cạnh giường kêu lên với giọng éo lá tràn ngập sự lo lắng.

- Hoàng thượng, hoàng thượng ngài bị, ngài bị. . . bị.

Gần như quá lo lắng làm cho hẳn muốn mở miệng cũng trở nên lắp bắp xen lẫn sự kinh hãi.

-Ngự y mau mau ngự y, nhanh, nhanh, nhanh.

Trong khi những người khác đang vì tiếng rên của hẳn lúc nãy mà cuống cuống, hẳn không tự chủ nằm lại xuống giường, trong đầu nhanh chóng sắp xếp chậm rãi một lần nữa những thông tin trong đầu. Mặc dù không mở mắt nhưng những cử động, lời nói của người xung quanh ,hẳn không bỏ sót tí nào.

-Ngọc ngự y mau mau, mời ngài. - hẳn nghe tiếng nói của người kẻ bên gấp gáp.

Một cảm giác mát lạnh từ tay truyền tới, sau đó mí mắt của hẳn cũng bị người ta kéo lên coi khiến cho hẳn giật mình theo bản năng rồi khi không cảm nhận được sự uy hiếp nào từ đối phương, hẳn thả lỏng mình hơn.. Tiếp tục tưởng nhớ lại mọi chuyện.

Hẳn có tên là Hồ Độc Lập, cha thân sinh của hẳn đã từng tham gia quân ngũ và chiến đấu chống TQ năm 1979 trong chiến tranh biên giới, sau này khi xuất ngũ lấy vợ mới sinh được ba đứa con trai lần lượt đặt tên là Hồ Quyết Chiến, Hồ Thắng Lợi, Hồ Độc Lập... Hẳn là con thứ ba Hồ Độc Lập.

Nghe kể lại, hồi đó ông nội hẳn họ Nguyễn, sau này tham gia kháng chiến chống Pháp, hồi đó gia đình ông nội ở vùng cao, Vì nghe danh Cụ Hồ mà xin đầu quân gia nhập bộ đội. Trở thành Bộ đội cụ Hồ, rồi vì ngưỡng mộ cụ hay sao đó mà tự đổi họ Nguyễn thành họ Hồ. Sau này cụ hi sinh ở chiến trường nam Trị Thiên.Từ đó gia đình hẳn lấy họ mình là Hồ.

Sau kháng chiến thành công. Vì gia đình có công cách mạng nên được ưu tiên nhiều, có điều kiện học hành cả ba anh em nhà hẳn đều đỗ đạt. Riêng hẳn quyết theo nghiệp cha ông tham gia quân ngũ. Nhờ cố gắng quà cấp phong bì đều đặn, biết làm người, cộng với thành tích học tập nghiên cứu nên năm 27 T hẳn tốt nghiệp tiến sĩ học viện kỹ thuật quân sự của nước nhà. Rồi được cử sang Nga học tập thêm 3 năm nữa. Sau đó về làm việc tại quân cảng Cam Ranh với quân hàm thiếu Tá.

Ngày 27/7 năm đó đơn vị của hẳn khi đang cùng đơn vị tàu ngầm tuần tra trên vùng biển trường sa (việt nam) Đơn vị hẳn nhận được tín hiệu cầu cứu của

ngư dân đang đánh bắt ở đây vì bị tàu hải giám TQ rượt đuổi và xả súng vào tàu. Quá quen với việc tranh chấp với TQ trên vùng biển này, từ lâu các cuộc đụng độ nhỏ vẫn thường xảy ra liên tiếp không có dấu hiệu ngừng lại. Những năm gần đây TQ các lúc càng hống hách không kiêng dè lần tới. lượng đụng độ giao tranh cũng tăng lên ngày một nhiều. Hi sinh không ít chiến sĩ. và hôm đó bất hạnh là hân hi sinh. Bị một phát đạn bắn thẳng vào bụng cứ ngỡ sẽ chết. lúc tỉnh dậy thấy mình lại nằm ở đây...

Khoan đã còn một vùng kí ức khác: ‘Nguyễn Quang Toàn, Quang Trung, Đại Việt, Hoàng Đế, Phú Xuân .... ‘.” Ấc không lẽ ta xuyên việt rồi.” một tiếng nói vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của hân.

“Hoàng Thượng đã không sao rồi, tạm thời không ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng cơ thể vẫn yếu, ta kê đơn này nhằm để cho bệ hạ bồi bổ thêm”.

“Hoàng thượng! ta xuyên việt về thời phong kiến, không lẽ việc xuyên việt trong truyền thuyết là có thật” Lúc trước đêm đêm hân vẫn hay cày cuốc những truyện về xuyên không trên mạng internet nhằm giải tỏa sự tò mò và trí tưởng tượng phong phú, nhưng chẳng bao giờ tưởng điều đó có thể xảy ra... Lần này chẳng biết nhà hân phong thủy thế quái nào mà được các thánh Ala, Thích Ca, Gieessu...vv, cho hân cơ hội ngàn triệu năm, tỉ năm, nói chung là rất lâu năm, được chết sống lại trong kinh thánh. ‘Không biết xuyên việt đến đây rồi có thể xuyên về được hay không nữa, hỏi hân đọc truyện xuyên không ở trên internet thì chẳng thấy ai có thể xuyên việt quay lại cả. Hầu hết các thánh chỉ cho vé đi thôi chẳng ai có vé về hết.’

Hồi trước nghe giảng hồ ở thời hiện đại đồn ầm trên internet rằng xuyên việt cũng có hai loại, một là xuyên việt đến thời quá khứ nhưng không được làm thay đổi lịch sử.

Hai là xuyên đến một không gian song song nhưng có thời gian chảy chậm hơn so với thế giới hiện đại...vv. Có rất nhiều giả thuyết được đưa ra đại loại như vậy nhưng chẳng ai chứng minh được đúng sai. Cả đám chỉ biết gân cổ cãi chán rồi thì nhau kiểm truyện đọc tự sướng đúng với phong cách của mình.

Hân cũng từng là một trong số đó, nay chuyện xuyên không thế nào lại rớt ngay trên người chết là hân. thậm nghĩ ‘có khi nào các thánh thấy ta kiếp trước 30t vẫn còn zin nên thương hại không nỡ cho ta chết, lại cho ta xuyên việt về quá khứ tán các em gái ngây ngô ở đây không’.

Nghĩ đến đây khoe miệng hân cho ra một điệu cười đầy bi ối hèn mọt rớt kèm theo một ít nước, người xung quanh thấy điệu cười của hân không kìm được mà cảm thấy lạnh cả xương sống. Đang nhắm mắt mơ màng giọng nói ồ ồ lúc trước lại vang lên khiến hân cắt đứt dòng suy nghĩ mà các trẻ nam trên 18t thường ao ước.

-Hoàng thượng ngài cảm thấy ra sao, nô tì lo lắng, xin giữ gìn long thể.

Tỉnh táo lại sau mơ mộng, mở mắt ra nhìn chăm chú không chớp mắt từ từ chậm rãi qua mọi góc cạnh, tường đồ vật con người trong gian phòng. Cột gỗ chạm khắc hình rồng, lư hương, giường ngủ, tường cửa, trần mái...vv cho đến các vật dụng thường ngày như chén bát ‘wa toàn đồ cô không nha, chỉ cần mang một ít trong những thứ này về thời hiện đại thì chắc ta phải giàu to’. ‘còn tên này chắc là thái giám rồi, trông tuổi cũng không lớn vậy mà bị cắt mất, đúng là tội thật’ ánh mắt hân đảo vài vòng trên người tên thái giám từ sẫm soi đến lạnh lùng rồi chuyển thành sự thương hại.

Tên thái giám bị ánh mắt của vị hoàng đế đảo qua vài lần mà không nói năng gì, liền cảm thấy như mọi bí mật đều bị nhìn thấu ‘không lẽ bệ hạ biết ta lên nhận tiền đứt lót của Bùi thái sư rồi nên mới nhìn ta như vậy’ nghĩ đến đó chân hân như nhuyễn ra chuẩn bị quỳ gối khóc lóc nhận tội, nghĩ ‘chắc bệ hạ sẽ nể tình công bảy lâu hầu hạ cạnh bên mà tha cho ta một mạng’.

Nghĩ vậy, đang chuẩn bị quỳ xuống nhận tội liền thấy ánh mắt của hoàng đế chuyển sang nơi khác, thấy như được tha bổng tên thái giám thở phào một phen trong lòng, nếu không phải đang đứng trước mặt vua thì quả thật hân đã ngã nhào xuống đất rồi, trong nội tâm hân thầm thở với trời xanh ‘lần sau không lấy tiền biếu xén của tên Bùi thái sư kia nữa. không thể lấy cái mạng nhỏ mình ra chơi đùa được. vàng bạc phú quý gì đi nữa cũng phải có cái mạng mới hưởng thụ được’.

Hồ Độc Lập chẳng dừng lại, ánh mắt lập tức bị cuốn hút bởi sáu nữ tì đứng gần cửa ra vào, phải nói con gái ngày xưa dù không son phấn nhưng lại thật đẹp, thật duyên. Nhìn các nàng tuổi thật không lớn lắm khoảng mười bốn mười lăm mà thôi, nước da trắng cổ dài thân hình thì hết chê, nếu chờ thêm vài ba năm nữa khi “điện nước” được nâng cấp đầy đủ thì lại khỏi phải bàn. ‘Mấy em này nếu đem về thời hiện đại dù không là người mẫu nổi tiếng thì cũng là hotgirl của một trường, đặc biệt nữa các nàng đều nguyên tem hết đấy nhá’.. khụ khụ.

Haizz... cái thân thể này thật không được tốt cho lắm, nói ra tên của hân ở đây là Nguyễn Quang Toàn chính là con trai của vị anh hùng dân tộc Quang Trung, sau khi Quang Trung mất đi hân lên ngôi hoàng đế khi mới được hơn 9 t lấy hiệu Cảnh Thịnh. Bây giờ là Cảnh Thịnh năm thứ 3, khi Quang Trung hết tang khó 3 năm, Quang Toàn bị bệnh sùi biễn chứng nguy kịch nằm trên giường cả tháng, ba ngày trước bắt đầu hôn mê nay mới tỉnh lại thì bị linh hồn hân nhập vào chiếm được, giờ đây thân thể này mang lẫn hai phần trí nhớ xen kẽ đầy lộn xộn.

Nếu nhập hồn vào vị vua khác đã hay, hân nhập hồn vào Quang Toàn, mang tiếng làm vua rất oai phong, nhưng thực tế Quang Toàn lại là một ông vua mất nước, là Tàn nhĩ thế của Việt Nam, mang tiếng xấu truyền đời, sau bị Nguyễn Phúc Ánh chém đầu cùng với các tướng lĩnh Tây Sơn. Người đời sau này khi nhắc đến tướng soái vua quan nhà Tây Sơn đều gờ cao ngón cái nói một tiếng ‘ANH HÙNG’ còn nhắc đến hân như là một vết nhơ là nguyên nhân chính làm cho nhà Tây Sơn suy yếu. Dẫn đến việc nhà Tây Sơn sụp đổ nhanh chóng trước sự xâm lấn của chúa Nguyễn Phúc Ánh ở đàng trong.

Hồ Độc Lập đứng dậy khỏi giường dặn tên thái giám đi lấy cho hân cái gương. Hồ Độc Lập giờ này đều không quản mình là ai, việc hân quan tâm nhất lúc này là khuôn mặt đẹp trai của mình ở kiếp trước nay biến thành cái dạng gì không biết, có phải trùng nhầm tên có vẻ ngoài xấu xí bi ối như tính cách của tên Cảnh Thịnh hay không. Còn lại cái gì mà vua mất nước, tiếng xấu muôn đời thì cứ để sau vậy.

Cầm trong tay chiếc gương đồng tên thái giám mang cho. Khá bất ngờ, nghi hoặc nhìn lại tên thái giám, làm cho tên này lo sợ không biết mình bị bắt tội gì, chẳng giám cúi mặt lên. Hồ Độc Lập lại tự nghĩ ‘không lẽ bây giờ thủy tinh vẫn chưa ra đời hay sao?, có khi nào bọn thái giám này chơi mình không đây?. thách chúng cũng không dám à’. Chấn thêm nghĩ nhiều, gạt bỏ thắc mắc qua một bên, hân đem tập trung sự chú ý vào nhan sắc của mình...

‘Ôi lạy trời, tên này còn đẹp trai hơn hẳn kiếp trước nữa cơ, không lẽ những tên càng xấu tính càng vô dụng lại càng đẹp trai, theo kinh nghiệm của hần, kiếp trước đã vậy, kiếp này cũng vậy những tên càng bản tính lại càng có nhan sắc, ví dụ như tên Quang Toàn này chẳng hạn, làm trái mệnh cha, tin dùng nịnh thần, ham chơi, háo sắc, cướp đoạt vợ thần tử, cường bạo em vợ ... lại có khuôn mặt bảnh bao như vậy, nhưng mà lúc này đây ta lại thích! thank you god!’. Đúng là ông trời rất công bằng cho người ta bên trong xấu thì bên ngoài sẽ đẹp và ngược lại, chẳng thiên vị ai bao giờ.

Quay sang nhìn người thái giám bên cạnh, lục lại trong kí ức của Quang Toàn. lão tên là Phúc thường ngày Quang Toàn vẫn gọi là Phúc, lão coi sóc hần từ lúc 5t đến bây giờ, là người thân cận với hần hằng ngày còn hơn cả mẹ. “lão Phúc! ta vừa bệnh dậy có một số chuyện nhất thời quên mất”.

không muốn ai biết bí mật của mình nên hần đổ tất cả lý do về những hành động cổ quái vừa rồi cho việc giảm mất trí nhớ do bệnh

- trong cung không có gương thủy tinh sao.

Lão Phúc nghe được một cái tên lạ hoặc chưa nghe bao giờ

-thủy tinh sao? hoàng thượng! không biết thủy tinh là gì, thứ cho lão nô ngu muội không biết.

Quang Toàn nói:

-thủy tinh là thứ trong suốt, hay còn gọi là lưu ly đó.

- Lưu ly, nô tài biết, nhớ năm đó có một đoàn buôn tây dương đậu thuyền ở bến vân đồn, có dâng lễ vật lên cho tiên hoàng trong đó có một bình hoa lưu ly trong suốt, còn gương lưu ly nô tài chưa nghe qua bao giờ.

Hần thầm nghĩ 'nếu đã có bình thủy tinh sao lại không có gương thủy tinh, không thể chưa ra đời được, với lại công nghệ làm thủy tinh cũng không khó, từ thế kỷ 14 ở châu âu thủy tinh đã được sản xuất khá là đại trà rồi, chắc có lẽ thủy tinh là đồ dễ vỡ, tàu thuyền châu âu vượt đại dương qua đây không thiếu sóng gió, với lại các thương nhân phương tây thời bấy giờ vẫn chưa đánh giá hết tiềm năng của vật dụng đồ thủy tinh tại phương đông’

Nghe vậy rồi thôi hần cũng không có suy nghĩ nhiều. lão Phúc lên tiếng

- nô tài vừa cho người dọn thức ăn, mời hoàng thượng dùng bữa.

Hần bây giờ mới để ý bụng mình sôi lên nãy giờ vì đói, Hồ Độc Lập nãy giờ không biết là do theo quan tâm đến chuyện nhan sắc, mà quên lo cho cái bụng mình

- được! dọn lên đây luôn đi, ta cũng cảm thấy đói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Làn Đầu Tiên Lên Triều

Một tháng kể từ ngày Hồ Độc Lập xuyên việt đến Việt Nam thời kì cận đại, lấy lý do sức khỏe không lên châu triều, thường ngày chỉ đi dạo quanh hoàng cung, tập thể dục, không lại trò chuyện cùng một số cấm vệ quân canh gác trong hoàng cung. Đường nhiên trò chuyện nhiều nhất vẫn là lão Phúc bên cạnh hần.

Thì ra hần là Nguyễn Quang Toàn, ở đời sau nổi tiếng là phá gia chi tử, mới 9t thì lên làm hoàng đế, gần 3 năm ngồi trên ngai vàng hưởng thụ thành quả ông cha.

May mắn là đến bây giờ Quang Toàn vẫn chưa làm ra việc gì xấu nha. Bất quá từ đây về sau những ngày lành của Quang Toàn coi như chấm dứt, nối tiếp những sai lầm cuối cùng làm vào cảnh nước mất nhà tan, thân mình bị chém nơi pháp trường, vợ cũng bị người ta đưa vào hậu cung.

Bây giờ là mùa đông Cảnh Thịnh năm thứ 2, tức khoảng vào tháng 11 năm 1794, Quang Toàn năm nay chỉ vừa khoảng 12 tuổi mà thôi, uy tín trong triều dường như không có mấy, hần vững vàng ngồi trên ghế rồng cũng vì uy danh do cha hần Quang Trung để lại.

Trước khi mất Quang Trung kêu các quan lại mà dụ cho tướng Trần Quang Diệu và quan đại thần Trần Văn Kỳ làm phụ chính, nhưng sau vì Quang Toàn chuyên dùng cận vệ, thái sư Bùi Đắc Tuyên nên mọi quyền hành dường như rơi vào tay Tuyên cả. Trần Quang Diệu lại bận rộn dẫn quân chống cự với nhà Nguyễn ở Nha Trang, còn quan đại thần Trần Văn Kỳ bị vu khống mưu phản sau giáng xuống làm lính.

Hồ Độc Lập vừa nghĩ lại vừa thầm khinh bỉ tên Quang Toàn này, làm gì trên đời có cái tên nào ngu xuẩn như vậy, sao mình lại đầu vào tên ngu như vậy nè.

May mà tên này dù sao cũng là vua một nước, nên tạm thời không cần phải lo lắng chuyện cơm nước ăn mặc, với lại ta bây giờ đâu phải thực là Quang

Toàn ngày xưa, ít ra cũng có khinh nghiệm sống hai kiếp, kiếp trước cũng thuộc tầng lớp trí thức có bằng tiến sĩ kĩ thuật về quân sự trong nước hẳn hoi.

Hoàng thành Phú Xuân bây giờ đâu được như sau này. Hoàng Thành ở kiếp trước đa số do các đời vua Nguyễn thay nhau xây dựng thêm một loạt các đền đài cung điện. Còn hiện tại vẫn rất đơn sơ, là thủ phủ của các đời chúa Nguyễn trước đó, rồi còn trải qua các đợt chiếm đóng của quân Trịnh nay mới đến Nhà Tây Sơn chọn làm nơi đóng đô. Từ lúc lập nước đến nay Nhà Tây Sơn phải đối mặt với thù trong giặc ngoài, chiến tranh liên miên, làm gì để ý đến việc trang hoàng xây dựng đền đài.

Khi hán nói chuyện còi mờ với các vệ lâm quân. Quan sát dáng vẻ của họ, đa số đều rất tự tin vào bản lĩnh đánh giặc của mình Hồ Độc Lập lại có cái nhìn mới về đội quân nông dân này. Quang Trung tuy mất đi 3 năm rồi nhưng đội quân dũng mãnh thiện chiến của ông thì vẫn còn đó về cả số lượng lẫn chất lượng. Phải dùng từ trăm trận trăm thắng, vũ dũng, tinh nhuệ trong tinh nhuệ để hình dung đội quân này. Lấy một có thể địch 3-4, tính kỷ luật cao nên tướng Trần Quang Diệu chỉ cầm hai vạn quân đã có thể khiến cho quân chúa Nguyễn tại thành Nha Trang đóng cửa cố thủ không dám ra chiến, lại càng không dám đưa quân tiếp viện dù cho chúa Nguyễn có 12 vạn quân ở Gia Định.

Nhà Tây Sơn hiện tại có đội quân khá hùng hậu khoảng 80000 quân chính quy, một lượng lớn quân địa phương ở các nha môn huyện phủ, chưa kể gần 10 vạn người thuộc diện ngụ binh ư nông, chỉ cần khi chiến tranh liền có thể điều động.

Quân chính quy chia làm các loại như :bộ binh, thương binh, cung binh, kỵ binh, tượng binh, thủy binh, thần cơ binh...vv. Có 3 vạn đóng rải rác ở các đạo dinh phía Bắc Hà, phòng ngừa tàn dư Lê Trịnh và nhà Thanh, một số đóng ở Phú Xuân, khoảng 4 vạn còn lại chia ra trấn giữ và đối kháng với quân Nguyễn ở đảng trong.

Theo cách nhìn nhận của Hồ Độc Lập việc duy trì một lượng quân đội lớn mạnh như vậy về lâu về dài đối với triều Tây Sơn không phải là việc tốt lành gì. Đại Việt trải qua các năm chinh chiến liên miên, số người chết khá nhiều, ruộng đồng bỏ hoang không ai cấy cấy, một lượng lớn dân ông tham gia quân đội, việc đồng áng chắc chắn bị bỏ bê.

Nhà Tây Sơn vừa thành lập còn non trẻ, tất cả đều dựa vào nông nghiệp, bộ máy quản lý nhà nước chủ yếu theo lối quân sự. Chúa Nguyễn lại nhìn chăm chăm từ phía nam, như hồ nhìn mồi, chiếm lấy cùng đồng bằng sông cửu long màu mỡ, ngày đêm tích sức lực lượng. Chỉ cần một vài năm mất mùa, đất nước sinh ra bất ổn, lúc đó chẳng cần biết quân đội dũng mãnh ra sao, chỉ biết binh lính mang bụng đói chắc không đánh được giặc, nhà Tây Sơn tất vong không nghi ngờ.

‘Haiz... cứ cái đà này chờ vài năm nữa thế nào cũng bị lôi ra chém, còn vợ bị người ta lôi vào hậu cung thật mất thôi. Không muốn bị như vậy chỉ còn cách tận dụng hai kiếp làm người, thay đổi số phận vậy, tránh để mất mặt anh em xuyên việt.

Ban đầu hán lo lắng nếu như thay đổi lịch sử, hán liền biến mất khỏi thế giới này, nhưng không thay đổi cũng không sống được bao lâu, chỉ sợ còn chết thảm hơn là bị biến mất. Chỉ hi vọng đây là thế giới song song với trái đất, như vậy hán dù làm thay đổi lịch sử cũng không ảnh hưởng gì đến tương lai nơi mà hán đến, ở đó còn có gia đình hán người thân của đây

Xem ra chỉ còn cách đó. Ta thế nếu như đây thật chỉ là thế giới song song. Không liên quan gì đến thế giới thật thì bọn giặc cướp nước ta hãy coi chừng. Hán kiếp trước chết bởi bọn giặc Trung Qua, thù này không thể không báo đó. Còn có Pháp Mỹ, Bọn này không có tư thù với ta nhưng lại có thù với ông cha ta a. Thù này lại không thể không tính cùng bọn chúng rồi.

Với lại xuyên việt rồi ta còn phải đi tán gái nữa mà.’ Không tự chủ được hán đưa tay xuống đũng quần mà nhủ thầm ‘chú em nhanh lớn lên cái nào, anh còn phải thực thi sứ mệnh vĩ đại của dân ông nữa đó’.

Hán thật nghĩ thông suốt rồi, không nên sống uống một kiếp người. kiếp trước đã không muốn kiếp này lại càng không.

“Hoàng thượng! hoàng thượng nên vào triều sớm” mới sáng ra đang ngủ ngon đã nghe tiếng kéo éo của lão phúc, cả tháng nay ăn ngủ thoải mái không lo giờ giấc, bây giờ lại phải dậy sớm thật không quen.

Nhưng cũng không trách lão phúc được, đây là hôm qua Hồ Độc Lập suy nghĩ thông suốt hoàn cảnh hiện tại của mình nên dẫn lão làm thế. Nhưng Hồ Độc Lập không nghĩ phải dậy sớm vậy, bây giờ đang là tháng 11 ah. Ở phú xuân vào thời gian này khá lạnh, muốn rời khỏi giường thật là việc không dễ dàng đâu.

- bây giờ là mấy giờ. Trời đã sáng đâu nào, sao phải dậy sớm vậy!

Hán lấy bộ dáng làm biếng như mèo hỏi lão phúc.

-Hoàng thượng! giờ mọ rồi, nhanh rời giường không lại lên trễ ah.

lão phúc nói lời này như nhắc khéo hán trước đây đã lên triều trễ không ít. Làm cho hán có tiếng lười nhác bỏ bê việc nước, ít ra trong mắt các quan thì là như vậy, chỉ không trực tiếp nói ra thôi.

Một hồi nhón nháo hường thụ người đẹp cung nữ giúp thay đồ, ăn điểm tâm bữa sáng. Mặt trời bắt đầu mọc đưa ánh sáng chiếu rõ xuyên thấu qua cửa sổ, Quang Toàn cũng cất bước về điện Thái Hòa.

Đây là lần đầu tiên vào triều, cũng là lần đầu tiên gặp mặt các triều thần. Quang Toàn ngồi cao cao tại thượng trên ghế rồng, theo tường tường của hán thì cũng không phải tốt lắm. kém xa so với ghế rồng trong phim tàu mà hán thường xem ở kiếp trước. Quang Toàn trên ghế rồng xem lũ triều thần ở dưới hành

lễ, một đám quỳ trên mặt đất hô to vạn tuế. Một cảm giác quân lâm thiên hạ tràn vào trong nội tâm, kích động, thấy mình như bao quát chúng sinh, thấy lưng lưng.

Quang Toản căn bản không biết những người này, có quá nhiều khuôn mặt khác nhau hiện diện ở bên dưới, dễ dàng phân biệt hai bên văn võ chia ra khoảng tầm 80 người, xếp thành 4 hàng đứng trong một đại sảnh lớn. Quang Toản nghe ra có rất nhiều khẩu âm từ các vùng miền khác nhau, bắc trung nam đủ cả. Bất quá hắn cũng không lấy gì làm khó, hắn nghe đều hiểu được cả.

Năm đó vua quang trung coi trọng chữ nô, nên cả nước cũng theo lối đó mà nói viết phần lớn bằng chữ nô. Chữ hán vẫn dùng nhưng cũng không còn chiếm đa số, bởi vậy ngôn ngữ mà các triều thần nhà Tây Sơn dùng thông dụng với thực tế câu chữ dân tộc, không còn quá nhiều phụ thuộc vào từ hán.

- có việc báo lên, không việc tan triều. - Một vị thái giám xướng lên

Quang Toản nhìn xuống đám quan viên bên dưới, hắn để ý thấy một quan viên ở cuối hàng sau một hồi dường như cân nhắc việc gì đó rồi lấy bộ dáng hiền ngang không sợ chết đứng ra nói với giọng đặc bắc hà. - Thần có việc xin tâu” Quang Toản ra hiệu đồng ý: -chuẩn tâu”.

-Thần kính xin hoàng thượng xem xét quan phụ chính Trần Văn Kỳ là bậc tôi trung, được tiên hoàng tin dùng, nay vì can dấn chuyện Tướng Lê Văn Hưng mà bị giáng chức, thần thấy đây là hình phạt quá uất khuất, mong bệ hạ khai ân, thần vì lòng trung thành đưa lời can dấn nguyện quỳ chết nơi này” -.

Vị quan này nói xong liền quỳ xuống dập đầu nhìn hắn mà nước mắt lưng tròng.

- Lê Văn Hưng phạm tội mưu phản, Trần Văn kỳ còn đứng ra nhất quyết bao che cho hắn, còn nói lời đại nghịch, thánh thượng nể tình hắn đi theo tiên hoàng có công nên đã khai ân không giết, chỉ bị giáng chức. Ngươi còn dám đứng ra xin tội cho hắn.

Ở đầu một kẻ nhảy ra nói. Nhìn lại vị trí hắn đứng đúng là đứng đầu quan văn. Vị này chắc chắn là quan thái sư đầu triều nổi danh quyền thần trong truyền thuyết, cũng là cậu ruột của Quang Toản chính là Bùi Đắc Tuyên.

Thấy hắn ở đầu nhảy ra chen ngang không xin phép như vậy mà lại không có ai đứng ra ý kiến liền biết thường ngày Bùi Đắc Tuyên hoành hành ngang ngược như thế nào trong triều đình.

Hắn đang hưởng thụ cảm giác quân lâm thiên hạ, hay đầu bị tên cậu thái sư này nhảy ra làm mất hứng đang định phát tác nhưng ý thức của một người sống qua hai kiếp làm hắn kiềm chế lại. Bùi Đắc Tuyên người này tuy không có bản lĩnh gì nhưng đường đường là cậu vua, em gái là nữ tướng Bùi Thị Xuân, em rể là một trong thập đại hổ tướng Trần quang Diệu tay cầm binh quyền phụ chính. con rể là Ngô văn Sở đại tướng trấn thủ thăng long.

Phải nói rằng Bùi Đắc tuyên đã không còn tiếng phản đối trong triều. ngang nhiên gạt bỏ các thành viên trái chiều mà nạn nhân là các quan đại thần khai quốc, và các hệ phái đối lập với hắn trong triều. Những người này đều có ngạo khí sao chịu luôn cúi lấy lòng Bùi Đắc Tuyên được.

-E hem”.

Đáng háng một tiếng hắn nhìn các quan mà nói,

-Trẫm cũng thấy việc này còn có uẩn khúc, sau khi tan triều cho gọi Trần Văn Kỳ vào thư phòng gặp trẫm.

-Hoàng thượng, thần nghĩ Trần Văn kỳ bị tội đã rành rành không cần phải xem lại

Hắn nghe đến đây trong người đã bốc đầy lửa nóng rồi. không nhịn được hắn liền quát lên.

- Ngươi có cần nghĩ lên đây thay ta ngồi luôn không”.

Cả triều thần đứng người há hốc mồm ‘ hoàng thượng xưa nay chẳng phải thái sư nói gì nghe đấy hay sao, lần nào cũng vậy khiến các đại thần dường như quen với việc Quang Toản đều mọc trên mồm câu ‘rất phải, cứ theo cậu mà làm’. Sao lần này lại như vậy, có phải thái sư làm điều gì mất lòng vua chăng’.

Một số quan lại thuộc phe thái sư lại nghĩ.

‘liệu đây có phải là thái sư và hoàng thượng đang giúp nhau đóng kịch không, để thái sư khỏi bị mang tiếng là lộng quyền hay không. Nếu bên ngoài nhìn vào, đây có thể bịt miệng thiên hạ nhà’.

Số nhảy bén hơn lại nghĩ thâm ‘ thái sư đi quá đà làm hoàng thượng thấy khó chịu rồi, nay mai bị thất sủng là điều khó tránh khỏi ta không thể ngồi đây chờ chết chung, phải tìm cách giữ mình mới được’.

Bùi Đắc Tuyên bị hù chết rồi, thực tế tên này thuộc tốp người thích quyền lực nhưng không có gan làm kiêu hùng. Quang Toản quát to mấy tiếng làm hắn mềm nhũn cả chân. Người cháu này thường ngày đều nghe lời hắn mà, hôm nay không biết ăn nhầm thuốc gì lại đột nhiên thay đổi tính khí, liệu có phải bị bệnh dậy rồi sinh ra đầu óc có vấn đề hay không.

Thường ngày Bùi Đắc Tuyên chuyên vào cung bày trò này kia giúp vui cho quang toản, qt tuổi còn nhỏ ham chơi, nên rất thích người cậu như hắn, nhờ sự tin cậy đó mà Bùi Đắc Tuyên leo lên đến chức thái sư, rồi dần thu gom phe phái tập trung quyền lực vào tay mình. Bùi Đắc Tuyên nhanh chóng chiếm lại thời gian gần đây đã làm gì mất lòng người vua cháu này .

‘Hai tháng nay Quang Toàn bệnh không lên triều nhưng hần lại phải bận rộn chuyện thay đổi binh quyền ở Bắc Hà cho Ngô Văn Sở ra thay thế Võ Văn Dũng và Võ Đình Tú. Vậy nên ít không vào hoàng cung bày trò với Quang Toàn, với lại hần cứ cho rằng đã chiếm được niềm tin của người cháu này, nên chỉ lo gom góp phe cánh chờ lúc thời cơ chín muồi là có thể làm việc lớn, đổi khách thành chủ’

Đến đây Tuyên đã tự tìm cho mình một lý do, thầm nghĩ ‘tạm thời cứ như vậy, đợi mấy hôm ta kiếm ít trò chơi dụ dỗ hần là lại đầu vào đấy ấy mà, chờ thêm vài năm nữa, việc lớn của ta ắt thành công’. Hần đâu nghĩ rằng Quang Toàn bây giờ đầu phải là Quang Toàn cháu của hần nữa, mà do Hồ Độc Lập xuyên việt vào vai Quang Toàn

Tự cho mình liều thuốc an thần Bùi Đắc Tuyên quỳ xuống mở miệng.

-thần không giám, thần có tội, thần bị thất thố, xin hoàng thượng tha tội’.

Tên này còn biết xin tha tội vậy chứng tỏ quyền uy của vua vẫn còn, Quang Toàn nói xong liền cảm thấy mình bộp chộp rồi, đang lo lắng tên này có vì vậy mà trở mặt liền hay không, khi nghe Bùi Đắc Tuyên nói như vậy liền thở phào nhẹ nhõm. May mắn là nước chưa quá sâu nha, vẫn còn trị được.

Tạm thời còn chưa biết xử lý ra sao tên Bùi Đắc Tuyên này nhưng Quang Toàn cũng không có ý định buông tha, đầu phải lúc nào cũng có cơ hội bắt lỗi đầu. Nghĩ đến cái tên Lê Văn Hưng lúc này vị quan kia và Bùi Đắc Tuyên đều đề cập qua làm hần nghe thấy quen, cố nhớ lại.

Kiếp trước vì thích sử nên thường xuyên lên google tìm kiếm đọc các bài viết ở đây nên bây giờ cũng coi như có nhớ mạng máng tây sơn thất hổ tướng Võ Văn Dũng, Vũ Đình Tú, Trần Quang Diệu, Nguyễn Văn Tuyết, Nguyễn Văn Lộc, Đặng Văn Long, Lý Văn Mưu, Lê Văn Hưng. Nhà Tây Sơn vô tướng đây đây, không ít được phong đô đốc, phong hầu, nhưng để đứng trong thất hổ tướng đều phải là người tài trí vẹn toàn, soái cầm quân trải qua trăm trận cả.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lê Văn Hưng

Trong lịch sử sau này ghi chép về Lê Văn Hưng không nhiều nhưng nói chung chỉ toàn khen không thấy chê, điều đó có thể giúp hình dung về con người của vị tướng tài nhà Tây Sơn này. Hần cũng muốn nhìn xem chút về danh tướng này.

-Ai có thể nói cho trăm biết chuyện về Lê Văn Hưng rốt cuộc là sao, tại sao lại có chuyện Đại Tướng của Trẫm làm phản được’

Hần làm mặt nghiêm của trẻ con nói lớn, các đại thần nhìn bộ mặt non choẹt giả bộ nghiêm trang của hần trông quá khôi hài nhưng chẳng ai dám cười hần, chỉ là vị hoàng đế này có phải lúc bệnh uống nhầm thuốc hay không, người là do hần ra lệnh bắt, tội cũng là do hần khép, bây giờ lại làm mặt dày ra hỏi chuyện gì.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cũng có một số vị quan thật thà đứng ra giải đáp. Có một ít người nhay bén nhìn ra vị hoàng đế nhỏ tuổi này đang tìm cơ bắt tội Bùi Đắc tuyên, có không vì sao mãi mà không cho Tuyên đứng dậy.

‘Số là! vị tướng Lê Văn Hưng này của chúng ta là quan thái úy đương triều, lúc đó đánh thắng trận ở thành Phú Yên, giao thành cho Nguyễn Quang Huy giữ rồi đem quân về Phú Xuân, Thái sư Tuyên bắt tội Hưng là không hỏi ý kiến trước đã tự ý giao chức vụ cho Huy, nói Hưng có ý muốn làm phản, tâu lên phải chém đầu răn chúng. Đại tư mã Ngô Văn Sở can, nhưng không được. Quan Phụ chính Trần Văn Kỳ can thiệp làm cho Đắc Tuyên nổi giận giáng chức Trần Văn Kỳ, đẩy ra coi trạm Hoàng Giang, còn Ngô Văn Sở lại bị Tuyên sai ra Bắc hà thay cho Vũ Văn Dũng.’

Nghe lời cáo buộc Tuyên bắt đầu tỏ ra khiếp sợ rồi.

Hoàng thượng, thần bắt tội Hưng là có chứng cứ rõ ràng, Kỳ thông đồng với Hưng làm bậy tội không thể tha, tất cả chuyện thần làm đều là vì dân vì nước quyết không có chuyện lấy việc công trả tư thù riêng, hoàng thượng minh xét’.

Sắc nếu mà tin được lão thì heo đã biết leo cây từ lâu rồi’, các quan lại trong triều ai mà không biết tính Tuyên, khi nghe đến đây thì quay mặt đi tỏ vẻ ngán ngẩm, thật là bi ôi quá rồi.

Đến đây tiếng cãi vả giữa các bên bắt đầu sôi trào rồi, Quang Toàn cũng cảm thấy chưa biết phải làm thế nào, quả thật kinh nghiệm không có. Lũ thần mỗi người một ý đứng ra tranh luận không dứt bắt bẻ nhau.

Người cho rằng ‘Hưng chưa thông cáo lên vua mà tự mình bỏ nhiệm chức quan là sai, Kỳ biết sai mà vẫn bênh vực cho Hưng là không đc’ người lại có ý kiến Hưng là tướng cầm quân, tướng cầm quân ra trận có thể không nghe lệnh vua, trước làm sau báo là hợp với lẽ thường của nhà binh, nếu Hưng có ý đồ mưu phản thì đã không để lại thành mà dẫn quân về’...vv. Rất nhiều ý kiến được đưa ra

Hần nghe xong cũng cảm thấy nhưc đầu, càng nghe càng thấy càng loạn, thậm chí còn có chút hoài nghi liệu có phải Hưng tính làm phản thật không, nhưng suy nghĩ đó nhanh chóng bị hần loại ra khỏi đầu.

Một người đứng đầu quan võ từ này giờ giữ bàng quang không lên tiếng bước ra nói cất bước ra nói:

- Hoàng thượng sao không để cho Hưng lên triều tự mình oan cho mình.

Quang Toàn nhìn lại thấy một vị mặc sắc phục võ tướng khoảng tầm 40t hần không nghĩ ra đây là ai. Quay lại nhìn lão phúc có ý hỏi. thì ra vị này chính là tướng Phan Văn Lân.

Ngoài thất đại hồ tướng Quan trung còn đặc biệt xem trọng Lân có lần Quang trung nói “Sở và Lân là nanh vuốt của ta”. Đến nỗi quân thanh còn phải khiếp sợ ông và gọi ông là “Phi tướng quân” theo như ghi lại, ông vì không muốn dính vào việc tranh dành quyền lực và ngán ngẫm vì Quang Toàn mà treo ấn ra ở ẩn chốn rừng sâu. Quang Toàn thầm nghĩ “đây đúng là một viên Dừng tướng nha, lại không tham quyền, có lòng đoàn kết, ta phải dùng tốt mới được, để về ở ẩn đúng là phí mà, phải tìm cách lôi kéo thôi”.

Quang Toàn nghĩ là làm.

- Tướng Quân nói rất phải, người đầu nhanh đưa Hưng lên điện đối chất”. Ngoài miệng nói là đối chất nhưng thật ra trong lòng HDL đã quyết tha cho Hưng rồi, chỉ là cần phải ra về một chút mà thôi.

Rất nhanh một người thân hình vạm vỡ rắn chắc được giải lên tay còn bị buộc, đầu tóc rối bời, Hưng quỳ xuống hành lễ. HDL chẳng nói gì đi xuống phía dưới theo cái nhìn đầy ngờ ngạc của các vị đại thần. HDL nâng Hưng dậy, rồi cười trối cho y luôn miệng mà nói.

- Ừy khuất cho Hưng tướng quân rồi

Không để mọi người kịp phản ứng

- Hưng tướng quân cầm quân đánh thắng giặc, có công phải thưởng.

Rồi quay sang nói tiếp.

- Thưởng cho một bộ tướng phục, một trăm xấp lụa, một ngàn lượng bạc, chức vụ sẽ giao sau, tạm thời ở lại kinh chờ lệnh”. Hưng quỳ xuống tạ ơn xong lại nghe HDL nói tiếp. - Phạm việc có công được thưởng có tội phải phạt, việc tự ý bỏ nhiệm chức quan thủ thành trăm tin Tướng quân là vì việc công mà không phải do có lòng khác, song việc bỏ nhiệm phải tùy theo người có năng lực hay không, chứ không nên tùy tiện dùng người.

Quay sang nhìn Phan Văn Lân Quang Toàn nói tiếp

- Nay nhờ Tướng Lân vào phủ yên một mắt khảo sát chuyện coi giữ nơi đây một mặt giúp trăm coi Huy có đủ năng lực gánh vác hay không rồi tùy vào đó mà thưởng phạt, nếu Huy có đủ năng lực thì chứng tỏ Hưng tướng quân biết cách dùng người ắt được thưởng vì giúp ta chọn được người hiền tài, nếu không đc tức là không nhìn tặc phải phạt vì giao nhiệm vụ quan trọng chỉ người không đáng tin tưởng. Khanh có phục hay không.

- Thần tâm phục khẩu phục”. Hưng ôm quyền nói chắc chắn không dãi dòng. Quang Toàn cũng không để ý lão có trả lời thật tâm hay không.

- thần lĩnh chỉ.

Phan văn lân cũng ôm quyền nói

- tốt tốt lắm. Quang Toàn tỏ vẻ gật gù

Thật ra Quang Toàn kêu Phan Văn Lân đi Phú Yên cũng không phải nhằm dò xét gì Nguyễn Quang Huy, mục đích chủ yếu vẫn là đi thị sát việc canh giữ và sát nhập vùng đất Phú Yên mà thôi.

Do vùng đất từ đèo Hải Vân vào cho đến Bình Thuận chỉ được mới sát nhập vào sau lúc Quang Toàn lên ngôi, trước đây nó thuộc vùng quản lý của vua Thái Đức (Nguyễn Nhạc anh của Nguyễn Huệ). Sau khi Chúa Nguyễn Ánh đánh vào Quy Nhơn, vua Thái Đức không chống cự lại mới mời Quang Toàn xuất binh,

Sau khi đánh tan Chúa Nguyễn Ánh, Triều đình phú xuân cũng chiếm luôn đất này, vua Thái Đức đành phải thuận nước đẩy thuyền, không lâu sau ông cũng mất, từ đó về sau thuộc quản lý của triều đình phú xuân. Do có bối cảnh như vậy nên việc bố trí cai quản rất quan trọng, lòng người chưa ổn định, cần phải có một người đủ tin tưởng đến trấn an quan lại.

Quang Toàn quay người ngồi lại vào vị trí của mình nói “ Hưng tướng quân vất vả rồi, nhanh vào tắm rửa thay y phục, chuyện khác hẵng nói sau”

- Thần tạ ơn hoàng thượng”. Hưng thi lễ rồi được thái giám dẫn ra khỏi điện

Đại diện an tĩnh trở lại, hần không nhìn Bùi Đắc Tuyên đang quỳ phía dưới mà nói.

- Phục lại tất cả chức vụ cho Trần Văn Kỳ, khi về đến kinh phải nhanh chóng vào gặp ta.

Một số quan tướng nghe vậy vui mừng, cho thấy vị Trần Văn Kỳ này không hề từng là quân sư cho Quang Trung rất được lòng người trong triều, Trần Văn Kỳ là nhân tố quan trọng quyết định việc Quang Trung tiến quân ra bắc lần thứ nhất, cũng là người đề xuất việc Quang Trung xưng đế, phải nói Kỳ

có thể ví như Nguyễn Trãi dưới thời Lê Lợi khởi nghĩa vậy.

Vị quan đang quỳ phía dưới lại càng kích động hô to “Hoàng thượng anh minh” rồi cả triều thần cũng vì đó mà đồng thời góp tiếng khiến cho câu “Hoàng thượng anh minh” được phát ra từ các giọng bắc trung nam có phần khác lạ, đầy ý vị.

Quang Toàn nhìn về phía Bùi Đắc Tuyên, thoáng suy nghĩ một chút nói.

- Tuyên thân là cậu của ta, đường đường là thái sư đương triều, tước phong đến nội hầu, nhưng lại cố ý phạm vào ba tội lớn, một là lộng quyền, hai là hãm hại trung thần gây mất đoàn kết nội bộ, ba là kéo bè kết đảng nhằm mưu đồ bất chính, nay các khanh nghĩ ta nên xử tuyên sao đây.

Vừa nghe đến đó Tuyên liền biết mình lần này quả thực xong rồi, thường ngày trong triều hần cựa là cậu của vua mà lên mặt hống hách làm mich lòng không ít người, chỗ dựa nay không còn. Quang Toàn hỏi như vậy khác gì hỏi mèo có nên ăn thịt chuột không. Nội tâm sợ hãi lại thêm thường ngày chẳng chịu tập sức khỏe, Hần cho quý luôn như vậy liền không còn sức lực chống đỡ, Tuyên ngất ngay tại chỗ.

Hần cho người đi ra khỏi triều. chúng triều thần biết ý hẳn hỏi như vậy không phải là muốn ghép tội Tuyên mà đang cứu mạng y. Tội của Tuyên theo lý phải chém, Quang Toàn muốn giữ phép nước lại càng nên chém, nhưng tuyên lại là cậu của vua, thái hậu nương nương vẫn còn sống sờ sờ ra đó. Vua muốn tha cho Tuyên lại sợ người không phục, nói “vua vì tình riêng, mà không làm gương”.

Chúng triều thần này leo lên được đến đây ai mà lại không phải là lão hồ ly trăm năm, kinh nghiệm quan trường đoán ý bề trên đâu thiếu. Mở đầu hoàng thượng chẳng nói “Tuyên thân là cậu ta” như vậy mà còn không hiểu ý hoàng thượng thì thật nên về nhà chăn heo là vừa, không nên lăn lộn chốn quan trường nữa kéo có ngày chết rồi mà không hiểu vì sao mình chết.

Đương nhiên trong ý của hoàng thượng càng kể tội tuyên, không có tội nào là nhỏ cả, bởi vậy càng không thể xin y vô tội được, bá quan không ít người đứng ra bắt tội Tuyên, nhẹ thì giáng chức quan nặng lại bắt giam vào ngục, tuyệt không ai xin tha, càng không người nói phải chém khiến Quang Toàn bất ngờ lấy làm mừng, lại khâm phục đầu óc lẫn ánh mắt quan trường của các vị này, có thể leo lên đến đây không phải không có lý do.

Quang Toàn nghe một hồi ý kiến ra về chăm chú một lúc, liền biết đến lúc phải đưa ra quyết định rồi.

- Vậy nay cắt hết chức tước của tuyên cho về quê cũ an hưởng tuổi già”.

Hần nghĩ nghĩ dù sao cũng chỉ cắt chức chứ không xét nhà. Cho Tuyên về quê cũ cũng là phú ông một vùng. Đưa về quê cũ lại nhằm tránh Tuyên ở lại kinh làm một số chuyện không an phận, thế nào cũng bị mất đầu.

Đến đây thời đại quyền thần Bùi Đắc Tuyên dễ dàng chấm dứt, tuy sớm hơn trong lịch sử chỉ hơn tháng nhưng đây lại là bước ngoặt lớn. nếu không không lâu sau đó Tuyên liền bị Vũ Văn Dũng chìm xuống sông. Đây quả thật hẳn là đang cứu mạng Tuyên nhưng việc này nói ra ai mà thêm tin cơ chứ, bởi vậy hẳn cũng chẳng cần phải nói rồi.

Tiếp sau một số chuyện lông gà vô tội đều báo lên, hẳn cũng không có hứng thú theo dõi, chỉ cho các quan lại tự bàn tới bàn lui một hồi rồi xong, vậy mà cũng thật nhiều chuyện, khi kết thúc buổi triều liền đã trưa rồi. Tiệc dịp Quang Toàn cho mời các quan ở lại ăn trưa.

Lúc này đây dân ta vẫn chưa có chuyện ngày ăn ba bữa như sau này, chủ yếu là hai bữa sáng tối, sáng 8-9h một bữa, chiều 2-3h một bữa, buổi trưa chỉ ngồi nghỉ ngơi uống nước ăn dặm. Phù hợp với lối lao động sản xuất thuần nông.

Hần xuyên việt qua đây liền không quen với việc này, cả tháng nay hẳn đã cho sửa lại giờ giấc ăn uống của bản thân. Ban nãy cho thái giám đi ngự thiện phòng kêu làm món ngon buổi trưa mời chư vị bá quan ở lại ăn cơm. Thầm nghĩ ‘cũng phải nên lấy lòng các vị này một chút nha, ân uy phải đủ, muốn dễ dàng cho sau này thuận tay thuận chân giao phó công việc thì ban đầu nên cho một ít ngon ngọt trước, với lại cũng không tốn kém bao nhiêu, lại lấy được cảm tình tốt, việc gì không làm”.

Được vua mời ăn tất nhiên là việc tốt rồi, chẳng ai lại phản đối cả, chỉ thấy bất ngờ vì việc này xưa nay hiếm. thấy vua hôm nay chẳng giống thường ngày, nghi bệnh hai tháng xong vừa lên triều, lấy thể sét đánh quan thái sư liền mất chức. giờ lại như đang lấy lòng người, quả thật có chỗ không giống, nhưng không giống ở đâu thì chẳng nói ra được, đơn giản vì hôm nay những việc vua làm đều hợp tình lý, không có gì sai, còn phải nói rất hợp lòng người. chỉ một số ít thuộc nhóm Tuyên thái sư là không cảm thấy yên lòng vì sợ bị liên lụy, với lại thực tế bọn y cũng không phải sạch sẽ gì cho lắm, người ta nói có tật gọt mình mà.

Tóm lại thôi không nghĩ nhiều, mình đang đói bụng lại được vua mời ăn, việc này không phải khi nào cũng có, ta thật vinh dự nha, xong lần này phải về khoe với mấy lão bạn già hôm nay không lên triều mới được, tưởng tượng đến bộ mặt tiếc hùi hụi của mấy lão đi theo này nọ hỏi tới hỏi lui, thật không nhịn được trong nội tâm cười to đắc ý.

Quần thần ngồi chung ăn uống chung vui về nói chuyện khiến khoảng cách gần lại không ít. Đã vậy lúc ra về Quang Toàn còn đưa tặng trà ngon rượu. Làm các vị này đắc ý không ngớt.

Các người thấy không, đây là đãi ngộ của lão thần đấy, đến vua còn phải biếu quà rượu dâng lấy lòng ta đây này. Các quan trẻ nên lấy đó mà làm gương, yên tâm, tương lai các người cũng sẽ được đãi ngộ như vậy thôi, quan trọng bây giờ phải nhìn vào sự cố gắng của các người nha.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bước Đầu Kế Hoạch

Trong ngự thư phòng, thư phòng là cách gọi văn nhã theo kiểu hán, nếu theo lối thuần việt của ta, liền gọi đây chính là phòng làm việc. Quang Toàn đến đây đọc tấu chương, song khi cầm lên đọc lại chẳng hiểu gì. Đây không phải là do không biết chữ, đầu nhập vào thân thể Quang Toàn, Quang Toàn còn thừa hưởng trí nhớ của y, chỉ là do.

Tấu thư viết bằng chữ hán khó hiểu mà thôi. Câu chữ lủng cà lủng cũng do dùng quá nhiều từ hán việt. Lúc đọc tấu thư bằng chữ nôm mặc dù có khá hơn chút ít nhưng câu chữ vẫn không khá hơn được bao nhiêu, cứ như đọc truyện covert chưa edit trên mạng và kiếp trước vậy.

Dùng một người hiện đại quen đọc với những câu chữ minh bạch sáng tỏ nghĩa, nay cầm quyển tấu chương còn khó hiểu hơn cả văn tế nghĩa sỹ cần giועc. Cuối cùng Quang Toàn đành phải để lại một đồng bản tấu ở đó chờ nghĩ cách xử lý sau vậy

Xuyên việt cũng không phải là một lợi thế gì lắm cho cam ngoài chuyện biết trước một tí sự kiện lịch sử đây có nghĩa là không phải sự kiện gì cũng biết bởi vì không phải sự kiện nào cũng được lịch sử ghi lại hoặc ghi lại rõ ràng chi tiết, kiếp trước khi học lịch sử, hần ngay cả những mốc thời gian của các sự kiện chính còn chẳng nhớ được tí gì gọi là chính xác, việc gì cũng u u mê mê.

Vậy nên có thể nói ưu thế duy nhất của hần cũng sụp đổ luôn rồi. Kể cả một tiến sĩ khoa học quân sự như hần cũng phải chịu bó tay bó chân vậy. Ví như đề một ông chủ nhà máy sản xuất nước giải khát vào giữa sa mạc vậy, chẳng thể làm được gì khi nền khoa học kĩ thuật của nhà tây sơn vào lúc này có thể nói là bằng không.

Ví như bây giờ quân đội đang phải tham gia chiến tranh, cái cần nhất lúc này đây là vũ khí, đơn giản như muốn làm một khẩu súng trường là cái mà hần quen thuộc và tìm hiểu kĩ càng nhất, đứng vào chuyên ngành của hần. Hần thậm chí có thể đưa ra bản vẽ thiết kế các loại súng bộ binh, pháo binh, tiên tiến nhất thế giới đã được sản xuất ở kiếp trước song lại có thể sản xuất được hay không đó mới là vấn đề.

Vật liệu sắt thép không đạt yêu cầu, máy móc sản xuất gia công lại không có, chẳng lẽ bây giờ hần đem bản vẽ súng trường cho thợ rèn bắt họ làm. Chuyện này đúng là quá khôi hài rồi.

Nếu như với điều kiện khoa học kỹ thuật của nước Anh bây giờ thì đúng là có thể hoàn toàn sản xuất được một số loại súng trường nòng xoáy và thậm chí là pháo cối, song hần là đang ở việt nam cuối thế kỷ 18 đây. lúc này việc buôn bán trao đổi giữa phương đông và phương tây còn chưa phải là thời kỳ nhộn nhịp nhất.

Nhà Tây Sơn lại chẳng có ưu thế gì, cả nước làm gì có chiếc tàu nào đủ lớn có thể đủ lớn vượt đại dương. Thương mại do sự trọng nông khinh thương của nhiều thế kỉ nối tiếp nhau để lại, với lại chính bản tính của đa số người việt cũng không có tâm lý coi kinh thương làm mục tiêu, tầng lớp có tiền của như phú nông địa chủ lại càng an phận thà cất tiền để mốc trong nhà chứ không dám mạo hiểm đi buôn bán, có chăng cũng chỉ là buôn bán nhỏ lẻ, làm người bán lẻ cho các thương nhân Nhà Thanh ở các chợ làng.

Công nghiệp thì coi như bằng không rồi, chẳng cần bàn cãi, trong nước ngay cả đồng dùng để đúc tiền cũng thiếu mà phải đi pha kẽm rồi cho tư nhân tự đúc tiền thì thử hỏi còn phát triển nổi gì. Kim loại gang thép để trong nước cũng vô cùng thiếu thốn, chủ yếu là từ các con đường do buôn lậu từ nhà Thanh qua.

Đó chỉ là một trong những dẫn chứng đơn giản mà thôi. Chưa kể đến hần liệu có đủ tài chính để duy trì cái đất nước này qua vài lần thiên tai hay không nữa. Nếu như việc ứng dụng khoa học kĩ thuật tạm thời không khả thi vậy việc phát triển kinh tế thương mại cũng được đi đường này muốn phát triển kinh tế thương mại cũng vô cùng khó khăn nha, thu nhập kinh tế của Nhà Tây Sơn lúc này cũng giống như với các triều đại trước, nông nghiệp gần như chiếm 99,9%, thuế khóa thu được hoàn toàn dựa vào việc thu thuế từ các mẫu ruộng năng suất cực kỳ thấp tính đơn vị bằng chén, mỗi mẫu ruộng trung bình hằng năm thu được khoảng 50-80 bát thóc, vậy mà đủ để vận hành cái bộ máy nhà nước này mấy năm nay thì thật đúng là quá may mắn rồi chứ đừng nói đến việc dư giả.

Vậy phải phát triển thương nghiệp nhưng người dân ta còn nghèo, nhà nào có vài nghìn lượng là đã giàu nhất huyện rồi, dân mình làm buôn bán chỉ từ vùng này qua vùng khác là đã quá xa rồi.

Vốn kinh doanh buôn bán nhỏ hẹp với gánh hàng rong ra chợ nếu lấy đó mà đánh thuế cao thì khác gì giết gà lấy trứng. Còn mở cửa biển giao thương với nước ngoài mà mình chỉ biết dựa vào các sản vật quý hiếm để trao đổi thì càng không khả thi, đầu tiên việc này không thường xuyên, cùng lắm chỉ làm lợi cho một bộ phận nhỏ thương nhân mà thôi, chủ yếu là thương nhân người hoa, sau lại xét đến trong nước làm gì có nhiều sản vật quý hiếm mà đem bán. Với lại khả năng trốn thuế là chắc chắn rồi, đất nước chẳng thu được lợi ích gì ở đây cả. Nghĩ đến chuyện vượt biển ra khơi buôn bán như người ta lại càng không khả thi.

Thương nhân nước ta lúc này đây vốn ít lấy đâu ra tiền mua thuyền lớn ra khơi, còn thuyền nhỏ lại chẳng phải làm mồi cho sóng biển, với lại dân ta còn nghèo, sức mua có hạn, việc buôn bán thường ngày chỉ dừng lại ở con gà quả trứng, mét vải, lít dầu...vv mà thôi. Đã thế kinh tế nước ta còn bị lũng đoạn. lượng vàng bạc trong dân rất ít đa số bị các thương nhân nhà Thanh dùng thủ đoạn như đúc tiền lậu kém chất lượng (bằng đồng pha kẽm), đưa sang ta tiêu thụ, chủ yếu là đổi ra vàng bạc, vật phẩm quý hiếm đưa trở về nước.

Có thể nói nền kinh tế lúc này bị nạn đúc tiền lậu làm cho nát bầy. Quan lại trong nước thời kì này đâu ai ý thức được sự tai hại của việc này. Vấn đề này lại càng không thể giải quyết ngày một ngày hai được, vì nếu không sử dụng tiền do tư nhân đúc thì nhà nước cũng đâu có đồng mà đúc tiền.

Với lại sau lưng các nơi đúc tiền này đâu thể thiếu bóng dáng của quan lại trong nước, hẳn muốn nhanh chóng củng cố nhưng lại sợ ghen, nên nhớ hẳn mặc dù là hoàng đế nhưng chỉ mới 12 tuổi nha. Quân quyền lại không nắm trong tay đấy. com cũng phải ăn từng miếng mà, bởi vậy việc gì cũng phải làm từ từ, không thể ‘duy tân bách nhật’ được. Thế nhưng trong lòng Quang Toàn cũng có một chủ ý khác có thể thực hiện được.

Nói ra việc này cũng khá đơn giản, ở nhà Thanh lúc này dùng hai loại tiền chính là tiền đồng pha kẽm, tiền xu có đục lỗ ở giữa, và loại tiền bằng bạc đúc ra thành thoi dạng hình thuyền hay còn gọi là nguyên bảo, cứ mỗi một nghìn đồng tiền xu như vậy tương đương một lượng bạc.

Bởi vậy Quang Toàn định dùng chiêu gây ông đập lưng ông, đúc tiền lậu đồng tiền xu của nhà Thanh, rồi cũng tương tự qua nhiều con đường đưa vào tiêu thụ ở nhà Thanh, thu gom vàng bạc lấy đó làm tiền tệ giao thương buôn bán với phương tây.

Việc giao thương buôn bán với người tây là điều hoàn toàn không thể tránh khỏi, thậm chí rất cần nữa là đằng khác. Vì do đặc thù giữa hai bên bởi vậy ta và tây không thể dùng tiền tệ của nhau, việc giao thương buôn bán giữa đôi bên lại cần dùng đến vàng bạc làm tiền tệ chung, đương nhiên phương tây vẫn thích dùng vàng hơn dùng bạc.

Quang Toàn nghĩ mãi cũng chỉ có cách này là hiệu quả mà thôi, với lại do khoảng cách gần nên việc qua lại với nhà Thanh hoàn toàn có thể đi lại giữa đường bộ và đường biển rất thuận lợi. các thương nhân châu âu coi nhà Thanh như một thị trường béo bở, họ vượt đại dương bao la đến đây chỉ vì miếng bánh ngọt này, nay mình ở gần bên như vậy mà không tận dụng hưởng chút bánh ngon thì đúng là phí của trời.

HDL quay sang hỏi lão Phúc

- việc đúc tiền do ai quản lý”.

- Dạ bẩm việc đúc tiền là do công bộ quản lý, trong đó có một doanh chuyên đúc tiền” lão phúc thưa

- Vậy ông cho gọi người của doanh đó đến đây đi, ta có chuyện muốn gặp” Quang Toàn nói với lão

Chỉ một giờ sau trong phòng làm việc của HDL (đáng lý phải gọi là thư phòng, nhưng vì mình muốn dùng từ thuần việt nên gọi thư phòng là phòng làm việc) có thêm ba người đang khúm núm chờ nghe.

Quang Toàn quan sát ba người khá lạ đang đứng trước mặt mình nhưng tại lại chăm chú nghe lão Phúc ở bên cạnh nhắc nhở lại lịch từng người, thực tế lão phúc cũng chỉ đọc và nhắc lại từ các bản ghi chép quan lại mà thôi chứ lão cũng mù tịt như hán vậy.

Theo miêu tả, người đứng đầu trong ba người là chính là Phạm Công Thiệu hiện đang giữ chức công bộ ti thuộc bộ công, nhìn Phạm Công Thiệu khoảng độ tầm 45 tuổi trông khá bình thường nếu đứng chung cùng một đám người thì chẳng có gì nổi bật, thuộc tốp người chỉ nhìn một lần là quên, nếu nói điểm ấn tượng mà Phạm quang Thiệu để lại theo quan sát của Quang Toàn chính là làn da ngăm đen, không giống như một ông quan.

Nhưng nếu như vậy mà khinh thường Thiệu thì coi chừng, 45 tuổi không dựa vào bất kì mối quan hệ nào, chỉ dựa vào công trạng của chính mình mà có thể leo lên đến chức công bộ ti (tương đương với thứ trưởng thời hiện đại) nhất là lại được chính Quang Trung sắc phong thì lại không phải chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài mà đánh giá hết được.

Nghe lão Phúc đọc lại một loạt công trạng của y thấy y là người khá rành rẽ trong việc khai thác quặng mỏ.

"Từ những ngày đầu khi chiếm thành quy nhơn, từ một thợ rèn binh khí lại am hiểu việc khai quặng, trong buổi đầu nổi dậy, vũ khí thiếu thốn thì đây đúng như là đưa than sưởi ấm vào ngày tuyết rơi, vì vậy ông nhanh chóng được trọng dụng. Khi Bùi Đắc Tuyên lộng quyền, Thiệu theo bản tính tránh tranh chấp quyền lực nên giữ trung lập không tham gia vào trong đó, ắt hẳn không lộ mặt nên mới tránh được sóng gió triều chính."

Khai thác quặng mỏ là một trong những công việc quan trọng trong thời gian tới, nó ảnh hưởng đến kế hoạch phát triển kinh tế lâu dài, đang chưa biết kiếm được người may sao hôm nay lại gặp đúng Phạm Công Thiệu, Quang Toàn đang rất cần một người như Thiệu, vừa có tài lại không tham luyến quyền lực đúng là một đối tượng tốt để bồi dưỡng tay chân.

Đứng phía sau công bộ ti Phạm Công Thiệu chắc là Thư lệnh sử chủ quản việc đúc tiền tên Hồ Đông, và người còn lại là thợ cả Hiếu Hậu rồi.

Chờ nghe Lão Phúc giới thiệu một lượt qua lai lịch của cả 3 người. Quang Toàn nhìn về người đứng đầu tiên hỏi. “ Khanh là Phạm Công Thiệu”

- Hạ quan Phạm Công Thiệu xin ra mắt bệ hạ”

Ra hiệu cho Phạm Công Thiệu không cần đa lễ, rồi đưa mắt nhìn về phía hai người còn lại.

- Hạ quan Hồ Đông xin ra mắt bệ hạ”

- Thảo dân Hiếu Hậu xin ra mắt bệ hạ”

Hồ Độc Lập như trước tỏ vẻ cứ tự nhiên không nên quá câu lệ.

- Hồ Đông! khanh là Thư lệnh chủ quản việc đúc tiền”

Hồ Đông nghe vậy đầu tiên là nghĩ ‘ Không lẽ Hoàng Thượng định đúc tiền, Quang Trung thông bảo vừa phát hành nay lại đúc thêm tiền sao, việc này chưa nghe phong phanh gì hết’.

- Thần chủ quản việc này . Chưa biết ý của Quang Toàn ra sao nên Hồ Đồng chỉ trả lời ngắn gọn mà không đưa ra thêm ý kiến gì.

- Vậy khanh xem có thể bắt theo đúc loại tiền này không.

Vừa nói Hồ Độc Lập vừa đưa ra một số loại tiền đồng của nhà Thanh như Ung Chính Thông bảo và Càn long thông bảo.

Hồ Đồng cầm trong tay mấy đồng tiền Nhà Thanh quan sát một chút rồi đưa qua cho người kế bên mình là thợ cả Hiếu Hậu.

Hiếu Hậu sau một hồi quan sát kĩ loại tiền này liền nói

- Hạ dân thấy loại tiền này là loại tốt nhất của nhà Thanh đúc ra có tỉ lệ chênh lệch giữa đồng và kẽm là 7 3 tức là 7 phần là đồng 3 phần là kẽm. Loại này khá ít vì trên thực tế đa số tiền đang lưu thông chỉ có 6 phần đồng và 3 phần kẽm mà thôi, với lại mỏng và nhẹ lắm, chỉ bằng nửa tiền này thôi.

Hiếu Hậu không hổ là thợ cả có kinh nghiệm về việc đúc tiền đồng, Quang Toàn khi nghe đến đây cũng không tự chủ được mà gật đầu tỏ ý tán đồng, bởi vì đây là loại tiền năm đó khi đi sứ nhà Thanh ban Thường mà có, sau khi về cũng cất trong cung đến hôm nay hẳn mới cho người lấy ra. Loại tiền này khác hẳn với loại tiền hiện đang lưu hành ở trên thị trường

- còn việc đúc loại tiền này chắc nghĩ thần hoàn toàn có thể tạo ra loại khuôn đúc của đó. Năm xưa tiên đế trước khi đi sứ qua nhà Thanh cũng từng cho Hạ Dân đúc loại tiền này làm vật cống phẩm, dù không còn khuôn đúc nhưng làm lại thì chẳng tốn mấy công”

Thật không ngờ ngờ lại có chuyện này, thì ra trước đó Quang Trung đã cho người làm khuôn đúc tiền nhà Thanh để làm đồ cống phẩm cho chính nhà thanh, vậy chẳng phải có một lượng nhỏ tiền mà nhà thanh đang sử dụng có xuất xứ made in Đại Việt sao.

- vậy nếu đúc loại tiền này thì tốn kém như thế nào.

Quang Toàn ra vẻ chăm chú khách sáo hỏi Hiếu Hậu.

Thấy vua dùng từ ngữ khiêm tốn đi hỏi, Hiếu Hậu cũng không có thời gian để ý mục đích của vua hỏi để làm gì, chỉ chăm chú dựa vào kinh nghiệm lâu năm trong nghề của mình mà trả lời thâu đáo

- Theo như kinh nghiệm, đúc một thiên loại tiền này theo giá ở trong dân cần mất khoảng một lượng bạc nếu tính cả tiền công đúng theo tỉ giá của nhà thanh một thiên tiền đồng bằng một lượng bạc, nhưng thường loại tiền lưu thông trong dân gian càng về sau càng kém chất lượng. Mỏng hơn nhẹ hơn tỉ lệ đồng cũng theo thời gian mà giảm xuống. bởi vậy nếu đúc loại tiền đó, một thiên tiền đồng chỉ mất độ khoảng 5 chỉ bạc mà thôi, tuyệt đối không hơn con số này....”.

Nghe bác thợ cả đúc tiền này giải thích một chặp Quang Toàn được khai sáng nhiều điều. Nhà thanh từ thời Ung Chính do nhu cầu về số lượng tiền lưu thông tăng cao mà trữ lượng đồng và bạc ngày càng khan hiếm không đủ nhu cầu phục vụ tiêu dùng, Ung Chính bắt đầu cải cách tiền tệ quy định cho sử dụng tiền đồng pha kẽm theo một tỉ lệ nhất định. Cứ một ngàn đồng thì tương đương một lượng bạc cũng không phải là tự nhiên mà có, mà đã có sự tính toán do chi phí để đúc 1000 đồng trung bình hết khoảng trên dưới một lượng bạc mà ra. Còn ở đại việt do khan hiếm về đồng nhiều hơn nên một lượng bạc có giá trị tương đương 600 đồng.

Quang Toàn nghe vậy trong tâm càng hiểu vì sao thương nhân người hoa lại đúc tiền lậu từ nhà Thanh vào Đại Nam tiêu thụ. Đây là do tình trạng khan hiếm tài nguyên mà ra cả. Vậy mà sau này trong sách địa lý nước ta lúc nào cũng viết ‘ nước ta có rừng vàng biển bạc đất đai phì nhiêu tài nguyên đa dạng và phong phú dồi dào’.

xin các bạn đóng góp cho mình một chút ý kiến, hoặc tài liệu có liên quan. mình xin cảm ơn.... cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình trong thời gian qua.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Từ Khanh Lấy Ra

- Nếu ta muốn đúc loại tiền giống trong dân gian nhưng tỉ lệ vẫn giữ nguyên như cũ thì chi phí bao nhiêu” Quang Toàn hỏi Hiếu Hậu.

- Mất khoảng sáu chỉ bạc (=6/10 lượng) cho một thiên tiền đồng”.

- vậy Quang Trung thông bảo có giá trị ra sao”

Hiếu Hậu nghe vậy đưa ánh mắt nhìn về phía Thư lệnh sử Hồ Đồng. Hồ Đồng cũng biết việc này thuộc quyền quản lý của lão, nên lão phải trả lời rồi. Chắp tay thi lễ xong Hồ Đồng nói.

- Quang Trung thông bảo bắt đầu đúc từ thời tiên đế có tỉ lệ non bảy phần đồng, tiền dày khá giống với loại nhà thanh đang dùng hiện nay trong dân gian.

Mấy năm trở lại đây do khan hiếm đồng nên khi đúc Quang Trung thông báo chỉ còn lại 6 phần đồng nhưng tiền mà tư nhân đúc thì chỉ được 5 phần đồng và mỏng hơn rất nhiều”.

Việc đúc tiền có cảm cân nhưng không mấy hiệu quả. Với lại có không ít sự cầu kết của các quan lại địa phương. Bởi vậy triều đình triều đình cũng đành bất lực nhắm mắt làm ngơ cho tiền lậu kém chất lượng tung hoành trên thị trường.

Theo quan niệm của một người hiện đại như hẳn việc đầu tiên để phát triển thương mại chính yếu phải dựa vào một đồng tiền tệ có uy tín. Bởi vậy việc mà Hồ Đức Lập muốn làm ngay bây giờ đó chính là bắt tay vào cải cách tiền tệ.

Đây cũng chính là việc nguy hiểm nhất vì nó ảnh hưởng đến lợi ích của khá nhiều người trong xã hội. Thậm chí là tướng lĩnh quan lại trong triều. Nếu không khéo hẳn có thể bị kéo xuống khỏi cái ghế mạ vàng kia không chừng, mặc dù khả năng này khá thấp nhưng không thể không cẩn thận, xuống khỏi chiếc ghế đó đồng nghĩa với việc mất luôn cái mạng vừa nhặt lại được này.

Theo như cách suy luận của Quang Toàn muốn tạo dựng một đồng tiền uy tín trước hết phải được người dân đồng ý dùng đồng tiền này, đây không phải là vấn đề lớn Quang Trung thông báo do nhà Tây Sơn đúc rất được người dân ưa dùng.

Thứ hai đồng tiền phải dễ dàng cho việc cất giữ và mang theo bên mình cũng dễ bảo quản không hư hạ, việc này cũng không đáng lo đối với tiền đồng, nếu nói về tiền giấy thì có lẽ phù hợp với điều thứ hai này hơn vì gọn nhẹ rất phù hợp cho việc cất giữ và mang theo trên người.

Thứ ba là khó làm giả.

Quang Toàn đang suy nghĩ về điều thứ 3 này nhưng vẫn chưa có cách gì giải quyết triệt để, nhất là đối với tiền đồng lại càng khó, xem ra chỉ còn cách hạn chế nó mà thôi. Mà việc hạn chế hay nhất đó là kiểm soát các mỏ khoáng sản nhằm hạn chế việc đúc tiền lậu kém chất lượng. Thứ hai là thành lập các ngân hàng. Nơi đây có nhiệm vụ kiểm soát tiền lưu thông sẽ như một cơ sở lọc tiền kém chất lượng. Thứ ba là đúc tiền có giá trị bán vị thực tiền, giống như việc một ngàn đồng bằng một lượng bạc thì chỉ phí đúc ra một ngàn đồng cũng phải tương đương một lượng bạc.

Đây chính là khâu quan trọng nhất nhằm tránh việc đúc tiền lậu vào lúc này. Đương nhiên đây chỉ là các biện pháp tức thời mà thôi, về lâu về dài không thể không kể đến các yếu tố như lượng đồng trở nên quá khan hiếm hoặc quá dồi dào, hay tiền giấy xuất hiện, rồi việc mua bán với người phương tây lại càng khó có thể sử dụng tiền đồng, cũng như việc tạo uy tín cho đồng tiền mới và thu gom đồng tiền cũ không phải việc có thể thực hiện trong sớm chiều.

- Hồ Đồng ái khanh, lần này có nhiệm vụ cho khanh đây”.

- Thần nguyện hết sức phục vụ cho bệ hạ, có việc gì đều quyết không từ, ”

- lần này trăm định làm một số việc, trong đó có một việc quan trọng chính là đúc hai loại tiền Quang Trung thông báo và tiền đồng của nhà thanh. Việc đúc tiền đồng của nhà thanh khá là quan trọng. Trăm muốn đúc loại tiền như đang lưu thông ở ngoài với tỉ lệ 7 phần đồng với số lượng lớn bởi vậy phải dựa vào khanh rồi.”

- Ngoài ra việc đúc tiền Quang Trung thông báo cũng phải được chỉnh đốn lại, khanh và Hiếu Hậu tính toán xem đúc loại nào phù hợp với yêu cầu 1000 đồng có giá trị một lượng bạc sau đó trình lên ta xem”.

- Thần tuân chỉ xin bệ hạ yên tâm thần sẽ cho làm ngay”.

Quay sang hỏi Phạm Công Thiệu đứng bên cạnh này giờ. Hồ Đức Lập hỏi.

- Hiện tại trong kho còn bao nhiêu đồng?”

Chấp tay thi lễ, Phạm Công Thiệu nói:

- trong kho còn khoảng chưa tới 5 vạn cân đồng (gần 17 tấn) thần e hiện tại không thể dùng số đồng này vào đúc tiền được vì theo dự định vào tháng tới sẽ phải chuyển đúc đại pháo”.

Thời này các pháo thường được đúc bằng đồng là chính. Vì kĩ thuật hạn chế mà việc đúc pháo bằng gang thép khó hơn nhiều, cái khó ở đây là do độ nóng chảy của sắt cao hơn nhiều so với đồng.

Lúc này người trong nước vẫn chưa biết tận dụng than đá, chỉ dùng than củi bởi vậy nhiệt độ trong lò tạo ra không cao, nên đồng là vật liệu tối ưu nhất để đúc pháo. Bởi vậy nên mới có chuyện nước ta có kĩ thuật đúc pháo từ cuối thế kỷ 14 mà đến thế kỷ 19 cả nước cũng chỉ loe ngoe vài chục khẩu pháo rải rác ở các nơi nhằm thủ tướng thành là chính.

Pháo đúc bằng đồng nên rất dày và nặng nề. tầm bắn lại hạn chế. Việc di chuyển lại càng khó khăn bởi vậy pháo chỉ mang tính phòng thủ tường thành.

Quang Toàn nhớ lúc này ở châu âu các khẩu pháo của pháp được đúc bằng gang nên nhỏ và nhẹ hơn nhiều.

Quân đội của Napoleon nổi tiếng với những khẩu pháo hoạt động nhẹ nhàng trên chiến trường tạo nên hỏa lực làm cho kẻ thù khiếp sợ.

- Việc dùng đồng để đúc pháo hãy tạm hoãn lại, ta sẽ nói chuyện này sau, tập trung vào việc đúc tiền trước”.

- Thần e các quan sẽ có ý kiến về thần xin bệ hạ làm chủ cho”. Phạm Công Thiệu lo nghĩ nói.

Đúng thật nếu dừng việc đúc Pháo mà không có Quang Toàn chống lưng thì quả là làm khó cho Phạm Công Thiệu rồi, nhất là áp lực từ các võ tướng Tây Sơn, đến ngay cả Quang Toàn cũng phải tạm thời nhẹ nhàng trấn an đừng nói đến một công bộ tí như Phạm Công Thiệu.

- Được rồi việc này cứ nói là do ý chỉ của trẫm”

- Thần tạ ơn bệ hạ”.

‘Haiz. Đúng là phải xem lại tình hình một chút mới được. Cần phải nhanh chóng cầm quân đội vào tay thì mới dễ làm việc nha. Phải nhanh chóng nghĩ cách mới được’ Hồ Độc Lập thầm nghĩ ngợi trong lòng.

Quay sang nói với Hồ Đông và Hiếu Hậu:

- Hai người cần phải nhanh chóng chuẩn bị, thời gian không đợi người công việc cấp bách, Trẫm chỉ có thể cho phép các khanh hai tháng để chuẩn bị, hai tháng sau cần phải xong chuyện này. Hai người dám nhận”.

Nói đến đây HDL bỗng nhiên nghiêm giọng.

- Thần xin cố hết sức, nguyện hoàn thành công việc mà bệ hạ giao phó”.

Quang Toàn nghe đến đây lấy làm vui vẻ bàn cười to ;

- Tốt tốt tốt!. Trẫm ban thưởng cho mỗi người 50 lượng bạc 10 xấp lụa”

- Chúng thần tạ ơn hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế!...”

- được rồi không cần giữ lễ như vậy, các khanh phải nhớ việc này là bí mật, không nên để lộ ra ngoài”.

Nghe đến đây cả 3 người bắt đầu thấy lo cho tính mạng của mình rồi. Bí mật này họ thà không biết nha. Sau khi xong việc có khi nào cách tốt nhất để giữ bí mật là giết người không. Nên nhớ chỉ có người chết mới là người giữ bí mật tốt nhất đấy. Niềm vui vì được ban thưởng nhanh chóng tiêu tan không còn một mống.

Thấy không khí trong phòng chùng lại trong giây lát. Quang Toàn như hiểu ra cái gì.

- ý trẫm không có như vậy, không nên nghĩ bậy bạ, các người nghĩ trẫm là hôn quân sao”

Nghe Quang Toàn nói vậy. Cả 3 người liền giật mình kinh hãi. Không ngờ bệ hạ còn trẻ tuổi mà đã thấu hiểu lòng người như vậy

- chúng thần không có ý đó, nguyện trung thành làm việc cho bệ hạ, chết cũng không từ”.

Khoát tay nói:

- Các khanh hãy làm việc cho tốt, ắt sẽ có thưởng, tương lai mong rằng sẽ là rường cột của triều đình, tạo phúc cho bá tánh”.

- tạ ơn hoàng thượng khích lệ, chúng thần xin nghe”.

- Hai khanh hãy lui xuống ta có việc muốn bàn thêm với công bộ tí”.

Sau khi hai người Hồ Đông và Hiếu Hậu lui xuống dưới, Quang Toàn nhìn về phía Phạm Công Thiệu rồi nói:

- Người đâu! Ban ngồi cho Thiệu bộ tí”

Phạm Công Thiệu nghe vậy liền hốt hoảng trong giây lát sau đó một cảm giác xúc động tràn lên mũi, nhớ lại bao cống hiến của mình từ mười mấy năm nay không uống phí, cuối cùng cũng được coi trọng.

Nên nhớ được vua ban ngồi trước đây chỉ có Thái sư Bùi Đắc Tuyên và Trần Quang Diệu mà thôi, tính ra hẳn là người thứ 3 được ban ngồi trước mặt vua, sao lại không xúc động được.

Song khi Phạm Công Thiệu ngồi xuống ghế mà tâm trí lại bắt đầu liệt kê xem mình đã cống hiến được gì mà khiến vị hoàng đế này coi trọng như vậy, càng so sánh với người khác càng cảm thấy cống hiến của mình càng nhỏ bé, khiến trong lòng không có lấy cảm giác tự hào mà thay vào đó là sự xấu hổ.

Quang Toàn lại càng không biết hành động ban ghế ngồi mà hẳn coi là bình thường này lại gián tiếp nhận được sự trung thành tuyệt đối từ Phạm Công Thiệu. cũng có lẽ đây chính là bước ngoặt làm thay đổi cuộc đời của một trong những vị bộ trưởng sau này.

Sau này khi các nhà nghiên cứu sâu về cuộc đời của ông đã cho rằng chính hành động này của vị quốc vương vĩ đại Quang Toàn đã tạo nên một Phạm Công Thiệu đầy danh tiếng....

Nhưng đó là chuyện của sau này rồi.

Bây giờ Quang Toàn gọi Phạm Công Thiệu lại là vì có việc muốn bàn.

- Thiệu ái khanh! Lần này khanh thấy liệu 5 vạn cân đồng (17 tấn) có đủ dùng để đúc tiền không?”.

- 5 vạn cân đồng dùng để đúc tiền, thật còn xa mới đủ, giống như muối bỏ biển vậy. Thần xin bạo gan nói thẳng, nếu đúc tiền đồng như bệ hạ hôm nay nói hiệu quả chắc chắn không bao nhiêu, thậm chí là không có tác dụng”

- Ái khanh cứ đưa ra cái nhìn của mình”.

- Thần thấy nếu hoàng thượng đưa Quang Trung thông báo mới này ra chẳng khác nào giúp những tên đúc tiền lậu kiếm lời. Chúng hoàn toàn có thể thu gom loại tiền này lại sau đó trộn với kẽm để tiếp tục đúc ra loại tiền kém chất lượng. Thần thấy điều này hoàn toàn có thể làm được, không biết Hoàng Thượng có nghĩ đến việc này?”.

Quả nhiên không thể nào khinh thường trí tuệ của người xưa được. chỉ một câu nói thôi một người chuyên về cơ bắp như Phạm Công Thiệu đã có thể chỉ ra vấn đề cốt lõi nhất mà hần đang suy nghĩ.

- Ái khanh nói rất đúng, cũng bởi vì việc này mà trẫm muốn khanh ở lại, không biết ái khanh có cao kiến gì”.

- cao kiến thì thần không có nhưng thần nghĩ bệ hạ nên đúc tiền theo lối cũ như vậy sẽ tốt hơn”

Nghe đến đây Quang Toàn khoát tay lắc đầu mà nói:

- việc đúc tiền lần này có ảnh hưởng rất lớn đến đại thế nên không thể nào không làm”

Nói đùa gì vậy? nếu không có một đồng tiền tệ ổn định thì sao phát triển thương mại, không phát triển thương mại thì việc phát triển sản xuất , phát triển kinh tế lại càng không cần nhắc đến nữa. Nhà Tây Sơn cũng chỉ có nước ngồi chờ ngày diệt vong không xa.

Phạm công thiệu dù nghĩ không ra việc đúc tiền ảnh hưởng quái gì đến đại thế nhưng nghe hoàng thượng đã nói vậy rồi nên cũng đành nghĩ cách khác vậy.

- theo thần thấy chỉ còn cách tăng cường việc truy lùng bọn đúc trộm tiền vậy”. phạm công thiệu nói xong cũng phải tự lắc đầu với ý kiến mà mình đưa ra, việc truy lùng nếu như có hiệu quả thì đã không phải cần đến hần ngồi đây suy nghĩ.

Câu hỏi này quả thật làm khó Phạm Công Thiệu rồi. thấy vậy Quang Toàn đành phải ra chút gợi ý nhỏ;

- Nếu triều đình có khoáng đồng dồi dào thì sao.?”

Nếu như có khoáng đồng dồi dào sẽ tránh việc phụ thuộc vào tiền đồng đang lưu hành, do đó triều đình đủ sức thu hồi đồng tiền cũ và thay thế đồng tiền mới có giá trị bản vị tương đương trong việc trao đổi cũng như trong giá trị thật.

ví như 1000 đồng tiền đổi được 1 lượng bạc mà trong khi đó để đúc một 1000 đồng tiền cũng tiêu tốn 1 lượng bạc tiền mua nguyên liệu đồng cũng như tiền công và chi phí khi đúc, lúc đó chẳng ai muốn làm giả nữa.

Nếu có kẻ làm giả tiền có chất lượng thấp hơn thì cũng chẳng tiêu thụ được vì người dân không dùng.

Nói tóm lại việc lộng hành của tiền giả lúc này chính là do cách thức đúc tiền gian lận mà triều đình làm ra từ trước. Sau này dù khi nhìn ra được tác hại thì bệnh đã quá nặng mà thuốc chữa lại thiếu thốn nên bị bỏ bê cho đến bây giờ.

- Nếu như có thật nhiều đồng thì đúng là đã giải quyết được vấn đề này. Nhưng lấy đâu ra nhiều đồng như vậy đây?”

Quang Toàn trực tiếp chỉ tay vào Phạm Công Thiệu mà nói: “ Từ khanh lấy ra.”.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Ổ Bi

Phạm công thiệu ngạc nhiên nhìn về phía hồ độc lập như xác nhận lại câu trả lời. nghĩ cũng không ra mình có thể lấy ra một lượng lớn đồng như vậy từ đâu. Nghĩ sơ thôi cũng thấy cần hơn vài nghìn vạn cân đồng để đúc tiền nha. Đây là một khối lượng vô cùng khổng lồ đấy.

Nên nhớ trong kho mỗi năm chỉ có thể đem về hai chục vạn cân đồng là đã nhiều lắm rồi. còn không có năm chỉ được khoảng mười vạn cân thôi.

“Đây là lý do tại sao trẫm gọi khanh lại đây. Khanh chủ quản việc khai khoáng chắc biết rõ tình hình chứ,”

“hoàng thượng thân chủ quản khai khoáng nhưng mỗi năm nhiều nhất cũng chỉ khai thác được tầm 20 vạn cân đồng mà thôi tuyệt đối không hơn được, bao năm qua thần tận tâm làm việc tuyệt đối không bớt xén một cân đồng nào mong bệ hoàng thượng xem xét”

“Ái khanh sao lại kích động như vậy, là nghĩ ta không tin khanh sao?”

Phạm công thiệu đứng dậy chấp tay không nói

“điều này đúng là làm khó khanh rồi. ta chỉ là muốn đưa ra một vài ý kiến mà thôi.”

Hồ Độc Lập nói đến đây liền ra hiệu cho Phạm Công Thiệu ngồi xuống

“hoàng thượng dạy bảo. thần xin lắng nghe”.

Hồ Độc Lập cười cười hỏi.

“có thật tất cả khoáng ở đại nam này đều do khanh chủ quản?”

Phạm Công Thiệu nghe đến đây liền nhanh chóng động não, thật như vậy sao, đương nhiên là không rồi, đến ngay cả người dân bình thường có chút để ý cũng biết lượng khoáng mỏ mà triều đình khai thác ít hơn nhiều so với lượng khoáng mỏ đang khai thác rất nhiều, có nhiều hầm mỏ chỉ nằm cạnh hầm mỏ mà triều đình đang khai thác chỉ vài trăm mét mà thôi.

Nhưng đằng sau các mỏ này đều có hậu trường chống lưng không nhỏ bởi vậy được bùng nổ rất chặt chẽ. Nếu khai ra thật sự sẽ dính dáng không ít quan lại địa phương cũng như kinh thành đấy. Nên biết thì biết nhưng chẳng ai lại muốn làm công địch mọi người cả, bởi vậy thường được làm lơ đi.

Chờ Phạm Công Thiệu tiêu hóa một chút hấn lại cho quãng ra quả bom thứ hai:

“lượng sản vật đưa về đến triều đình đúng là lượng sản vật khai thác được tại các mỏ sao?”

Có quả bom nguyên tử lần trước nên khi nghe đến câu hỏi này Phạm Công Thiệu cũng không cảm thấy bất ngờ lắm

Không ! đương nhiên là không rồi, cái này ai cũng biết nha. Từ đốc công, đến quản lý mỏ, thủ kho, quan huyện, quan phủ, cho đến khi vào đến kho công bộ, mười phần cũng chỉ còn lại 3 phần thôi, cái này cũng không phải là chuyện lạ gì, hầu như toàn bộ quan lại đều coi đó là điều hiển nhiên rồi.

“Người đào mỏ làm việc năng suất chứ?”

Khởi phải hỏi, chẳng người dân nào tự nguyện đi đào mỏ cả. chủ yếu là do bắt buộc đi phu, hoặc tội phạm, phải thúc dục bằng đòn roi của đốc công thì mới làm việc bởi vậy người đào mỏ cũng khá đông nhưng hiệu suất công việc cũng chỉ được một phần ba mà thôi. Phạm Công Thiệu nhún mày tự nghĩ ‘đây là do khách quan mà sao có thể thay đổi được’.

Hồ Độc Lập lại quang thêm một câu làm khai tỉnh Phạm Công Thiệu:

“đãi ngộ, lương bổng không tốt, công cụ thiếu thốn thì sao có thể tăng khả năng lao động của thợ mỏ. và lại thợ mỏ cũng cần quen tay phải không?”.

Đương nhiên rồi, hơn ai hết Phạm Công Thiệu biết rõ hơn sự cần thiết của việc quen tay trong đào mỏ. lúc này chủ yếu là bắt lao công theo thời gian nhất định, bởi vậy người đào mỏ cũng thay đổi thường xuyên lấy gì mà quen tay, càng không nghĩ đến cái gì mà đãi ngộ, lại càng chẳng biết đến lương bổng là gì. Còn công cụ sao, một cây cuốc cùn và chiếc nông (rỗ tre) đó là tất cả công cụ của người thợ mỏ được truyền từ năm này qua tháng khác đấy.

“ở đại nam còn chỗ nào có khoáng mà vẫn chưa khai thác không?”.

Không cần suy nghĩ cũng trả lời được câu hỏi này rồi. tất nhiên là còn rồi, còn khá nhiều là đằng khác. Nhưng tìm cho ra lại khó tỉ lệ nghịch với việc trả lời câu hỏi trên của Hồ Độc Lập đấy.

Trong khi dành thời gian cho Phạm Công Thiệu tiếp tục suy nghĩ Hồ Độc Lập quay sang nói với lão phúc:

“cho gọi Trần Quách Tĩnh lên gặp ta”

Lão phúc nghe vậy liền đi ra ngoài kêu Trần Quách Tĩnh

“khanh hiểu ý trẫm chứ”

Hồ Độc Lập hỏi một câu không đầu không đuôi nhưng Phạm Công Thiệu lại hiểu đó đang ngụ ý cho cái gì. Nếu nhận lời sẽ trở thành đích ngắm cho tất cả mọi người, còn nếu không làm thì coi như lão cũng xong

Lần đầu tiên Phạm Công Thiệu thấy chiếc ghế dưới mông thật không dễ ngồi. Đã ngồi rồi lại càng khó thoát ra đấy, đưa ánh mắt nhìn về phái vị hoàng đế trẻ con kia, Phạm Công Thiệu thấy mình đã quá xem thường vị hoàng đế 12t này rồi, sau đó lại giật mình tự hỏi ‘12t thật sao, quả thật ngoài vẻ bề ngoài

ra thì chẳng có gì giống với độ tuổi đó cả.

“ thần xin nguyện nghe theo bệ hạ sai khiến”

“Đúng là làm khó cho ái khanh rồi, buổi chiều sắp đến khanh biết phải làm gì rồi chứ?”

Ý của Hồ Độc Lập là muốn giao khoán việc tổ chức tìm và khai thác cho Phạm Công Thiệu kể cả việc thu hồi các mỏ lậu, đương nhiên chẳng ai muốn làm cái công việc này vì nó chẳng dễ làm tí nào hết.

Nếu muốn làm thì phải cho Phạm Công Thiệu một thân phận đặc biệt, ít ra cũng phải là khâm sai thì mới dễ làm, bởi vậy 5 ngày sau lên triều cần đưa ra bàn bạc một chút. Đương nhiên cái việc này Hồ Độc Lập phải làm bộ không biết, mà bất ngờ do ai đó đưa ra ý kiến thì mới được.

Lão phúc sau một chốc đi ra ngoài liền chạy vào báo:

“hoàng thượng có Trần Quách Tĩnh xin ra mắt”

“ mau truyền gấp”

Sau một hồi thì lễ ổn định vị trí lúc này Hồ Độc Lập mới nói:

“ vị này chính là công bộ ti Phạm Công Thiệu, từ nay việc an toàn của Phạm Công Thiệu giao cho khanh phụ trách”

Nói rồi Hồ Độc Lập chỉ tay về phía Phạm Công Thiệu . dù chưa biết đầu đuôi xoi mám gì nhưng nghe vậy Trần Quách Tĩnh liền nhận lệnh.

“ thần lĩnh chỉ”

Quay sang bên phía Phạm Công Thiệu nói:

“ mọi việc phải trông cậy vào khanh rồi, lần này ngoài việc chuẩn bị cho buổi chiều, khanh hãy lên cho trẫm một kế hoạch để trẫm xem trước có gì khó trẫm liền bổ sung thêm ”

“ Thần tuân chỉ” Phạm Công Thiệu thì lễ:

“ hai người tiếp tục làm quen với nhau đi, ssau này sẽ còn phải hợp tác nhiều”

Sau khi Phạm Công Thiệu và Trần Quách Tĩnh ra khỏi phòng làm việc của Hồ Độc Lập thì đã xế chiều rồi. Một ngày trôi qua thật nhanh.

Trời tối đen như mực, hôm nay là ngày một tháng chạp nên chẳng có chút trăng sao gì, trong phòng làm việc của Hồ Độc Lập đèn vẫn sáng, là một người hiện đại, quen sống trong ánh đèn điện, giờ đây cuộc sống chẳng có chút điện đài gì.

Người việt lúc này khi màn đêm buông xuống dường như chẳng còn hoạt động gì ngoài đi ngủ. đèn đóm cũng chỉ lliu hiu một hai chiếc trong nhà, phục vụ ánh sáng cho bữa cơm tối rồi lại tắt vì sợ tốn kém.

Kể cả hoàng cung nơi Hồ Độc Lập đang ở cũng rơi vào tình trạng như vậy. Mấy ngày qua Hồ Độc Lập chiều chiều lại chịu khó chạy bộ xung quanh sân một lúc, sau đó lại ghé qua cung trường thọ thăm thái hậu Bùi Thị Nhạn tức là mẹ đẻ của Quang Toàn, ban đầu vì sợ bà nhận ra chuyện gì đó nên hẳn không dám ở lâu, nhưng rồi dần dần hẳn cảm thấy sự thân thiết đối với bà, chắc có lẽ là do tình cảm mà thân thể này để lại.

Hồ Độc Lập cũng không lấy đó làm vấn đề gì lớn, coi là mẹ ruột của mình vậy, ở lại ăn cơm là chuyện bình thường. Đương nhiên hoàng thái hậu trong cung cũng không phải chỉ có một mà có đến hai vị. Chính cung hoàng thái hậu Bùi Thị Nhạn và một vị khá nổi tiếng chính là Bắc cung hoàng thái hậu Lê Ngọc Hân.

Hồ Độc Lập càng không thể không biết, Hân cũng qua thính an vị hoàng hậu này rất nhiều lần. Lần đầu mới gặp Hồ Độc Lập quả thật ngỡ ngàng trước dung nhan của vị thái hậu này rồi. Đúng quả là sắc nước hương trời, khuynh quốc khuynh thành là đây, khuôn mặt sáng trong, làn da trắng nhu hòa, đáng người thanh cao, đầy đặn, cử chỉ lại càng như muốn câu hồn người khác. Đương nhiên đây không phải là do cố ý hấp dẫn mà là cử chỉ tự nhiên như vậy.

Năm 16 tuổi bà lấy Quang Trung, tính ra năm nay cũng chỉ 25t mà thôi, ở thời hiện đại con gái 25t là còn trẻ chán, chuyện lấy chồng còn chưa nghĩ đến, ấy vậy mà đây.... 22t bắt đầu ở góa. Thật hẩm hiu nha.

Hồ Độc Lập là người hiện đại, thực tế hẳn lại chẳng phải Quang Toàn nên đương nhiên cũng xuất hiện vài ý nghĩ rồi. người đẹp ai lại không ham. Nhưng ý nghĩ này mỗi lúc chỉ nhém lên được chút khói liền bị Hồ Độc Lập nhanh chóng dập tắt.

Đương nhiên không thể ăn nhưng nhìn thì chẳng sao, bởi vậy mà thường ngày ngoài việc chạy qua chỗ chính cung thái hậu hẳn cũng chả ngần ngại qua chỗ bắc cung thái vài vòng, có khi ở lại dùng bữa lúc lại như tình cờ đi ngang qua.. nói chung hẳn viện khá đủ lý do chỉ để nhìn một chút. Thật là khổ sở nha linh hồn thì của hồ độc lập đương nhiên chẳng có vấn đề gì, nhưng thân thể này lại là của quang toàn đấy..... suy nghĩ một chút liền đành lắc đầu thờ dài vậy...

Hồi chiều chính cung thái hậu Bùi Thị Nhạn, có cho người sang gọi hẳn tối qua cung của bà dùng bữa, không cần nghĩ hẳn cũng biết chắc là vì chuyện của Bùi Đắc Tuyên rồi, Tuyên chắc lại đi cầu xin thái hậu nên bà mới biết chuyện đây. Hồ Độc Lập thờ dài một hồi thầm nghĩ ‘xem ra phải nhượng bộ một

chút rồi, cũng không sao! Chỉ cần nắm đủ binh quyền trong tay thì sợ gì một Bùi Đắc Tuyên'.

Đêm đến tại hoàng cung khá buồn tẻ, ánh đèn lliu lliu, Hồ Độc Lập cho đốt hơn chục cây đèn trong phòng nhưng ánh sáng cũng không có cái thiện gì cho lắm. Các gia đình đi ngủ khá sớm, bởi vậy có thể trả lời tại sao các hộ gia đình vào thời này lại đông con như vậy.

Mượn ánh đèn hui hắt này, Hấn đang tự mình ngồi vẽ viết một số thứ, xài bút lông không quen nên đành phải lấy than củi chế cho mình một cây viết chì. Chứ có ai vẽ thiết kế mà lại dùng viết lông bao giờ. Tuy không có than chì nhưng dùng than củi thay thế cũng có thể dùng tạm.

Hôm nay khi bàn với Phạm Công Thiệu về công cụ khai thác mỏ, hấn nghĩ đến cuộc chim, xà beng, đèn mỏ và xe goong. Thực tế lúc này ở châu Âu người ta đã sử dụng những cái này từ rất lâu rồi, còn ở phương đông do không được chú trọng về vấn đề này nên khá lạc hậu.

Cuộc chim với xà beng thì dễ rồi, còn đèn mỏ thì khó khăn hơn một tí vì trong nước không có thủy tinh làm chụp đèn, nếu có thì cũng có giá cao trên trời do một số thương buôn châu Âu đưa đến nhưng cũng rất ít ỏi, với lại trong hầm mỏ cũng không có gió lửa vào là mấy, bởi vậy Hồ Độc Lập quyết định cho dùng đuốc ống trúc.

Còn xe goòng thì đúng là hơi phức tạp một chút nhưng hấn tin với tay nghề của các thợ thủ công trong nước lúc này hoàn toàn có thể tạo ra, ở châu Âu thế kỷ 15 người ta đã tạo được xe goong rồi, với lại cấu tạo của nó cũng khá đơn giản, chỉ là Hồ Độc Lập muốn cải tiến lại một chi tiết. chi tiết này mặc dù nhỏ nhưng lại là cái quang trọng đó chính là ổ bi.

Tuy rằng chỉ là chi tiết rất nhỏ bé nhưng công dụng và ứng dụng của nó lại không hề nhỏ bé tí nào, tuy rằng nhìn cấu trúc khá đơn giản nhưng chính bản thân nó lại không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Phải Cẩn Miếng Bánh Nhà Thanh Đây Rồi

Mấy hôm nay không lên triều, nhưng cũng khá bận rộn, một đằng an ủi hai vị trọng thần Trần Văn Kỳ, Lê Văn Hưng. Mặt khác lại cho gấp nhậm lời kéo đám cưới thân quan văn võ tướng. Thật là khổ sở nha, đường đường là hoàng đế một nước mà suốt ngày phải nghĩ cách lôi kéo lấy lòng đám cận thần.

Nhìn chung do hoàn cảnh ra đời của nhà Tây Sơn, xuất thân từ khối nông dân đa số các tướng lĩnh quan lại khá chất phác thật thà, vẫn chưa bị tiêm nhiễm nặng thói hủ nho đầy tính bảo thủ. Nếu có phương pháp phù hợp vẫn chữa trị được.

Nhưng vẫn có một số quan văn xuất thân nhà nho như Ngô Thời Nhậm, Phan Huy Ích, Nguyễn Thiếp, Trần Văn Kỳ...vv.

Hồ Độc Lập đang tìm cách lôi kéo kết quả nhận được không khả quan lắm

Hồ Độc Lập sau khi quan sát và cân nhắc kỹ một hồi liền nhận thấy đa số quan lại đều trung thành với nhà Tây Sơn, nhưng do việc không phục lẫn nhau mà gây nên bất hòa. Trong triều tạm thời chia làm 3 phe phái lớn.

Đứng đầu là những người theo Quang Trung từ thừa mớ khôi nghĩa như Phan Văn Lân, Lê Văn Hưng, Võ Đình Tú...vv

Phái ngoại thích do Bùi Đắc Tuyên cầm đầu, trong đó có Ngô Văn Sở, Trần Quang Diệu, Bùi Thị Xuân...vv

Phái những người xuất thân bắc hà như Ngô Thời Nhậm, Phan Huy Ích, Trần Văn Kỳ, Vũ Văn Dũng...vv

Đa số các quan lại đều làm nhiệm vụ trấn giữ ở bên ngoài, Hồ Độc Lập từ khi xuyên việt đến bây giờ không được gặp nên chẳng có ấn tượng gì nhiều, nhưng việc lôi kéo cũng phải có.

Theo dự định Hấn muốn điều động một số người về lại kinh thành. Một là để dễ bề lôi kéo và làm công tác tư tưởng. Sau lại luân chuyển chức vụ tránh một người giữ ư chức vị quá lâu tại địa phương. Và cuối cùng là cân bằng quyền lực trong triều.

Hấn dự định sẽ phải điều động lại một lượt quan lại cũng như sắp xếp binh lực một lần nữa tại bắc hà. Các thành phần hủ nho như Ngô Thời Nhậm, Phan Huy Ích, Nguyễn Thiếp... chắc chắn phải được đưa ra ngoài làm quan. Muốn làm được như vậy trước tiên phải có sự ủng hộ của hệ phái bắc hà, trong đó phải kể đến Vũ Văn Dũng và Trần Văn Kỳ.

Rất may là Vũ Văn Dũng đang trên đường trở về kinh, mà Kỳ sau chuyện cắt chức Bùi Đắc Tuyên một nửa là tâm phúc của hấn. Chuyện này nếu suôn sẻ, hấn sẽ có trong tay khoảng hai vạn quân đội nếu sử dụng khéo liền có thể chắc chắn củng cố quyền lực trong tay, lúc đó thoải mái thực hiện cải cách sẽ không còn lực cản từ nội bộ.

Bên phía Trần Quang Diệu và Bùi Thị Xuân thì dễ nói rồi, chính là tâm phúc của Quang Toàn, Quang Toàn có thể leo lên ngôi vua cũng là nhờ sự ảnh hưởng và tác động từ phía Diệu và Xuân. Tính theo vai vế Quang toàn phải gọi Xuân là dì và gọi Diệu một tiếng dượng.

Còn một điều nữa mà Hồ Độc Lập lưu tâm là chọn ai nắm quân bảo vệ kinh thành. Lúc trước Ngô Văn Sở nắm binh, giờ đây Sở ra Thăng long nhận chức. Nên chức võ tướng này còn bỏ trống chưa ai làm, khi Lê Văn Hưng báo lên hần mới biết.

Kể ra vị trí này nói quan trọng thì rất quan trọng mặc dù chỉ quân đội này chỉ có 5000 người nhưng phải hỏi nơi mà nó đóng quân là ở đâu?, chính là kinh thành Phú Xuân đây! Nếu nói thích hợp theo Hồ Độc Lập chính là Phan Văn Lân .

Trong sử sách ghi lại : Phan Văn Lân trí dũng hơn người, đánh giặc rất giỏi. Hễ được ban thưởng là đem hết ra để khao quân, không mấy khi nhắc đến việc nhà. Ông ra vào giản dị, chẳng khác người hầu. Quân Thanh sợ ông, gọi ông là "Phi tướng quân", có nghĩa là vị tướng ở trên trời bay xuống.

Phan Văn Lân hiện đang giữ chức nội hầu coi việc bảo vệ hoàng cung tức là ngự lâm quân, để thấy Quang Trung coi trọng ông như thế nào. Ngoài ra còn một ứng cử viên nữa chính là Bùi Thị Xuân, và thực tế nếu như không phải do Hồ Độc Lập xuyên việt đến lúc này tướng quân coi giữ kinh thành chính là bà rồi.

Theo quy định người giữ ngự lâm quân và cấm vệ quân không thể cùng một người được, bởi vậy Bùi Thị Xuân có vẻ là người thích hợp nhất cho vị trí này.

Trên đường lớn thuộc địa phận trấn nghệ, dưới chân đèo ngang, một đoàn người ngựa tầm khoảng hơn trăm lưng đeo đao sắc thân mặc giáp, nhìn qua không cần đoán cũng biết đây là quân đội triều đình đang đi về phái kinh thành.

Dẫn đầu đoàn người ngựa là hai vị đại hán, một người áo quần gọn gàng tay cầm trường thương dáng cao ráo trong như một vị thư sinh. Người còn lại lưng đeo đao lớn nhìn vào có thể đoán được đây ắt bảo đao, thân người này cao to hùng vĩ trông oai hùng, đúng như hình tượng tướng quân mẫu mực.

Cả hai dục ngựa thông thả tiến tới vừa đi vừa nói chuyện khá gần gũi. Người đàn ông mang bảo đao nói với người cầm thương.

“Hiền đệ! Lần này không biết bệ hạ gọi chúng ta về có việc gì”

“Đệ nghe đâu chiến sự tại phan rang quân ta gặp bất lợi, không biết có liên quan đến chuyện này hay không?”

“Diệu, Xuân nhị vị tướng quân chẳng phải đang cầm quân ở đó đối chọi với giặc Nguyễn Ánh hay sao, với khả năng cầm quân của họ sao lại gặp bất lợi được cơ chứ”

“Dừng đại ca! vậy huynh không biết rồi, chính gặp Diệu, Xuân hai vị tướng quân nên quân ta mới bất lợi”

“Đình Tú đệ có cao kiến gì xin nói ra để ngu huynh đây được mở mắt”

“huynh đệ hai ta đâu cần khách sáo như vậy, cao kiến thì không có nhưng huynh có lẽ không biết, Diệu Xuân nhị vị tướng quân tuy cầm binh đánh trận giỏi nhưng sở trường chính lại ở vùng núi, ra kỳ binh bất ngờ, mà phan rang là vùng đồng bằng vậy chẳng phải đã rõ rồi sao?”

Quả đúng là như vậy Bùi Thị Xuân và Trần Quang Diệu dưới thời Quang Trung chuyên cầm quân đi theo đường núi từ nghệ an vào đến tây nguyên, nhiều lần xuất kỳ binh bất ngờ tập kích địch lập nên công trạng. còn khi đánh quân thanh ở đồng bằng bắc bộ hay đánh quân xiêm ở nam bộ lại không sử dụng Trần Quang Diệu. Điều đó có thể thấy được tài nhìn người của Quang Trung.

Thì ra đây chính là hai võ tướng Võ Văn Dũng và Võ Đình Tú đang trên đường về kinh.

“Hiền đệ nói chí phải, ngẫm ra cũng đúng, chẳng trách năm đó tiên hoàng 4 lần xuất quân đánh vào Gia Định lại không có phần của y.. ha ha”

“Đệ nghĩ lần này Trần Quang Diệu tướng quân cầm quân chống với giặc Ánh chắc do ý của Tuyên.”

“Hừ.. nghe nói hần ý thế lộng hành trong triều lắm, lần này đừng để cho ta thấy không ta sẽ nén hần xuống sông cho cá ăn”.

Nếu Hồ Độc Lập nghe được câu này chắc phải há mồm kinh ngạc. trong lịch sử đúng là có chuyện như vậy đấy. Võ Văn Dũng chính là đã ném Bùi Đắc Tuyên xuống sông đấy!

“Chuyện đó để sau hãy bàn, lần này hoàng thượng gọi hai ta về chắc sẽ không ngoài việc đánh giặc Ánh, huynh nói xem bàn về công thành chiếm trại địch chẳng phải sở trường của huynh đệ ta sao”

“Đúng vậy! Đến lúc đó không biết ai trong hai ta được cầm quân đây”

“Cái đó còn phải xem vào hoàng thượng rồi, huynh không định tranh giành với đệ đấy chứ”

“Tất nhiên chuyện này ta phải dành rồi, đệ nhường cho ta đi, ta thật ngứa tay chân quá rồi, mấy năm rồi không được ra chiến trường thoải mái một trận”

Võ Văn Dũng háo hức nói, nhất quyết không nhường cho Võ Đình Tú

“Đệ cũng không nhường đâu đó”

Võ Đình Tú đáp lại

.....

Đoàn người ngựa tiếp tục lên đường thẳng hướng kinh thành

.....

Kinh thành phủ xuân, hoàng cung, bên trong thư phòng.

Hồ Độc Lập vừa viết xong một bức thư cho đại đô đốc Lý Văn Bưu sau đó cho người nhanh chóng truyền tin.

‘Lý Văn Bưu là một trong thất đại hổ tướng của triều tây sơn xuất thân trong một gia đình giàu có chuyên nghề buôn ngựa ở Đại Khoang, Phù Cát, Bình Định. Nổi tiếng ngay từ tuổi niên thiếu về tài đức, võ nghệ, một phần vì ngựa tốt mà ông bán nên ông có rất nhiều hào kiệt làm bằng hữu.

Về sau, ông tham gia vào phong trào Tây Sơn với vai trò huấn luyện chiến mã, ngoài ra ông còn chỉ dạy cho Bùi Thị Xuân cách huấn luyện chiến mã để sau này bà áp dụng nó vào huấn luyện voi chiến’.

Hồ Độc Lập tính đến chuyện sắp xếp lại quân đội ở bắc hà. Khi nhìn đến tam điệp ba vì liền nghĩ đến ngay đến ông.

Tam điệp Ba vì đóng vai trò như yết hầu đi vào bắc hà, lại là thảo nguyên tốt thích hợp cho việc chăn thả gia súc như trâu, bò, và đặc biệt là ngựa. đây chính là nguồn sức kéo mà đất nước đang cần đây.

Tương lai dù khi xe hơi nước ra đời thì sức kéo của gia súc vẫn đóng vai trò chính, vì không phải ai cũng có tiền mua xe hơi nước đấy, với lại từ lúc này đến khi đó còn một khoảng thời gian khá xa.

Tam điệp Ba Vì đóng vai trò quân sự vô cùng quan trọng. nếu có thể đóng một cánh quân ở đây, phía tây là thành nghệ an, phía bắc là thành thăng long, phía đông là vùng đồng bằng hải phòng quảng ninh. Khi một trong 3 nơi này có chuyện thì đây sẽ là nơi chi phối quân tiếp viện nhanh nhất.

Vậy nên tại đây đóng một nhánh quân đội vừa huấn luyện vừa nuôi ngựa lấy đó xây dựng đội kỵ binh cơ động thì quá tuyệt. Khi nhắc đến vấn đề này Lê Văn Hưng liền giới thiệu Lý Văn Bưu cho hân.

Hồ Độc Lập vốn định truyền chỉ cho Lý Văn Bưu trở về nhưng nghĩ đi nghĩ lại hân vẫn thấy viết thư sẽ hay hơn. lần này trong thư Hồ Độc Lập dùng ngôn từ khá khách sáo, cuối thư mới mở lời trước mời Bưu về kinh đón tết sau lại có việc lớn muốn ông đi làm giúp.

Theo như suy nghĩ của Hồ Độc Lập nếu vài năm sau mỗi năm vùng Tam Điệp Ba Vì có thể cho ra một ngàn con ngựa chiến và khoảng 5000 con ngựa kéo thì đúng là đã giúp hân giải quyết được nhiều vấn đề về nhân lực.

Tương lai muốn làm đường, cất nhà cửa, xây dựng cảng biển ..v v. lượng ngựa kéo xe này chính là nguồn lao động vô cùng lớn đấy. nếu không đầu tư ngay từ bây giờ đến khi đó chỉ sợ luồn cuống tay chân.

“Khải bẩm hoàng thượng thượng thư bộ hộ Ng Thế Lịch xin gặp”.

lão phúc chạy vào báo.

Thượng thư bộ hộ sao? Minh đang tính cho gọi lão đến không ngờ là tự đến càng khỏi mất công cho gọi.

“Mau cho vào”

Nguyễn Thế Lịch hôm nay cũng không phải bất ngờ mà đến, theo quy định mỗi tháng riêng bộ hộ phải cho người đến báo cáo với vua về tình hình thu chi quốc khố một lần, cái này là quy định riêng được đặt từ lúc tiền hoàng còn sống.

“Thần Nguyễn Thế Lịch khấu kiến hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”

“ái khanh bình thân”

“tạ ơn hoàng thượng”

“ái khanh có việc gặp bẩm”

“Thần xin dâng sổ thu chi của bộ hộ tháng nay lên hoàng thượng xem xét”

Nguyễn thế lịch đem sổ kê khai thu chi của bộ hộ một tháng qua cho Hồ Độc Lập. hân cầm lấy cũng giả bộ lật vài trang cho có bộ chứ mấy con số được ghi bằng chữ nôm này quá khó hiểu.

Bỏ cuốn sổ xuống bàn hân hỏi lão.

“Lịch thượng thư! Không biết một năm quốc khố thu vào được bao nhiêu tiền?”

“khải bẩm hoàng thượng, mọi năm thu vào khoảng chừng 200 vạn lượng bạc”

Chỉ có 200 vạn lượng thôi sao. Đúng là quá ít đi, nhưng kẻ ra cũng đúng, thuế khóa chủ yếu trông chờ vào mấy mẫu ruộng cũng chỉ có thể không hơn được.

“không biết quốc khố hiện tại còn bao nhiêu bạc”

Lão lịch nghe vậy ngáp ngừng một chút mới đưa ra con số.

“20 vạn lượng, do mới vừa bổ sung một đợt quân lương cho tướng diện nên chỉ còn nhường ấy. sang năm phải đến tháng 4 mới có đợt thu thuế mới, thần sợ quốc khố không đủ bạc để chi đến lúc ấy”

20 lượng bạc đúng là quá ít, quá quá ít sao đủ để duy trì năm tháng nữa cơ chứ. Là mấy năm trước cũng chỉ thu vào như vậy mà cái triều đình này vẫn duy trì được cho đến bây giờ.

“Mấy năm trước cũng như vậy sao” Hần hỏi lại

“mấy năm trước dù thiếu nhưng chỉ cần tiết kiệm một chút liền có thể qua, nhưng năm nay một số nơi gặp lũ bão ảnh hưởng đến mùa màng nên chỉ thu được 150 vạn lượng” Lão Lịch trả lời rụt rè

Nghe đến đây Hồ Độc Lập cảm thấy chán ngán, ban đầu hẳn dự định lấy một ích tiền ở quốc khố nhằm chi trả cho các hoạt động, nay nghe tin như vậy thật đúng là đau đầu rồi.

‘e rằng phải nhanh chóng tìm đường kiếm tiền khác mà thôi’

Thầm nói trong miệng ‘xem ra phải cần miếng bánh nhà thanh này rồi’.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Không Thể Không Làm

Hoàng cung Phú Xuân, Điện Thái Hòa

Vừa lên triều Hồ Độc Lập liền nói

“Chư vị ái khanh, Trẫm hiện tại có một chuyện không rõ, cảm thấy mơ hồ muốn mời các vị ái khanh thảo luận giải đáp giúp trẫm”.

Trong điện yên tĩnh, các đại thần chờ đợi không biết hoàng thượng định hỏi vấn đề gì, mọi người trơ mắt nhìn.

“Là như vậy, hôm qua trẫm nằm mộng, mộng thấy một vị thần tiên nói cho trẫm biết, thiếc có thể tự mình nổi trên mặt nước, trẫm cảm thấy rất thần kỳ, lại không tin, nhưng lão thần tiên lại nói cho ta biết đây là chuyện có thể, còn trẫm lại cảm thấy không thể tưởng nổi. thiếc sao có thể tự mình nổi trên mặt nước, nghĩ đi nghĩ lại, cùng các vị ái khanh nghiên ngẫm vấn đề mà lão thần tiên đưa ra, các vị ái khanh có thể nói cho ta biết. điều này có thể làm được hay không?”

Vấn đề Hồ Độc Lập vừa nêu ra khiến cả đại thần tròn mắt nhìn hần, cái này tính là vấn đề gì cơ chứ, có ai không biết thiếc bỏ xuống nước sẽ chìm. Làm cho thiếc tự mình nổi trên mặt nước là điều không có khả năng, trực tiếp bỏ cục thiếc lên chiếc bè gỗ chẳng phải là có thể nổi trên mặt nước hay sao.

Các vị đại thần ở bên dưới đều nói lên chuyện này không có khả năng.

“chư vị ái khanh đều nói điều này là không thể, nhưng vị thần tiên kia nói cho trẫm biết điều này là có thể, hơn nữa còn khẳng định chắc chắn, vậy không lẽ vị thần tiên ấy nói sai rồi sao.” Hồ Độc Lập làm ra bộ dạng khiêm tốn học hỏi.

“Chư vị ái khanh, thực ra trẫm cũng không hề tin tưởng có thể làm cho thiếc tự nổi trên nước. lão thần tiên nói không tin có thể làm thử, cho nên, chư vị ái khanh cũng thử xem có thể làm được hay không”

Nói rồi vẫy tay cho người mang mấy tấm sắt được thợ dát mỏng cùng với một thùng nước lớn.

Phía dưới các vị đại thần đều ráng hai mắt lên nhìn, đây là chuyện trước nay chưa ai làm. Thiếc có thể tự mình nổi trên nước sao, điều này thật sự quá khó làm cho người tin tưởng vào.

Có mấy vị đại thần bắt đầu cầm lấy tấm thiếc cho vào thùng nước rồi thử.

Sau một hồi

“Bẩm hoàng thượng lão thần đã làm thử nhưng chẳng có cách gì làm cho thiếc có thể tự mình nổi trên mặt nước được.” Nói xong vị lão thần này còn chứng minh bằng cách nhẹ nhàng thả tấm sắt liền chìm xuống.

“Hoàng thượng lão thần cũng thử nhưng đều như vậy”

“thần cũng thấy như vậy”

“Hoàng thượng sắt không thể tự mình nổi được”

“Đúng vậy thưa bệ hạ”.

Phía dưới các vị đại thần đều nhao nhao nói ra ý kết quả thử nghiệm của mình. Tất cả đều nói không được, không thể làm được, chẳng có cách gì.

Hồ Độc Lập cười nói: “Các vị ái khanh đều nói không thể nhưng chính miệng vị thần tiên ấy lại nói với trẫm là có thể đấy”.

“Bẩm hoàng thượng, không nên tin vào lời yêu ngôn. Điều này sao có thể, hẳn chắc chắn là yêu ma, nói ra lời lẽ nhằm đầu độc hoàng thượng.”

“Đúng vậy, đó chắc chắn là yêu ma”

“..... đây là lời nói hồ đồ của ma quỷ, bệ hạ không nên tin”

Một đám quần thần đều phụ họa nói đó là lời không nên tin.

Hồ Độc Lập tất nhiên đã có chuẩn bị từ trước, chỉ chờ đến lúc này, cùng thảo luận một chút kiến thức khoa học, dùng kiến thức khoa học để đả kích một chút cái thói không biết tiến tới, bảo thủ quan liêu của chúng quần thần.

“Các vị ái khanh đều nói không thể tin, nhưng vị thần ấy đã chứng minh rằng được, khiến trẫm hết sức bội phục”

Hồ Độc Lập phát phát tay

Một tiểu thái giám vội vàng bưng ra mô hình nhỏ của con thuyền được làm bằng sắt. sau đó đặt vào trong thùng nước, nổi bồng bềnh trong đó.

Các đại thần nhìn thấy đều há hốc mồm như không tin vào mắt mình. Điều kì lạ lại xảy ra trước mắt, chỉ mới trước đây giây lát họ còn đồng loạt lên tiếng phủ nhận đấy.

Cả triều thần rơi vào trầm mặc. một số người còn lại tự mình nhắc mô hình lên quan sát sau đó tự tay thả xuống nước kiểm chứng lại.

“Các vị ái khanh, các người còn cho rằng trẫm mộng thấy vị thần tiên ấy chính là yêu ma nói lời bậy.” Hồ Độc Lập cười cười rồi nói.

Phía dưới các đại thần là một mảng yên lặng không có tiếng động nào, chẳng ai mở miệng nói một điều.

Hồ Độc Lập trong lòng đắc ý nghĩ, các người khinh ta còn nhỏ, không chịu phục, ta chỉ dùng một tí kiến thức vật lý còn con liền làm cho cả đám choáng váng, không dám hé nửa lời, dám không nghe lời, ta cho các người tiếp tục choáng váng. Từ nay về sau còn ý thế lão thần, coi ta là trẻ con mà qua mặt thì coi chừng.

Một lúc sau, các đại thần mới tỉnh ra, đây là thần linh báo mộng cho Hoàng Thượng đấy, cả đám đứng đực ra im lặng, người sẫm soi từng viên gạch nền, kẻ đi xét trần nhà.

“Ngoài ra khi trẫm hỏi vị thần nhân ấy làm thế nào để trị vì đất nước, khiến cho đại nam ta trường tồn, dân ta no ấm, các ái khanh có biết lão thần tiên ấy nói gì không.”

Đây đúng là bom tấn rồi, là thần tiên chỉ dạy cho hoàng thượng cách an bang trị quốc đấy, đây là điều mà hầu hết các đại thần quan tâm nha. Mọi người sau phút giây sững sờ liền tò mò.

“lời của thần tiên dạy, chúng lão thần ngu dốt sao đoán được, mong bệ hạ cho chúng thần được nghe lại”

“Vị thần tiên ấy dạy trẫm khá nhiều điều cần phải làm, trong đó có một điều quan trọng đó chính là dùng người”

“không biết thần tiên dạy bệ hạ dùng người như thế nào”

“Trẫm cũng hỏi vị thần tiên ấy một câu như vậy, lão thần tiên bảo trẫm phải nên dùng người tài đức.”

“trẫm lại hỏi thế nào là người tài đức, đến đây vị thần tiên ấy không nói gì mà chỉ đọc cho trẫm nghe một bài thơ”

“trẫm vẫn còn nhớ rõ, các vị ái khanh hãy nghe rồi góp ý cho trẫm”

Các đại thần lần này đúng là kinh sợ rồi, đây là lời dạy của thần tiên đấy, tuyệt đối không nên xem thường.

Hồ Độc Lập đọc

"Đất có bốn phương Đông Tây Nam Bắc.

Trời có bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông.

Người có bốn đức Cần Kiệm Liêm Chính.

Thiếu một phương thì không thành đất.

Thiếu một mùa thì không thành trời.

Thiếu một đức thì không thành người."

Nghe đến đây không ít vị đại thần quên mất đang ở buổi chiều, không tự chủ được vỗ tay khen hay, lão thần tiên dạy thật chí lý. Đây chính là đại đạo.

Hồ Độc Lập thấy vậy liền cười mỉm, Lời Hồ Chủ Tịch sao có thể sai được, ý mấy lão chỉ khen thừa.

"Các vị ái khanh, thấy lời dạy của lão thần tiên thế nào, liệu có gì không đúng?"

"Thần thấy đây đều là lời vàng ngọc, không có chỗ nào không đúng, lại lập luận khúc chiết, tuy đầy hàm ý nhưng dễ hiểu, quả không hổ là lời lão thần tiên răn dạy"

".. thần cũng thấy như vậy"

".. đây quả là lời vàng ngọc, quả là lời dạy của lão thần tiên"

"Trẫm cũng thấy như vậy, để cho trẫm và mọi người khác cốt ghi tâm lời dạy của lão thần tiên, trẫm nghĩ nên treo 4 chữ cần kiệm liêm chính lên trên đại điện để lấy đó mà răn dạy mọi người, tiện thể thay tên điện này thành điện "Cần Kiệm Liêm Chính"".

Chúng đại thần liền hiểu được ý của Hoàng Thượng, chính là từ nay về sau trong điện sẽ treo lên một tấm bảng lớn ghi 4 chữ Cần Kiệm Liêm Chính, rồi đổi tên điện thành Cần Kiệm liêm chính, hình như đây cũng không phải là chuyện xấu, dù sao đây cũng là lời dạy tốt, lời vàng ý ngọc nhắc nhở mọi người cần kiệm liêm chính. Nên mọi người chẳng ai có ý kiến phản đối gì.

Nhưng vì chuyện hôm nay mà trong một thời gian ngắn từ kinh thành sau đó lan ra cả nước, những từ như

Hoàng đế ..

Thần tiên báo mộng...

thiếu tự nổi trên nước...

Thần tiên truyền dạy ...

Đề tài này liền trở thành sốt dẻo được nói đến nhiều nhất trong thời gian tới.

Kế tiếp chính là xử lý sự vụ

Đầu tiên là các nơi xin được cấp kinh phí nhằm đào kênh mương tưới tiêu, vụ vừa rồi do thiếu nước trầm trọng mà 1/3 diện tích đất canh tác bị bỏ hoang. Có địa phương bị bỏ hoang đến 2/3 đất đai vì thiếu nước.

Chính mình mới xuyên qua có mấy ngày thôi mà đã giao cho mình cái đồng hồ độn thế này rồi. không biết cái đám lê trình trước đây ăn ở thế nào?

Hắn nhìn xuống đám đại thần hỏi. "các vị ái khanh, việc này nên giải quyết thế nào đây, cái này bộ hộ bỏ ra được bao nhiêu"

"Khởi bẩm hoàng thượng, bộ Hộ sợ còn không đủ tiền cầm cự đến năm sau. Lấy không ra được đồng nào hết. xin hoàng thượng thứ tội"

Nếu xử tội lão xong mà bộ hộ có đầy bạc ta cũng làm rồi, không cần lão phải nói thừa, nhìn cái bản mặt xin tội của lão kia, cứ trơ ra như khúc gỗ vậy, chẳng có chút bộ dáng nào đang xin tội cả.

"Nếu cấp, theo khanh cần bao nhiêu sẽ đủ"

Câu hỏi quá khó rồi, đắp đê làm công trình thủy lợi, đây là công trình không đáy đáy, chỉ có thiếu, mãi chẳng bao giờ đủ cả, ngoài ra hằng năm còn phải được nạo vét, bồi đắp thêm. Dù cho mấy nghìn vạn đồng cũng chẳng xong được.

Thấy lão ấp úng không biết trả lời ra sao. Hấn cũng chẳng muốn làm khó lão nữa nên nói.

“Vấn đề này phải tìm cách khác giải quyết khác thôi. Từ thời nhà Trần đến bây giờ nước ta đã bao lần chăm lo đắp đê, song hạn hán lụt lội lớn bé không năm nào không có, giải quyết triệt để là việc không phải sức một ngày có thể làm được.”

“Trẫm nói như vậy không phải là có ý muốn bỏ việc làm thủy lợi, mà trẫm cần các khanh về suy xét thấu đáo vấn đề trên, hôm sau trẫm muốn nghe cáo kiến của các vị. Ai có thể tìm ra cách giải quyết vấn đề này, Trẫm ắt có thưởng lớn”.

Chúng thần nghe vậy cảm thấy rất có lý, lại nghe nghĩ được cách ắt có thưởng lớn lại càng vui mừng trong lòng, quyết phen này về nhà phải tìm quyết tìm ra cách hay mới được. Vấn đề này tồn tại bao lâu nay vậy mà chưa ai nghĩ ra, nếu mình giải quyết được thì chẳng phải lưu danh thiên cổ sao.

Con người là vậy, chẳng ai tự cho mình là ngu dốt cả, chính vì vậy mà càng tự tin vào cái đầu của mình.

“Chúng thần lĩnh chỉ”

Kế tiếp Phạm Công Thiệu đứng ra dâng tấu

Mọi người bắt đầu thấy lạ, chẳng phải vị công bộ ti này thường ngày vẫn nổi tiếng là kín miệng ít nói không tranh với đời sao, đột nhiên hôm nay lao ra xin dâng biểu. chuyện lạ lúc nào cũng có, nhưng hôm nay đặc biệt nhiều nha.

Hồ Độc Lập đương nhiên cũng giả bộ ngu, lấy làm bất ngờ nói.

“Vị ái khanh này có vấn đề gì cứ mạnh dạn tấu lên”.

“Thưa Hoàng Thượng, hiện tại đất nước đang cần rất nhiều nguyên liệu như vàng bạc, đồng thiếc, nhằm đúc súng, làm tiền chế tạo vũ khí cương bị, làm nông cụ sản xuất. Đại nam ta mặc dù nổi tiếng có nhiều khoáng sản, nhưng hiện tại đa số kim khí đều phải

nhập lậu từ nhà thanh, kho bộ hộ thiếu thốn nguyên liệu, thần nghĩ nên chú trọng việc khai khoáng mà theo thần thấy có những điều ta phải gấp rút làm như sau.

Đầu tiên phải cho người tiếp tục tìm kiếm các mỏ khoáng sản mới

Thứ hai phải thu hồi toàn bộ các mỏ khai thác lậu

Thứ 3 cần phải có một ban đứng ra chuyên trách việc này mà không phải qua nhiều bước trung gian gây thất thu không đáng, tránh nhiều kẻ vu lợi làm cản

Thứ 4 cần phải tuyển chọn người có khả năng có sức khỏe chuyên làm thợ mỏ, tang thêm đãi ngộ, làm cho họ hứng thú làm việc, tăng năng suất

Thứ 5 cần cải tiến công cụ để tăng hiệu quả

Đây chính là lời tâm huyết của thần xin bệ hạ nghe theo”

Các đại thần bắt đầu từ ngạc nhiên chuyển sang sững sờ không giám tin vào mắt mình nữa rồi.

Lời như vậy mà hấn cũng giám nói ra sao. Như vậy chẳng khác nào tự đẩy mình vào đích ngắm của người khác, bộ tên này bị bệnh nên nói nhảm hay sao.

Nói chung tất cả mọi người đang nhìn lão như nhìn một kẻ sắp chết, cũng có người đồng tình, kẻ thương hại cũng có. Song chẳng ai tin tưởng năm điều trên mà hấn đưa ra có thể thực hiện.

Thấy phản ứng của các triều thần Hồ Độc Lập có chút chột dạ, có lẽ việc này đưa ra có chút hơi sớm, nhưng lại không thể không đưa ra nha.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Khoáng Mỏ

Để chặn họng một số người Hồ Độc Lập nhanh chóng đưa ra quan điểm của mình.

“Các vị ái khanh! Trẫm thấy vị ái khanh này nói rất có lý nha, Các tướng ngoài biên ải đang hỏi thúc trẫm cung ứng thêm Pháo, bộ hộ cũng lại đang cần tiền đề chào chống, tất cả đều cần khoáng cả. Vị ái khanh này đưa ra cao kiến này quả rất kịp thời, tất phải được ban thưởng.”

“Hoàng Thượng tuyệt đối không được.” Một đại thần nhanh chóng lao ra ngăn cản.

Việc này ảnh hưởng đến vô số lợi ích của quan lại từ trên xuống dưới nha, gì chứ tịch thu mỏ khoáng lậu với tăng sản lượng khoáng là điều họ không hề muốn đâu đấy. vậy chẳng khác nào cắt đứt nguồn lợi từ túi “phụ mẫu của dân đấy” việc này là không được.

“Có thể cho trăm biết vì sao lại không được không.” Hồ Độc Lập làm bộ ngu ngơ không hiểu hỏi lại

Ha. Ha . ha lại là một câu hỏi khó đây. Tay đại thần này cứng lưỡi rồi ấp úng nửa ngày không biết phải trả lời thế nào, không lẽ lại nói đứng phía sau đám mỏ chính là chúng thần cả hay sao, ‘biết mình quá ngu rồi, khi không làm người tiên phong đứng ra hứng đạn làm gì không biết’

Y chỉ còn biết hướng ánh mắt cầu cứu đồng bọn xung quanh.

Cuối cùng cũng có một vài tên vì đồng bạn mà đi ra ý kiến, đại khái như:

“Việc khai khoáng mỏ xưa nay vẫn như vậy, nay lại đột nhiên thay đổi thần e sẽ không ổn”

“Lập một ban mới quản lý việc khai khoáng thần thấy không khả thi, chi bằng cứ như cũ cho các địa phương quản lý, hằng năm triều đình nhận cống nạp lên như vậy chẳng phải ổn hơn rư”

“Theo ý thần bệ hạ chỉ cần ra lệnh cho các địa phương tăng cường thêm nhân mã, hằng năm lại nộp lên nhiều hơn vài phần vậy vẫn là tốt nhất”

“theo thần...”

“thần thấy...”

“Theo ý thần...”

Một đám nói tiếp một đám thay nhau ra sức phản đối, mới đầu còn nhã nhặn ôn hòa, về sau càng ngày càng thêm kích động. cái gì mà vì lê dân bách tính, cái gì mà vì thiên hạ chúng sinh, cái gì... nói tóm lại là vẫn nên để nguyên như cũ.

Tất cả đều nhằm gây sức ép cho hần, nếu quả thật là Quang Toàn thì chắc đã nhượng bộ rồi, nghĩ sao dưới áp lực của đa số triều thần như vậy, một đũa bé 12t như Quang Toàn có thể chịu được.

Chúng triều thần cũng nghĩ vậy, dù mấy ngày gần đây Hần có dày dạn hơn, có những biểu hiện không giống như của một ông vua 12t lắm, nhưng dù sao cũng chỉ mới 12t thôi, như mọi lần Quang Toàn chắc chắn phải nghe theo số đông. Chứng tỏ trước đây không phải là chưa trưởng hợp tương tự như vậy.

Nhưng đây chính là sai lầm của đám triều thần, Quang Toàn bây giờ không phải là Quang Toàn mà chính là Hồ Độc Lập hần. Nếu cộng cả hai kiếp người thì hần phải hơn 40t rồi đấy. Lợi hại hơn là mang theo cả trí nhớ của một người tri thức hiện đại, sao có thể dễ dàng bị đám đông áp đảo được.

Đương nhiên cũng không phải tất cả Triều thần gần trăm người đều đứng ra phản đối vẫn còn một số ít quan lại không liên quan đến việc này. Hần một mặt bình tĩnh ngồi nghe từng người phản đối giống như đang chặn chú tiếp thu vậy, mặt khác lại âm thầm nhớ kỹ từng người để sau này còn tiện xử lý trọng dụng.

“Các vị ái khanh không biết nếu yêu cầu các địa phương tăng cường nộp cống liền có thể tăng tối đa bao nhiêu thành kim khoáng” . Hồ Độc Lập chăm chú liệu tính rồi hỏi.

Đám cận thần nghe ra hoàng đế thỏa hiệp như vậy tưởng nắm chắc thành công rồi liền mừng ron.

“Chúng thần sẽ hối thúc các địa phương tăng cường khai khoáng, đảm bảo có thể tăng được 2 thành (20%) .”

Thầm nghĩ chỉ cần sau này lấy đó làm cơ bắt thêm dân phu thì ta lại càng có lợi.

Hồ Độc Lập bĩm môi nhẹ một cái không có nhận xét gì, chỉ quay sang hỏi Phạm Công Thiệu.

“khanh thấy liệu tăng thêm 2 thành có đủ chưa”

Phạm Công Thiệu không biết ý vua thế nào nhưng cũng thật thà đáp lại.

“Không đủ, còn xa mới đủ.”

Nhìn lại đám đại thần vừa lên tiếng can ngăn.

“Các khanh thấy đấy, có tăng thêm 2 thành nữa cũng chẳng đủ, quốc gia thật thiếu thốn kim khoáng qua!”

Hồ Độc Lập làm bộ cảm thán nói... lại lắc đầu như ông cụ non tỏ vẻ cảm thán.

Đám đại thần ở dưới bắt đầu cắn răng rồi, thầm nghĩ, cùng lắm ta chịu khó ăn bớt lại một chút, cho dân phu làm thêm cả ban đêm mà thôi, đằng nào ta

cũng không thiết gì, đám dân phu có oán cũng oán vua chứ có oán gì ta.

“Thần nghĩ có thể tăng thêm 5 thành nữa, nhiều hơn nữa sợ là không thể, việc này thần nhất định sẽ hối thúc phía dưới không quản ngày đêm ra sức gánh vác nỗi lo của Hoàng Thượng.”

“Oh... h” Hồ Độc Lập nghe vậy liền ồ một tiếng tỏ vẻ ngạc nhiên. Sau đó quay sang hỏi Phạm Công Thiệu

“Nếu thực hiện theo cách của khanh liệu có thể tăng lên cho quốc gia được bao nhiêu kim khoáng?”

Nghe vậy Phạm Công Thiệu tự tin đáp lời.

“Nếu thu hồi toàn bộ mỏ khoáng lậu có thể tăng gấp 4 lần, nếu loại bỏ các bước trung gian như qua tay quản lý của các huyện phủ, liền có thể tăng thêm 3 lần nữa là 12 lần, nếu không dùng dân phu mà chỉ dùng thợ chuyên khai mỏ về lâu dài có thể tăng thêm 4 lần nữa là 48 lần. chưa kể việc tăng năng suất do cải tiến công cụ và tìm ra mỏ khoáng mới”

Lần này thì không chỉ có Hồ Độc Lập ồ mà cả triều thần đều ồ lên như không tin vào tai mình, nếu thật như vậy, đâu cần phải bàn cãi gì nữa một bên có thể tăng 5 thành (50%) một bên có thể tăng 50 lần, việc này còn cần phải so sánh sao, ai cũng sẽ chọn 50 lần rồi.

Đám cận thần lúc này đứng ra ngăn cản khi nghe đến đây, liền biết mình bị mắc bẫy của hoàng đế rồi.

Tăng lên 50 lần đấy, đâu lại sao, nếu nói Phạm Công Thiệu nói láo khai khống lên thì chẳng ai tin cả, nên nhớ lão là bậc thầy về việc này đấy, nếu không tin lão chẳng khác nào không tin tiên đế vậy. có người dám nói không tin tiên đế sao. Với lại họ là kẻ đứng đằng sau các mỏ quặng này đương nhiên là biết lời nói của Phạm Công Thiệu chẳng sai.

“Ha ha ha. Việc này vậy là rõ rồi không có gì bàn cãi ở đây nữa, trẫm quyết định làm theo cách của Thiệu ái khanh”

Không kịp để cho đám quần thần kịp phản ứng hẳn liền đưa ra phán quyết cuối cùng. Nhưng hẳn lại một lần nữa phạm phải sai lầm trí mạng đó là quá khinh thường trí tuệ người xưa.

Biết chắc không còn hi vọng gì về việc làm cho Hồ Độc Lập rút lại ý chỉ, đám đại thần liền nhắm ngay vào các vị trí của ban khai thác khoáng mỏ.

Dựa dựa một hồi đầu trí đầu mưu cuối cùng Hồ Độc Lập mới giành được vị trí đứng đầu cho Phạm Công Thiệu nhưng phải nhượng bộ bổ nhiệm thêm ba vị trí phó do mỗi hệ phải một người và một số vị trí khác.

Nhằm tăng cường quyền lực cho Phạm Công Thiệu, Hồ Độc Lập lấy cớ cho đổi tên thành cục tìm kiếm và khai thác khoáng sản. vì có thêm nhiệm vụ tìm kiếm nên hẳn trao cho Phạm Công Thiệu lệnh bài có thể tùy ý điều quân ở các châu huyện nhằm tìm kiếm và bảo vệ khoáng mỏ.

Về danh nghĩa Hồ Độc Lập cũng chỉ giúp lão được đến đó, còn lại phải trông chờ vào bản lĩnh của lão rồi, mong rằng hẳn không phải thất vọng.

Việc của Phạm Công Thiệu kết thúc nằm ngoài sự suy đoán của tất cả mọi người, hủ tục tồn tại không biết mấy trăm năm nay chỉ đơn giản như vậy liền được giải quyết khiến ngta không nói được cái gì. Không bắt bẻ được chỗ nào.

Phạm Công Thiệu đột nhiên lên chức còn đảm nhiệm là khâm sai đại thần, có lệnh bài điều động quân ở các huyện phủ, nắm trong tay thực quyền cực lớn, mặc dù chỉ là quân địa phương nhưng quân địa phương cũng là quân đấy. Đãi ngộ như vậy thật khiến nhiều người đỏ mắt.

Đến khi hoàng đế trao kim bài điều động quân đội cho Phạm Công Thiệu mọi người mới vỡ lẽ ra. Không phải tự dưng mà Phạm Công Thiệu đứng ra dâng tấu đấy, tự nhủ với mình rằng vị hoàng đế nhỏ này thật không đơn giản. không biết có người đứng sau bày kế cho không, dù thế nào cũng không nên khinh thường.

Qua lần đầu trí đầu mưu này Hồ Độc Lập cảm thấy may mắn, may là đã có chuẩn bị từ trước đấy.

Đang thờ phào may mắn chợt có người đứng ra ý kiến.

“Bẩm Hoàng Thượng theo ý của cục trưởng Thiệu, phải sử dụng thợ chuyên đào mỏ, xét thấy đây là một lượng nhân công lớn, cần trả tiền công, hiện tại quốc khố khó khăn không biết lấy đâu ra tiền trả lương cho nhân công.”

Hỏi rất đúng vấn đề nha, lại đúng trọng điểm, ngay cả Hồ Độc Lập hẳn cũng vừa bất chợt nghĩ ra thôi đấy, tưởng rằng không ai nhìn ra, ai zè lại xuất hiện một người, lại còn khá trẻ, chỉ tầm hơn 30t mà thôi, đúng là nhân tài đâu đâu cũng có nha.

“Vị ái khanh này nói hay lắm, tạm thời trẫm sẽ bỏ tiền của mình ra vậy. không biết ái khanh là”

Hồ Độc Lập ra ý hỏi tên.

“Hạ Thần là Nguyễn Tông Phú là lệnh sử thuộc kim bộ ti xin ra mắt hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Kim bộ ti là một trong 4 ti thuộc bộ hộ nhằm quản lý chợ búa, hàng hóa, kho tàng, chè muối. quản lý kim bộ ti là một chủ sự, dưới chủ sự gồm mười lệnh sử. tóm lại là chức quan nhỏ trong số những người đang đứng đây.

“Tốt Lắm trăm đã nhớ kĩ tên khanh”

Hồ Độc Lập lấy làm vui mừng, người có được cái nhìn như vậy thật chắc phải là một người tài về thương mại. Hắn đang cần một người như vậy đấy.

Nghe Hồ Độc Lập nói như vậy Nguyễn Tông Phú quả thật rất vui mừng rồi, được hoàng thượng nhớ tên rồi đấy, việc được đề bạt chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, tưởng đâu buột miệng nói ra làm lỡ kế hoạch của hoàng thượng, không mất đầu đã may, ai dè còn được khen tặng. Đến hắn cũng tưởng như đang mơ vậy.

Đương nhiên có không ít người ghen tị đấy, chỉ một câu nói bình thường vậy thôi mà, ta cũng nói được đấy, chỉ tại hắn nhanh miệng nói trước thôi...

“Còn vị ái khanh nào có tâu chương gì nữa không?”

Vừa nói xong liền có một vị quan khá lớn tuổi đứng ra, hắn nhìn liền biết vị này là thượng thư bộ lễ Phan Huy Ích rồi.

“Rằm tháng này theo dự định sẽ tổ chức thi đình để tuyển chọn nhân tài cho quốc gia, nhưng hiện vẫn chưa có đề thi, thần kính xin bệ hoàng thượng ra đầu đề.”

Ạc, biểu hắn ra đầu đề sao, chuyện này hắn chưa làm bao giờ nha, với lại hắn cũng đâu biết gì mà ra đề, phải xem lại đã.

Hồ Độc Lập nghĩ nghĩ ‘Nếu vận dụng cho tốt không khéo lại ra được một kết quả khả quan đấy, trong tương lai gần kề đây, chắc chắn phải cử một đám du học sinh ra nước ngoài học tập đấy, đám sĩ tử này không biết có dùng được không. Dù sao mình cũng không hi vọng lắm, nhưng cứ thử một chút xem sao’.

“Việc ra đề thi trăm không may quên mất, nay được ái khanh nhắc nhở liền mới nhớ ra, nhất thời cũng chưa có ý gì hay, thi đình cũng phải mười ngày nữa mới bắt đầu, như vậy đi, ngày mai trăm sẽ trả lời chuyện này”.

“Nhân đây trăm cũng muốn tổ chức thi võ trạng nguyên các khanh thấy vậy có được không?”

Sạc, chuyện hệ trọng như vậy mà vị Hoàng đế này nói quyền liền quên sao.

“Bệ hạ, thi võ trạng nguyên phải 5 năm mới tổ chức một lần, lần trước tổ chức cách đây chỉ 3 năm mà thôi”

Có người sợ hoàng đế lại quên nên đứng ra nhắc.

Hồ Độc Lập chẳng biết có cái lệ này nhưng hắn không chỉ là muốn tìm võ trạng nguyên thôi đâu, mà còn có ý khác bởi vậy mặc kệ mấy năm thi một lần nhưng năm nay hắn phải cho thi đấy, hơn nữa năm nào cũng thi đấy.

“Các vị ái khanh, trăm dự định sẽ thay đổi một chút, Thi võ trạng nguyên và thi đình sắp tới sẽ tổ chức cùng ngày, dời lại vào ngày 5 tháng giêng, nhằm tưởng nhớ đến chiến công đại phá quân thanh của Tiên Hoàng đại phá quân thanh ở Đồn Ngọc Hồi, Đống Đa.”

Nói đến đây Hồ Độc Lập đứng dậy hướng ra ngoài mà vái một cái. Chúng triều thần cũng đồng loạt hướng ra ngoài quỳ lạy. không khí tĩnh lặng trong điện lại một lần nữa kéo đến tràn ngập, mọi người im lặng, kể lại tưởng nhớ đến những ngày oanh liệt ấy mà rơi lệ.

Hồ Độc Lập nhìn thấy hết cả càn quét thâm bội phục Quang Trung, Chỉ ai ở trong hoàn cảnh của hắn mới biết chiếm được sự tin phục của đám đại thần này khó đến nhường nào.

Sau một hồi bàn thêm ít chuyện nữa, Hồ Độc Lập liền cho bãi triều, đương nhiên không thể nào thiếu màn cùm ly cùm chén sau đó là biếu xén mang về rồi. không biết là có phải thói hư này là do bị Hồ Độc Lập tiêm nhiễm hay không mà hơn 200 năm sau cái bệnh này của đám quan lại nhà nước cũng không bỏ được. May mắn là lúc này chỉ mới dừng lại ở hủ rựu gói trà chứ chưa đến mức phong bì dày cộm như sau này.

Nhưng cũng nhờ vậy mà dần dà kéo dãn khoảng cách quần thần lại gần với nhau không ít.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Trồng Dâu Nuôi Tằm

Hoàng cung thành phủ xuân, phòng làm việc của Hoàng đế

Hồ Độc Lập trong phòng đi lại nghĩ nghĩ về việc trước mắt là nên cho đề thi kì này như thế nào. Trước đây toàn người khác cho đề còn hắn đi thi bây giờ đổi ngược lại hắn mới biết cho đề còn khó hơn cả đi thi đấy.

Với quan điểm của người trí thức hiện đại hắn không đánh giá cao cái kỳ thi đình này lắm đấy, hắn coi đây là nơi để tuyên truyền xu thế hơn là chọn người

đậu trạng nguyên.

Ví dụ như nếu kỳ thi này có một câu hỏi liên quan đến vấn đề toán học hay địa lý, vậy chẳng phải sẽ kéo theo việc các học sinh muốn tham gia thi đợt sau dành thời gian hơn để nghiên cứu về địa lý về toán học hay sao. Lâu dần cứ như vậy chẳng phải sẽ thay thế được thói quen hủ nhò của đám học sinh sao?

Hồ Độc Lập đang hi vọng chính là điều này đây. tính ra chỉ khoảng 60 năm nữa thôi thực dân pháp sẽ chính thức nổ súng xâm lược nước ta đây, lúc đó thì hẳn cũng ở tuổi xuống mồ rồi nếu không chết trẻ, bởi vậy ngay từ bây giờ phải nên cải cách chứng bệnh tự kỉ của đám hủ nhò này thôi.

Ngoài việc trên Hồ Độc Lập cũng nhân tiện qua đây chọn ra một ít học sinh có nhiệt huyết gửi ra nước ngoài học tập, nhưng để biết ai nhiệt huyết đây, không bắt hẳn phải đi từng người để hỏi đây chứ. Với lại việc này trước khi làm cũng không nên quá rêu rao, đám đại thần bản vào tán ra thế nào cũng sinh chuyện.

Nhưng nếu chọn xong rồi đám học sinh này không chịu ra nước ngoài đi học vậy lại càng uổng công. Lúc này không như thời sau, thời này chẳng mấy ai muốn rời xa quê hương của mình cả, nhất là đám học sinh đi thi lần này đều là đám có danh phận cả đây, muốn đi thi đình đều phải thi đỗ thi hương rồi thi đỗ thi hội, thi đỗ thi hội liền là tiến sĩ cả đây.

Đương nhiên tiến sĩ này không phải tiến sĩ được khắc trong bia quốc tử giám. Những tiến sĩ được khắc bia trong quốc tử giám là đồng tiến sĩ. Tức là tiến sĩ lần 2.

Nhưng tiến sĩ lần 1 thôi cũng đủ để ra triều làm quan rồi. ai lại từ bỏ cơ hội sung sướng này mà dấn thân ra nước ngoài khổ sở học tập mấy năm trời chứ. Đương nhiên Hồ Độc Lập có thể ra lệnh đấy nhưng lúc đó việc đi học lại chẳng có ý nghĩa gì nữa rồi.

“khải bẩm hoàng thượng có thượng thư đại nhân xin gặp”

Đây chính là Hồ Độc Lập cho lão Phúc đi truyền Phan Huy Ích đến gặp, hẳn muốn bàn với lão về vấn đề thi đình lần này nên cho gặp riêng để dễ nói chuyện

“Mau mời quan thượng thư vào”

“Thần ra mắt hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

“ái khanh mau bình thân, người đâu ban ngồi”

Hồ Độc Lập sốt sắng nói tỏ ý rất quan tâm vị đại thần này, làm cho chút chán ngán của P. Huy Ích đối với Quang Toản trong thời gian qua mờ đi mất một ít.

“Hôm nay trẫm cho mời ái khanh đến đây là để bàn về đề thi năm nay”

Đây là Hoàng Thượng đang công bằng bàn chuyện với lão đây, nghe vậy trong nội tâm lão càng kích động, không ngờ bệ hạ lại xem trong mình như vậy, mấy hôm nay mọi người nói Hoàng Thượng có chút đổi khác. Lão nghe vậy trong lòng liền có chút hi vọng hoàng thượng sẽ chăm chỉ việc nước hơn, chịu khó nghe lời can dấn, tránh xa kẻ nịnh thần.

Nay thấy Hoàng đế như vậy lão đúng tin hy vọng của mình nay thành sự thật rồi.

“Thần xin nguyện vì bệ hạ mà công hiến, đến chết mới thôi.”

“Ha ha.. ái khanh không cần pahir khách sáo như vậy, hãy coi như ta đang nói chuyện bình thường thôi”

Nghe Thấy giọng kích động của Phan Huy Ích, Hồ Độc Lập liền biết mình thu phục được vị danh thần này rồi, hẳn cười to tỏ ý vui mừng

“Ái khanh, việc là thế này, ta nhìn thấy công việc của các vị đại thần trong triều thường xuyên dùng đến tính toán, như tính sổ thu chi. Tính toán thuế má, các công trình cũng cần tính toán vật liệu nhân công. Rồi còn phải tính tiền ....v.v”

“Đúng là như vậy” lão nghe hồ độc lập nói thao thao một hồi tuy rằng khá dài nhưng đúng là có lý. Tuy chưa biết hẳn định nói cuối cùng là gì nhưng cũng tập trung lắng nghe.

“Lần này thi Đình chính là tuyển chọn người ra làm quan, bởi vậy trẫm nghĩ trong đề thi nên ra thêm một câu hỏi về tính toán.”

“Việc này tiền lệ chưa có bao giờ,”

“Đúng vậy! vì tiền lệ chưa có bao giờ nên trẫm muốn từ nay sẽ có tiền lệ này”

“Thần thấy lời bệ hạ tuy rất có lý nhưng trước nay chưa có tiền lệ này, các thí sinh không chuẩn bị tốt chỉ sợ sẽ có ý kiến phản đối.”

“Chẳng phải trẫm đã cho rồi ngày thi lại rồi sao, với lại vì lần đầu tiên áp dụng nên cứ tạm thời coi đây là câu hỏi phụ.”

“nếu chỉ là câu hỏi phụ thần nghĩ có thể thực hiện được.”

“Tốt lắm đề thi năm nay trăm đã chuẩn bị rồi song còn ra câu hỏi thế nào phải nhờ đến ái khanh rồi”

Nói xong Hồ Độc Lập cảm lấy tờ giấy ghi sẵn câu hỏi đưa cho lão. Phan Huy Ích nghe vua tin tưởng mình như vậy lại càng phấn chấn quyết tâm sở hướng đi theo hần.

“Đề thi cứ dựa vào hai câu ‘cần kiệm liêm chính, chí công vô tư. Đi một ngày đàng học một sàng khôn’ cái này tùy ở khanh ra đề, còn đề toán trăm đã chuẩn bị xong rồi, chính là ở phía dưới, khanh cứ cho nguyên như vậy là được.”

Lão theo lời của Hồ Độc Lập nhìn xuống phía dưới đọc xong bài toán mấy lần mà không tìm được đáp án, mặt lão bắt đầu đỏ cả lên rồi. vội vàng lên nhìn Hồ Độc Lập may sao là không nhìn về phía lão, xấu hổ quá rồi, không hồ là được thần tiên báo mộng truyền thụ học vấn nha.

“Hoàng Thượng thần nghĩ là không có vấn đề gì, chỉ là thí sinh dự thi đa số từ xa đến mang theo tiền bạc có hạn, nếu hoãn đến qua tết sợ nhiều người không cầm cự nổi.”

“Trăm đúng là quên mất việc này, may là có ái khanh nhắc”

“Vị Hoàng Thượng này đúng là hay quên đấy, nhưng được cái là chịu nhận khuyết điểm.” Phan huy Ích thầm nghĩ.

“không biết lần này đăng ký dự thi bao nhiêu người?”

“khoảng 3000 người đăng ký.”

3000 người nếu mà bình thường thì khá nhiều rồi nhưng theo ý của Hồ Độc Lập thì chưa đủ, lần này hần dự định chọn ra khoảng năm trăm người đấy.

“ái khanh, việc này khanh hãy thông báo mỗi người đã đăng kí thi đình được phát ba nghìn đồng, có thể cầm thẻ dự thi đến bộ lễ nhận”

“Vì thần xin thay mặt các thí sinh cảm ơn hoàng thượng ban ân. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

“ái khanh đứng lên đi không cần làm lễ như vậy, trăm vừa nghĩ ra một việc chính là có cách nào để các thí sinh kỳ thi hương cũng được tham gia thi đình lần này không”.

“Thần e không được, việc đưa tin đi lại các nơi mất thời gian rất dài chỉ sợ một tháng không đủ, với lại làm như vậy các thí sinh đã đỗ kỳ thi hội sẽ bất mãn.”

“lần này ngoài 10 người đỗ đầu ra, trăm định tuyển chọn thêm 500 người nữa nên chỉ 3000 người thi hội lần này e rằng không đủ.”

Nghe đến đây lão khiếp sợ rồi, cần chọn nhiều như vậy sao, chức quan ở đâu mà phân bổ cho hết, bộ hộ cũng chẳng đủ tiền mà trả lương đầu đấy.

“Hoàng Thượng sao lại cần nhiều như vậy.”

“việc này ái khanh không cần lo lắng, trăm đã có chủ ý, hiện đang là lúc cần dùng người, bởi vậy trăm đang dự định mỗi năm sẽ tổ chức thi đình một lần đấy, khanh chỉ cần biết như vậy, không nên hỏi nhiều.”

Dùng người vào việc gì mà nhiều như vậy?. lão đúng thật nghĩ không ra đấy. không phải là định bắt học trò ra trận đấy chứ. Dù rất tò mò nhưng Hoàng Thượng đã không cho hỏi nhiều thì hần cũng không dám hỏi.

“Trăm định như vậy, khanh có thể ra thông cáo rằng lần này trăm đặc biệt tuyển chọn thêm 500 người vì vậy những người đỗ kỳ thi hương cũng được đi thi, nhưng mười người đứng đầu chỉ chọn trong số những người thi đã đậu kì thi hội. Và năm sau cũng sẽ tiếp tục tổ chức kì thi đình giống như năm nay, số lượng lấy còn có thể nhiều hơn.”

Quay lại nhìn Phan Huy Ích đang há mồm há miệng hần cười hỏi

“Ái khanh thấy cách đó của trăm thế nào.”

“Hoàng Thượng anh minh. Lão thần xin phục.”

Thêm một hồi bàn bạc cuối cùng Phan Huy Ích cũng ra khỏi hoàng cung trở về nhanh chóng cho người xuất phát từ bộ lễ đem thông cáo truyền đi khắp các nha môn châu phủ làng xã.

Trong thời gian ngắn nhất cả nước liên xôn xao, các đại thần cũng xôn xao Đặt câu hỏi. hoàng thượng cần nhiều người như vậy làm gì?

Hồ Độc Lập vừa bàn xong việc với Phan Huy Ích liền cho gọi lão phúc đến rồi hỏi:

“lão phúc! Không biết trong kho mà tiên hoàng để lại còn bao nhiêu”

Năm đó đánh Chúa Nguyễn, Chúa Trịnh rồi đến giặc Xiêm, Thanh, Nguyễn Huệ thu được khá nhiều chiến lợi phẩm đấy. chỉ là mấy năm đó đánh giặc liên miên nên phải đem ra dùng không ít, bởi vậy mà chắc cũng không còn bao nhiêu, Hồ Độc Lập hỏi vậy chỉ là để liệu cơm gắp mắm thôi đấy.

“Lão Nô đã kiểm kê qua, nếu quy ra bạc khoảng chừng 500 vạn lượng.”

May mắn là vẫn còn đấy, chừng này tương đương với thu nhập hai năm của quốc khố đại nam đấy, nhưng so với đại thanh thì chẳng đáng vào đâu. Vào lúc này nhà Thanh hằng năm thu vào quốc khố hơn 15000 vạn lượng bạc đấy tức là gấp 75 lần đại nam ta. Đây là do quan lại nhà Thanh các nơi ra sức tham ô nữa đấy. chỉ riêng hòa thân đã tham ô hết 110000 vạn lượng bạc đồng nghĩa với nước đại nam ta thu thuế 550 năm mới bằng tài sản nhà hòa Thân.

Chỉ cần tính sơ như vậy liền biết người thanh thời kỳ này giàu như thế nào, không phải tự nhiên được coi là bánh ngọt mà cả tám đế quốc chia nhau.

Nên làm gì với 500 vạn lượng này, khi tiêu hết lại lấy đâu ra cũng là vấn đề làm hán phải nhức đầu đấy.

“Lão Phúc! Ông có biết về các giáo sĩ phương tây truyền giáo ở đại nam ta không.”

“ý Hoàng Thượng chính là bọn pháp sư tây dương mắt xanh mũi lõ, ngực mang cây chữ thập, nói chuyện rất khó nghe ấy sao.”

‘Sạc, Pháp sư tây dương sao?’ ‘nghe mới nha’

“Đúng vậy, ông biết bọn họ à.”

“trước đây vẫn hay thấy ở hội an, kinh thành cũng có xuất hiện nhiều nhưng phần lớn bị các quan đuổi đi, bây giờ lại ít thấy”

Nghe vậy Hồ Độc Lập cả mừng, ít thấy có nghĩa là vẫn có đấy.

“Ông biết họ ở đâu?”

“chính xác thì không biết nhưng đại loại chỗ họ hoạt động, vùng Nghệ An, Quảng Bình, Hội An chắc chắn sẽ có”

Nghe đến đây Hồ Độc Lập liền khá vui, may mắn sao nhà tây sơn không quá quan tâm đến vấn đề truyền giáo lắm nên không có chính sách đàn áp nào đối với họ, vậy nên mong là có thể tìm được vài người.

Hắn liền lệnh lão phúc cho người đi tìm mấy vị giáo sĩ này về nhanh chóng, bên cạnh đó cũng sai người đến các cảng biển như Hội An, Hải phòng đả nã, quy nhơn, thuận an...v v. nếu có thuyền buôn của người tây đến thì cho họ vào sau đó phải nhanh chóng báo lên.

Hồ Độc Lập còn dặn đi dặn lại. “phải giữ gìn hòa hiếu, cho họ thấy thiện ý và không được làm khó dễ.”

Mấy vị Tây đại nhân này đều là của quý cần được sử dụng một cách chính đáng vì lợi ích chung của quốc gia cả đấy.

Hồ Độc Lập đang định cho người xây dựng nhà máy dệt vài hơi nước đấy, ở đại nam lúc này không có sợi bông nên hắn liền nghĩ đến việc cho dệt lụa. loại mặt hàng này khá được ưa chuộng tại phương tây. Chỉ là muốn cho máy hơi nước hoạt động cần nguyên liệu than đá.

Đại nam lúc này vẫn chưa biết sử dụng nguồn than đá, họ gọi than đá là hắc thạch. Bởi vậy mà chưa có mỏ than nào ra đời. việc này chắc phải bàn thêm với Phạm Công Thiệu để lão nhanh chóng cho khai thác các mỏ than ở quảng ninh,

Kẻ ra dệt lụa cũng rất tốt đấy nhưng nguồn nguyên liệu cũng không phải dồi dào gì cho lắm.

Hạn hán xuất hiện diện tích trồng trọt bị bỏ hoang nhiều, nếu như dùng đất này trồng dâu thì đúng là quá hay rồi. phải nói nhất cử tam tiện.

Vừa tăng thu nhập cho dân, vừa phát triển nghề dệt, phát triển thương mại, vừa có thể tăng thu cho quốc khố.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lụa Đạn

Trong hoàng cung Phú Xuân

- Lão phúc,.. ông biết vũ khí do ai phụ trách”

- Binh thường do ti vũ khố quản lý ah”

- Vậy được, chúng ta đến ti vũ khố xem thử.”

Quang Toàn muốn xem thử lúc này kỹ thuật đúc súng làm vũ khí của nhà Tây Sơn như thế nào đấy, với lại lần này hắn mang theo mấy mẫu thiết kế công cụ nhằm nâng cao năng suất cho thợ mỏ đến. Ngoài ra còn muốn cho sản xuất lượng lớn lựu đạn hình trụ cầm tay, tuy lúc này điều kiện không đủ để chế tạo những thứ như súng trường nòng xoay hay pháo nạp hậu nhưng lựu đạn trụ lại có thể chế tạo được. đương nhiên là phải có sự giúp sức từ hắn thì mới xong.

- Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Đám công tượng của vũ khố ti thật quá bất ngờ, nghe tin Hoàng Thượng đến liền đến luôn, họ chẳng kịp chuẩn bị cái gì đón tiếp.

Phan Thuận là lệnh sử chủ quản việc của Vũ Khố ti liền dẫn đầu đoàn người ra đón, quỳ sau hắn còn khoảng mấy chục người.

- Mau bình thân”

- Tạ ơn Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”

Quang Toàn cười nhếch nhác, chẳng biết vạn tuế ở đâu nhưng nếu không có gì thay đổi kháng tằm chưa tới chục năm Quang Toàn liền bị bêu đầu ngoài chợ đây.

Cũng không suy nghĩ lan man nhiều Quang Toàn liền nhìn người dẫn đầu trong đám, trông lão khá đứng tuổi đoán chừng tầm 50 rồi, Hắn hỏi:

-khanh là”

- Thần Phan Thuận , lệnh sử Vũ Khố ti xin ra mắt Hoàng Thượng”

- ái khanh không cần đa lễ”

Hắn khua tay nói với lão. Sau đó nhìn lướt qua đám người phía sau rồi hỏi luôn vào vấn đề.

- các khanh nơi này tạo những vũ khí gì.”

- dạ bẩm, vũ khí có đao, kiếm, giáo, mác , thương, cung, tên, kích, hỏa pháo, và hỏa thương. Ngoài ra còn có chế tạo các loại như xe, trục,... V v”

Nghe kể đến hỏa thương Quang Toàn ánh mắt liền sáng lên, súng trường thời kì này người ta vẫn gọi là hỏa thương, hắn nghĩ ‘không lẽ thời này nhà tây sơn đã tạo được súng trường’

- ông nói có thể tạo được súng trường”

Quang Toàn hỏi lại

- Dạ bẩm, đúng như vậy ah.”

- Nhanh mang ra để trẫm xem thử.

Đến khi mấy khẩu súng trường được mang ra đến, nụ cười trên miệng Quang Toàn liền vụt tắt chẳng còn một mống, cái này đem vào viện bảo tàng chiến tranh cổ đại thì được. Đây là loại giống súng kíp từ hồi thế kỷ 16 của châu âu đấy,giờ là cuối thế kỉ 18 rồi, đã vậy đến người thợ làm ra cái này cũng không dám bắn thử vì sợ tạc đạn.

Xem xong Quang Toàn cũng chẳng thiết hỏi lại về loại hỏa thương này nữa mà chuyển qua đề tài khác.

- Ở đây có bao nhiêu thợ?.”

- Khai bẩm Hoàng Thượng có cả thảy 95 thợ”

Đúng là quá ít đi, theo hắn ít nhất cũng phải cỡ 500 người cơ đấy, không ngờ rằng một ti của Công Bộ lại thưa thớt vài người như vậy.

- Trước giờ đều ít người như vậy sao”

- Dạ không! Trước đây lúc mới đầu có đến 2000 thợ tất cả, nhưng sau này lượng công việc ít đi, các thợ xin về quê, nên chỉ còn nhường này”

Ặc từ 2000 xuống còn 95 chỉ vì lý do này thôi sao.

- Không phải là ông đối xử không tốt khiến họ bỏ đi đấy chứ.” Quang Toàn nói to.

- Thần không dám! Thần chỉ mới nhận chức một năm nay. Lúc nhận chức liền chỉ còn chưa tới trăm người.”

- Ta tạm thời tha cho ông vậy, nếu để ta biết được ông đối xử tệ bạc với thợ thì không được đâu”

Quang Toàn tỏ ý hăm dọa, sau đó cho lão kêu thêm mấy người thợ giỏi đến bắt đầu ngồi giải thích cận kề cách chế tạo xe goong, đường ray, cuộc chim, và nhất là lựu đạn.

Hắn biết với sức nổ của thuốc nổ đen liền khó tạo được lựu đạn, nhưng ai biết hắn là tiến sĩ về kỹ thuật quân sự cơ chứ, việc tạo ra thuốc nổ mới đủ khả năng ứng dụng cho lựu đạn là điều hắn hoàn toàn dư sức làm, với lại các chất phụ gia này ở đại Việt cũng không khó làm, nên phần khó khăn nhất liền có thể hoàn thành, chỉ là nguyên liệu để chế tạo quả nổ khá khó kiếm một tí nhưng không phải là không thể thay thế được.

- Mọi người nắm được cả rồi chứ?

- Dạ bẩm Hoàng Thượng xin thứ cho con được nói thẳng, các vấn đề khác liền không có gì, chỉ e phần quả nổ mọi người nhất thời chưa nắm vững, cũng là do chuyện này chúng con chưa làm bao giờ.

Một người trong đám thợ thành thật trình bày. Quả rất đúng, chỉ nói lý thuyết suông không có kiểm chứng liền rất khó nắm bắt được cách làm. Hắn cũng không yêu cầu lần đầu tiên liền được, tuy rằng không khó nhưng cũng nên để thợ tiếp thu dần sẽ hay hơn, tránh những sai sót không cần thiết.

Chuyện này phải cần tỉ mỉ cẩn thận đấy, nhất là đối với người thợ phải cần cực kì am hiểu. Nếu không chẳng may sau này trong quá trình sử dụng lựu đạn. Có vài quả bị hỏng hóc kịp nổ lại gây.

- Cũng không cần phải nhanh chóng làm, với lại số lượng mà Trẫm cần không hề ít. Các khanh tranh thủ thử nghiệm trước, có gì không hiểu liền theo Phan Thuận đến gặp ta.

- Chúng con tạ ơn Thánh thượng dạy bảo, nguyện hết sức làm việc cho thánh thượng đến chết không từ.

Đám thợ nghe vậy liền đáp lễ, cũng chỉ mấy câu cho có thôi. Quân Chúa Nguyễn đánh vào đến nơi liền cúp đuôi chạy hết ấy mà, nhưng mà nghe cũng thấy khoai khoai, ngoài mặt tỏ ra khá bình thản vậy thôi thật ra trong lòng hắn thích chết luôn ý..hehe.

- Được rồi! giờ trẫm nói kĩ lại thêm lần nữa... lão .. lão .. lão nữa nhanh chạy đi lấy hỏa dược, cát trắng..... ta cùng làm thử một lần.

Hắn cũng rảnh rang, với lại lâu lâu nghe đám thợ xung quanh khen tẩm tặc không tiếc lời, nghe mà khoái hết người. bởi vậy liền ngồi lại tiếp tục giảng giải nói nói .... Sém tí quên luôn cả giờ về ăn cơm

- Loại lựu đạn này mỗi ngày các khanh có thể làm ra được mấy trăm quả.”

Sau khi giải thích thêm lần nữa về kỹ thuật một cách cận kề cho đám thợ thủ công, Hồ Độc Lập quay sang hỏi.

Lão Thuận nghe vậy vội chạy sang hội ý với đám thợ sau đó mặt mày xám xịt đến trước mặt Hồ Độc Lập trả lời:

- Chúng thần bất tài, mỗi ngày chỉ tạo tối đa được 20 quả.”

Hắn nghe vậy tựa hồ muốn tức xiu luôn rồi. theo ý hắn ít nhất mỗi ngày 95 người này có thể làm ra được 500 quả đấy.

- Việc rèn thân lựu đạn hình trụ khá tốn thời gian.”

Lão Thuận gắng gượng bày tỏ khó khăn.

Bây giờ hắn mới nhớ ra, theo ý hắn, vỏ lựu đạn chính là đúc ra đấy. Nhưng hắn quên mất lúc này ở đại nam chưa ứng dụng than đá vào làm nóng chảy kim loại, chỉ sử dụng than củi nên tạo ra nhiệt lượng khá thấp chỉ có thể dùng để rèn sắt.

Đúng là than đá vô cùng quan trọng nha, hắn định nói cho bọn họ dùng than đá nhưng lại thôi, nói chỉ tỏ thêm rối cho bọn họ, than đá còn chưa được khai thác đâu đấy, lỡ có khai thác rồi cũng ở tận ngoài Quảng Ninh lận. coi như để họ tập luyện tay nghề và kinh nghiệm trước vậy.

“Khanh cho người đi tập hợp những thợ cũ về, nói với họ mỗi quả lựu đạn tạo ra ngoài tiền lương tháng trẫm sẽ trả thêm cho 30 đồng, riêng khanh và hai vị chủ sự được 10 đồng cho mỗi quả do thợ làm ra. Cuộc chim mỗi cái được 10 đồng khanh được 5 đồng. xe gòng 5000 đồng một chiếc khanh được 1000 đồng, đây gọi là tiền độc quyền mà trẫm trả cho khanh.”

“Tạ hoàng thượng ân điển” lão Thuận nghe vậy quá đổi vui mừng rồi, không ngờ Hoàng Thượng lại hào phóng như vậy. Mặc dù thấy có gì đó không ổn nhưng không ổn như thế nào lão cũng chẳng hơi tâm đầu nghi ngại, dù sao mình cũng là người được hưởng nhiều nhất

Khi không Hoàng Thượng lại đem đến cho món lời to như vậy làm lão mừng hóm, chỉ ước có thể nhanh chóng gom hết đám thợ đang rải rác ở các nơi lại lại, lúc đó lão tha hồ mà hốt tiền.

Quang Toàn nghĩ cần phải làm như vậy mới có thể khích lệ đám thợ thầy này lao động hăng hái được, với lại lương bổng của họ cũng quá ít đi, bảo sao nhiều người nói nhau bỏ đi.

“Nói với họ kể từ tháng này mỗi thợ thầy làm việc ở đây đều được tăng lương thêm 2000 đồng mỗi tháng”

“.....”

Kinh thành phú xuân, trong một quán trọ gần đường tấp nập người qua lại

Trong nhà khách quán trọ từng đám người tụm năm tụm ba nói chuyện rôm rả, cảnh tượng này ở kinh thành mấy ngày gần đây không hề hiếm thấy, dân cả thành ai mà không biết đây là đám sĩ tử về kinh dự thi, lúc trước cũng không đông như vậy, nghe nói lần này triều đình đặc cách cho đám đỗ thi hương cũng được tham gia thi đình, với lại có cả thi võ trạng nguyên, bởi vậy mấy ngày nay dòng người đổ về kinh thành càng nhiều.

Thông cáo chỉ vừa ra được 3-4 ngày thôi mà đã đông như vậy, chắc chắn mấy ngày đến còn đông hơn. Lúc này trên đường khá đông người qua lại. đa số là sỹ tử, trẻ có, già có, thư sinh có, lực lưỡng lưng hùm vai gấu cũng có. Khá đủ loại

- tiểu đệ là Hoàng Phúc người thanh hóa”

- Ta tên Nhật Anh người Hà Nam”

- Ta tên Lý Hải người Quán Nam”

- Còn ta là Trương Huy ở Thái Nguyên”

- mời ngồi”

- mời ngồi”

- mời ngồi”

- mời”

Người nhỏ tuổi nhất Hoàng phúc lên tiếng

- các vị huynh đài tiểu đệ chúc các huynh một ly. Nào cạn”

- cạn”

- cạn”

- cạn”

Ông cha ta có câu nói cấm sai bao giờ, “rượu vào lời ra” chỉ được vài chén các vị sỹ tử này liền bắt đầu lộ ra bộ mặt thật lấm chuyen của mình.

.....

- kì thi lần này có quá nhiều điều lạ quá, ta chưa từng nghe bao giờ.”

- đúng vậy, lần đầu ta thấy có chuyện cho những người không qua thi hội lại được thi đình đấy.”

- Ta nghe nói Hoàng Thượng lần này dời ngày thi đình lại là để tưởng nhớ ngày đại phá quân thanh của tiên hoàng đấy”

- Huynh nghe được từ đâu”

- một người đồng hương của ta đang làm quan trong triều nói như vậy”

- chúc mừng huynh, có chỗ dựa như vậy, kì này kiểu gì mà không đỗ”

- đợt này đề thi là do chính Hoàng Thượng ra đấy”

- Hoàng Thượng nghe nói chỉ mới 12t thôi mà, sao có thể ra đề chứ”

- vậy là huynh không biết rồi, nghe nói Hoàng Thượng được cả thần tiên hiện thân dạy dỗ đấy.”

- có chuyện này sao”

- chính người đồng hương của ta nói mà”

- đúng vậy chuyện này ta cũng nghe qua”

- chuyện này ta cũng nghe đấy, nghe nói vị thần tiên này dạy cho Hoàng Thượng cách làm cho sắt tự nổi trên nước đấy”

Ban đầu chỉ 4 người bàn luận sau đó cuộc nói chuyện ngày càng có nhiều kẻ tham gia, bàn luận không ngớt.

- Ta thấy lạ nhất vẫn là hoàng thượng lần này nói ngoài mười người đứng đầu sẽ chọn thêm 500 người nữa đấy, mọi người nói xem hoàng thượng cho nhiều người như vậy cùng một lúc làm quan sao?”

- ông anh ý kiến làm gì, chẳng phải như vậy chúng ta càng có nhiều cơ hội đỗ đạt hơn sao. Đây là cơ hội ngàn năm đấy”

- xì, ngàn năm cái gì, thông cáo chẳng phải viết sang năm cũng có cơ hội hay sao”

“.....”

Tại một quán trọ khác ở kinh thành

- Huynh đệ tin vui cho đệ đây. Hoàng thượng đặc biệt ban ân cấp cho mỗi thí sinh đăng ký thi đình nhưng bị hoãn lại mỗi người 3000 đồng , lần này đệ khỏi lo không có tiền ở lại rồi”

- thật vậy sao, hoàng thượng quả là anh minh, huynh đệ không biết nhận tiền ở chỗ nào?”

- Huynh đài cứ mang theo dự thi đến bộ lễ là nhận được bạc”

- tạ ơn huynh đài chỉ giáo cho”

- không cần khách sáo làm gì”

Một nơi khác.

Trên đường đi vào kinh thành , một quán nước nhỏ ven đường.

- Bà chủ! Cho ta ấm chè

- Khách quan có ngay đây!

Bà chủ niềm nở đón tiếp, mấy ngày nay khách đi qua đây không ngớt làm cho bà bán hàng khá chạy, kiếm được hơn so với ngày thường không ít. Chẳng trách mà cười suốt thôi.

- Vị huynh đài này có rảnh làm với ta vài ly, dù sao còn cách ngày thi đấu võ Trạng Nguyên còn dài mà, Từ đây đến kinh thành cũng chỉ hai ngày đường thôi.

Một người ăn mặc tuy không sang trọng nhưng lại khá gọn gàng đặc biệt nếu quan sát kĩ liền thấy cánh tay khá chắc chắn nếu phát kinh lực sẽ không yếu chút nào, hần ngồi ở bàn đối diện lên tiếng, tuy không tiếp xúc nhưng chỉ nghe hần nói cũng biết đây là kẻ hào sảng, kinh nghiệm đi trên giang hồ không ít.

- Huynh đài thật có nhãn quang, nhìn qua liền biết ta muốn lên kinh thi võ, tiểu đệ là Đỗ Quốc xin ra mắt huynh đài, chẳng hay huynh đài là.

- Ta thấy đệ chân đi có kinh lực nhưng lại như không có. Liền biết trên người chắc chắn có mang công phu, lại xuất hiện ở nơi đây vào lúc này liền không khó đoán ra. ....

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Rút Quân Ở Bắc Hà

Haiz. Mấy hôm nay hần thật đau đầu với đám Phạm Công Thiệu bên cục tìm và khai thác khoáng sản (tên thuần việt theo lối chữ nôm)

Dù đã lường trước được chuyện thu gom mỏ quặng khi tiến hành chắc sẽ không suôn sẻ. Nhưng khi Trần Quách Tĩnh báo lại chỉ trong mấy ngày đã có bốn vụ ám sát lớn nhỏ nhằm vào Phạm Công Thiệu , Quang Toàn thật giật nảy mình. May mà có chuẩn bị từ trước, Hần cho Trần Quách Tĩnh đem người theo bảo vệ cho lão. Mấy ngày nay cũng trả giá mười hai sinh mạng quý báu mới đem lão trở về từ tay từ thần, may lão chỉ bị trầy xước nhẹ.

Hiện tại còn không điều tra được đứng đằng sau mấy vụ ám sát là ai. Khi lần theo manh mối từ các thi thể để lại, chỉ có thể kết luận những vụ ám sát này diễn ra đơn lẻ, không cùng một tổ chức.

Hần cũng tạm thời cho là như vậy. Hần không tin tại kinh thành có người đủ khả năng ẩn mình cùng một lúc bốn nhóm sát thủ như vậy. Nếu như có thật chắc chắn đây không phải là điều tốt lành gì. Trở thành mụ nhọt dưới móng làm người khác ngồi không yên.

Lúc đầu mới xem thư báo hần thật giận tím mặt luôn rồi. Đứng là quá can rở, chúng tưởng chỉ cần giết được Phạm Công Thiệu liền xong chuyện thu hồi mỏ quặng lậu sao. Thật nực cười mất Phạm Công Thiệu này hần cũng phải tìm cho bằng được một Phạm Công Thiệu khác thay thế.

Lúc giận nên nói vậy thôi, muốn tìm người vừa có năng lực vừa có gan như lão ta quả thật không dễ. May mắn được trời thương cho hắn tìm được một kẻ, nếu có kẻ thứ hai như vậy chúng tôi ông trời quá thiên vị hắn rồi. Cái này hắn lại không dám đánh cuộc đấy.

Với lại đây cũng là nói cho mình hắn nghe thôi, nếu để lộ ra ngoài e rằng làm nguội lạnh tâm tình thuộc hạ.

Việc này tuy không kết luận nhưng con ruồi có tai cũng biết việc ám sát Phạm Công Thiệu là do bọn chủ khai thác ở các mỏ lậu ra tay. Đám này quả thật cùng đường rồi, tất cả gia tài đều ở đó, tuy rằng chúng không mất tiền mua mỏ quặng nhưng tiền nuôi đầu gấu lại cũng tốn kém vậy.

Quang Toàn nói thu hồi liền thu hồi. Nghĩ ra trong cái đáng trách cũng sẽ có cái đáng thương đấy nhưng thôi cũng kệ. Vì lợi ích cho cả quốc gia, đôi khi ta phải bỏ qua lợi ích của một số cá nhân.

Thời kỳ phi thường càng phải làm những việc phi thường. Cứ e dè hoài là không được. Huống chi đây là việc ảnh hưởng đến quốc gia đại thể trăm năm càng cần phải làm.

Thời tiết vào những ngày cuối năm ở thành phủ xuân se lạnh, lát phát mưa phùn và sương mù đầy trời vào ban sáng. Hôm nay có chút ửng nắng, nhân vậy hắn liền đi dạo dưới ánh mặt trời một vòng. Theo hắn đi dạo ngoài đám cung nữ thái giám còn có Trần Quách Tĩnh.

Quang Toàn vốn cho hắn đi theo bảo vệ an toàn cho Phạm Công Thiệu. Lần này trở về báo cáo công việc. Tin tức Phạm Công Thiệu bị ám sát cũng do hắn bí mật báo về.

- Ái khanh làm rất tốt, việc các cận vệ quân bỏ mình, khanh thay trăm gười lời thăm hỏi đến các gia đình của họ. Lần này ngoài phụ cấp mà bộ hộ đưa, trăm gười thêm mỗi người năm mươi nghìn đồng tiền an gia.

- Thần xin thay mặt các anh em đã khuất tạ ơn ân điển của Hoàng Thượng. Được Hoàng Thượng lo lắng như vậy các anh em dưới suối vàng chắc được an lòng. Càng thêm cảm kích tấm lòng của bệ hạ.

- Tốt lắm, khanh nên thêm người bảo vệ cho Phạm Công Thiệu, nhưng nhớ phải bí mật một chút, không được quá rình rang.

Phạm Công Thiệu tuy là khâm sai đại thần đấy, nhưng nếu làm quá rình rang, các công thần khác tất có phản cảm. Mất đi sự ủng hộ ngoài mặt của họ lão Thiệu khó bề làm việc đấy.

- Thần đã rõ, nguyện xin ra sức vì bệ hạ, xin bệ hạ yên tâm, việc này thần hiểu.

Tay Trần Quách Tĩnh này tuy bên ngoài thật thà ít nói, nhưng lại không phải thuộc kẻ không có đầu óc suy nghĩ đâu đấy! càng làm việc với hắn, Quang Toàn càng đánh giá cao sự tận tụy cũng như nhạy bén của con người này.

- Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, xin dừng bước

Đang đi dạo dưới nắng, hắn nghe được tiếng kêu thất thanh từ phía sau. Quay lại thấy lão Phúc hớt ha hớt hải chạy đến, trán đầy mồ hôi. Cả hoàng cung này chỉ được khoảng hơn trăm mét dài, chạy có tí thôi mà ra mồ hôi lấm vậy cả.

- Có chuyện gì cứ từ từ nói.

- Hoàng thượng! có tướng quân Võ Văn Dũng và Võ Đình Tú xin gặp

- À h! họ về rồi sao?

- Đúng vậy ạ! Vừa đến kinh liền đi thẳng vào cung xin gặp Hoàng Thượng

Quang Toàn quay sang nói với Trần Quách Tĩnh.

- Khanh cứ theo như vậy mà làm. Nói với Phạm Công Thiệu không cần phải e zè gì (sát). trăm chờ tin tốt từ ông ta.

Trần Quách Tĩnh thi lễ rồi lui ra ngoài.

Quang Toàn nói nhỏ vào tai lão Phúc mấy câu, chẳng ai nghe được là chuyện gì chỉ thấy lão gật đầu liên tục như gà mổ thóc rồi rất nhanh chóng rồi đi không ồn ào như lúc lão đến.

- Chúng ta về thôi!

Hoàng cung Phủ Xuân, phòng làm việc của hoàng đế

Sau màn thủ tục thi lễ xong đầu đấy Quang Toàn nói

- Người đầu nhanh lấy ghế cho hai chú, bưng cả trà lên. (bưng cả cái đĩa trái cây trên bàn thờ xuống đây luôn, nhớ gọt sạch vỏ nho đấy)(đùa tí)

- Đây là phòng riêng, hai chú không cần thi lễ như vậy, cứ thoải mái tự nhiên là được.

“Tên thú sao không nói sớm. lúc này ngồi điềm nhiên nhận lễ của ta xong đấy, lúc đó sao không thấy nói gì?” hai lão nghĩ nghĩ.

- Hoàng Thượng không cần khách sáo như vậy cứ để chúng thần đứng là được rồi!

‘Ac! miệng hai lão nói đứng mà miệng đất đã ngồi chinh inh lên ghé hết rồi đấy. Lão kia nữa chén trà đặc vừa rót ra đã tu sạch, kia nữa thiếu điều vắt chân lên nữa thôi đấy. còn nói cái gì đứng cũng được. Thật chai mặt không thua gì ta. Vậy mà mình cứ tưởng trong cái triều đình này mình là kẻ chai mặt nhất đấy. thật hồ then! hồ then!’

Dù nghĩ vậy nhưng ai biểu hần có tài diễn xuất bẩm sinh cơ chứ, cố trừng mắt một chút cho có tí nước trào ra như tên bi ổi Luru Bị trong truyền thuyết, hần nói:

- Hai chú thật vất vả vì cháu rồi. Đường xá xa xôi như vậy, vừa về chưa kịp uống chén nước, hai chú liền vào cung thăm cháu. Khiến cháu thật áy náy, mong hai chú nhận của cháu một xá hiệu cho nỗi lòng của cháu.

Hai lão là ngựa tay lâu ngày, muốn đánh trận liền nên vừa về đến nơi đã không kìm được mà chạy thẳng vào cung tìm hần xin dẫn quân chú thăm nom nỗi gì. Nhưng trông bản mặt ứa nước của hần cộng với lời lẽ thăm gan thăm ruột như vậy liền cũng tự lấy đó cấp cho mình lý do, trong lòng tự khẳng định, ta chính là trụ cột của triều đình, bậc lương thần của đất nước.

- Hoàng Thượng không cần nói như vậy, đây là bổn phận mà tiên hoàng giao phó, phụ tá Hoàng Thượng là việc chúng thần nên làm.

Đây ý là do nề tình Quang Trung cả đấy! Quang Toàn nghe ra được ý trong câu nói của hai vị lão thần này. Hần nghe vậy liền đưa ánh mắt nhìn về phias xa xăm mà nói:

- Năm đó bọn giặc Ánh (chúa Nguyễn ánh) ở đằng trong tìm đường nổi dậy. Tiên hoàng vì bận lo mối họa xâm lăng từ nhà Thanh. Nên để bọn chúng có thời cơ lấy Gia Định mà củng cố thành trì. Tiên hoàng không may mất sớm. để lại cho ta gánh vác mằm họa này.

Nói đến đây Quang Toàn biết cần đến lúc phải thể hiện chút thành ý rồi.

Hần đi xuống đứng trước mặt hai người mà vái sâu một cái, rồi chuẩn bị quỳ xuống, nhưng đầu gối chưa chạm đất liền bị một bàn tay đầy kinh lực chặn lại, dựng hần dậy. Nhìn lại mới biết người vừa kịp đỡ hần là Võ Đình Tú.

Võ Văn Dũng tuy phản ứng hơi chậm chút nhưng cũng không dám ngồi để vua lạy đấy, việc này mà truyền ra ngoài coi như thanh danh của hai lão thối không thể tả rồi, hai chữ lòng thần không phải có rồi liền muốn rửa là được, nhất là đang buổi đạo lý nho học đứng thế bá chủ này. Lão đứng dậy thi lễ nói.

- Hoàng Thượng xin đừng làm vậy, thần không dám nhận lễ này, có việc gì xin ngài cứ từ từ nói. Dũng nói năng có điều lỗ mẫn xin Hoàng Thượng tha thứ.

Võ Đình Tú cũng nói.

- Hoàng Thượng thân gánh cả giang sơn, chúng thần thân là thần tử, lúc trước phò tá tiên hoàng sao, nay cũng xin theo vì ngài mà phân ưu. Xin Hoàng Thượng chớ làm vậy nữa kéo mất lễ nghĩa quân thần khiến người đời cười chê.

Ta cũng là bi quá hóa liều đấy, các ngươi bị người đời sau cười chê nhưng ta không có gì phải sợ. nhớ đừng ép nhau nữa đấy.

Hần nghe đến đây liền biết đã phần nào thành công rồi, ít nhất cũng tạo được chút gió trong lòng hai vị đại thần này rồi. Hần tạm thời chỉ cần có vậy. Đã có gió sợ gì không làm xiêu được lòng người.

Trải qua thêm một hồi quân thần tâm tình sến chảy nước, cuối cùng Quang Toàn cũng dẫn dắt cuộc nói chuyện đi được vào vấn đề chính yếu.

Gặp mấy cựu thần nhà Tây Sơn mà không lấy tình cảm cũ ra nói chuyện, thật khó kêu họ làm được việc gì vừa ý mình. Thì ra trọng tình nghĩa trong nói chuyện chính trị cũng không phải luôn tốt.

Sau này khi các sử gia tìm hiểu làm thế nào để Quang Toàn có thể khiến các cựu thần khó tính nghe theo mình ngay từ buổi đầu hần cầm quyền. Người ta đã phát hiện ra từ chìa khóa: “ Tướng lĩnh tây sơn là người có nghĩa khí, Quang Toàn hay nói nghĩa khí.” Đây cũng là kết luận ngắn gọn nhất xúc tích nhất mà các sử gia đã đưa ra. Nhưng đó là chuyện mấy trăm năm sau này khi hần mồ yên mà đẹp rồi.

- Việc quân của Trần Quang Diệu tướng quân bị kìm giữ ở Nha Trang chắc hai chú cũng biết.?

- Lúc này Quang Toàn chẳng còn đáng về gì của một đứa trẻ nữa mà thay vào đó là sự nghiêm túc. Sai một tiểu thái giám lấy họa đồ treo lên, chỉ vào họa đồ mà nói tiếp.

- Có điều hai chú còn chưa biết thực lực của giặc Ánh lúc này. Theo thông tin cháu lấy được, hiện tại chúng có đến mười hai vạn quân chính quy, được trang bị đầy đủ khí giáp, trong này phần lớn đa tung trải qua các trận với quân ta. Nên có thể nói mười hai vạn người này hầu hết đã trải qua chiến trường.

- Hừ!... vậy có ăn thua gì? Quân ta không chỉ nhuộm máu mà còn tắm máu của giặc đấy.

Võ Văn Dũng nghe đến đây không nhịn được liền phản bác. Tô ý Quang Toàn đánh giá quá cao quân địch rồi.

- Tuy là vậy, nhưng quân ta dù sao cũng chỉ có hai vạn. lại thiếu vũ khí công thành. Trong mấy năm nay giặc Ách ra sức củng cố tu bổ thành trì, gia cố tường thành, thậm chí thành Gia Định còn được xây bằng đá tảng. Pháo cũng nhiều hơn không ít.

- Đúng vậy, hai vạn quân thật khó làm gì được chúng. Võ Đình Tú tỏ vẻ tán thành phân tích của Quang Toàn.

- Chẳng phải ta có tám vạn quân sao. Bệ hạ chỉ cần dốc lực một lần, đúc thêm pháo lớn, còn sợ tường thành đất đá gì không phá được. Thần xin làm tiên phong đánh trận đầu. ...

Tên hiệu chiến Võ Văn Dũng hung hăng nói. Quang Toàn chẳng kịp để lão nói hết cái gì mà làm tiên phong. ... cái gì xông thẳng. ... cái gì mà đánh nát chúng ra. ....

Quang toàn đứng là chờ câu nói này suốt này giờ. Đầu để lão thao thao bất tuyệt lấy mất thời cơ vàng bạc của hắn.

- Chú Dũng nói rất đúng, theo cháu thấy nên dốc hết một lần đánh cho giặc Ách không kịp trở tay chẳng phải ta có tám vạn tinh binh sao? Theo cháu thấy vùng bắc hà không cần phải đóng nhiều quân như vậy. Bởi vậy việc rút quân từ Bắc Hà vào nam là việc cần phải làm.

- Hoàng Thượng định rút đi bao nhiêu?

Võ Đình Tú nghe vậy liền hỏi lại. Còn Võ Văn Dũng nghe đến đây cũng đột nhiên tỉnh táo ra, nội tâm đè nén phải bình tĩnh lại. Việc rút quân khỏi bắc Hà là việc không hề nhỏ. Lão chỉ nhất thời nói cho sướng miệng vậy thôi, ai zè Quang Toàn lại nghe theo định làm thật đấy.

- Rút hai phần ba.

Quang Toàn điềm nhiên trả lời.

Cả Bắc Hà cũng chỉ có ba vạn quân chính quy thôi đấy, nay rút mất hai phần ba tức chỉ còn lại đúng một vạn thật chẳng biết phải bình luận thế nào.

Trước ba vạn quân đã xa xa không đủ phòng thủ đây, nay muốn rút đi chỉ còn một vạn, càng nghĩ càng thấy không ổn.

Ở bắc hà phải nói nguy cơ trùng trùng. Phía tây quân Ai lao luôn nhìn chăm chăm vào Nghệ An, phía bắc lại luôn bị đạo phi người hán quấy phá. Bên trong bè ồ Lê Trịnh luôn chờ chực ngày đông sơn tái khởi. càng đáng lo ngại hơn hết là tên nhà Thanh khổng lồ ở phía bắc luôn làm người khác không yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Võ Văn Dũng Ở Bản Kinh Người

Như biết được suy nghĩ của hai tướng Dũng ,Tú, hần điềm tĩnh nói:

- Hai chú thấy ba vạn quân để ở bắc hà có thể đơn độc chính diện chống lại quân Thanh chăng..?

Cả hai chẳng cần suy nghĩ liền đưa ra câu trả lời nhanh nhất.

- Không thể chống.

Đúng vậy, kể cả thời Quang Trung còn sống cũng không dám ngay từ đầu chống chọi trực tiếp với thế tấn công của quân Thanh. Phải rút về Tam Điệp, Ba Vì tụ tập phòng thủ, chờ lúc địch lơ là phòng bị nhất mà chớp nhoáng phản công tung ra đòn chí mạng. Ấy là bài học đã có, không thể không theo gương ấy lấy đó rút kinh nghiệm.

Chậm rãi cho hai lão tự trầm tư chốc lát, hần tung ra “quả Pháo” thứ hai.

- Hai chú nghĩ xem, để chống chọi với bọn thổ phi và đám giặc Ai Lao chúng ta cần dùng đến ba vạn quân sao?

- Không cần nhiều như vậy. Để phòng thủ chỉ cần hai ngàn người liền đủ rồi.

Đương nhiên không cần nhiều như vậy rồi, quân Ai Lao thật xa mới bằng được với quân Tây Sơn khi chiến đấu trên đất bằng hướng chỉ khi quân ta đang ở thế thủ thành, dưới có hầm chông hào sâu, trên có đại pháo làm chỗ dựa. Bọn thổ phi lại càng không cần nhắc đến bởi vì cả hai không cùng một đẳng cấp, tùy tiện dùng vài trăm quân địa phương liền có thể đối chọi được với chúng mà không rơi vào thế yếu.

Hai vị đại tướng đương triều trả lời xong liền im bất rơi vào trầm tư kéo dài. Quang Toàn thấy vậy cũng chỉ ngồi im cười cười, để hai lão tự có thời gian cân nhắc thiệt hơn.

Càng lâm vào suy nghĩ, hai vị đại tướng càng không tự chủ động mà liên tục gật gù. Võ Đình Tú còn đư tay lên vuốt vuốt cằm nơi tồn tại chỉ vài cọng lông ngắn cùn thâm thương. Cả hai cùng có chung suy nghĩ “Hoàng Thượng tuổi tuy nhỏ nhưng chỉ cần nói hai câu liền làm người khác khai mở được vô số vấn đề.

Đúng vậy, nếu không thủ được thì thủ làm gì, còn nếu chỉ cần hai ngàn người đóng nơi hiểm yếu liền thủ vững Bắc Hà vậy cần gì đóng quân ba vạn.

- Hay, thật hay. Thật không hồ dòng dõi tiên hoàng.

Võ Văn Dũng dùng chất giọng oang oang của lão cắt đứt không gian trầm tư.

Quang Toàn nghe hần khen như vậy thầm xi trong bụng một tiếng dài nghĩ. “Ý tưởng của ta hay hay không có liên quan mắt gì đến tên kia, hần đi gặp cha hần rồi. Và anh xin trình trọng tuyên bố lại một lần nữa, anh là con cháu dòng dõi Lạc Long Quân!”

- Hoàng Thượng nói quả không sai! Xem ra việc đóng ba vạn người ở Bắc Hà là điều không cần thiết nữa rồi.

Võ Đình Tú cũng nói ra cách nhìn của mình với điệu dáng tao nhã hơn Võ Văn Dũng một chút. Khai báo việc chấm dứt kỳ nghỉ dài hạn của hai vạn quân Bắc Hà để lao vào một cuộc chiến mới.

- Khi ta (chúng ta) có thêm hai vạn quân này trong tay, cộng với hai vạn quân của tướng Diệu. Rút ra thêm ở Quy Nhơn, Quảng Nam, Phú Yên được tám một vạn nữa. Nếu đặt dưới sự chỉ đạo của hai chú còn sợ gì không diệt nổi giặc Ánh.

Hần đây là ý hai vạn quân này khi rút về liền giao cho hai lão cả đẩy thôi. Không hai lão chỉ có nước làm tướng không quân nhé!

- Hoàng Thượng, rút đi hai vạn quân ở bắc Hà chắc chắn sẽ phải lần nữa xếp lại quân phòng bị.

- Đúng vậy!... cháu cũng dẫn đo qua việc này.

- Không biết Hoàng Thượng định làm sao, thần thật muốn nghe.

Mấy lão đây là đang thử tài hần đây. Quang Toàn chưa kịp trả lời, lúc chợt thấy lão Phúc đã đi vào. Cứ những lúc gay cấn thế này lão xuất hiện y như rằng sẽ có chuyện, lần này cũng vậy đây là chủ ý của Quang Toàn đấy.

- Hoàng Thượng, binh bộ thượng thư Lê Văn Hưng xin gặp.

- Đến thật đúng lúc, khi bàn chuyện điều binh như thế này liền không thể không cần chú Hưng rồi. chúng ta đây là đang qua mặt thượng thư đại nhân đây. Người đâu, mau mang thêm ghế lên, dâng trà (ờ có nài chuối xanh chỗ bàn thờ ông địa đấy, cũng mang lên luôn đi)

- Thần Lê Văn Hưng xin ra mắt Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

- Chú Hưng ngồi xuống đi, chúng ta cùng bàn việc, đây toàn người trong nhà cả.

Hần xum xe mời mọc chẳng khác nào hiện tượng bác nông dân đón khách từ thành phố về chơi, rất nhiệt tình và đầy thành ý.

- Lão già, chẳng phải nghe lão đang ăn com tù sao?! Thấy cũng không tệ chứ, bộ nhà thiếu com ăn hay sao.

Võ Văn Dũng sang sảng hất cằm chọc què Lê Văn Hưng rồi sang sảng cười đầy ý vị thâm nho.

- Sao lại có tên ăn mỳ hôi hám nào ở đây xin com thế, nói cho mà biết nhé, com tù cũng bị ta xí phần rồi, muốn ăn liền ra đầu ngõ kia ngồi nhé.

Lê Văn Hưng giả bộ làm mặt giật mình nói lớn. Mà nói đến đây mọi người mới chú ý. Đúng thật, cả người Võ Văn Dũng toàn bụi bặm, tóc tai cũng bù xù, lão mấy ngày liên tục đi đường, ngựa không dừng vó, về đến kinh liền té ngay vào cũng đã kịp sửa soạn gì đâu. Nhìn sơ qua chẳng khác gì tên ăn mỳ, chỉ thiếu mỗi cây gậy nữa thôi.

Quang Toàn và Võ Đình Tú quay sang chỗ khác bịt mũi ra dáng ta thật không quen biết gì tên này, phụ họa sắc nét cho hành động tự tự ngửi ngửi vào nách mình một cách thiếu tự tin của Võ Văn Dũng (ợc ợc.. toàn mùi hành củ)

Quần thần được một phen cười to xóa dịu bầu không khí công việc trong phòng.

- Chú Hưng đến thật đúng lúc. Ta lại tiếp tục bàn chuyện đi.

Nhìn sang hai lão Dũng, Tú hần mở miệng an ủi.

- Cháu vừa dặn người chuẩn bị nước tắm cho hai chú rồi. hahaha

Quang Toàn làm sao cũng không tìm được suy nghĩ về chuyện vừa rồi. Hiệu ứng “bò nghe chuyện cười” làm Hần bật cười sang sảng thêm một lúc.

Một chấp bàn luận rôm rả của một tên trẻ người nhưng già đầu cộng với ba kẻ già mà không kính, cuối cùng cũng đưa ra được quyết định cuối cùng. Một vạn quân còn lại tại Bắc Hà sẽ chia ra đóng quân ở bốn nơi, bốn vị trí hiểm yếu. Thành Nghệ An, Thành Thăng Long, ải Lạng Sơn, và Tam Điệp Ba Vi. Chia đều mỗi nơi hai ngàn quân đồn trú, riêng tại Tam Điệp, Ba Vi bốn ngàn quân sẽ đồn trú tại đây.

Tại thành Thăng Long sẽ do Ngô Văn Sở cầm quân đồn trú, còn ở Nghệ An, Bàn cãi một hồi Võ Đình Tú liền nhắc đến Nguyễn Quang Thùy, Quang Thùy là ai chứ? Anh ruột của Quang Toàn đấy, trầm tư một lúc, hần quyết định giao phó hai ngàn quân ở Nghệ An cho ông anh chưa gặp mặt nhưng khá nổi tiếng trong sử sách này. Thầm nhủ, tối nay phải viết một bức thư "nịnh nọt" người anh này mới được, hâm nóng thêm tình anh em là điều rất nên làm.

Đến khi bàn về tìm người dẫn quân đồn trú tại Lạng Sơn. Đây là quan ải hiểm yếu, bị giặc phi quấy nhiễu thường xuyên. Bởi vậy phải tìm người có năng lực tổ chức. Cuối cùng Võ Văn Dũng đề cử Đặng Văn Long.

Nhắc đến Đặng Văn Long hần liền nhớ ngay đến lúc Quang Trung chia quân làm năm hướng tiến đánh quân Thanh. Trong đó có vị đô đốc Long dẫn đầu cánh quân kỵ binh đi đường vòng đánh đồn vu hồi tạo thế bất ngờ. Tạo nên một nhánh kỵ quân làm Quân Thanh lo sợ phải "trắng sĩ chặt tay" nhằm cắt đuôi cánh quân này. Làm nên chuyện tướng Thanh chặt đứt cầu phao khiến quân thanh chết đuối và bị bắt sống vô số.

Quả thật để người này ở đây có chút đại tài tiểu dụng rồi, tạm thời không tìm ra người thích hợp hơn, đành phải ủy khuất vị Đô Đốc Long truyền kỳ này vậy.

Đương nhiên khi bàn về bốn ngàn quân ở Ba Vi Tam Điệp hần phải là người lên tiếng. Ba vị trí kia các ông chia nhau rồi, phần này phải để cho ta chứ, với lại đây liên quan đến kế sách chiến lược lâu dài hần nhất quyết phải nắm chắc trong tay đấy. Khi Quang Toàn nói ra cái tên Lý Văn Bưu ngoài Lê Văn Hưng ra hai lão Dũng, Tú đều tỏ ra khá bất ngờ. Nên nhớ Lý Văn Bưu là người cùng tề danh với ba lão đấy!

- Hoàng Thượng, không biết sao ngài lại coi trọng cánh quân đóng ở đây như vậy.

- Câu hỏi rất hay! Nhưng nếu giải thích lại rất dài làm tốn thời gian, bởi vậy chúng ta không cần chú ý đến nó nữa. chúng ta nhanh đi dùng bữa đã, ngự thiện phòng đã chuẩn bị xong.

- À a a!...

Ba lão già nghe đến đây chợt há hốc mồm đứng như trời trồng nhìn theo bóng lưng hần biến mất sau hành lang, không kịp nói nửa lời. Thật sự cách trả lời quá đặc sắc rồi.

Mất một hồi tiệc tùng bia bọt cuối cùng không thiếu "phong bì" mới tiễn được hai vị đại Tướng này ra đi vui vẻ. Quang Toàn đứng là một nhòai rồi, thật không thể xem thường trí tuệ người xưa! Hần đánh một giấc ngon lành đến hôm sau mới dậy, việc viết thư tâm tình gắn kết quan hệ anh em bị hần quên lãng một bên. Phải đến cả tuần sau mới nhớ đến.

0o0

Hôm nay là ngày 15 tháng 12 Cảnh Thịnh Năm Thứ hai.

Triều chế quy định mỗi tháng có hai buổi lên triều lớn vào các ngày mùng 1 và 15 trong tháng, có thêm bốn buổi triều hội vào các ngày 5 ngày 10, 20 và hai lăm. (giống chợ phiên quá).

Hôm nay là lần triều lớn thứ hai của tháng này, bá quan tុ tập đông đủ không chỉ đứng đủ bốn hàng trong điện Cần Kiệm Liêm Chính mà còn xếp thêm mười hàng đứng cả ngoài sân.

Không thiếu một phen lễ nghi đầy tính nhảm chán quần thần và Hoàng đế bắt đầu công việc.

- Các vị ái khanh hôm nay có việc gì muốn tấu.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần có việc muốn tấu.

Một vị đại thần ra khỏi hàng cao giọng hô.

- Nói đi, có việc gì?

Quang Toàn vừa nói vừa lấy tay xoa xoa lỗ tai. Âm thanh của người này phát ra rất lớn, nếu bịt kín cái gian điện này lại quả đúng là oang oang không chịu nổi rồi.

- Khởi bẩm bệ hạ, các phủ Đại Lộc, Điện Bàn, Duy Xuyên, Quế Sơn, Hiếu Đức bị lụt thỉnh miễn thuế nhĩ đẳng điền, đệ tam điền. ....

Nhĩ đẳng điền, đệ tam điền là sao, Quang Toàn có chút không thích được với mấy từ lạ này. Tên các phủ này ở đâu hần cũng không rõ ràng đấy. không biết là chuyện gì nhưng nếu miễn thuế cũng là việc tốt.

Nghĩ đến đây Quang Toàn học đùa theo kiểu hoàng đế trong phim ở kiếp trước vầy vầy tay nói.

- Cho miễn.

Vừa nói xong liền tự cảm thấy hối hận. Thấy mình làm việc thật quá lỗ mãng rồi.

- Hoàng Thượng Nhân từ, tạ Hoàng Thượng long ân.

Tay này xá dài tạ ơn xong khoe miệng lộ ra vẻ cười đắc ý. Một số đại thần khác phía dưới trên khoe miệng khé nhúc nhích, nhìn là biết đang đắc ý, vui vẻ cười nhạo hần non dạ.

Quang Toàn có chút thấy ngao ngán, ở thời đại này có quá nhiều từ chuyên dụng khó hiểu đấy, chưa biết mình bị lợi dụng cái gì nhưng đúng là hôm nay vừa lên triều liền ăn phải một vỏ rồi. Càng nghĩ nghĩ hần càng cảm thấy nóng tức nóng hết mặt.

Lần trước mới hạ nhục đám quan này, lần này liền bị phản đòn nhanh chóng nha.

Cố kìm nén lấy lại chút bình tĩnh hần nhẹ nhàng nói:

- Còn có chuyện gì nữa không?

- Thần có chuyện muốn tấu?

Một người nữa bước ra cao giọng nói.

- Chuẩn tấu.

- Xưa nay các bậc minh quân ..... chăm lo việc triều chính... phê duyệt tấu chương...

Vị đại thần này làm một lèo khá dài. Hần nghe một hồi cuối cùng tổng kết ra một câu chính là nói hần quá làm biếng, một đồng tấu chương mà cả mấy tháng nay chưa giải quyết phê duyệt được cái nào. Tóm lại đang ra về dạy khôn hần đấy.

Thầm nhủ trong lòng “Chuyện này không phải là hần làm biếng đâu đấy, đọc tấu chương như đọc truyện convert chưa edit ấy. hiểu thế nào mà giải quyết.”

Nhắc đến vấn đề này khác nào vù nhắc đến vết sẹo vừa rồi, hần lại càng gia tăng bức bối đến cổ họng rồi. không thể nhịn thêm được nữa.

- Người đầu, nhanh mang đồng tấu chương lên đây.

Chỉ trong chốc lát có năm tên tiểu thái giám bệ khệ bụng lên một đồng tấu chương chất cao hơn chiều cao thực tế của hần. đám triều thần bên dưới tro mắt chưa biết vị hoàng đế này định làm gì chỉ thấy hần chỉ vào một tên thái giám bên cạnh nói:

- Bắt đầu đọc cái đầu tiên.

Giọng tên thái giám xướng vang nội dung bản tấu.

-.....

Đọc một hồi lê thê cuối cùng hần cũng nghe ra đây là đang xin tiền để làm đường.

- Chuẩn tấu, cấp cho hần 100 đồng kếu hần nhanh chóng hoàn thành con đường mà hần muốn làm trước tháng sau nếu không coi chừng cái đầu.

Quang Toàn nói to với giọng dứt khoát tràn đầy sát khí.

- Hoàng Thượng chuyện này không ổn.

Một tên đứng trong đám cuối cùng lao ra can ngăn một cách xúc tích không thể hơn được nữa.

- Có gì không ổn. ý nguoi nói là trăm hồ đồ sao?

- Đúng vậy.

Tay này ra dáng quyết liệt lên tiếng. Trông sinh động đúng như chuyện đại thần liêu chết cán dãn để tỏ lòng trung quân ái quốc trong truyền thuyết.

- Oh ooh.

Quang Toàn nghe vậy cứng người. chỉ một tên quan tép riu thôi mà đã như vậy rồi. thật quá khinh nhi đồng là hần rồi. phải chờ lúc lâu hần mới kìm nén sự bức tức bằng một tiếng ồ dài.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Để Tiếng Xấu Muôn Đời

Quang Toàn tự nhủ. “không nên nóng nảy mất khôn.”

- Các khanh thấy kẻ này nói trăm đang hồ đồ, thật cũng cho là như vậy.

Một đám im thin thít không ai phản bác hay đưa ra lời bình luận nào. Giống như đang nói: “ta im lặng chính là đồng ý”

Đương nhiên phần lớn mọi người chủ ý đứng im nhìn xem Hoàng Đế làm sao ứng đối với người khiêu khích.

- Trẫm có chỗ nào hồ đồ, hôm nay nếu không nói rõ liền không được.

Hắn nhìn thẳng vào kẻ đang đứng ở phía dưới nói lớn. làm ra bộ dạng nếu người không cho ta một lời giải thích hợp lý, tất hôm nay người không gặp may rồi.

Tên quan ở dưới chưa kịp nghĩ ý vua thế nào, nhưng khi lão bước ra lên tiếng phản đối đã có tính toán trước cả rồi đấy. chủ yếu lão cố ý chọc tức. Nếu Hoàng Đế cho lời hắn ra đánh (đình trượng), như vậy lão liền nổi danh rồi. Không nghĩ đến Hoàng Thượng tuổi nhỏ lại nhẫn nhịn tốt như vậy. Nhưng dù sao thấy mình cũng đang chiếm thế thượng phong. Lão tự tin đáp lại.

- Tầu chuong của quan phủ Hải Lăng xin cấp kinh phí sửa đường. Bệ Hạ chỉ cấp một trăm đồng, còn kêu trong tháng hoàn thành vậy không hồ đồ là gì?

- Vậy ông nói ta cấp bao nhiêu thì vừa, bao lâu thì được?

Trong đại điện cực kì yên tĩnh, mọi người nghe đến đây liền biết có trò vui để xem rồi, có kẻ lại trầm nghĩ. “ cái này khó mà trả lời nha, xưa nay những tầu chuong như vậy một là các bộ tự giải quyết, còn nếu đến tay Hoàng Đế thì phải chi ít nhất cũng mấy ngàn đến vạn lượng bạc.”

Câu này thật đúng là làm khó lão, trong tầu chuong không viết rõ xin bao nhiêu đấy. Lão phải áp ứng mãi mới đưa ra con số.

- Ít nhất cũng phải một trăm ngàn đồng, cần ít nhất một tháng, theo lệ thường là như vậy.

Lão dường như không nắm chắc nên bổ sung thêm một ý phía sau “ theo lệ”.

- Ông nói xem trên tầu chuong xin cấp kinh phí cho đường bao lớn, dài bao nhiêu?

- Thần, Thần thật không biết

- Khi xem tầu chuong trẫm không thấy hắn xin nhiều hay ít, theo ý trẫm nếu không nói đến việc dài, rộng, cao bao nhiêu thì đây chắc là đường mòn rồi, vì tiết kiệm chi tiêu cho quốc khố, đường lại không thể không sửa. Trẫm liền cấp hắn trăm đồng cho hắn phát quang bụi rậm sửa lại đường mòn đi đờ. Có gì không đúng?

Lão nghe vậy bắt đầu cảm thấy không ổn rồi. Đúng là tầu chuong không đề cập đến việc sửa đường gì như thế nào, dài, cao nhiều hết đấy. chỉ nói sửa đường từ huyện này đến huyện kia thôi.

Đây là Hoàng Đế đang bắt lý hắn đấy. Mọi người trong triều ai cũng biết Hoàng Đế đang cố ý hiểu sai đấy nhưng lại cứng họng không cãi vào đâu được.

- Ông không biết mà còn dám nói trăm hồ đồ, có biết tội?

Lão thật hận tên viết bản tầu chuong này rồi, nhưng thật ra bình thường ai cũng viết tầu chuong không rõ ràng như vậy thành quen rồi. vua cũng đọc thành quen, cũng cấp kinh phí áng chừng. Dẫn đến các quan bên dưới cũng áng chừng mà làm, áng chừng mà bỏ túi, áng chừng mà hiếu kính quan trên.

Dẫn đến việc áng chừng các quan trên dưới rất mong chờ các bản tầu xin kinh phí đại loại như vậy, như đắp đê điều, đắp đường, xây dựng đền đài lăng tẩm v v. Nay Quang Toàn cấp một trăm đồng thì chỉ đủ tiền phát quang vài dặm đường mòn. Nên biết nhân công ở đây là do bắt phu nên chẳng phải mất tiền.

Trầm nghĩ mình thật quá ngu rồi, ăn thì đòi ăn cả đám chứ có phải mình lão đâu. Không đứng lại tình nguyện đứng ra làm chim đầu đàn. Há miệng mắc quai.

- Thần biết tội, thần ngu dốt thần hồ đồ, xin Hoàng Thượng tha tội!

- Ai bên hình bộ cho ta biết tội này nên phạt như thế nào?

Một người khá thật thà bước từ trong hàng ra cao giọng nói

- Khởi bẩm Hoàng Thượng , theo luật tội này đáng phạt năm mươi roi.

Thầm nghĩ: chỉ bị phạt roi thôi hèn chi lão cả gan nói như vậy trước triều. Nhưng lão này chịu xong năm mươi roi không chết cũng tàn phế nha.

- Ô nặng như vậy sao.

Quang Toàn quay sang hỏi lão phúc.

- Có sử quan ghi chép ngôn hành thường ngày của trẫm chứ!

- Khởi bẩm Hoàng Thượng, có.

- Ừ, nói sử quan ghi chép cái này lại, trẫm hôm nay xử lý tấu chương cấp tiên sửa một con đường mòn nhỏ vì tiết kiệm sức dân. Tên này...’ người đang đứng đây! ghi tên hắn lại’.. không cho trẫm tiết kiệm, kêu trẫm phải bỏ ra một trăm nghìn đồng, còn kêu trẫm như vậy hồ đồ, các quan khác cũng đồng ý yên lặng không ai phản bác.... Kêu hắn cứ như vậy mà ghi chép lại.

Quang Toàn âm thanh không tính là lớn, chỉ nói cho mỗi lão Phúc nghe thôi. Nhưng trong đại điện khá là yên tĩnh. Quần thần ai nấy đều nghe được nhất thanh nhị sở. đều sợ hãi đối với chuyện này. Lúc lão kia nói hoàng thượng hồ đồ, ai cũng im lặng không phản bác tức là mặc nhiên đồng ý cả đấy, nếu hắn đúng còn đỡ, đằng này giờ lão ta đã nhận tội lại là chuyện khác. Lập tức trong đầu nổi lên một ý nghĩ, để tiếng xấu muôn đời.

Chuyện này đúng là xưa nay chưa từng có đấy. xưa nay chỉ có chuyện thần khuyên vua tiết kiệm sức dân chứ chưa có chuyện thần không cho vua tiết kiệm sức dân đấy. lại chỉ có chuyện thần tâu lấy “sử quan” ra áp chế vua chứ làm gì có chuyện vua lấy “sử quan” ra áp chế thần tâu.

Mặc dù Hoàng Đế có cường từ đoạt lý nhưng nhìn chung không hề sai. Có sai là do lão này quá hấp tấp, chẳng trách được ai.

Lão quan kia nghe xong lời Quang Toàn nói với lão Phúc, mặt liền trắng bệch ra. Vốn là định mượn chuyện này để nổi tiếng. Không nghĩ đến hoàng thượng ra chiều quá độc. dận sử quan ghi lại quá trình vừa rồi. Đúng là nổi tiếng thật rồi, tiếng xấu muôn đời. Lão nghĩ đến đây thân hình đứng không vững ngã lộn ra đất.

Nhiều đại thần nhìn vậy suốt ruột, chứng kiến cảnh đồng liêu bị vị tiểu Hoàng Đế làm cho cả đứng cũng không vững, lập tức đi ra cầu tình mong đừng cho sử quan ghi lại chuyện này. Một khi ghi vào chẳng phải mình lão kia bị tiếng xấu mà bọn họ cũng không có thanh danh tốt đẹp gì.

Quang Toàn đương nhiên là không cho đám đại thần cơ hội rồi. Không chờ đám đại thần kịp tỉnh hồi. hắn nhanh chóng rời khỏi long ý, đang nói rồi.

- Bãi triều thôi!

Lần hội triều lớn cuối năm kết thúc bằng một màn như vậy.

Đám đại thần lời chưa kịp nói, dính ngay trong cổ họng không phát ra được, đặc biệt thấy khó chịu. nhìn bóng lưng Hoàng Đế rời đi. Nhiều đại thần cảm thấy Hoàng Đế hành xử càng ngày nhìn càng không thấu. Ánh mắt thương cảm nhìn lão quan ngồi vô hồn dưới đất, cảm thấy lão thật đáng thương. Người này xem như xong rồi, thật không may. Cuối cùng chỉ biết lắc đầu, không biết lão này có định tự sát không nữa, dù sao chết cũng không xóa được chữ trong sử đầu đấy!

Quang Toàn rời khỏi điện Cần Kiệm Liêm Chính, muốn xem thiệt hơn chuyện hôm nay trên triều. Quay sang hỏi lão Phúc.

- Nhị đẳng điền, đệ tam điền là gì ta nghe như tên đất ruộng vậy.

- Lão phúc làm ra vẻ mặt u sầu nói, nhị đẳng điền, đệ tam điền là cách phân chia ruộng. Ngoài ra nó còn được hiểu theo ý thứ hai là ruộng muối ở các huyện thuộc dinh Quảng Nam, trên triều lúc vừa rồi là hiểu theo ý này...

Thì ra là vậy. Quang Toàn cuối cùng cũng hiểu tại sao đám quan kia lại đặc ý. Thì ra đây là miễn thuế kinh doanh muối cho đám thương nhân. Chắc lại chuyện cầu kết quan thương như bên chuyện mỏ quặng. hần nghĩ. “vừa muốn độc quyền bán muối lại vừa muốn không phải nộp thuế, đây là các người tham quá hóa rồ rồi đấy. ha ha. không muốn nộp thuế sao? Ta cho miễn thuế muối rồi chẳng phải ai cũng có thể tự sản xuất muối sao. Đến lúc đó có năm ni đóng, ta cũng không nhận đấy.”

- Năm vừa rồi thuế muối nhiều hay ít.

Lão Phúc thật chẳng muốn trả lời cái này sợ chọc giận thêm Quang Toàn cuối cùng lão cắn răng nói.

- Bẩm Hoàng Thượng để thần tra lại sổ sách.

- Lão cứ việc nói không cần giấu diếm.

Sổ thu chi của bộ hộ mỗi tháng đưa lên một lần đều do lão Phúc xem rồi đem cất cả đấy. hắn không tin lão không xem qua.

- Dạ bẩm thu được 1000 lượng bạc. họ lấy lý do thất thu mà xin khất nợ.

Ach hơn mười hai triệu dân Đại Việt mỗi người một tháng ăn chỉ một đồng muối thôi một năm ít nhất cũng thu được mười hai triệu đồng tiền muối hưởng

Quang Toàn chỉ cười nhẹ lắc đầu mấy cái từ chối cho câu trả lời. Hai lão thấy vậy liền biết chiếc chìa khóa để mở cánh cửa này phải được tìm ra ở nơi hắt, nên càng ra sức này nọ.

Đừng bao giờ nghi ngờ sự cuồng tín đối với giáo lý của các linh mục dám vượt muôn trùng hải lý để đến một nơi xa xôi như thế này truyền đạo. Đó giống như nghi ngờ sự quyết tâm của Huyền Trang đi thỉnh kinh tây thiên vậy.

- Cách không phải là không có, nếu như vương quốc của ta và chỗ các vị có sự giao lưu nhiều với nhau. Cho con dân của ta hiểu biết nền văn hóa ở đó. Lúc này mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều.

Hai lão nghe vậy cũng không coi đó là điều bất ngờ gì, chứng tỏ hai người chưa phải là chưa nghĩ đến.

- Đúng vậy ! thưa quốc vương Bệ Hạ đây là giải pháp không gì tốt bằng, nhưng tôi nghĩ trở ngại đến từ quý quốc không cho phép nó diễn ra.

Đối với người phương tây việc mở rộng quan hệ ra bên ngoài với nước khác là chuyện phải làm, là điều đương nhiên và dễ hiểu. Khác với họ, các nước phương Đông cho rằng làm như vậy là không được. điều đó chẳng khác nào cho ngoại bang cơ hội xâm nhập, làm tạo nên những mối uy hiếp từ bên ngoài. Bởi vậy họ tự bảo vệ mình bằng cách bế quan tỏa cảng, coi đó là điều đương nhiên.

Đây chính là sự khác nhau hoàn toàn về ý thức và lối tư duy lâu đời dẫn đến việc bài ngoại rất lớn ở phương đông.

- Ta đặc biệt mời hai vị đến đây nhờ hai vị làm cầu nối cho vương quốc của ta và quý quốc được thành lập mối bang giao. Mời hai vị làm cố vấn ngoại giao cho vương quốc của ta. Mong hai vị vì tương lai, vì truyền bá giáo lý của chúa thêm rộng khắp mà nhận lời mời đường đột của ta.

- Rất vui khi được giúp sức cho bệ hạ.

- Rất sẵn lòng giúp một phần sức cho Bệ Hạ !

Hai người tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này liền đồng ý làm việc cho Quang Toàn .

Hắn thấy không ngoài dự liệu của mình nên rất vui mừng tiện tay lấy hai tấm lệnh bài đưa cho hai người. để cả hai tự do đi lại truyền giáo trên đại việt. Luôn tiện viết một tờ chiếu chỉ bằng chữ quốc ngữ nói về việc phong hai người làm cố vấn ngoại giao.

Khi nhìn các chữ viết trên tờ chiếu chỉ hai lão liền giật mình. Đây chẳng phải là các kí tự mà khi họ vào đại việt thường chuyền tay nhau, chú thích từ ngữ của người Đại Việt qua chữ la tinh sao. Không ngờ vị quốc vương này tìm hiểu về những người truyền giáo sâu như vậy. đây là hai lão đang hiểu lầm hắt, hắt lại càng không muốn giải thích.

- Ha ha. Hai vị nhìn ra các chữ này chứ? Truyền giáo vào vương quốc của ta ngoài chuyện khó khăn về văn hóa. Chữ viết cũng là một trở ngại đấy! để thể hiện thành ý ta dự định sẽ cho mở trường dạy người dân biết về loại chữ này.

Thật ra đây chỉ là cái cớ thu mua lòng người nhằm đạt được sự giúp đỡ tận tình từ phía những nhà truyền giáo này thôi. Còn chuyện đưa chữ quốc ngữ vào đại việt chỉ là chuyện sớm hay muộn, lý do đơn giản chỉ vì những ưu điểm của nó. Chỉ là đang thiếu kế hoạch cụ thể và thiết nhân lực trầm trọng.

- Bệ Hạ thật cảm ơn vì sự chân thành giúp đỡ của ngài. Chuyện về cố vấn ngoại giao ta sẽ làm hết sức mình để đưa sự giao lưu giữa hai bên thành công.

Hắn gật đầu tỏ ý ghi nhận.

- Chỗ ta thật không nhiều người biết chữ này, các vị có phải chẳng giúp ta một ít nhân lực.

Đâu phải là ít. Thực tế chẳng có ai mới đúng, hắt đúng là nói láo trắng trợn rồi.

- Thật là chúa phù hộ rồi! chỗ giáo xứ chúng tôi có mấy vị học sinh biết loại chữ này. Tôi sẽ đưa họ đến cho bệ hạ.

Linh mục người Tây ban Nha lên tiếng trước

- Đúng là nhờ ơn chúa.

Linh mục người Anh cũng không để mình bị bỏ rơi qua một bên.

- Chỗ tôi cũng có người biết chữ này, họ học hiểu loại chữ này rất nhanh, làm tôi hết sức ngạc nhiên. Họ rất vui lòng được ra sức cho quốc vương.

Việc mấy lão truyền đạo, tất phải lập ra một nhóm người bản địa giúp sức cho mình, để dễ dàng tiếp thu ngôn ngữ của nhau. Mấy người bên cạnh họ biết chữ quốc ngữ là điều không có gì ngạc nhiên cả.

- Hai vị! ta thật còn một chuyện muốn nhờ. Không biết hai vị có thể giới thiệu cho ta vài thương đoàn lớn không. Ta muốn bàn một số chuyện làm ăn với họ.

- Điều này không thành vấn đề, được hợp tác với Bệ Hạ là điều họ luôn mong chờ. Ta sẽ giới thiệu với ngài thương đoàn nhà Smith. Họ làm ăn rất lớn, trải dài qua các châu lục và đại dương.

Mục sư người Anh giới thiệu cho hần xong. Mục sư Sấm người Tây ban Nha cũng giới thiệu với hần hai đoàn thương nhân khác người Tây Ban Nha và người Hà Lan.. cả hai đều tỏ vẻ rất lạc quan đối với chuyện này.

Thật hay quá rồi! tốt hơn cả trong dự định của hần. Lúc này đây các thương đoàn châu âu rất muốn hợp tác buôn bán với các nước bản xứ ở phương đông. Miễn làm sao càng có lợi càng tốt. Quang Toàn muốn thông qua hai vị linh mục này nhằm đem tín hiệu. ‘Ở đây bạn được chào đón’. Hần hi vọng điều này sẽ thúc đẩy mạnh mẽ giao thương. Ngày càng có nhiều thương đoàn cập bến buôn bán ở Đại Việt. đó chính là cách nhanh nhất để đưa Đại Việt phát triển và hội nhập.

Quang Toàn đang nghĩ đến việc đưa học sinh đi du học ở phương tây. Đây là việc phải làm gấp không có gì để bàn cãi. Việc cử học sinh đi số lượng chỉ vài người chắc chắn không đủ. Ở đây hần muốn dùng đến số lượng lớn. Bởi vậy đòi hỏi phải đặt quan hệ ngoại giao.

Trong lúc quan lại Đại Việt lạ lẫm với thế giới bên ngoài. Hần lại không thể dứt thân đi. Muốn cử đoàn ngoại giao đi ra cần phải có cầu nối dẫn đường Quang Toàn nghĩ nghĩ chẳng có ai làm việc này tốt hơn các linh mục truyền đạo.

Việc trò chuyện với hai linh mục Sấm và Sơn kéo dài đến chiều mới kết thúc câu chuyện được mở rộng chủ yếu xoay quanh phương diện chữ quốc ngữ. mặc dù nó xuất phát từ những nhà truyền giáo. Nhưng hoàn thiện nó lại là người việt, lúc này đây chữ quốc ngữ chỉ là những kí tự kí hiệu phiên âm mà thôi, chưa hoàn chỉnh như trăm năm sau đó.

Hai lão linh mục ra về mang theo thu hoạch không nhỏ. Cả về kiến thức lẫn tiền tài. Đương nhiên đối với họ cái được lớn nhất chính là nhận được sự ủng hộ về truyền giáo từ phía Quang Toàn.

Tin tức việc Quang Toàn trọng dụng các pháp sư Tây dương nhanh chóng được truyền ra ngoài. Việc chứng thực nó lại càng không khó khăn gì. Chỉ sau vài tháng cả nước dường như oanh động rồi. Các từ khóa như “pháp sư tây dương” “Hoàng Thượng trọng dụng” “lệnh bài” “phong quan”.... là những từ ngữ tìm thấy nhiều trong các cuộc nói chuyện đàm luận.

Đối với đa số nhiều người thì đây chỉ là chuyện bên lề, có phần lạ một chút nên đem ra bàn luận với nhau lúc rảnh rỗi. Còn đối với một số thì đây chính là việc động trời rồi, chẳng phải là cái họ mong muốn.

Hai nhà phật đạo, chính là những người như vậy. ‘Siêu thoát hồng trần, không màng thế gian’. Bộ siêu thoát được sao, bộ không màng là không màng sao. Ai mà không muốn địa vị của mình được đề cao, ai không muốn giáo lý của mình được truyền bá rộng rãi. Và nhà nào cũng muốn có hương khói nhang đèn lâu bền hoài không dứt.

Hoàng Đế làm vậy chẳng phải là đang xa lánh hai nhà sao. Chuyện này họ không cho phép để xảy ra đâu đấy. phật , đạo ngấm ngấm đâu đó đã mấy trăm năm nay, liền cảm nhận được nguy cơ mới đến từ những người truyền đạo tây dương. Một cuộc đấu đá mới sắp sửa xảy ra. Cuộc đua tranh ba nhà lan đến cả vào hoàng cung. Ai cũng nghĩ, chỉ cần được hoàng đế coi trọng , chính là chiếm được lợi thế cao nhất.

Quang Toàn rất bất ngờ và thấy thú vị về điều này, hần được một phen cười lớn. cuối cùng đưa ra quyết định cho mỗi nhà tự cạnh tranh nhau bằng việc chữa bệnh cho dân chúng. Các bên ở địa phương tự mở cơ sở khám chữa bệnh. Chính nhờ vậy sau này liền xuất hiện rất nhiều các cơ sở Đông y, Tây y, Thuốc Tây , Thuốc Nam, Thuốc Bắc. Dẫn đến trong thời gian ngắn khả năng y tế ở Đại Việt được nâng cao hơn xưa rất nhiều.

Nhưng đó là chuyện sau này còn bây giờ Quang Toàn vẫn là đang suy nghĩ làm sao để phát triển công nghiệp trong thời gian tới.

Lúc này trên thế giới máy hơi nước đã ra đời, được ứng dụng vào công nghiệp dệt may là chính, ngoài ra các ngành khác lại chẳng đáng kể. Quang Toàn định nhập về máy hơi nước xây dựng vài công ti dệt may nhưng cuối cùng chột ở người ra.

Ở Đại Việt và các nước lân cận không có cây bông dầy. không lẽ nhập sợi bông từ châu âu về đây đan vải để bán lại cho dân mình sao? Com chẳng có đủ ăn lấy đâu ra tiền mua vải. với lại như vậy chẳng khác gì ‘mình mua hàng về bán lại cho anh em trong nhà để kiếm lời’. Muốn kinh tế Đại Việt phát triển phải tăng cường xuất khẩu đây là kiến thức cơ bản ở hiện đại ai cũng biết.

Hần chột nghĩ, có khi nào vì nguyên nhân này mà dẫn đến việc Phương Đông không có động lực phát triển nên phải đi sau phương tây. Nên nhớ máy hơi nước ra đời vì mục đích đầu tiên là để kéo sợi dầy. Rồi từ đó người ta mới nghĩ ra các ứng dụng khác của máy hơi nước. tạo nên các hiệu ứng đi kèm làm cho khoảng cách đông Tây ngày càng xa như sau này. Chứ người phương Đông thông minh đâu thua kém gì người Phương Tây.

Quang Toàn nghĩ ngay đến việc dùng tơ tằm thay vì bông, nhưng lấy đâu ra nhiều tơ tằm như vậy. các vườn dâu ở Đại Việt hiện tại đâu cung ứng được bao nhiêu.

Quang Toàn trong đầu đã có chuẩn bị cho việc phát triển trồng dâu nuôi tằm, nhưng ít nhất cũng phải chờ hai ba năm mới có những thu hoạch đầu tiên đấy. chưa kể đến việc để mở rộng rãi trong người dân cũng phải mất từ năm đến mười năm. Kể cả đám quan lại địa phương cũng chưa chắc đã chú trọng nó.

Lúc này đây, việc khiến quan lại và người dân trong nước quan tâm chính là sao để có nhiều lương thực chứ không phải là có nhiều áo để mặc. vì theo lối suy nghĩ của những người này trồng dâu nuôi tằm là để lấy vải chứ họ chẳng có khái niệm nào về hai từ tài chính thương mại cả. bởi vậy việc đã khó nay lại càng khó thêm. Không lẽ kêu hần chậm rãi chờ mười năm sau rồi hãy làm.

Mấy ngày hôm nay Quang Toàn luôn đắm chiêu về chuyện phát triển công nghiệp dệt may trong nước. Càng nghĩ hần càng cảm thấy chuyện này phải thực hiện. Cứ tính xem, một đồng diện tích đất vì thiếu nước mà bỏ hoang. Người dân ngoài việc làm ruộng vào những tháng nhất định, còn lại thời gian lại rảnh rỗi quá nhiều mà không có việc làm nào để tăng thêm thu nhập. nếu đưa việc trồng dâu tằm vào liền giải quyết được chuyện đất đai. Tạo thu

nhập cho chính người dân làm cho họ giàu lên dẫn đến nhu cầu cũng tăng. Dẫn đến sức mua tăng việc thương mại cũng nhờ đó phát triển. Công nghiệp tiếp bước theo sau tạo động lực cho khoa học kỹ thuật khai mở và được chú trọng.

Hắn tạm thời chưa nghĩ ra phải làm gì để quá trình biến các cánh đồng hoang nhanh chóng thành ruộng dâu trong một hai năm. Liền đi dạo vài vòng trong cung cho thư giãn đầu óc. Lão phúc thấy hắn mặc áo khá ít nên nhắc.

- Hoàng Thượng! ngài nên mặc thêm áo kéo lạnh.

Thời tiết vào thán này ở Phú Xuân khá lạnh.

Hắn cầm chiếc áo lông làm bằng lông thú cảm thán nói.

- Áo lông này không biết đã phải giết bao nhiêu con thú mới hàn thành được nó.

Hắn là đang nghĩ đến việc săn bắt động vật hoang dã. Hắn nói ở đây chính là do thói quen về ý thức được giáo dục bảo vệ môi trường ở kiếp trước mà thôi. Nhưng người xung quanh lại nghe ra đây chính là do hắn nhân từ.

Lão phúc sao lại bỏ qua cơ hội tốt để ninh nọt này chứ.

- Hoàng Thượng thật nhân từ! nhưng người dân cũng là xuất phát từ nhu cầu. nếu không thật chẳng biết lấy gì để nuôi sống gia đình.

Hắn nghe vậy liền giật mình trong đầu có một từ khóa lóe lên. Không kiềm được sự gấp gáp hắn túm lấy lão phúc mà hỏi.

- Ông lúc này vừa nói cái gì xong?

Lão Phúc thấy mình bị túm liền hoảng rồi. không biết mình nói sai đúng chỗ nào. Nhưng không giám không nhắc lại.

- Con ..con .. nói .. nói. Nếu không thật chẳng biết lấy gì nuôi sống gia đình.

- Không phải câu này câu trước đó!

Quang Toàn mún lấy lão mà lay. Gặng hỏi.

- Hoàng thượng thật nhân từ!

- Không phải, không phải câu này. Sau câu này. Nhanh nhanh nói.

Hắn hồi thúc. Còn lão phúc lại càng lắp bắp hơn. Chờ mãi lão mới phun ra được một câu.

- Người dân!.. người dân cũng xuất phát từ nhu cầu!.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tình Mẹ

Hắn hồi thúc, còn lão Phúc lại càng lắp bắp hơn.

- Người dân! Người dân cũng xuất phát từ nhu cầu.

Quang Toàn nghe xong câu này liền mừng, cười to như tìm được kho báu vậy. còn lão Phúc được thả ra tuy không hiểu là do chuyện gì nhưng cũng thấy nhẹ nhõm. May không phải là do mình nói sai, nghĩ thầm “ thật gần vua như gần cọp mà”

- Ha ha , đúng ! nói hay lắm! người dân làm gì cũng xuất phát từ nhu cầu! thật là xuất phát từ nhu cầu. Ông hôm nay lập công to rồi. Mau nói đi. Ông muốn thưởng gì.

Lão Phúc nghe đến đây thật không biết là chuyện đầu xuôi đuôi mống gì. Ai làm gì cũng là xuất phát từ nhu cầu, cái này có ai mà không nói được. Đúng là không thể hiểu nổi cái gọi là thuật làm đế vương rồi. mới làm người khác sợ hết hồn đó nay quay sang cười nói nhẹ nhàng. Đương nhiên lão phúc là ai chứ. Sao lại vì lần cao hứng nhất thời này của Hoàng Thượng mà chạy theo đòi hỏi được.

- Con chỉ là lúc vô ý nói ra lời làm hợp lòng hoàng thượng. Không cần có con hoàng thượng cũng có thể tự ngài nghĩ ra được. Con chỉ cần ngày ngày có thể theo hầu hạ Hoàng Thượng là đã phúc đức lắm rồi.

- Được! công của lão hôm nay ta sẽ nhớ. Chờ lần sau thưởng luôn một thể vậy.

Không biết còn lần sau nữa hay không nhưng nếu thật có hấn cũng chẳng e ngại gì mà thưởng cho lão.

Đúng như vậy đấy. mọi chuyện có lẽ nên bàn lại từ nhu cầu của người dân chứ không phải từ ý chí của hấn. Nếu như biết cách đánh vào nhu cầu của họ thì chuyện này sẽ được giải quyết một cách dễ dàng.

Hấn nhớ đến một câu chuyện ở kiếp trước, các thương nhân người Hoa muốn bán đi một lượng tồn kho lưới cào, do ở các nước khác đã cấm sử dụng loại lưới này để đánh bắt. Họ vào nước Việt tung tin thu mua loại hải sản sống ở đáy biển với giá cao nhất. khổ nỗi ngư dân muốn bắt loại hải sản này phải dùng đến lưới cào. Bởi vậy đám thương nhân đã bán được đám lưới tồn kho với giá ngất ngưỡng sau khi hoàn thành mục tiêu này loại hải sản kia đột nhiên mất giá do không ai thu mua làm gì cả. ngư dân lại tốn một đồng tiền đầu tư ngư cụ rồi đem về xếp xó.

Đây là một hành động lừa đảo đáng lên án nhưng hấn tìm trong đây một giải pháp thích hợp cho tình hình hiện nay. Lúc này nếu Quang Toàn vừa cho khuyến khích trồng dâu tằm vừa cho thu mua tơ với giá cao vậy chẳng phải làm cho người dân nhanh chóng thấy được cái lợi mà chú trọng phát triển dâu tằm hay sao. Hấn tin tưởng với nhu cầu và sự ưa chuộng của người phương tây đối với tơ tằm, chắc chắn mặt hàng này sẽ ngày một lên giá. Thậm chí loại nguyên liệu này có thể tăng lên gấp mười lần với giá hiện tại hoặc cao hơn nữa mà giờ hấn vẫn chưa thể hình dung ra. Nhưng đó là điều chắc chắn.

- Đi! Chúng ta đến cung vạn thọ.

Đám người hầu nghe Quang Toàn muốn đến cung vạn thọ nơi ở của thái hậu. liền cất bước theo sau, chẳng ai lấy đó làm bất ngờ cả, thường ngày bệ hạ vẫn đến chỗ chính cung hoàng hậu đó sao? Việc ở lại dùng bữa là chuyện thường.

Đối với Quang Toàn lại khác. Lần này hấn muốn đến chỗ mẹ mình là có chuyện lớn muốn nhờ đến. Phải nói trong hoàng cung này người có tiếng nói lớn nhất không phải là Quang Toàn mà chính là vị chính cung hoàng thái hậu này. Đám cựu thần có thể không tuân theo hấn nhưng ai dám nói không tuân theo chủ mẫu chứ. Với lại mẹ hấn đâu phải là vị chủ mẫu bình thường. Bà là chính cung, hơn nữa lại mang trên mình tài hoa cùng phẩm đức. Xuất thân là một võ tướng sau này khi lấy chồng lại lui về phía sau làm một người mẹ nhân từ. Vậy nên bà ít dính dáng đến chuyện triều chính.

- Mẹ! Hải nhi ra mắt mẹ.

- Con ngồi đi. Có chuyện chỉ làm con hôm nay vui vậy?

- Mẹ à! Có chuyện này con muốn kể cho mẹ nghe. Mẹ phải giúp con lần này mới được.

Bà nghe vậy liền cười mà nói.

- Con kể mẹ nghe nào. Lại gây ra chuyện gì rồi phải không! Nhanh kể! Có lần nào mà mẹ không giúp con đâu?

Hấn nghe vậy cũng gật đầu, đúng là như vậy. Bà đúng là một người mẹ hiền, hấn từ lâu đã coi bà là mẹ ruột của mình. Thầm hứa với lòng sẽ không để bà phải chịu khổ đơn độc, sẽ không để lịch sử bị thương kia tái diễn với bà. Điều đó là không thể à!.

Quang Toàn đem những chuyện liên quan đến dâu tằm, mặt lợi mặt hại tất tất hết thảy đều nói ra. Cuối cùng là nhờ bà đứng ra tuyên bố vì muốn dạy cung nữ con gái biết dệt vải mà sẽ mua một lượng lớn tơ tằm, trong thời gian dài.

Thái hậu Bùi thị Lan ban đầu nghe còn bình tĩnh nhưng càng về sau càng phải dùng ánh mắt không thể tin được để nhìn hấn, cũng không phải bà để ý đến chuyện mấy dệt vải nhanh gấp cả trăm lần so với con người hay buôn bán với người tây dương, mà bà kinh ngạc vì lối suy nghĩ và cách nhìn nhận của Quang Toàn. trong đó có nhiều cái lâu nay chính nghĩ bà cũng không dám nghĩ. Càng nghe càng vui mừng, bà triệt để vui mừng rồi, không ngờ con của mình lại nhanh chóng trưởng thành như vậy, bảo bối của mẹ a. Giờ Quang Toàn có kêu bà đi chịu chết bà cũng cam lòng hướng chỉ chỉ vài lời tuyên bố ra bên ngoài. Cho thấy tấm lòng của người làm cha mẹ vui mừng như thế nào khi thấy con của mình khôn lớn thành đạt. Sự hi sinh mà họ có thể dành cho con mình là điều không thể đếm hết được.

- Được! Chuyện này mẹ sẽ làm theo lời con.

- Mẹ à! Cảm ơn mẹ! Yêu mẹ nhiều.

- Cái tên này chỉ được cái giỏi nịnh thôi.

- Mẹ à! Mẹ quên một người nữa sao. Dù sao một mình mẹ cũng làm không xuê. Với lại ở bắc hà sức ảnh hưởng của người này cũng rất lớn.

- Con nói là nàng sao? Chuyện này mẹ sẽ nói lại.

Người Quang Toàn muốn đề cập chính là đông cung thái hậu Lê Ngọc Hân. Quả thật nếu sức ảnh hưởng của mẹ hấn trong triều đình lớn như thế nào thì Lê ngọc Hân cũng có ảnh hưởng lớn như vậy đến người dân bắc hà. Nên nhớ lãnh thổ hiện tại mà nhà Tây Sơn đang kiểm soát chủ yếu là vùng đất bắc hà đây.

Như mọi khi, hai mẹ con ngồi nói chuyện thêm một lúc, rồi cùng dùng bữa. Khi hấn quay lại phòng của mình đã là đêm rồi. Dưới ánh đèn hiu hắt này thật dễ khiến cho người ta có cảm giác buồn ngủ

Mấy hôm nay trăng tròn. Soi sáng cả hoàng cung. Hấn thường xuyên ra sân ngồi thuận miệng hát râm rang vài ca khúc đủ các thể loại nhạc, đủ các loại

bài hát mà hần còn thuộc ở kiếp trước.

- Hoàng Thượng hát nghe thật êm tai, lại đầy ý nghĩa.- lão Phúc nói.

Quang Toàn biết hần là đang nịnh hót đấy, nhưng cũng tự cho là đúng vì hần đương nhiên tự tin với giọng ca của mình. Với những ca khúc rất vui và dễ hiểu nên nghe qua liền cảm giác mang đầy ý nghĩa là phải. Nên nhớ nhạc mà anh hát là có một không hai trên thế giới đấy.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu của hần. Nếu như dạy cho những người xung quanh hát thì không biết là sẽ như thế nào nữa.

Quay lại nhìn đám hộ vệ và cung nữ xung quanh, hần tính chọn những người này tạo nên những môn đồ đầu tiên của dòng nhạc hiện đại. Quá tò mò rồi.

Nghĩ vậy liền làm ngay. Quang Toàn cho một đám đứng vây quanh trước mặt hần, bắt đầu tập bài hát đầu tiên, bài “tình mẹ” của nhạc sỹ Nguyễn Nhật Huy.

“khẽ ngắt nụ hồng cài lên mái tóc xanh mẹ yêu

Tóc rối một đời vì năm tháng chờ che đời con

Khi thơ ấu con nào đâu có biết

.....

Mẹ là những tiếng hát ấm áp ru con khi đông lạnh về

Mẹ là những ánh nắng lấp lánh đưa con đi trên đường quê.”

Phải công nhận trong việc hát hò con gái chúng tỏ ra mình tiếp thu nhanh hơn cánh mày râu nhiều. Nhất là các nàng Băng, Tuyết, Xuân, Hạ, Thu, Đông sáu tí nữ bên cạnh của hần. Không biết có phải do hần trước đó hay lắm nhảm bài này làm cho các nàng nghe được hay không nhưng quả thật là hát rất hay.

Quang Toàn đâu biết việc chọn tí nữ cho vua không hề đơn giản, nhiều khi còn khó khăn hơn cả việc thi hoa hậu sau này đấy. Chỉ là không truyền rộng khắp cho mọi người cùng biết mà thôi. Bởi vậy các cô gái được chọn đâu chỉ vì nhan sắc mà còn phải xem tính nết đến cả giọng nói. ..., xuất thân..v.v. Nói chung chỉ kém việc vua chọn phi tần mà thôi. Đây cũng không phải là điều khó hiểu lắm.

Dưới ánh trăng giọng hát vang lên đi sâu vào màn đêm yên tĩnh. Các bài hát cũng theo đây, ngày qua ngày, tháng qua tháng lưu truyền rộng rãi khắp dân gian. Được người người hát, triệu triệu người nghe. Danh tiếng về một vị vua tài đức, có nghĩa có tình đây tài hoa cũng theo đó mà ưu truyền rộng khắp.

O0o0o0o0o0o0o0o0o0

Trên đường phố buôn bán ở kinh thành Phú xuân

- Lão Phúc! Không cần phải ngó trước ngó sau như vậy!

- Hoàng... Hoàng công tử! Ta nên về thôi, con sợ không an toàn nếu nương nương mà biết con khó mà giữ nổi cái đầu.

- Mọi việc đã có ta gánh ông còn sợ gì!

Đây là hần hôm nay đặc biệt nổi hứng lên mặc thường phục đi vi hành. Ban đầu chỉ định mình hần và lão Phúc cùng đi thôi. Nhưng đám hộ vệ chết sống không chịu, làm hần một phen khổ não, cuối cùng cũng phải chịu nhượng bộ cho bốn người theo sau, với điều kiện tất cả cùng mặc thường phục đi bộ và không được đi quá gần.

Quang Toàn đâu biết ngoài bốn người theo hần còn có khoảng năm mươi người nữa được bố trí bí mật đi theo bảo vệ. Hần quả đúng xem thường vệ lâm quân của Quang Trung để lại rồi. Nhớ rằng tiền thân của vệ lâm quân bây giờ chính là gia tướng của Quang Trung đấy.

Đã vào những ngày cuối năm, phố xá tấp nập người qua lại. Năm nay còn đặc biệt hơn khi một lượng lớn thí sinh đổ về ứng thí, nên quán xá đầy khách, hàng hóa cũng bán chạy hơn mọi năm. Theo hần biết giá cả các mặt hàng phục vụ tết đã lên gấp đôi so với thường ngày rồi. Đây là chuyện khá dễ hiểu cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Quang Toàn kể từ khi xuyên việt đến nay đây là lần đầu tiên đi ra khỏi cung. Nhất là đứng vào dịp tết này. Có nhiều thứ làm hần vô cùng tò mò, mỗi gian hàng đều có mặt hần ghé qua, tự tay chạm vào vuốt ve hết cái này đến cái khác. Trông bán mặt liền biết hai lúa lần đầu lên thành phố. Chỉ là các ông chủ cũng đều là người tinh mắt, thấy hần ăn vận khá đẹp, toàn loại vải tốt, bên cạnh còn có người hầu theo sau liền biết là con nhà giàu nên không lấy gì làm phiền mà còn ra sức chào hàng.

Đương nhiên hần cũng ra sức mua, mỗi thứ mua một ít. Qua tiệm bánh mua liền mấy cái vừa đi vừa ăn. Khi qua tiệm đồ sứ mắt lại càng sáng lên “ây da, toàn đồ cổ cả đấy, sau này muốn kiếm một mảnh vỡ cũng khó, phải mua về cất kỹ để dành cho con cháu”. lão Phúc phải chặt vật khuyên một hồi hần mới dừng lại không mua, khi cả bốn hộ vệ tay xách nách mang chặt vật không chất nổi thêm cái chén sứ nào nữa.

Cũng vì tính cách này của hần mà ảnh hưởng lớn đến các thế hệ con cháu hoàng gia sau này theo đó cất giữ đồ vật đầy cả hoàng cung. Cuối cùng trở

thành bộ sưu tập cổ vật lớn nhất thế giới. Người ta nói rằng, trong bộ sưu tập hoàng gia có ở ngoài chưa chắc đã có, nhưng ở ngoài có trong bộ sưu tập hoàng gia sẽ có.

Hắn đi qua một tiệm trang sức lớn liền ghé vào. Lão chủ quán thấy hắn đã mua nhiều đồ ở các nơi như vậy liền biết khách sộp, lao ra chào hàng nhiệt tình.

- Vị thiếu gia này, chỗ chúng tôi có nhiều mặt hàng, cậu cứ tự nhiên, loại nào cũng có.

Hắn là ai chứ. Kiếp trước quen mắt với các loại trang sức tinh xảo rồi bây giờ nhìn vào đám trang sức đang trưng bày liền thấy không thích thú. Hắn nhìn một cặp liền bím môi lại lắc lắc đầu tỏ vẻ đám hàng này của ông quá tệ. Như hiểu ý, ông chủ cửa hàng đi vào trong mang ra một chiếc hòm nhỏ bảo quản cẩn thận.

- Vị khách này ánh mắt thật cao. Chúng tôi đặc biệt mời khách quan xem cái này. Đây là vật áp trực chỗ chúng tôi đây!

- Ồ, cứ mở ra xem thử.

Lão chủ quán ra bộ mặt cẩn thận ngó trộm hìn sau rồi mới khẽ mở nắp cho hắn thấy.

Quang Toàn đúng là ngạc nhiên rồi. Đây chính là kim cương đây là nhẫn gắn kim cương hơn nữa lại là hai chiếc khác nhau. Hắn đây là lần đầu được chạm tay vào kim cương lớn như vậy. Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Quang Toàn lão chủ quán đắc ý nói.

- Khách quan thấy được chứ?.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Công Nghệ Sản Xuất Dây Chuyền

Đương nhiên là hắn không thèm trả lời theo kiểu để lão chủ quán thỏa mãn hư vinh trong lòng rồi.

- Hai cái này giá bao nhiêu! Ta mua!

Nói xong hắn cũng không thèm để ý đến vẻ mặt của lão mà chọn thêm sáu chiếc vòng tay khác khá đẹp.

- Vị khách quan này thật biết nhìn hàng, vật này rất quý, ở Đại Việt đặc biệt không có, vì may mắn nên chỗ tôi mới được hai chiếc này. Tuyệt đối không tìm được cái thứ ba ở kinh thành. Nói cho cậu biết! Đến cả trong cung cũng không hề có đấy...

Lão bắt đầu thao thao bất tuyệt theo kiểu nếu ta không nói ra chắc chẳng ai biết. Nhưng không phải những điều lão nói tất cả đều sai

- Tôi thấy cậu biết nhìn hàng như vậy chắc cũng biết loại hàng này có tiền cũng chưa chắc mua được, nhưng tôi chỉ lấy hai chiếc nhẫn mỗi chiếc năm trăm lượng mà thôi. Còn sáu lắc tay kia là quà gặp mặt vậy.

Àc! Hai chiếc nhẫn đòi giá một ngàn lượng bạc mà còn biểu là chỉ lấy. Sáu chiếc lắc tay kia cộng lại cũng chỉ vài chục lượng thôi. Nếu đem so với tiền lời từ việc bán chiếc nhẫn liền chẳng bỏ vào đâu. Đùng là chém người mà, biết là quá đắt nhưng hắn cũng phải cắn răng ra tiền, thầm hứa với lòng sau này ta không kiếm được vài tạ kim cương về chơi thì không làm người.

Quang Toàn âm ức bước ra khỏi cửa hàng trang sức trong tiếng cười hoan hỉ của lão chủ quán cứng rắn một hai không chịu bớt giá kia.

- lão Phúc ! đi đến phố buôn bán tơ lụa.

Hắn thật không quên mục đích hôm nay đi vì hành là để xem xét việc buôn bán tơ lụa ở Đại Việt. Quang Toàn nhanh chóng hòa vào đoàn người ngược xuôi đi chợ tết.

0o0o0o0o0

Tại một con đường khác trong kinh thành Phú Xuân. Xuất hiện sáu người trước sau đi chậm rãi trên đường. Trong đó một kẻ nhỏ tuổi nhất, nhưng ai tình mắt lại nhìn ra hắn có địa vị nhất trong đám. Nếu không phải vì cách ăn vận của tên này khá sang thì chắc hắn đã bị chủ quầy ở khu này đuổi đi rồi. Bộ mặt ngơ ngác, lại lăm lăm lết, có khi trên tay chỉ cầm chiếc đĩa men thô, mà miệng cười chảy cả nước dãi như trẻ con cầm bánh. Ước gì ăn ngay cho giòn. Đúng là không thể nào hiểu được nhà ai lại có một đứa trẻ như vậy. Có người đồng tình nghĩ “ Ai! Thật giàu có nhưng lại sinh ra đứa con bị bệnh nan y a. Bất hạnh quá”

Đương nhiên đương sự là nhân vật chính của chúng ta lại chẳng hay biết gì. Thật ra mấy thứ này giờ đây còn không phải là đồ cổ gì sất. Phải mấy trăm năm sau nữa mới được coi là đồ cổ cơ. Lúc này chỉ là đồ dùng vật dụng hằng ngày thôi. Quang Toàn là do chi phối thói quen từ kiếp trước, mà sinh ra

hiệu ứng như vậy. Cứ gặp vật dụng là y như rằng.

Đây chẳng phải là hần đề ý đến cái gọi là văn vật văn hóa, minh chứng cho thời gian gì. Cái mà hần đề ý chẳng qua là giá trị tiền bạc mà những cổ vật này mang lại. Lão Phúc và bốn tay họ vệ thật xấu hổ vì hành động của hần rồi.

- Hoàng.. Hoàng thiếu gia. Chúng ta đã đi gần hết phố này. Các cửa tiệm lớn bán tơ lụa ngài cũng đã xem qua. Hay là về được rồi.

- Ô!.. gần hết phố rồi sao? Nãy giờ chỉ mới đi hơn chục tiệm thôi mà?

Oc, thời này một dãy phố buôn bán có khoảng chục tiệm đã là lớn lắm rồi đấy. Lão Phúc nghe Quang Toàn hỏi vậy cũng chẳng biết trả lời thế nào. Còn Quang Toàn cũng không đề ý đến câu trả lời, đơn giản hần chỉ hỏi theo quán tính thôi.

“Đúng là gần hết phố này rồi”. Quang Toàn vừa đi vừa quan sát thấy phía cuối phố đã ở gần ngay phía trước. Chỉ là ở chỗ đó có một cửa hàng tơ lụa nhưng quy mô có chút nhỏ. Nhưng đã mất công đi đến đây hần cũng muốn vào xem thử.

Mấy người đi về phía cửa tiệm nhỏ kia. Một trung niên từ tiệm đi ra với vẻ mặt hớn hờ đón khách làm người ta rất dễ có ấn tượng tốt. Quang Toàn đoán chắc đây là ông chủ của cửa tiệm.

- Vị tiểu huynh đệ này, chỗ tôi toàn là lụa tốt cả. Cậu cứ thái mái lựa chọn. Không ưng ý cũng không sao. Nhưng đảm bảo cậu sẽ ưng ý.

Ồ cách quảng cáo khá bất ngờ đấy. Hần nhìn lão cũng thấy khá thiện cảm với lại dù sao cũng là cửa hàng cuối cùng rồi. Hần cẩn thận xem thấy đúng như lời lão chủ quán nói. Vải lụa ở đây khá tốt, các thớ đều nhau chứ không lúc dày lúc thưa như lụa ở những nơi khác. Hần cảm một vài xấp lụa khác lên xem đầu thấy như vậy. Dệt thật rất đều tay nha. Đúng là hiếm có. Hần giờ xấp lụa trong tay lên mà khen.

- Máy tám lụa này được dệt rất công phu. Người dệt được như vậy phải là thợ giỏi đây

- Ánh mắt của vị tiểu huynh đệ này thật tốt. Những tấm lụa này đều là do người trong tiệm của tôi hoàn thành cả, bởi vậy cậu cứ yên tâm. Chỗ tôi tám nào cũng giống như vậy.

Hần nghe lão chủ quán giới thiệu như vậy liền khá bất ngờ. Thường các cửa hàng sẽ mua lụa từ các nơi sau đó bán lại để kiếm lời, lụa do dệt ở những nơi khác nhau bởi những người có tay nghề không đồng đều nên chất lượng cũng khác nhau. Kể cả trong cùng một tấm lụa cũng sẽ dày thưa không đều, đây là do sức tay của người dệt trong quá trình dệt tạo ra. Giống như một người chạy bộ vậy, vận tốc lúc đầu khi còn sung sức sẽ hoàn toàn khác với vận tốc lúc sau khi đã đuối sức. Hần chỉ không hiểu làm sao người thợ có thể giữ được lực tay liên tục như vậy. Đúng là làm người khác quá tò mò rồi.

- Thật bất ngờ ! không tưởng rằng ông chủ lại tự dệt vải để bán. Không biết tôi có thể mạo muội vào thăm nơi dệt vải của ông chủ đây được không

Đúng là quá mạo muội rồi. Không biết lúc này người ta ý thức như thế nào chứ ở sau này bí mật kinh doanh như vậy tuyệt không thể để lộ ra ngoài.

Lão chủ quán nghe hần nói đến đây đầu tiên là tức giận rồi, phải biết lão vì dệt ra được những tấm lụa tốt như vậy là một bí mật mà nhiều người muốn biết đấy. Máy của hàng khác cũng cho người dò hỏi đủ mọi biện pháp nhưng lão giữ được bí mật này rất kĩ. Cuối cùng để trả thù chuyện này bọn chúng liên hợp lại với nhau để chen ép cửa hàng của lão. Chúng hạ giá cắt đứt các mối làm ăn của lão khiến hàng ế ẩm.

Bây giờ chỉ biết mở một cửa hàng nhỏ tại đây bán lẻ tơ lụa cho khách hàng qua đường nhưng lại chẳng được bao nhiêu vì lụa mà lão dệt ra tuy tốt nhưng giá cả cao hơn chỗ khác, với lại dân chúng đa số còn nghèo lấy đâu ra tiền mua lụa tốt nhà lão chứ.

Thấy lão còn thù người đứng đó, Quang Toàn biết là mình quá đường đột rồi đành tìm cách chữa lời nhưng chẳng tìm ra được lời nào thích hợp.

- Ông chủ yên tâm, tôi sẽ không tiết lộ điều gì ra ngoài... chỉ là hơi tò mò xúu mà thôi ông chủ thông cảm. Tôi tuyệt đối không có ý khác, không có ý khác.

Hần đúng là chẳng biết nói gì cho phải nên giải thích khá lộn xộn, câu nọ xọ câu kia.

- Tôi sẽ bao mua lâu dài vài lụa của cửa hàng ông được chứ, nếu ông chủ muốn chúng ta có thể bàn bạc thêm về chuyện này.

Lão chủ quán nghe đến đây cảm thấy khá ngạc nhiên và khó tin. Trong nội tâm liền cho đây là lừa gạt. Nhưng trong lòng lại nuôi hi vọng mở ra một con đường sáng lạng cho cửa hàng, lỡ may biết đâu lời này là thật. Lão bắt đầu có chút do dự.

Quang Toàn đương nhiên nhìn ra được sự do dự này của lão chủ quán. Thật là khó tin lời nói xuất ra từ đứa bé 12 tuổi đấy. Đưa ánh mắt về phía lão Phúc ra hiệu cho lão giải quyết việc này đi.

Lão Phúc thấy vậy mặc dù không hiểu lắm dụng ý của Quang Toàn nhưng cũng bước lên lời lão chủ quán ra một bên thì thầm to nhỏ vào tai ông ta. Quang Toàn chẳng biết lão Phúc nói gì với chủ quán, chỉ thấy lão gật gù đầu liên tục, lâu lâu còn liếc trộm hần mấy cái. Hần nghĩ “không phải lão Phúc đang làm lộ thân phận của hần đấy chứ, có cho tiền lão cũng không dám nha”.

Một hồi sau lão chủ quán quay lại với vẻ mặt khách khí hơn xưa. Quang Toàn chẳng có thời gian đi hỏi lão Phúc đã nói những gì. Nên cũng đành gác chuyện này qua một bên đi theo sự dẫn đường của chủ Quán đến nơi đặt các khung dệt.

Quang Toàn đúng là bất ngờ rồi. Không ngờ ở đây vào lúc này lại nhìn được cảnh tượng sản xuất như vậy. Số lượng nhân công làm ở đây tương đối ít,

chỉ khoảng hai chục người thôi, điều này không có gì lạ, lạ là ở chỗ này hẳn nhìn thấy được cái mà sau này người ta nói là sản xuất theo công nghệ dây chuyền.

Ở đây có người chuyên xử lý tơ nhộng, có đám chuyên kéo sợi, lại có đám chuyên dệt vải.. mọi người ai ngồi chỗ nấy làm đúng công việc của mình. Đây chẳng phải sơ khai của công nghệ sản xuất theo dây chuyền hay sao.

Tuy là vào những ngày cuối năm rồi nhưng đám thợ ở đây vẫn làm luôn tay. Hẳn tò mò nhìn lại chỗ khung dệt liền á người ra. Không ngờ chuyện như vậy mà ông chủ này lại nghĩ ra được. Chẳng là khung dệt thời này chỉ một người dệt thôi nhưng lão ta cho thêm hai người đứng hai bên điều khiển thanh nạp, còn người ngồi dệt chính chỉ việc điều khiển con thoi qua lại mà thôi. Đúng là rất sáng tạo đấy. Hai người đứng hai bên chỉ làm một công việc là gạt lên xuống thanh nạp mà thôi, việc này sẽ làm cho lực tác động nhẹ đi và đều tay giúp cho các thớ vải đều đẹp là đúng rồi. Nếu nhìn kĩ lại có thể thấy được hoạt động khung dệt theo kiểu này nhanh hơn không chỉ ba lần thôi đâu.

- Ông chủ đứng là làm người khác phải ngạc nhiên rồi. Thật không ngờ đến a. Không biết ông có thể cho biết ai đã nghĩ ra điều này không.

Quang Toàn vừa tán dương vừa có ý dò hỏi người đưa ra ý kiến này cho ông ta. Người như vậy cần phải trọng dụng đấy.

- Chúng ta ra phòng khách nói chuyện được chứ. Chủ nhà cũng phải có ly nước mời khách mà. – ông chủ nghe vậy tươi cười nói.

- Tôi thật đúng là quá gấp gáp rồi, ông chủ mời nước sao lại không uống. Chúng ta vừa đi vừa bàn chuyện vậy.- Quang Toàn đáp lại

- Mời! Mời! Thật hân hạnh! Hân hạnh!

Trong phòng khách không tính là lớn khi ai nấy ngồi vào chỗ. Để phá vỡ không khí khách sáo của đôi bên. Lão chủ quán cũng không dài dòng đi vào chuyện chính

- Nói ra xin đừng cười, việc sắp xếp như vậy là đều do ngu kiến của tôi đưa ra cả đấy.

Hắn đúng là bất ngờ nha. Đây chẳng phải quá thông minh so với bình thường rồi sao?. Dường như thấy Quang Toàn có chút ngạc nhiên ông ta cười nhẹ chút rồi như mơ màng về chuyện gì đó nơi xa xăm.

- Tôi vốn là người vùng Hà Tĩnh, trong một lần đi ra biển đánh cá liền bị gió bão cuốn đi. Lênh đênh trên biển hai ngày tưởng rằng khó qua khỏi đại nạn ai dè may mắn được một tàu buôn tây dương đi qua cứu giúp. Sau đó tôi cũng đành theo họ ngược xuôi lênh đênh trên biển hơn mười năm trời. Trong một lần họ cập vào một bến đậu tôi nhận ra ở đây toàn người Việt. Sau này tôi mới biết đó là Hội An. Tìm được quê hương sau mấy năm dài, tôi ly khai đoàn người mang theo số tài sản tích góp được về quê nhưng chỉ là cảnh còn người mất. Sau này lấy vợ sinh con rồi chuyển đến kinh sống cho thuận đường buôn bán.

Nói đến đây lão dừng lại vì có một cô bé dễ thương bước vào. Trên đôi bàn tay nhỏ nhắn là bộ tách trà mời khách. Như để minh chứng cho lời kể của mình lão đưa tay ra giới thiệu.

- Đây là cô con gái duy nhất của tôi. Năm nay được mười ba tuổi rồi.

- Cô bé rất khả ái, lại còn biết giúp cha làm việc nhà nữa- lão Phúc thuận miệng khen xong quay sang thăm ý nhìn Quang Toàn theo kiểu “mỹ nữ tương lai đây anh bạn” Lão ta đây là chỉ muốn dùng ánh mắt chọc hấn xíu thôi cho hấn đỏ mặt nhưng đâu biết hấn có phải thật mang tâm lý trẻ con trong lòng đâu mà đỏ mặt vì chuyện này

Mà phải công nhận rất có dáng vóc của một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành đấy, khuôn mặt dài hợp với chiều cao và dáng người, cặp mắt long lanh như muốn hút hồn người khác vậy, khuôn mặt như một thiên thần vậy. Con gái 13 tuổi đang trong giai đoạn lớn từng ngày đấy. Thiết khiến người khác nhìn là yêu thích không nở dời mắt đấy. Vài bữa lớn lên lại càng khôi nói.

- Các vị cứ dùng tự nhiên đi. – ông chủ quán chỉ tay vào chén trà mời mời.

Quang Toàn cũng vội đỡ lấy chén trà từ tay cô gái con của chủ quán, ngón tay không tự chủ được chạm vào tay làm cả hai giật mình một thoáng như có luồng điện nháy mắt xẹt qua hai người. Rất mát, mềm mại nồn nà là tất cả những gì mà Quang Toàn cảm nhận được. Còn cô gái nhanh chóng lui xuống dưới. Trong phòng khách dường như chẳng có ai để ý đến cử động nhỏ vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Cải Cách Tấu Chương

- Thật thứ lỗi. Đến bây giờ vẫn chưa biết danh tính của ông chủ đây?

Quang Toàn có ý hỏi tên chủ tiệm vải.

- Thất lễ, thất lễ. Đúng là quá thất lễ rồi mong công tử thông cảm, tại hạ họ Phan tên là Viễn.

Ông chủ tiệm vải Phan Viễn khách sáo trả lời

- Ra là ông chủ Viễn, tôi đây họ Hoàng tên chữ là Lập

- Ra Là Lập công tử, thật quý hóa.

Miệng thì nói vậy nhưng trong đầu Phan Viễn nhanh chóng điếm lại xem trong triều có ai làm quan mang họ hoàng hay không. Tuy chỉ là dân thường thôi, nhưng dân thường ở kinh khác xa so với dân thường ở tỉnh là ở chỗ đó, tuy không tiếp xúc nhiều với quan lại trong kinh nhưng danh tiếng thì không phải là không nghe qua.

Lão Phúc ghé vào tai Quang Toàn nói nhỏ mấy câu. Thì ra lão này lấy lý do hần là con cháu của một người làm quan to trong triều, rồi hứa với ông chủ Viễn sẽ nhờ quan hệ mà đưa lụa của cửa hàng ông vào danh sách cống phẩm không khó tí nào, qua bàn tay của tôi thì chuyện này coi như xong. Có khi vì vậy mà ông chủ còn được gặp Hoàng Thượng cũng nên.

- Ông chủ Viễn cứ yên chí, việc đưa lụa cửa hàng ông vào danh sách cống phẩm không khó tí nào, qua bàn tay của tôi thì chuyện này coi như xong. Có khi vì vậy mà ông chủ còn được gặp Hoàng Thượng cũng nên.

lão Phúc nghe đến đây suýt chút bật cười, đúng là quá khôi hài rồi. Nếu không phải đi theo hầu hạ Quang Toàn mấy năm nay lão cũng có chút phải nghi ngờ đây có phải là Quang Toàn không nữa.

- Tất cả là nhờ hoàng công tử giúp cho. Không biết lệnh tôn đây là.

- Ta thuộc dòng bên thái hậu, ông chủ Viễn không cần để việc này trong lòng.

Quang Toàn đáp đại một cách mơ hồ. Phan Viễn thấy vậy biết hần đây là không muốn để lộ nên cũng không hỏi nhiều, với lại khi này vị người hầu kia đem cho hần coi lệnh bài. Với kinh nghiệm sống ở kinh thành hơn chục năm lão nhận ra vị Hoàng công tử đang ngồi đây có địa vị không tầm thường, chỉ ít cũng là một vương gia. Họ Hoàng kia chắc chắn là giả rồi.

Câu chuyện được tiếp tục qua lời kể của ông chủ Viễn. Nói ra cũng thật hay Quang Toàn phải phục tài quan sát của người này rồi. Chỉ vì quan sát cách làm việc của các thủy thủ trên tàu thôi mà lão lại nghĩ ra việc áp dụng nó vào việc dệt vải. Trên các con tàu mỗi thủy thủ chỉ làm đúng công việc chuyên trách của mình đây là điều mà ai cũng biết nhưng việc vận dụng để đưa nó vào trong việc quản lý sản xuất cho đến bây giờ ở châu âu vẫn chưa có đấy. Quả đúng việc sáng tạo không của riêng ai. Hần phải một lần nữa đánh giá lại lão chủ tiệm này. Là vật báu khó kiếm trong quản lý đấy, không dễ tuột khỏi tay được.

Một hồi nói chuyện với lão chủ tiệm hần mới biết lão đang gặp khó khăn từ áp lực của những chủ tiệm khác, kể ra nếu so với máy dệt hơi nước thì yếu tố khung dệt ba người làm của lão Viễn chẳng còn tí lợi thế nào, cái mà hần coi trọng ở lão chính là đầu óc quản lý mà thôi.

Quang Toàn ra về với một đồng hàng hóa công kênh, cộng thêm một lượng lớn vải lụa mua chỗ Lão Viễn. Đành phải thuê một chiếc xe ngựa chở về sau còn hần và lão Phúc bí mật về cung trước nếu không kinh động đến người khác lại thêm chuyện rầy rà. Đến nơi cũng vừa kịp tối nhắm tiếp tục chương trình ca nhạc.

Hần dự định dạy bài “cát bụi” của nhạc sỹ Trịnh Công Sơn. Hôm nay còn đặc biệt mua vòng tay cho các nàng Băng- Tuyết- Xuân- Hạ -Thu- Đông. Kể ra các nàng tính tình khá giống như tên vậy, hần đúng là thích các nàng rồi. Các nàng thấy hết của hần rồi đấy nhé, bảo sao hần buông tha các nàng cho được. Suy nghĩ thì như vậy đấy, còn thực hiện được hay không còn phải xem chú em bên dưới khi nào thì... Ai da số thật khổ mà. Kiếp trước còn nguyên tem là do không có em nào còn kiếp này thì... ông trời a. Đang đùa ta sao.

0o0o0o0o0

Hôm nay đã là ngày ông táo lên trời rồi, người ta tắt bật ngược xuôi chuẩn bị cho tết sắp đến, còn hần lại vẫn nằm lỳ ra bên dưới ánh nắng buổi sáng, đây là hần đang muốn cho xương hấp thụ tốt canxi. Đang tuổi phát triển thân thể mà, phải tập luyện để có thân hình tráng kiện mới được. Làm vua mà không có thân hình tráng kiện thì đúng là uổng phí cơ hội trời ban nha.(hé hé)

- Lão phúc có chuyện gì vậy, ta xem như đang có ai la ó ở ngoài thì phải.

Mấy hôm nay đúng là khá bận rộn đấy, đám tấu chương nhờ cách đặc biệt do hần sáng chế mà đã vui đi rất nhiều rồi. Hần cho người khác chữ lên làm thành các con dấu. Theo kiểu như. “đồng ý” “tốt” “không được” “đem về viết lại” “đang nói cái gì” “thiếu thông tin phải bổ sung”...

Cứ tùy vào từng trường hợp mà hần đóng các con dấu mang các dòng chữ phía trên vào sau đó coi như xong. Bởi vậy công việc trở nên nhanh chóng cực kỳ. Đúng là cái khó ló cái khôn, ông bà ta nói cấm có sai. Tuy nhiên lượng tấu chương bị đóng dấu thuộc loại phải viết lại rất nhiều gần như chiếm gần hết, cũng vì đó mà có vài người ý kiến nhưng có bài học lần trước của tên quan ở trên triều kia nên vẫn chưa ai dám xung phong đi đầu.

- Bẩm Hoàng thượng! là quan ngự sử Châu Văn Trai đang quỳ gối khóc lóc ở ngoài cửa cung ạ.

Lão phúc đi vào nói lại với hần. nghe cái tên khá lạ chưa biết đây là ai.

- Ông ta là ai thế. Có chuyện gì mà phải quỳ ở đó khóc lóc

- Dạ bẩm chính là đại nhân hôm trước té xỉu trên triều, nghe nói mấy hôm nay bị bệnh bây giờ đỡ hơn được chút liền chạy đến đây khóc lóc.

Nghe đến đây Quang Toàn liền nhớ là ai rồi. Thì ra lão này tên là Châu Văn Trai lần này đến đây chắc là do chuyện lần trước hắn muốn cho sử quan ghi lỗi ấy lại. Nếu không phải có chuyện hôm nay đúng là hắn đã quên mất việc này.

- Lính canh không đuổi lão ta đi được sao?

- Dạ bẩm, đã làm nhưng không được, Trai đại nhân nhất quyết không chịu đi. Hiện đang đập đầu xuống sân máu chảy cả ra rồi. E rằng sẽ có án mạng.

Không ngờ lại còn có cả chuyện này nữa cơ đấy. Hắn thật không dám đánh cược danh tiếng của mình nha. Nếu lão quý chết ở trước cổng hoàng cung vào lúc này thật không phải chuyện gì tốt đâu.

- Cho người băng bó rồi đưa đến thư phòng gặp ta.

Hắn đúng là đã nghĩ ra cách khác bắt tội lỗi rồi nha. Biến lỗi từ người chống đối với hắn thành công địch của đa số quan lại thì sao nhỉ. Haha. Chuyện này không ai muốn làm đâu đấy nhưng lỗi đã ở thế này rồi nếu không theo hắn thì theo ai bây giờ.

Trong phòng làm việc của Quang Toàn

Một người đầu đã được băng bó đi vào

- Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

- Ái khanh mau đứng lên đi. Có chuyện gì cứ nói.

Hắn đương nhiên làm bộ với mặt tỉnh bơ như thường. Còn vị Trai đại nhân đầu gối đứng dậy, đây là lỗi đang đi xin tội đấy nha.

- Xin Hoàng Thượng khai ân tha tội cho thần. Xin Hoàng Thượng khai ân, xin Hoàng Thượng khai ân. ...

Đúng là rất thẳng thắn và trực tiếp đấy. Chẳng có chút vòng vo nào. Còn Quang Toàn giả bộ như chợt nhớ cái gì đó.

- À, chuyện này chẳng phải trăm đã không truy cứu rồi sao?

Hắn đây là đang nói đến chuyện bị phạt roi, đây là hắn làm bộ không đề cập đến chuyện ghi sử.

- Hoàng Thượng! Thế còn chuyện ghi sử..

Vị Trai đại nhân này vẻ mặt có chút bình tĩnh hơn ấp úng hỏi lại.

- Chuyện này do bên sử quan phụ trách, trăm cũng không có khả năng nhúng tay vào quá sâu a.

Đúng vậy Quang Toàn hắn không phải muốn sử quan ghi như thế nào liền ghi như thế đâu. Nếu Quang Trung còn sống chắc còn có thể chứ hắn làm gì đã đủ uy tín đâu.

- Ái khanh yên tâm, nếu có cơ hội ta sẽ nói lại một chút với sử quan xem sao. Ta thấy tốt nhất hay là khanh tự mình sửa sẽ hay hơn nhiều, biết đâu đây lại là một tấm gương biết sửa chữa khuyết điểm mang lại lợi ích cho xã tắc cũng nên.

Châu văn trai chưa biết ý cụ thể Quang Toàn ra sao nhưng đã nghe ra trong này có chút huyền cơ, lấy làm chờ mong.

- Mong Hoàng Thượng chỉ cho tội thần con đường sáng để sửa chữa lỗi lầm.

Quang Toàn nghe đến đây liền biết mọi câu đã bị cắn nhai. Còn chờ gì nữa mà không thu dây đây.

- Ái khanh bị hại thật khổ, tấu chương viết chẳng rõ ràng làm hại cả trăm lẫn ái khanh. Chuyện này nếu được chỉnh đốn lại rõ ràng thì đã không làm người khác hiểu nhầm như vậy đâu.

Lão nghe đến đây còn không hiểu ý nữa sao, “đây là đang đẩy lỗi vào cuộc đối đầu với hầu hết quan lại từ kinh thành cho đến địa phương đấy, như vậy còn có đường sống sao? Hoàng Thượng đúng là đủ ác nha. Chỉ mới 12 tuổi thôi mà đã lợi hại như vậy rồi”. Lão len lén nhìn trộm Quang Toàn.

Mấy hôm nay nằm trên giường bệnh nhưng không phải là lỗi không biết cách xử lý tấu chương của Quang Toàn khiến người khác bức xúc như thế nào. Nhưng có cái cho lỗi lựa chọn sao. Đã không có đường khác cho lỗi chọn nữa rồi. Nghĩ đến đây lỗi đành cắn răng quyết định, thậm chí mong sao có thể được Hoàng Thượng che chở như đối với Phạm Công Thiệu vậy.

- Tội thần xin nghe theo Hoàng Thượng chỉ dạy.

Hắn nghe vậy trong bụng lấy làm mừng, thầm nghĩ “bên ta đã tìm được tiên phong rồi đấy, các người đến giờ còn chưa chịu chấp nhận sửa lỗi làm việc của mình hay sao?”

- Trẫm nghĩ ái khanh nên xem xét lại các tấu chương sau đó phân loại ra, sẽ cần viết cái gì ở từng loại. Mỗi loại nếu có riêng từng biểu mẫu lại càng tốt!

Nghe đến đây ánh mắt của lão Trai như lóe lên tinh quang, trong đầu nhanh chóng hình dung. Đây đúng là một diệu kế nha, thật hay, thật hay..

Hắn cũng chỉ nói đến chừng đó, còn chuyện làm như thế nào đấy là chuyện của đám thủ hạ, nếu chuyện gì hắn cũng gánh cũng giải thích rõ sẽ hạn chế khả năng sáng tạo chủ động của những người xung quanh. Kiểu như Lưu Bị có Gia Cát Lượng chưa chắc đã là chuyện tốt vậy.

Hắn tuy là nói để bắt tội lão nhưng thật ra hơn ai hết hắn muốn lão thành công. Hắn đương nhiên sẽ chẳng để mặc lão rồi. Có Phạm Công Thiệu là một tấm gương, mong sao lão nhìn vào đó buông tay mà làm, đừng để hắn phải thất vọng. Trước khi lão ra về hắn đưa hết đám tấu chương còn sót lại để lão dựa vào đó mà nghiên cứu. Nếu lão quản tốt việc này thì chuyện được ghi công trạng vào sử sách là đương nhiên rồi, lúc đó ai còn nghĩ đến chuyện nhỏ nhặt kia nữa.

Vừa “tiễn” xong vị Trai Ngự Sử đài liền thấy bộ mặt hốt hải của lão Phúc chạy vào hắn biết có chuyện rồi.

- Có chuyện gì ông cứ từ từ nói không cần gấp gáp.

- Hoàng Thượng! Hoàng Thượng biết có chuyện sao.?

Hắn nghe vậy liền bĩm môi như muốn nói. Chuyện này ai mà không biết. Cứ thấy cái bản mặt của lão là biết lại có chuyện gì rồi.

- Bẩm Hoàng Thượng có ba vị tướng quân là Võ Đình Tú, Vũ Văn Dũng và Lý Văn Bưu xin gặp.

- Lý Văn Bưu tướng quân về đến kinh thành rồi sao?- hắn hỏi vậy để xác nhận mà thôi, chứ chẳng thiết ai trả lời.

- Nhanh mời ba vị tướng quân vào gặp mặt.

0o0o0o0o0o0o0

- Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

- Ba chú đứng lên thôi không cần giữ lễ như vậy. ở đây không có người ngoài.

- Tạ ơn hoàng thượng- cả ba nghe hắn nói vậy liền tạ ơn.

- Người đầu mau mang ghế lên cho mấy chú, dâng trà..(sẵn tiện có mấy con cá chép vừa tiễn ông tảo đây, đem ra chiên xù luôn đi, ba ông về đây rồi không cần tiễn nữa..)

Hắn nhìn cả ba người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Lý Văn Bưu, con người này cao chỉ khoảng hơn mét sáu, nhưng bù lại thân hình rắn chắc, khuôn mặt có chút điển trai. Nhất là trên miệng luôn có một nụ cười, chẳng trách xuất thân từ dân buôn ngựa có khác.

- Tên dân chợ búa kia! Bệ Hạ đang nhìn lão đó.

Vũ Văn Dũng cất tiếng nói thô lỗ của mình lên.

- Thần Lý Văn Bưu ra mắt Bệ Hạ!

- Ta đúng trông chờ chú Bưu đã lâu. Đi đường dài chắc rất vất vả.?

- Tạ ơn Bệ Hạ quan tâm, ưu ái!

Hắn thật quá nóng lòng muốn hỏi chuyện với Lý Văn Bưu về việc nuôi ngựa ở Tam Điệp Ba Vi rồi.

- Chú Bưu chắc đã nghe qua tin việc đóng quân ở Tam Điệp Ba Vi chỗ chú Hưng (lê văn Hưng, binh bộ thượng thư) rồi. Không biết chú Bưu thấy chuyện này ra sao - hắn ra dáng hỏi

- Bệ Hạ sáng suốt, đây đúng là chuyện nên làm, thần nguyện xin gánh vác việc này. Chỉ là việc kinh phí chắc phải nhờ bệ hạ chiêu cố.

Lão được làm công việc thích hợp của mình đương nhiên rất vui mừng rồi, chỉ là trên đời này có việc gì dễ, tiền bạc để phát triển đàn ngựa đâu có ít.

- Chú Bưu yên tâm, lần này tạm thời cấp cho chú hai mươi vạn lượng để làm vốn ban đầu, nếu còn thiếu cứ việc báo về. Đảm bảo không để công việc gián đoạn là được. Tương lai trăm năm của cả giang sơn này đặt nặng vào chú.

- Tạ ơn Hoàng Thượng tin tưởng thần sẽ cố gắng hết sức.

Để có thuận lợi như buổi nói chuyện hôm nay hắn đã gửi không ít thư từ để thu phục nhân tâm trước đó. Đương nhiên hắn đã không phí sức khi nhận được sự đáp trả chân thành từ phía lão.

Vũ Văn Dũng, và Võ Đình Tú hôm nay đến đây chủ yếu để xem khi nào thì được xuất quân. Lệnh động binh đã được gửi đi từ trước, tin chắc chỉ khoảng chục ngày nữa toàn bộ hai vạn tinh binh bắc hà sẽ có mặt tại Phú Xuân nhưng Quang Toàn vẫn im hơi lặng tiếng khiến hai lão suốt ruột gần chết. Hôm nay vào đây thấy Lý Văn Bưu được thỏa mãn nhận nhiệm vụ càn làm hai lão trông chờ.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Khoai Lang

Thật ra việc này Quang Toàn không phải là không muốn nhắc đến. Chỉ vì hắn thấy chuyện này không hề dễ làm như suy nghĩ ban đầu chút nào. Hiện tại hai vạn quân của tướng Diệu đang đánh nhau với quân Chúa Nguyễn ở Nha Trang cũng đồng nghĩa với việc Ông ta chính là chủ soái ở nơi này. Bây giờ nếu cho Vũ Văn Dũng và Võ Đình Tú đến vậy chẳng phải sinh ra chuyện một quân hai soái sao. Còn nếu chia ra làm các hướng khác nhau để đánh Chúa Nguyễn chuyện này nói dễ hơn làm. Nên nhớ chuyện tiếp tế lương thảo cho quân đội không phải là chuyện đơn giản. Một cánh quân còn muốn lo không xuê hướng chi thêm vài cách khác lại càng là chuyện khó.

Trong việc dùng binh kiêng kỵ nhất chính là thay soái giữa chừng, làm cho lòng quân không ổn định. Với lại tướng Diệu nói gì thì nói cũng chính là cánh tay của hắn. Nói theo kiểu khác, đây là vây cánh ủng hộ hắn nhất. Hai vạn quân nằm trong tay ông ta như nằm trong tay hắn vậy, vì sự ổn định lúc này hắn tuyệt đối không thể để tuột mất. Hơn nữa nếu đường đột điều tướng Diệu về sau đó cho Tướng Dũng và tướng Tú vào thay sẽ làm ảnh hưởng đến uy tín của Diệu, đây là điều Quang Toàn không hề muốn. Nhưng khổ nỗi tướng Diệu lại không thiện về đánh công kiên như Dũng, Tú. đây chính là điều mấu chốt khiến hắn phải suy ngẫm đắn đo cách giải quyết.

Hắn đang nghĩ đến một biện pháp vẹn cả đôi đường. Tạm thời chưa có sáng kiến gì. Thấy được ánh mắt trông chờ của hai lão Dũng Tú, hắn biết phải giờ biện pháp câu giờ trước đã. Mọi chuyện liền tính sau vậy.

- Hai chú không cần vội vàng. Trước sau gì cũng qua tết mới xuất quân mà. Với lại hai chú cũng biết việc thay tướng đổi soái trong lúc này là chuyện tối kỵ của binh gia. Chúng ta lại càng phải để ý đến suy nghĩ của Diệu tướng quân.

Hai lão nghe vậy liền trầm ngâm, không ngờ Quang Toàn lại suy nghĩ vấn đề sâu xa như vậy, mình đúng là quá nóng lòng mà quên mất chuyện này. Dù sao không có lý do gì lại lệnh cho tướng đang đánh trận rút quân về, đây là chuyện khó chịu như thế nào hai lão với kinh nghiệm cầm quân lâu năm nghĩ sơ thôi liền biết. Lý Văn Bưu cũng suy nghĩ “Hoàng Thượng tuy còn nhỏ tuổi nhưng lại là người biết suy nghĩ cho cảm tính của tướng ngoài trận, thật hiếm có, xem ra ta đã lo nghĩ quá nhiều rồi”.

- Lần này có một việc nhờ cả vào ba vị tướng quân đây. –

Quang Toàn biết nên đến lúc không cho mấy lão rảnh rồi rồi. Người ta nói rảnh quá hóa ra chuyện không hay, lần này thi võ trạng nguyên vẫn còn thiếu quan chủ khảo, một mình Lê Văn Hưng không thể lại bao quát hết được. Phan Văn Lân lại đi thị sát ở Phú Yên vẫn chưa về, chỉ còn ba lão này đang nghĩ ngợi. Đợt này không đơn giản chỉ là thi võ trạng nguyên như mọi năm, hắn đúng rất quan tâm đến chuyện này. Nếu một lần để ba công thần khai quốc cùng làm chủ khảo chắc chắn sẽ gây được chú ý lớn, vừa thể hiện sự tôn trọng đối với cuộc thi, vừa đem lại chất lượng thí sinh cho những năm sau.

- Hoàng Thượng cứ ra lệnh, chúng thần xin nghe theo.

- .....

- .....

Ba lão chờ đợi, không biết hắn sẽ kêu họ đi làm việc gì. Nhưng tốt nhất vẫn là được cảm quân đánh trận.

- Lần này nhờ ba chú ra làm chủ khảo đợt thi võ trạng nguyên sắp đến. Mong ba chú có thể từ đây tuyển ra cho cháu tằm hai trăm người.

- Chuyện này không có gì khó, xin hoàng thượng an tâm. Sẽ tuyển những người có võ công khá nhất cho Hoàng Thượng.

Ba lão nghe vậy tuy có thất vọng chút ít nhưng đi chọn thí sinh thi võ dù sao vẫn hơn ngồi không. Đương nhiên việc Quang Toàn tại sao muốn chọn nhiều như vậy các lão chẳng buồn để tâm đi hỏi, đối với họ việc càng có nhiều người tham gia võ bị luôn là việc tốt không việc gì phải thắc mắc, đây có lẽ là sự khác nhau lớn nhất giữa quan văn và quan võ về vấn đề này.

- Hai già kia, có dám đấu với ta đợt này không?

Vũ Văn Dũng cười hắc hắc vừa quỷ quyết vừa đắc ý nói với hai người Bưu, Tú.

- Đấu cái gì?

- Đấu xem lần này ai tuyển ra được người giỏi hơn. Nếu thua sẽ phải đứng trước cổng thành hô lớn “ta không bằng Vũ Văn Dũng”. Hai lão không phải là đang sợ đó chứ?

Vu Văn Dũng làm ra bộ dáng kích tướng, vênh vác trước mặt hai người Lý Văn Bru Võ Đình Tú. Tuy chẳng biết lão dựa vào đâu mà đắc ý như vậy nhưng ông bà ta có câu văn vô độ nhất, vô vô độ nhị chẳng bao giờ sai.

- Được! để lúc đó ta xem điệu bộ lão đứng trên cổng thành mà gào như thế nào, thật thích nghe lão gào “ta không bằng Võ Đình Tú”. Chắc hay phải biết

- Cũng muốn nghe lão nói không bằng Lý Văn Bru ta, sẽ có điệu bộ như thế nào.

Hắn nghĩ dù sao đây cũng không phải là một ý tưởng tệ. Với lại có khi lại hay cũng không chừng.

- Haha. Cháu sẽ làm trọng tài được chứ.

- Được được được. Hahaha.

Cả bốn người cùng cười ha hả sáng khoái một trận.

0o0o0o0o0o0o0o0o0o0

Quang Toàn quan sát tấm địa đồ mà trầm ngâm. Theo ánh mắt hắn chiếu lên có thể thấy cái mà hắn đang chăm chú nhìn chính là vùng đất Tây Nguyên sau này. Nhà Tây Sơn lúc vừa khởi sự chủ yếu dựa nơi đây. Ở kiếp trước khi đọc lịch sử hắn cứ tưởng, tất cả vùng đất Tây Nguyên vào thời gian này đều do nhà Tây Sơn cai quản vì dù sao đây cũng là nơi xuất thân ban đầu, nhưng bây giờ hắn mới biết không phải vậy, lúc này nhà tây sơn chỉ kiểm soát tầm được một phần mười của Tây Nguyên Sau này mà thôi. Số còn lại hầu như chỉ là đồi núi có tranh với một ít dân tộc thiểu số sống du canh du cư, người kinh hầu như hiếm thấy.

Một vùng đất trù phú như vậy lại bị nhà Tây Sơn ít coi trọng thật là đáng tiếc. Kể ra cũng không trách được, thời đại này thứ cần nhất là dân cư và lương thực. Ai chiếm hữu được khu vực có nhiều dân cư chính là chiếm được lợi thế. Với nền văn minh lúa nước lâu đời, khu vực duyên hải ven biển lại tỏ ra ưu việt hơn rất nhiều trong việc tập trung dân cư sản xuất mùa vụ. Trong khi đó vùng rừng núi tây nguyên lại không đem lại những lợi thế như vậy, bên cạnh đó còn thường xuyên bị thú rừng nguy hiểm uy hiếp tính mạng và hơn hết vùng đất này còn chưa được người kinh khai phá nhiều.

Ngoài Tây Nguyên, còn có vùng đất kéo dài theo phía tây dãy Trường Sơn qua đến gần sông meekong. Hay sau này người ta còn gọi với cái tên Tam Giác Đông Dương (khu vực dọc theo biên giới ba nước Đông Dương). Lúc này hầu như không có người sinh sống, hay chỉ có các dân tộc thiểu số sống ở đây, cũng chẳng ai quản lý hay chi quản lý trên danh nghĩa mà thôi, chẳng được chú trọng.

Quang Toàn là người hiểu rõ giá trị của vùng đất này mang lại ở tương lai. Ngoài chuyện giá trị về sinh vật học, môi trường, quần thể hay gỗ quý và tài nguyên mà nó mang lại. Quang Toàn chú trọng hơn cả chính là tài nguyên đất đỏ ba zan mà khu vực này có được. Đây là vùng đất lý tưởng cho các loại cây công nghiệp có giá trị cao như cao su, cà phê, điều... Muốn phát triển kinh tế, muốn phát triển công nghiệp không thể không chú trọng đến nguyên liệu mà các cây này mang lại. Rất, rất quan trọng không chỉ cho bây giờ mà còn cho cả tương lai sau này.

Vùng đất chiến lược này không thể không lấy đấy. Nếu như mở rộng đến sông meekoong lại càng tuyệt vời rồi. Chuyện này không có gì là không thể, đơn giản vì vùng đất phía tây bên dãy Trường Sơn lúc này vẫn chưa có chủ. Hắn nhanh chân đoạt trước sao lại không được. Hắn còn nhớ chính xác lúc xem bản đồ Đại Nam vào thời Minh Mạng vùng đất phía tây dãy Trường Sơn kéo dài cho đến sông meekoong cũng nằm trong đó.

Nhưng do không chú trọng hết ý nghĩa của vùng đất này mà các đời vua nhà Nguyễn phía sau bỏ lơ không cử người tập trung khai hoang cai quản. Cuối cùng mất đi sự kiểm soát đối với nó. Đến lúc Pháp vào xâm lược thì đã không còn nằm trên bản đồ Đại Nam nữa.

Nhưng cho dù thế nào hắn hôm nay đã quyết định lấy mảnh đất Tây Nguyên và xí luôn vùng đất phía tây dãy Trường Sơn này rồi. Việc này không thể chờ lâu đâu đấy. Sắp đến hắn dự định cho mua giống cà phê, cao su, điều và cả cây bông nữa... từ bên ngoài về đây trồng. Việc phát triển của cây công nghiệp đòi hỏi thời gian khá dài nếu không khởi động ngay từ bây giờ e rằng tương lai vài năm nữa sẽ không bắt nhịp kịp với sự đòi hỏi về nguyên liệu.

Lần này do suy nghĩ đến việc điều động tướng Diệu sao cho hợp lý khiến hắn cân nhắc đến vấn đề cho Ông ta dẫn quân vào chiếm đóng Tây Nguyên và phía tây dãy Trường Sơn. Đầu tiên, ông ta là người quen thuộc vùng này nhất, thứ hai dẫn quân tấp chiến trên vùng cao là sở trường của Trần Quang Diệu và cuối cùng là về vấn đề tiếp tế lương thực cũng không phải không thể giải quyết. Hắn nghĩ ngay đến tài năng thuần voi của vợ ông ta là Bùi Thị Xuân cũng chính là di ruột của hắn. Nếu để cho bà dùng khả năng của mình, thuần voi vận chuyển lương thực hậu cần cho Tướng Dũng lại càng quá tuyệt. Vùng Tây Nguyên có khá nhiều voi hắn lại đang cần sức kéo nên chẳng bao giờ chê ít

Chỉ là việc chiếm giữ Tây Nguyên không chỉ đơn giản là chiếm giữ theo kiểu cho quân lập trại đóng quân mà còn phải phụ trách cả việc di dân lên đây định cư dựng làng xây lũy và bảo vệ an toàn cho họ khỏi sự phá hoại của thú rừng. Chỉ là việc đề tổ chức cho dân tự nguyện lên đây sinh sống ngày một ngày hai không hề dễ dàng chút nào, nếu không sử dụng vài biện pháp đặc biệt thì thật không xong.

- Bẩm Hoàng Thượng! có quan thượng thư Ngô Thi Nhậm xin gặp.

Tiếng của lão phúc vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

Hắn chính là cho truyền Ngô thi Nhậm vào gặp để bàn chuyện đấy, vì một số lý do đặc thù mà hắn nhất định muốn bàn bạc với lão một trong những lý do quan trọng nhất lão là danh sỹ có tầm ảnh hưởng lớn ở Bắc Hà.

- Nhanh mời vào.
- Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.
- Ái khanh bình thân! Người đầu nhanh mang ghế lên cho Nhậm ái khanh. Lần này có chuyện gấp cần bàn bạc với khanh.
- Tạ ơn ân điển của Bệ hạ, có chuyện xin bệ hạ dẫn dò thần sẽ nỗ lực.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên lão được ban ghế ngồi nên mọi chuyện khá tự nhiên không có gì ngập ngừng.

- Ta vào vấn đề luôn vậy. Từ khi tiên hoàng còn tại thế vì thấy đất đai bỏ hoang nhiều nên đã rất quan tâm đến việc này. Nhưng vì thiếu thốn nước tưới mà tình hình cũng không được cải thiện bao nhiêu. Lần trước trên triều trẫm đã nói sẽ nghĩ ra biện pháp khắc phục chuyện này, còn lệnh cho bá quan cùng suy nghĩ. Mấy hôm nay trẫm nhận được rất nhiều tấu chương trong đó có tấu chương của khanh trẫm đã đọc và thấy khá ưng ý. Trẫm muốn trực tiếp nghe khanh nói về chuyện này.
- Tạ ơn Hoàng Thượng ngợi khen. Thần cho rằng nếu dựa vào cây khoai lang có thể giải quyết được cái khó trước mắt. Trước đây gia đình thần cũng có trồng nên biết. Kính xin hoàng thượng cho đem giống cây này phổ biến tạo phúc cho dân chúng bá tánh.

Hắn đúng là nhận được rất nhiều tấu chương bàn về chuyện làm sao để bỏ đất trống, làm sao để tăng thu nhập cho quốc khố. Rất nhiều ý kiến được đưa ra, có người kêu hấn huy động sửa chữa kênh mương, có người ý kiến phải dùng đến biện pháp cưỡng ép canh tác.... có người còn bày tỏ muốn tăng giảm thuế. Nói chung đa số chỉ lẩn quẩn trong cái vòng phát triển câu lúa nước. Nhưng hấn lại bất ngờ vì trong tấu chương của Ngô thì Nhậm lại hướng hấn đến một giống cây khác chịu hạn rất tốt năng suất lại cao và dễ trồng đó chính là cây khoai lang. Đến chính ngay hấn cũng đã quên nếu không đọc bản tấu do lão viết

- Trẫm cũng đồng ý với ý kiến của ái khanh, việc này sẽ giao cho khanh chuyên trách, ái khanh hoàn toàn có thể điều động người dưới quyền để phụ giúp. Nếu thành công khanh đã lập được công lớn rồi

Hắn đương nhiên rất ủng hộ việc phát triển cây khoai lang rồi. Nếu như loại cây này được phổ biến rộng rãi, không bao lâu nạn đói sẽ được giải quyết đấy. Đúng là một diệu kế, hấn thật rất chờ mong. Chẳng hiểu vì sao sau này vẫn có nạn đói xảy ra, vậy mà trong lịch sử cây khoai lang lại không được phát triển nhân rộng.

- Thần xin thay mặt bá tánh trăm họ tạ ơn hoàng thượng, hoàng thượng anh minh, hoàng thượng anh minh.
- Ái khanh không cần câu nệ như vậy, đây là chuyện nên làm.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hoàng Đế Cũng Cần Quản Gia Sao?

Hắn đương nhiên rất ủng hộ việc phát triển cây khoai lang rồi. Nếu như loại cây này được phổ biến rộng rãi, không bao lâu nạn đói sẽ được giải quyết đấy. Đúng là một diệu kế, hấn thật rất chờ mong. Chẳng hiểu vì sao sau này vẫn có nạn đói xảy ra, vậy mà trong lịch sử cây khoai lang lại không được phát triển nhân rộng.

- Thần xin thay mặt bá tánh trăm họ tạ ơn hoàng thượng, hoàng thượng anh minh, hoàng thượng anh minh.
- Ái khanh không cần câu nệ như vậy, đây là chuyện nên làm mà.
- Hoàng Thượng! Vậy còn! Vậy còn việc nộp thuế thì sao?

A, đúng vậy nha, thì ra là vậy. Việc vua quan không chú trọng đến cây khoai lang chính là do vậy. Đây chính là lý do làm cho cây khoai lang không được trồng rộng rãi. Người dân trồng khoai lang thì nộp thuế bằng gì? Không lẽ nộp thuế bằng khoai lang sao? Còn nếu nộp bằng thóc lại không mấy ổn nha. Bán khoai lang đi mua thóc để nộp thuế? Chuyện này không thuận tiện tí nào trong điều kiện hiện nay. Còn triều đình nhất định không nhận khoai lang vì rất khó bảo quản lâu ngày. Hấn nghĩ có lẽ chính việc này đã hạn chế cây khoai lang được nhân rộng ở thời đại phong kiến.

- Việc này trẫm đã có cách. Nếu cho khoai lang được trồng xen kẽ với cây dâu thì sao. Lúc đó chỉ thu thuế cây dâu còn cây khoai lang không phải nộp thuế.

Hấn lại nghĩ ra thêm một cách để cây dâu có thể phát triển nhanh chóng hơn rồi. Đúng là một công nhiều việc mà đến hấn cũng không ngờ trong lúc vô tình lại có bước đột phá hay như vậy. Việc trồng xen kẽ cây dâu và cây khoai lang hoàn toàn có thể được.

- Hoàng Thượng thượng anh minh. Đây đúng là cách trợn vện cả đôi đường, thật hay, thật hay!..

- Mong rằng ái khanh sẽ không phụ lòng trẫm. Nhưng có một điều khanh có từng nghĩ đến, liệu khi trẫm ban ra chuyện này thì lượng đất đang bỏ hoang kia phần lớn sẽ vào tay ai?

Đối với vua quan phong kiến thì ruộng đất vào tay ai đâu có gì khác nhau. Vào tay địa chủ hay người dân thì họ đều thu thuế như nhau cả thôi. Nếu vào tay địa chủ họ càng mừng, đơn giản vì như vậy họ càng dễ thu thuế mà không bị khất nợ. Bởi vậy chẳng mấy ai coi trọng việc này cả. Hẳn đến từ một đất nước XHCN nên bị ảnh hưởng rất sâu sắc đến vấn đề ruộng đất. Tuy tin tưởng vào khả năng công chính liêm trực của Ngô Thì Nhậm nhưng điều này không đủ để hấn an tâm đến vấn đề ruộng đất. Việc chiếm đoạt bành trướng ruộng đất của địa chủ có quá nhiều cách, nhiều thủ đoạn mà cuối cùng nông dân vẫn là tay trắng. Đây không phải là mục tiêu của hấn. Càng lại không phải cái mà hấn muốn thấy.

- Thần quyết không để Hoàng Thượng thất vọng, còn chuyện ruộng đất bỏ hoang đương nhiên sẽ phát cho dân chúng rồi.

- Ý trẫm muốn tất cả con dân của trẫm đều có ruộng đất chứ không phải phần lớn ruộng đất sẽ nằm trong tay các địa chủ. Để rồi ngoài việc nộp thuế cho triều đình còn phải nộp tô cho địa chủ kia. Đó chẳng phải con dân của trẫm nộp thuế hai lần sao?

Nói đến đây mà Lão còn không hiểu thì thật không xứng với cái tên danh sĩ Ngô Thì Nhậm rồi. Lão ta đương nhiên nghe ra, việc này trước giờ không hề nghĩ đến, nhưng khi được hỏi lão cũng nhận ra ở trong này có vấn đề khuất tất. Đúng là nếu so ra thì lượng thuế mà triều đình nhận được không hề giảm nhưng người dân phải đóng nhiều thuế hơn đây. Việc đất bỏ hoang không ai thêm nhận sẽ không còn là đất hoang nữa khi việc trồng khoai lang xen kẽ với cây dâu được đưa ra ngoài.

- Thần nghĩ chỉ cho những hộ chưa có ruộng đất hoặc có ít ruộng đất nhận đất bỏ hoang có lẽ sẽ được.

Thật không hổ là Ngô Thì Nhậm nha, nhìn nhận vấn đề rất mau lẹ.

- Ái khanh nói hay lắm, trông chờ ở khanh rồi. Ta cũng có thêm một phương án cho khanh đây.

Hấn lấy ra tấm địa đồ sau đó chỉ vào khu vực tây nguyên và tây trường sơn nói cho lão nghe ý định di dân mà hấn đã vạch sẵn từ trước.

- Khanh thấy việc này như thế nào?

- Hoàng thượng thánh minh, nếu được như vậy chẳng khác nào có công lao mở mang bờ cõi sang phía tây. Đây đúng là công đức vô lượng cần phải làm. Chỉ là việc di dân trong năm năm e rằng rất khó hoàn thành trong thời gian ngắn như vậy. Dân chúng chẳng mấy người muốn rời xa quê hương cố thổ.

Đúng vậy đấy, đây chính là một trong những kế hoạch đầy tham vọng của hấn. Trong vòng năm năm có thể bình ổn được vùng tây nguyên, cho nhân dân lên sinh sống ở đây, cộng thêm lực lượng người dân tộc bản xứ tại chỗ nữa, hẳn tin rằng có thể làm được. Khó khăn nhất là ở chỗ làm sao người dân chịu di cư lên đây sống đó mới chính là vấn đề. Hiện tại nơi đông dân cư nhất chính là ở vùng đồng bằng sông Hồng. Tuy rằng mảnh đất này biết bao màu mỡ nhưng việc làm giàu trên đây lại không hề dễ dàng vì nó phải gánh lượng dân cư quá đông đúc. Họ lại chẳng muốn rời xa mảnh đất quê hương.

- Việc này phải trông chờ vào ái khanh rồi.

Lão nghe Quang Toàn nói vậy liền tự mình cười khổ, hoàng đế đây là quá coi trọng lão rồi. Chưa nghĩ ra biện pháp nào hữu hiệu cả đấy.

- Thần nghĩ nếu ban thêm lệnh cho quan lại từng huyện phủ tự tổ chức dân đi khai hoang, sau đó đem đất hoang này phân lại cho chính người dân thì sẽ hay hơn.

- Đúng vậy!. Chuyện này cũng là một phương án hay trong năm năm tới. Ta nghĩ cũng nên trả tiền lương cho các dân phu thì công việc sẽ trôi chảy hơn. Tuy rằng tạm thời sẽ rất tiêu hao nhiều kinh phí nhưng không thể để họ làm không công được.

Hấn có dự định sẽ bỏ chuyện bắt dân phu đi lao động, để giải phóng lao động trong dân, nhưng xem ra trong khoảng thời gian mấy năm đến không thể bỏ chuyện này rồi. Song bù lại việc phát triển kinh tế của người dân sẽ tăng nhanh hơn nhiều. Thời kì phi thường sẽ phải làm theo cách phi thường như vậy thôi. Cái gì cũng có cái giá của nó.

Ngay sáng hôm sau tại trước điện cần kiệm liêm chính một loạt các thánh chỉ được ban bố ra ngoài. Nội dung của nó làm cho người ta đi từ bất ngờ này qua bất ngờ khác. Sau đó các bản thánh chỉ còn được in sao ra dán khắp các cổng thành. Các khoái mã nhanh chóng lên đường đi đến từng nơi để tuyên, bất chấp chỉ còn bốn năm ngày nữa là đến tết. Trong đám khoái mã đi ra, một trong số đó không phải đi truyền thánh chỉ mà đưa thư của Quang Toàn gửi cho tướng Trần Quang Diệu.

Trong những ngày cuối cùng này hầu hết mọi người đều tất bật cho chuyện tết nhất người rảnh rỗi nhất có lẽ là Quang Toàn rồi. Đó là theo nhìn nhận của sáu nàng Băng Tuyết Xuân Hạ Thu Đông.

Cuối cùng ngày tết nguyên đán rồi cũng đến. Trong mấy ngày này các tục hội liên tục diễn ra trên khắp cả nước. Năm nay tại kinh thành Phú xuân hẳn đặc biệt cho tổ chức cuộc thi đoán câu đố trên đèn lồng, người đến tham gia rất đông vui, các câu đố liên tiếp được đoán đúng, mỗi câu đố được đáp đúng tương ứng đèn lồng đó được sáng lên. Làm một dãy phố bên sông Hương đèn lồng được treo đỏ rực. Hấn đương nhiên sẽ không bỏ qua dịp vui hiếm có này rồi. Cùng lão phúc và đám hộ vệ cải trang đi ra ngoài chơi suốt đêm mới về. May mà việc này khá kín tiếng nếu không mẹ hấn thế nào cũng làm um lên cho coi.

Ngoài Hoàng cung vui như vậy đương nhiên trong hoàng cung cũng không kém phần đông vui. Đêm nay hấn cho tổ chức một bữa tiệc lớn, ngoài các quan đại thần tham dự còn có gia quyến của họ. Không ít đại thần tình mắt có cái nhìn xa trông rộng còn đặc biệt mang theo ái tử của mình tham gia tiệc hội. Đầu tiên là có cơ hội quen biết nhau sau nữa biết đâu còn được lọt vào mắt xanh của hoàng thượng, tuổi nhỏ với nhau rất dễ kết bạn mà. Hoàng

Thượng dù sao cũng chỉ là một thiếu niên, nếu có được mối quan hệ này thì đúng là tương lai tiền đồ mở rộng ngay trước mặt vậy. Đương nhiên ngoài con trai ra con gái họ càng muốn cho đi theo nhưng mục tiêu chính là chỗ thái hậu. Nếu như thái hậu vừa lòng ưng ý đứng ra mai mối thì vị trí hoàng hậu kia coi như có phần rồi. Theo họ Quang Toàn nhỏ tuổi như vậy sao biết nhìn... đây có lẽ là điều sai lầm nhất. Hắc hắc

Đó là suy nghĩ của một số ít mà thôi. Quang Toàn tối nay muốn mở tiệc không gì ngoài chuyện muốn có sự kết nối hơn giữa Vua tôi. Người đến hôm nay khá đông không dưới ngàn người. Khiến không khí trong hoàng cung náo nhiệt hẳn lên. Tối đây đa số đều là các cự thần nên không khí khá tự nhiên chẳng có chút gò bó.

Chờ đến khi gần đến lúc khai tiệc hẳn mới đi ra.

- Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Tuy tự nhiên như thế nào thì làm lễ kiểu này là không thể nào bỏ qua được

- Tất cả cứ tiện nhiên thôi, hôm nay không say thì không ai được về đâu đấy!

Hắn nói chuyện rất tự nhiên, liên tiếp bắt chuyện với từng người vui vẻ.

- Hôm nay tiệc vui như vậy không thể thiếu được nhạc rồi. May sao chỗ trầm vừa có mấy danh ca mới mọi người hãy cùng thưởng thức.

Nói xong một dáng người thướt tha bước ra cất lên giọng hát:

- ... khi thơ ấu con nào đâu có biết... Mẹ vẫn thứ tha cho con bao nhiêu lần lầm lỗi...

Cả nghìn người trong bữa tiệc im lặng lắng nghe bài hát sâu lắng này. Người vui nhất đêm nay có lẽ là mẹ hắn rồi. Lê ngọc Hân cũng lẩm bầm “tóc rối một đời, vì năm tháng chờ che đời con...”

- Hay! Thật hay!

Không biết ai phá vỡ bầu không khí im lặng làm tất cả mọi người thoát ra khỏi cơn mê. Sau đó cũng cất tiếng khen hay hay. Có người còn thắc mắc dò hỏi xem khúc ca này từ đâu mà ra, cuối cùng mới biết là từ hắn. Đám đại thần thật không ngờ Quang Toàn lại có tài viết ca khúc như vậy thật đúng là không tưởng được, rất nhiều người đứng ra khen ngợi khiến hắn thật quá thẹn rồi. Cũng bắt đầu từ đó các ca khúc mà hắn dạy cho đám cung nữ chính thức được lưu truyền rộng rãi trong dân gian. Còn bây giờ bữa tiệc vẫn tiếp tục diễn ra, đương nhiên chương trình văn nghệ đặc biệt rất được đón chào nhiệt tình. Sáu nàng Băng Tuyết Xuân Hạ Thu Đông trong một đêm trở thành minh tinh.

Ông cha ta có câu “tháng giêng là tháng ăn chơi” không phải chỉ để nói không mà thật là như vậy. Lúc này người dân đại việt đón tết cả tháng đúng hơn là chỉ có ở đám quan lại. Còn người dân cũng chỉ hết mừng thôi là lại bắt tay vào công việc thường ngày. Quang Toàn đúng là ngao ngán với đám quan viên này. Quyết định có cơ hội nên đánh tiếng một chút.

Hôm nay hắn nhận được người từ hai vị mục sư Sâm, Sơn gửi đến, đây là những người biết chữ Quốc ngữ do họ dạy, chính hắn yêu cầu người, chỉ một tháng thôi nay đã đưa qua. Công nhận hiệu suất làm việc của họ thật nhanh. Chẳng bù cho đám nhà mình, bây giờ vẫn còn ngồi ê a với nhau chưa chịu đi làm

Quang Toàn lần này nhận được hai mươi người và một bức thư viết trong vòng một tháng nữa sẽ có một đoàn thương buôn người Anh ghé vào, lần này sẽ đến khá đông. Hắn cũng đang trông như vậy, càng đông càng tốt.

Mấy ngày sau tết khá rảnh rồi hắn tập trung hai mươi người này, bắt đầu dạy lại cho họ kiểu chữ quốc ngữ hoàn chỉnh ở kiếp trước. Đã có căn bản từ đầu, lại được chính Hoàng Thượng đứng ra dạy. Đi ra ngoài có thể nói ta chính là môn sinh thiên tử oai phong biết nhường nào. Bởi vậy việc học diễn ra khá suôn sẻ. Đám quần thần cũng chẳng ai biết mà đi ra phản đối, mấy lão vẫn đang vui vẻ đón tết ở nhà.

Tại cổng hoàng cung một người trung niên theo bước một thái giám trẻ hướng đến phía trong. Nếu nhìn kĩ liền có thể nhận ra đây chính là lão chủ tiệm vải tên là Phan Viễn. Hôm nay lão thật quá hồi hộp quá kinh hãi rồi. Tự xưng một đám quan binh đến nhà tuyên chỉ dụ cho lão nhập cung diện kiến Hoàng Thượng “lần trước vị Hoàng công tử kia nói lão có thể diện kiến Hoàng Thượng, lão chỉ cười cho qua. Đương nhiên chẳng may tin chuyện này, nghe xong liền để ngoài tai. Hôm nay có người đến tận nhà tuyên chỉ lão mới nhớ lại. Lão thấy chỉ là chuyện nộp cống phẩm có cần phải làm lớn như vậy không. Chẳng biết phúc hay họa”.

Quang Toàn đây là đang muốn đưa Lão Viễn vào cung là để hỏi xem lão có chịu làm quản gia cho hắn không. Nói ra thật ngộ, hoàng đế cũng cần quản gia đây là chuyện đầu tiên có, nhưng hắn thật sự cần một quản gia đúng nghĩa là quản lý tiền bạc cho hắn. Ban đầu Quang Toàn định bổ nhiệm cho lão một chức quan nhưng sau khi nghĩ kĩ hắn vẫn là muốn tạm thời để bên cạnh cho mình xài, theo quan sát hắn nhận ra Lão Viễn không phải là mẫu người thích hợp lẫn lộn trong chốn quan trường, chỉ nhìn vào việc cửa hàng vải của lão bị các thương nhân khác ra sức chèn ép liền biết. Nhưng không sao! Hắn khá coi trọng cách quản lý công việc của lão là chính.

Khi lão viễn gặp được Quang Toàn thì thật bất ngờ quá rồi. Nghĩ thoáng qua cái tên Hoàng Lập lão đứng thấy mình đáng lý phải đoán ra được rồi cái tên này không phải ai cũng dám đặt cho con mình đấy. Với lại Trong dân gian ai mà không biết Hoàng Đế chỉ mới mười mấy tuổi. Một người mười hai mười ba tuổi lại lấy cho mình cái tên Hoàng Lập....

- Ông chủ Viễn sao thấy trầm lại thất lễ như vậy!

Hắn vừa cười vừa nói, xem bộ dạng đứng trơ ra của lão liền biết lão đang bị sốc rồi, luôn tiện chọc lão mấy câu.

- Thảo dân Phan Viễn khấu kiến Hoàng Thượng Vạn tuế vạn tuế vạn tuế, lần đầu gặp Hoàng Thượng nên thảo dân thất lễ xin Hoàng Thượng tha tội.

Lão Viễn đúng là nói lấp bắp rồi, câu nọ xọ câu kia hơi lộn xộn.

- Ông chủ viễn không cần kích động như vậy, đứng lên đi thôi. Lần này gọi ông chủ viễn đến đây là có chuyện muốn nhờ vả đấy.

- Hoàng Thượng xưng hô như vậy đúng là làm chết thảo dân rồi. Xin Hoàng Thượng cứ ra lệnh, thảo dân vì Hoàng Thượng mà ra sức trâu ngựa.

Đúng là xưng hô Ông chủ Viễn, Ông chủ Viễn như vậy thật hù lão sợ chẳng dám đứng dậy.

- Vậy trăm gọi là lão Viễn đi. Mau đứng dậy nào

- Tạ ân điển của Hoàng Thượng

Lần này lão mới thật dám đứng dậy.

- Trẫm đang rất cần một quản gia làm việc ở ngoài cung, giúp trẫm quản lý tiền bạc không biết ý Lão thế nào. Việc này có thể giúp được trẫm chăng?

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Võ Trạng Nguyên

Lão đúng là quá bất ngờ rồi. Làm quản gia cho Hoàng Thượng sao? Đây là chuyện mà ngay cả các quan đại thần nằm mơ cũng muốn. Lão đúng là chưa nghe nói Hoàng Thượng có quản gia bao giờ đấy, hay tại lão kiến thức hạn hẹp nên không biết. Điều này chỉ lướt qua suy nghĩ của lão trong chốc lát bị thay thế vào đó là sự hưng phấn.

- Thảo dân nguyện vì Hoàng Thượng mà ra sức trâu ngựa.

- Ha ha tốt tốt tốt.

Hắn đang rất vui mừng đấy, vừa thu thập được một nhân tài xuất chúng bảo sao hắn không mừng cho được. Lấy từ trên bàn một chiếc lệnh bài đưa cho lão để tiện cho việc ra vào cung. Việc đầu tiên mà hắn giao cho lão làm là ra sức thông báo rộng rãi khắp nơi thu mua sợi tơ tằm với giá gấp ba lần hiện tại. Tuy lão còn chưa biết tại sao phải làm vậy nhưng cũng nhanh chóng đi làm. Hắn không quên dặn lão cho dựng nhà kho để chứa sợi.

Qua quan sát của hắn trong thời gian vừa rồi liền biết nếu cứ chờ vào việc thay đổi ở bộ máy triều đình thật quá mất thời gian. Hắn lại chẳng muốn bị phụ thuộc quá nhiều vào cái quốc khố, muốn tự tạo cho mình một tài khoản riêng để chủ động trong việc đưa ra các chính sách mới. Ví như chuyện mở quảng hay chuyện trông đầu nuôi tằm vừa rồi, nếu Quang Toàn không tự mình bỏ tiền túi ra mà trông chờ vào ngân khố thì đầu thực hiện được nhanh chóng như vậy. Có tiền mới dễ nói chuyện, mới sai được người khác. Đi kèm đó phải có một người giúp hắn quản lý chuyện này.

Nhìn đi nhìn lại bên người chẳng có ai đủ sức giúp hắn gánh vác, đây cũng là cái mà hắn thấy bi ai nhất, may sao gặp được lão Viễn coi như hợp ý với hắn. Ngoài lão ra hắn thật không tìm thấy ai thích hợp hơn vào lúc này. Nếu chịu khó tìm thì chắc cũng có nhưng liệu tin tưởng được sao?

Quang Toàn đi lại trong phòng cầm cuốn sổ thu chi của bộ hộ. Lần này điều động binh mã hầu như khắp các nơi, có câu binh chưa xuất lương thảo đã phải đi trước. Lần này có quá nhiều thứ phải chi, làm cho bộ hộ gần như trống không luôn rồi. Lão thượng thư bộ hộ Nguyễn Thế Lịch cứ theo hắn mà than vãn. Nhiều lúc hắn phải tự hỏi “bộ hộ có phải có truyền thống đi đòi nợ không đây, nếu vậy thật không công bằng ah, hắn có thiếu thốn gì của lão đâu, một đám thương nhân trốn thuế kia sảo lão không đòi, còn cái đám muốn độc quyền buôn muối kia nữa đang nợ chất đống lên đấy cũng không thấy đã động gì, nhất là chuyện hắn bị ăn thịt lừa vì miễn thuế muối lần trước chẳng thấy lão đứng ra nhắc gì cả.”

Cứ nhớ đến chuyện lần đó hắn thật tức anh ách không chịu được. Quan thương cầu kết, mới chỉ lập nước vài năm mà đã vậy, nếu cứ theo đà này, không “bóc thuốc” gấp dần chừng chẳng kịp. Hơn ai hết Quang Toàn muốn đem cả đám ra pháp trường dọn một lần cho khỏe, nếu như nắm trong tay đầy đủ quyền lực của một vị vua thì tốt biết mấy. Thật ao ước được giống như Quang Trung nha. Càng nghĩ càng thấy việc nắm trong tay quyền lực tuyệt đối thật tốt, như vậy hắn có thể thay đổi Đại Việt triệt để một cách nhanh nhất.

0o0o--0o0o--o0o0o

Hôm nay là công nguyên 15/1/1795 (Al) Quang Toàn lên buổi triều lớn đầu tiên của năm mới, cũng đánh dấu từ hôm nay bắt đầu ngày làm việc chính thức của triều đình. Đáng lý ra phải chờ đến ngày đầu của tháng hai, nhưng hắn kiên quyết phải cho bắt đầu từ hôm nay. Quan thần tuy đang vui vẻ nghỉ tết nhưng thấy chuyện như vậy cũng không giám phản đối gì. Muốn phản đối cũng chẳng được, chẳng tìm ra lý do nào, xưa nay chỉ có thần tử khuyên vua chăm việc nước, nay vua lại muốn chăm việc nước mấy lão còn thấy gì không hợp lý mà phản đối nữa.

- Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế

- Các ái khanh. Bình thân

Một thái giám đứng ra xướng lên theo như thường, có việc tấu lên, không việc bãi triều.

Hơn nửa tháng nay ai cũng bù đầu vào tết nhất chuyện triều chính quốc sự mấy ai quan tâm, các quan cứ hết người nhìn ta, ta nhìn người cuối cùng chìm vào im lặng. Một lát sau mới có người đứng ra đưa lên bản tấu phá vỡ thế xấu hổ của đám đại thần bên dưới.

- Thần có việc muốn tấu

Hắn nhìn thấy đó là Lê Văn Hưng nên cũng chẳng mấy ngạc nhiên, đương nhiên các đại thần khác trong triều dù cho cùng phe cánh với lão hay không cũng đều nhìn lão với cặp mắt ưu ái như đối với một cứu tinh kịp thời xuất hiện lúc mấu chốt, hận không thể lên tiếng ngay lúc này để bày tỏ thành ý. Lúc này chỉ cần lão không đưa ra chuyện gì quá phi lý chắc chắn sẽ được đa số người ở đây ủng hộ. Nghĩ lại thật quá xấu hổ rồi.

- Chuẩn tấu.

- Khai bẩm Hoàng Thượng kì thi võ trạng nguyên vừa rồi đã lọc ra được hai trăm lẻ năm người đậu trong lần này, trong đó có ba người cùng không phân tài nghệ cao thấp để dành vị trí đầu nên thần xin đặc cách đều ban cho danh hiệu trạng nguyên.

Mấy trận đấu võ trạng nguyên vừa rồi hẳn sao có thể ngồi yên bỏ qua mà không đi xem được. Lần này đúng là xuất hiện ba người kỳ phùng địch thủ, trên võ đài xuất hiện từng đợt long tranh hổ đấu khiến hẳn cũng bất ngờ. Trước đây chỉ nghe nói về truyền thống thượng võ của nhà tây sơn, sau khi đến đây vì thời gian còn quá ngắn chỉ ở trong cung, với lại lu bu nhiều sự vụ làm hẳn quên mất không đề ý đến. Mấy hôm trước hẳn đúng được mở rộng tâm mắt rồi, thậm chí vượt quá khả năng tưởng tượng trước đó.

Đợt tuyển võ lần này được chia ra làm ba vòng sơ tuyển, trung tuyển và chung kết, chủ yếu đều tuyển chọn theo kiểu thực chiến trên võ đài, người đến dự thì rất đông, mười võ đài trong tám ngày liên tiếp mở ra. Càng vào các vòng trong càng kịch tính hấp dẫn, ở dưới đài hẳn vừa theo dõi thi đấu vừa nghe những người xung quanh bàn tán to nhỏ, nhiều người nhìn vào đòn võ xuất ra của thí sinh mà gọi tên chiêu thức, cái gì mà “hoàng long cửu khúc tam côn thức” “thập bộ hồi hình như ý cước” “vô ảnh liên hoàn bát cước” “bách bộ phi đao bạch mã vân”... quá nhiều cái tên được nhắc đến phần lớn ở kiếp trước hẳn còn chưa được nghe bao giờ.

Nhiều người đứng xem còn xuýt xoa kiểu như, - nếu bộ quyền này hẳn luyện thành thực thêm ba năm nữa thì thắng thua vào tay ai còn chưa biết. Người bên cạnh nghe vậy liền phản bác lại – son ngưu đả núi quyền của tên kia nếu chờ ba năm sau thì chắc gì đã thắng, phải biết rằng cái tên luyện thập bộ hồi hình như ý cước kia cũng chưa phải đại thành.

Vậy mới hiểu võ học nước ta sau này bị mai một như thế nào, đến cuối cùng may mà cũng có một vài vị võ sư tâm huyết đi ra hoàn thiện một số tinh hoa còn sót lại để truyền đạt lại cho con cháu, ấy mới có sự ra đời của võinam sau này. Nhưng thật đáng tiếc, vì khả năng có hạn nên cũng chẳng còn được một phần của ông cha trước đó

Nhìn như vậy lại thấy tiếc nuối cho con cháu đời sau không còn được chứng kiến những ngón võ như vậy. Sự vô tình của năm tháng làm mất đi biết bao tinh hoa của võ thuật việt. Các bậc hậu bối về sau khi đọc chuyện ghi chép lại thậm chí còn không tin, cho rằng đó là do các tay viết khoa trương lên mà thôi. Hẳn cũng đã từng nằm trong số đó, những cái như cuồng đao tam thập lục thức, vô ảnh liên hoàn bát cước, khinh công, bách bộ phi đao bạch mã vân ....vv. chỉ còn sót lại sự tiếc nuối đi kèm.

Việc thi võ trạng nguyên năm nay càng gay cấn khi xuất hiện liền ba người. Một là Đỗ Quốc (xuất hiện ở chương 11) với công phu hạ bàn vô ảnh liên hoàn bát cước, thứ hai là Hữu Nam với bách bộ phi đao bạch mã vân. Người cuối cùng thi ra là sư đệ đồng môn với Vũ Văn Dũng vừa xuất sư Dương Thiết, chẳng trách lão lại hoành hoành đòi thi thí đối với hai người Võ Đình Tú là Lý Văn Bưu. Kẻ ra cũng thật trùng hợp Hữu Nam lại là người được Lý Văn Bưu chọn còn Đỗ Quốc là hậu sinh cùng quê với Võ Đình Tú. Ba thí sinh mạnh nhất đại diện mặt mũi cho ba công thần khai quốc thi đấu việc này nhanh chóng truyền ra ngoài khiến mọi người chờ mong kết quả.

Dương Thiết là sư đệ của Vũ Văn Dũng với tuyệt học cuồng đao tam thập lục thức đương nhiên sẽ có ưu thế hơn cả khi cận chiến trên võ đài, người được đánh giá là bất lợi nhất đương nhiên là Hữu Nam, đơn giản vì trên võ đài không cho làm tổn hại đến đối thủ, thử hỏi sao có thể thẳng tay xuất phi đao đây. Trận chiến chưa bắt đầu Lý Văn Bưu và Võ Đình Tú đã tỏ ra bất mãn vì không phục luật thi đấu rồi. Nếu thi đấu sinh tử công bằng thì chưa chắc ai chịu thiệt vào tay ai. Quang Toàn sao có thể để chuyện quyết đấu sinh tử diễn ra được, ba người chỉ trầy xước một tí thôi cũng khiến hẳn phải đau lòng rồi. Tương lai tất cả đều không chừng là thuộc hạ của hẳn cả đấy. Tuyệt đối không thể cho quyết đấu sinh tử được.

Đến đây đám quan lại mới nhận ra dù ai trong số ba lão này thua đều không phải là cái gì vui mừng đấy. Chỉ cần một trong ba kẻ đấy nổi khùng lên “dậm chân” mạnh một cái cũng khiến mọi chuyện đảo lộn nha. Hẳn đương nhiên cũng nhận ra, sự rạn nứt trong nội bộ các tướng soái vừa mới được hẳn gượng gạo kéo lại chưa xong, nay không thể vì chuyện này mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn được. Dưới sự phù quyết do hẳn và Lê Văn Hưng cầm đầu chuyện này mới được giải quyết êm thấm, đương nhiên hẳn cũng phải hứa cho các lão nhanh chóng xuất binh, còn về ba người này chỉ tạm thời không thi đấu trực diện mà thôi, nhưng sẽ xem người của ai tạo ra công trạng nhiều nhất.

- Trầm chuẩn tấu. Mau cho bộ lễ sắp xếp thời gian tiến hành lễ công bố bảng vàng. Sao chỉ có kết quả của võ mà bên văn lại chưa có?

Đám bộ lễ nghe Hoàng Đế hỏi vậy quá bất ngờ rồi, được tí xú cảm kích dành cho Lê Văn Hưng lúc này giờ bay sạch, “thiếu gì chuyện sao lão không tâu lên mà lại đi tâu chuyện này cơ chứ, bên binh bộ của lão bộ hết chuyện rồi hay sao. Nghe nói đợt này lão cho điều binh chuyển tướng rầm rộ lắm mà?”. Chuyện này chẳng biết phải trả lời thế nào. Thường như mọi năm sẽ thi vào trước tết sau đó qua tết sẽ công bố bảng vàng. Tổng cộng thời gian thi đến lúc công bố tầm trong một tháng lúc đấy chỉ khoảng ba nghìn thí sinh tham gia thôi. Nay mới thi xong chưa được chục ngày Quang Toàn đã đòi kết quả

mấy lão lấy đầu ra. Với lại đợt này lượng thí sinh đông gấp khoảng bảy tám lần mọi khi, còn thời gian mấy lão nghỉ tết nữa. Bài thi đã đụng đến cái nào đâu.

Những cái đó không quan trọng, quan trọng là ở chỗ Quang Toàn đây là đang hỏi mấy lão làm việc khiến cho họ thấy mất mặt, xưa nay chỉ có Hoàng Đế lo chơi không siêng việc triều chính để thần tử phải nhắc nhở chứ làm gì có chuyện thần tử phải để Hoàng Đế nhắc nhở làm việc. Người đứng đầu Bộ Lễ Phan Huy Ích vừa thẹn vừa tức khiến thân lão rung cả lên. Trong bụng thầm nghĩ rằng nghĩ lợi đám quan dưới quyền không chịu lo công việc khiến lão hôm nay hận không có lỗ mà chui. Cũng vì vậy mà một đám quan lại bộ Lễ sau đó bị Phan Huy Ích rên cho la trời.

Quang Toàn đây cũng không phải là cố ý, hẳn chỉ hơi suýt ruột và trông chờ mà thôi. Nói xong lại thấy mình quá hấp tấp rồi, bởi vậy hẳn liền chuyển đổi đề tài lảng tránh sang chuyện khác.

- Trẫm mấy hôm nay xem qua sổ thu chi của bộ hộ chợt phát hiện ra một việc rất nghiêm trọng.

Đám người bên bộ Lễ nghe đến đây thậm thò phào nhẹ nhõm, nên nhớ chuyện ngày hôm nay nếu làm lớn ra một chút nữa thế nào cũng bị đám sử quan kia chộp lấy cơ hội ghi lại cho coi. Nếu lúc này có báo chí phỏng vấn, xem ở trên triều họ sợ ai nhất, đương nhiên câu trả lời không phải là sợ Quang Toàn hay đôn đình trượng “cầm y vệ” ngự sử đài gì gì đó. Cái mà họ sợ nhất chính là sử quan đấy. Mới nghe ra thấy thật phi lý nhưng chẳng phi lý chút nào khi ta xét đến cái sâu xa bên trong.

Một người theo nho học từ bé đến lớn tư tưởng xuyên suốt trong đó chính là cái mà họ gọi là hạo nhiên chính khí. Rất coi trọng đến danh tiết, điều này lịch sử ngàn năm đã ghi nhận không ai có quyền nghi ngờ. Trong chế độ phong kiến thứ lợi hại nhất mà Quan lại dùng để kiểm chế vua chính là sử quan, việc nói hành động của vua đều nhất nhất được ghi lại.

Nhưng Quang Toàn lúc này lại vận dụng sử quan để kiểm soát các cựu thần. Đây là chuyện quá đảo ngược rồi. Có bài học thê thảm của Châu Văn Trai lần trước họ mới nhận thức thì ra sử quan cũng không chỉ dùng để hạn chế vua thôi đâu mà hạn chế cả mấy lão nữa. Sau bao nhiêu năm làm quan giờ đây mới đồng cảm được sự ức chế của người ngồi trên ngai vàng. Thật không dễ chịu đâu, lời ra đến cổ họng rồi cũng phải ếm nhem nuốt trở vào.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Không Hề Uổng Phí

Nhưng Quang Toàn lúc này lại vận dụng sử quan để kiểm soát các cựu thần. Đây là chuyện quá đảo ngược rồi. Có bài học thê thảm của Châu Văn Trai lần trước họ mới nhận thức thì ra sử quan cũng không chỉ dùng để hạn chế vua thôi đâu mà hạn chế cả mấy lão nữa. Sau bao nhiêu năm làm quan giờ đây mới đồng cảm được sự ức chế của người ngồi trên ngai vàng. Thật không dễ chịu đâu, lời ra đến cổ họng rồi cũng phải ếm nhem nuốt trở vào.

Mọi người nghe Quang Toàn nhắc đến bộ hộ lại còn là việc nghiêm trọng thậm nghĩ “xem ra bộ hộ lần này tiêu rồi, thật thảm nha, coi chừng lần này lại bị sử quan nhắc đến thì.. hắc hắc” đương nhiên những ai không thuộc bộ hộ sẽ khoái trá cười trong lòng khi người khác gặp họa, nhất là đám người bên bộ Lễ lại càng chờ mong, “ta vừa xuống bần xong, mấy lão cũng phải xuống chung cho công bằng chứ, ae ta cũng được vào chung một trang sử.”. chỉ là Quang Toàn nói đến đây thì dừng lại chưa nói tiếp nên mọi người vẫn chờ đợi im lặng để nghe.

- Quốc khó hiện nay đã không còn đồng nào nữa, việc chèo chống đến vụ hè xuân năm nay e rằng khó, xã tắc đang bên bờ vực lâm nguy các khanh có biết điều này- hẳn cao giọng nói tiếp – vậy mà vẫn còn tình trạng nợ thuế ở các nơi, các khanh xem đi- một cuốn sổ được hắn giơ lên tay- thuế muối thuế thuyền đường như không thu được một quan tiền nào trong hai năm nay, đã vậy kỳ này còn muốn miễn thuế. Thử hỏi lấy cái gì nuôi quân, lấy cái gì đánh giặc.- hẳn càng nói càng to tiếng

Đám quần thần đây là lần đầu tiên thấy Quang Toàn chính thức lớn tiếng trên triều. Cả đám im như thóc đơn giản vì cái mà hắn đang nói chính là thực tế mà ai cũng biết, nhưng chẳng mấy ai quan tâm đến nó nữa đơn giản vì quan tâm cũng không giải quyết được chuyện gì thế nên cứ coi nó như một nốt ruồi đen trên làn da trắng ngần vậy xem như không có đi. “Hoàng Thượng hôm nay dùng lời lẽ thật sắc bén ah, không mềm yếu như mọi lần. Chỉ mới mười hai tuổi thôi đấy, thẳng con út nhà ta cũng mười hai tuổi thôi sao lại thấy... ah không! bây giờ phải tính là mười ba tuổi. Hoàng Thượng thêm tuổi nên sắc bén hơn trước là phải. Đúng vậy, chắc chắn là thế!” một đám đại thần không liên quan gì đến bộ hộ đều biện minh cho việc to tiếng của hắn hôm nay.

Đương nhiên cũng có một vài người hiểu về hắn như thái úy Trần Văn Ký hay Lê Văn Hưng, Ngô Thị Nhậm... lại nhìn ra đã đến lúc vị hoàng đế nhỏ của họ muốn thể hiện tiếng nói và quyền lực rồi. Chẳng biết việc này xấu hay tốt nhưng với sự quan sát của mấy lão trong thời gian này đối với Quang Toàn, luôn tràn đầy hi vọng. Họ có dự cảm rằng sau ngày hôm nay sẽ có một chuyện thay đổi lớn trong chốn quan trường.

Hắn ngồi xuống quan sát xuống dưới rồi thở dài sau đó lấy bộ dáng hiền ngang lăm lăm nói.

- Trẫm cũng biết việc này cũng làm khó cho các khanh, bởi vậy lần này trẫm quyết định cho bỏ hẳn thuế muối. Đã không thu được đồng bạc nào còn đặt ra khoản thuế làm gì?. Không bằng bỏ đi còn tạo được lợi cho bá tánh, ít ra cũng trẫm và các khanh đây cũng được cái tiếng tạo phúc cho xã tắc, bớt được sức dân.

Nghe đến đây đương nhiên có người hoảng rồi, bỏ thuế muối sao? Bỏ thuế muối đương nhiên người dân ai cũng có thể tự do làm muối để dùng, chẳng

còn độc quyền ở đây, lãnh thổ đại việt trải dài theo biển. Thử hỏi lúc đó các nhà làm muối độc quyền còn đất làm ăn nữa sao. Chúng không có đất làm ăn thì kệ chúng nhưng sẽ có không ít quan lại từ địa phương đến trung ương vì vậy mà thất thu một lượng tiền tài lớn. Thật hận mà, ta tham quá làm chi, đến nỗi hoàng đế không thu được thuế dẫn đến nông nổi này. Làm quan cả chục năm cũng không nhiều bằng được đám thương nhân làm muối biểu xén mỗi tháng đấy. Một số kẻ đau đứt ruột rồi, ai làm quan trên triều mà không có quan hệ qua lại phe cánh với quan ở địa phương. Phe cánh là dựa vào lợi ích mà ra, nay “đám bên dưới không có thu nhập thì ta cũng không có, vậy lấy đâu ra để đưa cho quan trên ta bây giờ”. Tham những hay hỏi lộ đa số đều theo chiều hướng kim tự tháp như vậy cả, đây là bí mật mà hầu như ai cũng biết.

Kể ra làm quan lên được đến đây ai mà không khôn ngoan không hiểu sự đời, làm gì có chuyện không biết cấp dưới đang làm chuyện mờ ám gì. Nếu không biết thật mà vẫn làm quan thì trước sau gì cũng bị “bán đứng” lao vào tù tội. Bởi vậy biết nhiều hay ít là phụ vào sự hiểu kính ở bên dưới. Thường cứ mỗi lần thấy một tên quan tham ra tòa với số tài sản tham nhũng trên trời liền nghĩ đến,” tay này tham nhũng nhiều như vậy quyết không phải chỉ mới ngày một ngày hai, vậy tại sao lâu nay không ai phát hiện được mà giờ mới phát hiện, chẳng ai đứng ra trả lời câu hỏi này, lúc đó mọi người tự hiểu. Tên này vì chỉ muốn ăn một mình mà không chịu hiểu kính lên trên nên mới bị...”

Lần trước đã phải buông tay chuyện mỏ quặng rồi, nay nếu còn buông tha cái này nữa thì chỉ còn nước thành thật ăn bổng lộc vua ban mà thôi ah. Tuy đa số người rất bình tĩnh nhưng cũng có một số kẻ qua vội vàng, không nhịn được mà lao ra ý kiến.

- Hoàng Thượng! Việc này tuyệt đối không được, nếu bỏ thuế muối, quốc khố đã không có thu nay lại càng hoàn toàn không có.

- Đúng vậy ah! Xin hoàng thượng coi lại

- Xin hoàng thượng coi lại. Tuy rằng thu bị khát nợ nhưng vẫn còn thu được chút ít, nay bỏ đi liền chẳng còn đồng nào, dù sao vẫn thà có còn hơn không ah. Thịt muối cũng là thịt.

Đương nhiên cũng có người tưởng lầm như mọi khi nên bạo gan hơn đứng ra mặc cả.

- Bẩm Hoàng Thượng! Bỏ thuế muối đúng là thất thu cho ngân khố một khoảng lớn ah. Dù sao cũng chỉ là nợ thuế chứ không phải là sẽ không nộp. Bệ hạ cứ thư thư để chúng thần nghĩ cách, chắc sẽ lấy được một khoản.

- Đúng vậy! Đúng vậy! Đúng! Đúng vậy thưa Hoàng Thượng!

- Oh! Thật các ông có cách lấy được thuế đang nợ?

Quang Toàn làm bộ ngạc nhiên hỏi lại như để xác minh. Đám quan đang xin xỏ nghe vậy liền mừng rỡ. Đây chẳng phải là Hoàng Thượng bí tiền quá hóa liều, làm ra như vậy để ép bọn họ đàm phán sao. Thầm nghĩ “Hoàng đế chẳng qua cũng chỉ là đứa trẻ ranh khốc nê đòi quà mà thôi, đưa cho tí đường ngọt là thỏa mãn ngay mà” không nhịn được cả đám nở nụ cười đều đắc ý trong lòng. Lúc này hơi sức đâu mà đắn đo như ban đầu, tất cả đều theo phản xạ mà thôi.

- Thần làm được, mong bệ hạ cứ thư thư cho.

Ồ! Cả đại diện trọn mắt há mồm tròn như chữ O nhìn mấy người vừa trả lời như không tin vào tai mình. Chuyện này cứ như vậy trả lời chẳng phải muốn chết sao.? Đám này hôm nay có bị sao không? Chuyện các người đứng sau ăn hối lộ đương nhiên ai cũng biết nhưng có cần phải công khai quá như vậy. Chính năm người vừa trả lời được kia cũng biết mình bị hố rồi. Lần này Hoàng Thượng không bắt tội thì cũng bị người khác bắt tội. Đám ngư sử không phải chỉ để chưng cho đẹp.

- Hoàng Thượng khai ân! Hoàng Thượng khai ân! Đây là do tội thần nhất thời hồ đồ nói nhảm, xin Hoàng Thượng khai ân.

Quang Toàn nghe đến đây thôi cũng thấy oái ột hết người rồi chẳng muốn nhận xét cái gì nữa liền vung tay nói lớn

- Lôi tất cả vào đại lao giao cho bộ hình tiếp quản điều tra. Trăm muốn trong một tháng phải có được kết quả.

Một đám cấm vệ quân bước vào lôi mấy tên ồn ào ra ngoài, đến khi đại diện an tĩnh trở lại đám người vừa rồi kìm nén được không đứng ra ý kiến đã ướm hết lưng áo. Những người khác thấy vậy cũng chỉ biết lắc đầu trầm tư, chuyện đã rõ ràng như thế còn nói được gì, không khéo đột này điều tra còn liên quan đến cả mình.

Lúc này Quang Toàn cũng chẳng muốn gặp đám đại thần này hôm nay nữa, quá ức chế rồi.

- Chuyện bỏ thuế muối cứ y vậy mà làm. Hôm nay đến đây bãi triều.

Nói bỏ lại một câu như vậy rồi quay lưng đi thẳng. Buổi triều lớn đầu tiên của năm mới lại kết thúc trong không khí như vậy, mọi người nhìn bóng lưng hần khuất dần trong lòng cũng sinh ra muôn trùng ngổn ngang. Chẳng biết nên lo hay nên mừng, Hoàng Thượng đã bắt đầu muốn lấy lại quyền lực vốn thuộc về mình rồi ah. Trong lịch sử chuyện ấu chúa “thoát kén hóa rồng” không phải là chưa từng có, chỉ là mỗi lần như vậy đều roi không ít máu, nhưng cũng là lúc mình quần xuất thế. Kể ra là điều đáng mừng sao ta lại thấy không sáng khoái đây. Đáng lẽ phải nên vui mừng mới đúng, xem ra phải về nhà dốc một bầu rượ, ngủ một giấc sáng mai mặt trời mới mọc sẽ càng sáng rõ.

Nếu để ý kĩ một chút khuôn mặt từng người bước ra trong điện sẽ thấy được một nụ cười không thể nào che dấu trên môi vị La Sơn Phu Tử Nguyễn Thiếp. Ông là người rời khỏi điện, trước khi quay lưng bước ra còn ngoảnh lại nhìn kỹ tám biển sơn son thiếp vàng ghi bốn chữ, Cần, Kiệm, Liêm, Chính. Sau này khi người cháu nội của Nguyễn Thiếp viết hồi ký về ông có đoạn nói “hôm đó ông tôi về nhà vừa đi vừa cười miệng lại không ngừng lẩm nhẩm bốn chữ Cần Kiệm Liêm Chính, khi đó tôi có hỏi ông.

- Chuyện gì hôm nay làm ông vui vậy?

Ông nhìn tôi trêu mến chỉ trả lời rằng:

- Ý ra lục thất gian này

Thời vận đã định thời này hưng vương

Trí xem nhiệm nhứt cho tường

Bảo giang thánh xuất trung ương thuở này.

Lúc đó còn quá trẻ để hiểu hết ý nghĩa của nó. Nhưng đó chính là ngày ông tôi cười nhiều nhất sau bao nhiêu năm về với nhà Tây Sơn. Chuyện bỏ bữa cũng chấm dứt từ ngày đấy. Sau này tôi biết ông trả lời tôi bằng một câu sấm của trạng Trình.”

Trong căn nhà của Ngô Thì Nhậm hôm nay không vắng vẻ như mọi khi mà có hai người bạn đồng liêu cùng đến. Họ quây quần bên chiếc bàn nhỏ với vài ba món ăn bình thường nếm loại rượu bình thường, nhưng chỉ có chuyện mà họ đang cùng dốc bầu tâm sự với nhau lại không bình thường.

- Chúng ta phải nên vui mừng mới đúng, ngài tuy còn trẻ nhưng huynh cũng thấy ngài rất có tố chất của một minh quân.- Phan Huy Ích em rể của Ngô Thì Nhậm nói ra ý kiến của mình cắt đứt sự yên tĩnh.

- Đúng vậy chúng ta cứ ngày đêm lo sợ ngài lớn lên sẽ nhu nhược, yếu đuối không đảm đương được việc triều chính. Nay có sự tiến bộ như vậy chúng ta phải nên vui mới đúng chứ. Có được minh quân như vậy còn lo nỗi gì.- Nguyễn Thế Lịch cũng lên tiếng.

- Tôi vẫn cảm thấy bồn chồn. Hai người có thấy Hoàng Thượng có phải là hơi cứng rắn không, ngài chỉ mới 13 tuổi thôi ah. Có phải là... giống...?- Ngô thì Nhậm nói đứt quãng.

Đúng vậy, không phải lúc nào người ta cũng cần một ông vua quá cứng tay đầu đấy. Giang sơn trải qua biết bao năm chiến tranh liên miên, người chết quá nhiều, đất đai không ai cải tạo cây cối bỏ hoang gần nửa, giờ đây cái họ cần nhất là hòa bình. Một ông vua quá rắn nhiều lúc không phải là phúc của thiên hạ, hèn yếu quá cũng không được.

- Trồng dâu nuôi tằm, khoai lang, khai khẩn đất hoang, xóa bỏ thuế muối.. tất cả đều chẳng phải quá rõ Hoàng Thượng là một minh quân tương lai rồi sao? Chúng ta đây là quá lo xa rồi.. ngài đã giao trách nhiệm cho huynh thì huynh gắng làm cho tốt là được. Ta tin Hoàng Thượng có cái lý của mình.

- Nếu chúng ta xâu chuỗi lại một loạt các hành động gần đây của Bệ Hạ liền sẽ có một đáp án bất ngờ. ta phải gạt mình, nếu như đây đều là có ý thì chúng ta đúng là gặp thời rồi- Nguyễn thế Lịch thượng thư bộ hộ lên tiếng.

Hai người còn lại nghe vậy thấy tò mò rồi, cùng nhìn về phía lão mang theo ý dò hỏi.

- Chuyện này ngài ra lệnh giữ bí mật, nhưng ta có một thông tin hoàng thượng đang cho bí mật đúc tiền Quang Trung thông báo và tiền của nhà thanh đúng với chất lượng tốt nhất.- Nguyễn Thế Lịch nói

Nghe đến đây hai người rơi vào trầm tư phân tích cái liên kết sâu xa trong đó

- Ta thật quá lo xa rồi. Hôm nay không say không về

- Đúng vậy. Hôm nay đúng là ngày vui mà, thật không uống phí a.

- Không hề uống phí. Ha ha ha – cạn

Chẳng ai biết bí mật đằng sau những tiếng cười này là gì. Chỉ biết kể từ khi đó ba vị đại thần ngồi nói chuyện hôm nay không ai mà không phải nhân vật nổi tiếng vang vọng khắp năm châu bốn biển, rất nhiều cuộc nguyên cứu về cuộc đời và sự nghiệp của họ đều coi hôm nay là ngày làm nên bước ngoặt mới làm nên tên tuổi của ba người. Tuy rằng mãi cho đến về sau người ta cũng không biết chính xác nội dung cuối cùng của câu chuyện nhưng các sử gia lỗi lạc đều phải nói rằng, “ họ đã không ngần ngại đi theo lời chỉ dẫn của vị thánh vương vĩ đại, đem đến một kỷ nguyên mới đặt nền móng khai sáng cho một Lạc Việt hùng cường của hôm nay và mãi về sau

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chiến Trận Thành Diêm Khánh

Dưới chân núi Hòn Long bên ngoài Thành Diêm Khánh (Nha Trang) cách bờ bắc sông cái năm dặm. Nơi đóng hai vạn quân của tướng Diêu.

Trong doanh trại quân tây Sơn, Trần Quang Diệu đi lại không ngừng. Từ khi nhận được chiếu chỉ của Quang Toàn. Lão liền cho quân bỏ qua không vây thành Diêm Khánh lùi quân qua sông Cái. Lấy đây làm phân giới tạm thời phân chia với Ánh.

Từ lúc xuất quân đến nay, vượt qua đèo cả, đánh địch ở Vạn Giã, Ninh Hòa, truy binh thẳng bước tiến về phía Nam. Đánh đâu thắng đó thế như chẻ tre. Diệu cho quân thần tốc tiến về đánh thành Diêm Khánh là nơi tập trung đông quân thứ ba của Chúa Nguyễn, với quân gần bốn vạn có thành quá chắc chắn trang bị gần năm chục khẩu pháo lớn nhỏ. Tại đây quân Ánh dựa vào tường cao hào sâu thủ vững không ra. Quang Diệu hành quân gấp rút, đường xá khó đi nên chẳng mang theo được đại pháo. Quân địch đông hơn lại thủ thành nên không thể cường công.

Không cường công được, Diệu nghỉ ngay đến dùng kế nhưng chủ tướng của đối phương cũng không phải dạng gà mờ. Dù có nhìn ra hay không nhìn ra kế của lão thì đều đóng cửa im lìm, còn tăng cường quân thay nhau tuần tra tiếp nối. Diệu cho bao vây Thành Diêm Khánh chờ đến khi trong thành hết lương, sẵn tiện mai phục quân tiếp viện của đối phương nhưng cả ba tháng nay trong thành chẳng thấy hết lương, quân tiếp viện không thấy bóng dáng. Bên mình tướng sỹ càng ngày tinh thần hăng hái càng giảm sút. Đang lo lắng chưa biết phải làm sao liền nhận được chỉ dụ từ kinh mang đến. Triệu hồi lão về nhận mệnh mới.

Thắc mắc chưa hiểu ra chuyện gì, may sao Hoàng Thượng còn gửi thêm phong thư. Lão xem xong chẳng chần chờ mà lệnh cho quân lui lại phía sau. Tuy rằng chưa hiểu hết ý tứ trong thư nhưng Hoàng Thượng nói như vậy lão cũng không chần chờ. Cái lão không vui nhất chính là công sức vây thành ba tháng nay như muối bỏ biển khiến lão thật chẳng cam lòng trở về như vậy.

- Tướng quân! Phía dưới đã chuẩn bị xong, chỉ chờ lệnh xuất phát.

- Truyền đạt xuống dưới cho tướng sỹ tạm thời nghỉ ngơi dưỡng sức, tối nay liền xuất phát.

Quang Diệu nhìn sang một tướng khác dưới quyền tên là Dương Đăng nói.

- Việc ta giao làm đến đâu rồi?

- Thuộc hạ đã cho người lấy cỏ khô phủ xung quanh tường trại. Hai ngàn người ngựa đã vào vị trí, con mồi đã thả chỉ chờ cá mắc câu.

- Chỗ thiếp cũng ổn rồi. Chỉ là có phải...- thấy Diệu nhìn sang mình Bùi Thị Xuân lên tiếng trả lời, bà chưa nói hết câu Diệu đã vội cắt ngang.

- Phải như vậy, không có chút hi sinh thì sao dụ được địch.

- Nhưng mà sinh mạng.....

- Ta đã có chủ ý. Nàng không cần nghĩ nhiều như vậy, binh lính dưới trướng ta không phải là kẻ tham sống sợ chết, nàng yên tâm, ta đã có tính sẵn hết rồi, đội tượng binh cho đi cuối cùng vậy.

Bên trong thành Diêm Khánh, Phủ tướng quân, Nguyễn Văn Thành đang cùng các thuộc hạ ngồi tập trung tại đây. Chú mục vào vị trí đóng trại mới của quân Tây Sơn trên địa đồ mà suy tính. Lão bất chợt ngừng đầu mang theo khí thế của bậc tướng dày dạn sa trường cất tiếng hỏi.

- Tin tức các người nhận được đã xác minh chưa?

- Thuộc hạ đã hỏi kỹ mấy tên thám báo vừa trở về. Bọn chúng kể bị thám báo của Tây Sơn bắt, trong lúc vô tình nghe được hai tướng dưới quyền Diệu nói chuyện. Theo tả lại trong đó có một người chắc chắn là Dương Đăng là thân tín của Diệu nên có thể nghĩ tin này không giả. Lúc đó địch lo thu dọn đồ đoàn không cẩn thận coi giữ nên hần mới lén trốn ra được.

Nguyễn Văn Thành là một trong ba hủ tướng dưới tay Nguyễn Ánh, danh không thẹn với năng lực. Từ mưu lược cho đến tài cầm quân đều được thử thách qua trăm trận mà thành. Chỉ nhường đó sao có thể đã động được lão.

- Đây chắc chắn là kế “ dụ rấn ra khỏi hang” của tay Diệu. Thật lắm mưu nhiều trò đấy, mấy tháng nay còn ít sao? Lần này không ngờ lại đổi sang loại của rích như vậy. Hần không định theo kiểu Chu Du giả say lừa Tào Tháo đó chứ.

- Bẩm tướng quân.. việc này chỉ e là không giả.. bên ta đã xác minh qua lần trước Quang Toàn hạ chỉ điều Diệu rút quân về để cho Dững vào thay là có thật- Một tướng dưới quyền thành lên tiếng nhắc nhở.

- Như vậy cũng chỉ chứng tỏ hần sẽ rút quân nhưng không chắc là bao giờ. Quân quy của địch không phải các người không biết, làm sao có chuyện dễ dàng nghe lén như vậy được. Sao lại có chuyện thám báo bị bắt dễ dàng chạy thoát từ trại địch như vậy.

- Thuộc hạ nghĩ.. Diệu nghe chỉ không thể không về, còn việc thám báo chạy thoát ra ngoài càng chứng tỏ Quân Tây Sơn thật lo thu gọn hành trang sao những việc canh chừng, thu hành trang vào giờ này chẳng phải để tối nay lui hay sao?

Thành nghe đến đây cũng thấy có chút đúng, đúng là lão bắt đầu phân vân rồi. Là người cẩn thận xưa nay vì thế mới giữ vững được Diêm Khánh đến lúc này. Thật ra chỉ cần giữ được Diêm Khánh thôi là đã hoàn thành nhiệm vụ mà Chúa Nguyễn gó phó, nhưng có thể hậu tập quân Tây Sơn trên đường rút lui lại là miếng ngon quá hấp dẫn. Ai lại chê công lao của mình quá nhiều. Thấy các thuộc tướng phía dưới ai cũng nóng lòng là biết họ lâu nay bị vây chặt ở trong thành ức chế như thế nào.

- Chờ thám báo trở về rồi tính tiếp vậy.

Như để hâm nóng tí phân vân nhỏ nhoi trong suy nghĩ của lão. Vừa nói xong tức thì liền có người chạy về báo lên tin tức.

- Thuộc hạ thám báo doanh xin ra mắt tướng quân.
- Không cần dài dòng, mau báo động tình của địch.
- Dạ bẩm mọi thứ vẫn như bình thường, trông doanh trại không hề nghe tiếng ồn ào. Phía trước trại có một ít cỏ khô nên khó nhìn thấy bên trong nên không biết động tĩnh của lương thảo, nhưng mấy giờ trước có thấy họ di chuyển xe cộ.
- Thấy quân lính của chúng ra khỏi trại?
- Không thấy! – tên thám báo lắc đầu
- Tốt lắm! Cho người tiếp tục theo dõi động tĩnh có gì mới lập tức báo về, từ giờ đến sáng mai không được dờn mắt.
- Thuộc hạ đi ngay.

Thành cười rất tươi, nụ cười hiếm có trên khuôn mặt lão mấy tháng nay. Còn đám thuộc hạ dưới quyền nghe hết lời của thám báo xong chẳng thể nào mở miệng cười bồi tiếp hưởng ứng cùng lão. Cả đám mặt mày xui xuống không có chút hưng phấn. Doanh trại địch yên tĩnh bình thường lại chắt chò khô xung quanh chẳng phải là bẫy dụ họ phục kích là gì. Kẻ làm tướng ai mà không biết chiêu này. Thành nhìn thấy bộ mặt đưa đám của thuộc hạ lại lắc đầu mà cười.

- Tất cả tươi tỉnh lên, chúng ta tối nay sẽ được trả thù mối nhục mấy tháng nay...
- Xin tướng quân chỉ rõ.
- Điều nhận được lệnh không thể không về, chẳng qua là hấn sẽ về khi nào đây mới là điều ta mong chờ. Quân tây sơn im lặng nhưng trước đó thám báo chạy thoát về chẳng phải nói chúng đang dọn đồ sao? Đây là hấn đang cho quân nghỉ ngơi để tối có sức hành quân nhanh lên đường. Khó nỗi hấn lại vừa muốn rút quân an toàn lại càng tham lam muốn mang cả lương thảo cùng về. Vậy nên cho người chắt chò lên tường tại để thám báo của ta không dễ ý được xe của chúng đã chất đầy hàng. Đây chẳng phải nói hấn muốn rút quân vào đêm nay sao?

Đám thuộc tướng nghe vậy liền ớ người ra, từ buồn chuyển sang vui mừng, cả đám nhao nhao lên tiếng khen không tiếc lời, khiến lão khá đắc ý.

- Thuộc hạ tình nguyện làm tiên phong, quyết giết sạch quân địch
- Thuộc hạ xin đánh
- Cả thuộc hạ
- ...
- ...
- ...

Cả đám thuộc tướng dưới tay lão bắt đầu nhao nhao xin cầm quân.

- Sỹ, liệt, Trang, Nghĩa bốn người các người dẫn binh dưới quyền chờ lệnh. Khi nghe tin địch rút chạy thì đưa quân bí mật theo sau. Đến khi thấy lửa cháy bên phía trại địch phải liều mình xông lên đánh vào hậu quân của chúng chờ đến khi có quân đến tiếp ứng.
- Thuộc hạ nghe rõ.- bốn người ra khỏi hàng nghe xong Thành chỉ đạo liền cất bước đi chuẩn bị.
- Ta tự mình dẫn quân theo sau, những người khác ở lại thủ thành cấm để ra sai sót
- Rõ- cả đám người nói to kèm theo khí thế bức người.

_____0000

Đêm hai mươi âm lịch, ánh trăng lười liềm sáng lờ mờ chỉ đủ nhìn thấy bóng lưng của người đi trước. Một đội quân nhẹ nhàng bước đi trong đêm không hề phát ra tiếng động.

- Tướng quân! Phía sau có ánh lửa, chắc chắn Thành tướng quân đã cho đốt doanh trại địch.

Sỹ quay đầu lại nhìn đúng là thấy ánh lửa sáng từ phía xa, tuy khá xa nên mờ mờ ảo ảo nhưng có thể chắc chắn đó là tín hiệu tấn công.

Trong đoàn hành quân của Tây Sơn.

- Bẩm tướng quân, địch tấn công phía hậu quân rồi! - một nữ binh chạy lại báo cho nữ tướng Bùi Thị Xuân.

- Hay lắm, cuối cùng cũng đến. Nhanh cho người đốt lửa báo hiệu. Đội tượng binh lập tức quay đầu, cung tên sẵn sàng. Tất cả theo ta giết

Trong đêm tối tự nhiên phía hậu quân đèn đuốc sáng trưng, Bùi thị Xuân quay đầu dẫn theo binh mã của mình xông vào đội hình bốn con thương luân của quân Ánh mà đến, tiếng hô hoán hai bên vang trời, quân chúa Nguyễn tầm khoảng hơn ba ngàn chia làm bốn mũi nhọn như những chiếc răng nanh của gấu thú nhanh chóng ủa lên nuốt xé đám hậu quân đi cuối cùng, trận hình phía sau nhanh chóng tan vỡ. Chỉ sau ít phút đèn đuốc quân Tây Sơn sáng trưng soi rõ một nữ tướng tay cầm kiếm cưỡi ngựa như bay hướng về bên này.

Xuân cưỡi ngựa xám xông thẳng vào giữa đội hình địch, tay phải vung trường kiếm chém chết tên lính đầu tiên thế tiến không hề chậm lại. Một thanh trường thương đâm qua khiến Xuân ngã người ra sau né tránh. Kiếm vung dưới lên nhanh chóng làm cách tay đối phương đứt hẳn.

Sự anh dũng của xuân khiến tướng địch chú ý, Trang cầm thanh sóc dài từ đánh ra một đòn chéo từ bên hông Xuân, nhưng nó chẳng có gì khó bị xuân dễ dàng hóa giải. Hai bên thúc ngựa tiếp tục độ sức, với lợi thế về chiều dài của binh khí, nhìn từ ngoài vào Trang có vẻ chiếm ưu thế, nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu hẳn đúng là đã găng hết võ học bẩm sinh càng đấu càng kinh hãi, lời đồn không hề ngoa chút nào. Trước đây ở trong quân đồn về nữ tướng Xuân, hẳn chỉ cười cho đó là chuyện phóng đại, đàn bà có giỏi đến đâu thì cũng chỉ là đàn bà mà thôi. Nhưng nay chút khinh thường trong lòng đó đã banh biến mất vì hẳn biết nếu không có trợ giúp thì chỉ chục hiệp nữa thôi hẳn phải thua chắc.

Bùi Thị Xuân dựa vào sự khéo léo của mình tới tấp vung kiếm đánh về phía tướng địch. Càng đánh càng hăng không ngờ bên đối phương ngoài Văn Thành ra còn có người trụ được hơn hai mươi chiêu của mình mà vẫn chưa bại. Đang lúc đối phương đề lộ vai trái, cơ hội này sao có thể bỏ qua, Xuân ra một kiếm với tất cả lực đạo đến khi chỉ cách bà vài đối phương chừng một gang liền xuất hiện một ánh đao chặn lại.

Đây là do Liệt thấy Trang đấu với tướng địch lâu như vậy mà chưa phân thắng bại nên đến giúp sức may sao vừa lúc này cứu nguy cho Trang một mạng.

- Tướng địch nhanh xưng tên họ, bà đây không thèm chém tướng vô danh.

Đương nhiên Liệt chẳng những không trả lời mà còn bị câu nói của Xuân làm hung máu hơn xông lên độ sức, Trang, Liệt cả hai bắt chấp mặt mũi cùng đấu với xuân. cả hai liên tiếp ép sát làm cho bà trở nên có phần chật vật, nhanh chóng rơi vào nguy hiểm.

- Hừ! Thật không biết xấu hổ, hai tên đàn ông cùng bắt nạt một nữ nhi, xem kiếm – Lan là thuộc tướng của Xuân thấy chủ tướng của mình bị đánh hội đồng sao chịu được cầm kiếm thúc ngựa đến trợ chiến tách tướng Liệt ra nói khác.

Có người trợ sức Xuân đương nhiên thông thả hơn nhiều, một kiếm chém ngang vào bụng Trang khiến hẳn ngã ngựa.

Phe bên Tây Sơn tuy bị đánh bất ngờ nhưng thấy chủ tướng dũng mãnh như vậy khí thế càng hăng, theo hướng đi của Xuân tạo thành mũi nhọn bẻ gãy mặt của quân địch một rằng. Trận chiến tiếp diễn, xuân đi lại trong đám quân Ánh như chôn không người, cứ mỗi lần vung kiếm lại loại khỏi vòng chiến một tên địch, máu phun lên ướt cả y phục màu lam.

Đối phương tuy có một mũi quân bị đánh tan tác, một mũi đang bị kiếm nhưng vẫn còn hai mũi đang thọc sâu vào đội hình quân Tây Sơn, làm cho binh lính ở phía này phải cật lực chống đỡ, đang lúc tình thế bất lợi liền nghe tiếng rống phía sau, tầm ba mươi tượng binh xông đến đem theo những mũi tên sắc bén bắn liên tiếp không nghỉ vào đội hình đối phương, tuy rằng chỉ có ba mươi tượng binh trên mỗi con có tầm ba tay cung thôi nhưng lại tạo ra sát thương rất lớn. Vì đang lúc hỗn loạn không thể cho voi xông lên nhưng dùng cung tên tầm xa lại làm ra sát thương chẳng kém.

Ba mươi tượng binh làm cốt cộng với việc không ngừng được bổ sung quân số theo thời gian, hơn ngàn quân Ánh theo hai mũi xung phong bị khựng lại, đến đây hai tướng Sỹ và Nghĩa còn không biết quân tây Sơn đã có chuẩn bị thì quá ngu rồi, nhưng như vậy cũng không làm hai gã nao núng bởi họ tin tướng chỉ cần cầm cự trong chốc lát liền có quân tiếp ứng từ phía sau đến.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Trận Chiến Đầu Xuân Ngoài Thành Diêm Khánh

Trận thế hình răng lược hình thành do trong đêm tối tầm nhìn hạn chế nên tướng sỹ hai bên không ai nhìn thấy được bao quát chiến trường chẳng biết điều quân như thế nào, còn binh lính chỉ biết theo sau chủ tướng của mình mà lao vào chém giết, đến lúc này thắng thua trông chờ vào khả năng chiến đấu của binh lính mỗi bên, và quân tiếp viện của ai đến trước mà thôi.

Trên chiến trường nhìn thấy rõ ràng quân Tây Sơn đang chiếm ưu thế hơn nhiều không chỉ về số lượng mà còn cả về chất lượng, sức chiến đấu của quân Tây Sơn cao hơn so với quân Ánh, bên cạnh lại có gần trăm xạ thủ hỗ trợ đánh cho đối phương te tua không có sức hoàn trả buộc chúng bắt đầu co cụm lại dần.

Đến khi bốn mũi quân của đối phương co cụm lại một chỗ, bên Tây Sơn đã có trên năm ngàn quân kịp thời đến tham gia chiến đấu, các tướng sỹ bên đối phương nóng ruột chờ đợi mà sinh ra mất hi vọng rồi, tướng Nghĩa định lệnh cho mở đường máu thoát khỏi vòng vây chợt nghe tiếng hò reo từ phía sau.

- Các anh em! Quân tiếp viện đã đến mau mau tiến lên giết!!---- giết---

Viện quân đến làm cho tinh thần đối phương phấn chấn xông lên đánh càng hăng. Chỉ sau ít phút ngắn ngủi đối phương đã lật ngược tình thế. quá đông rồi, thật sự họ đến quá đông đâu đâu cũng thấy đối phương, họ trào đến như nước lũ, chẳng ai biết được đối phương lần này đã đến thêm bao nhiêu tất cả chỉ còn giết chóc và cầu mong mấy tên đang hành quân phía trước có thể kịp thời quay lại tiếp ứng. Các binh lính Tây Sơn lập đội ngũ 5 người dựa lưng nhau mà đón đỡ các đợt phản công của đối phương có số lượng đông hơn, đây là trận hình truyền thống làm tăng lên sức chiến đấu của họ.

Quân địch đập lên xác chết mà xung phong về phía trước tuy màn đêm khó quan sát nhưng nhìn vào ánh đuốc trải dài liên miên không dứt cũng có thể đại khái đoán được quân số đang đến phải trên vạn người là ít. Từng người lính mặt đối mặt họ tung ra tất cả sức lực và kỹ năng chỉ nhằm giết được đối phương mặc cho vì vậy mà lộ ra sơ hở trí mạng làm cho kẻ thứ ba có cơ hội lấy đầu mình. Quá máu tanh, mùi vị đặc trưng của chiến tranh.

Xuân thấy địch đến đông như vậy cũng có chút chùng mình nhưng rất nhanh bình tĩnh dẫn đầu đội hình xông thẳng về phía trước ra sức chém giết, dưới sự uy hiếp của đội quân hung hăng tính đến đơn vị vạn người thì ba mươi con voi và trăm cung thủ chẳng còn là uy hiếp mang tính quyết định nữa. Hai bên lại lao vào khổ chiến, tiếng hò hét tiếng và chạm của binh khí tiếng la thảm trong đêm vang vọng trời xanh. Khó có thể tả sự thê thảm của nó.

Xuân cả người đầy máu me đến ngay cả tóc cũng ướt sũng máu, lúc này bà không thể nhớ mình đã chém bao nhiêu người chỉ biết cánh tay đã nặng hơn nhiều lắm mà đối phương hết người này đến người nọ bị bà chém giết nhưng chẳng thấy chùng voi đi tí nào, nhìn lại đám thân vệ cũng đã mỗi một gần hết số lượng cũng voi đi gần nửa rồi, bà thật lòng đang nhỏ máu, những chị em này thường ngày do một tay bà bồi dưỡng mà ra cả, tình như chị em, tuy là nữ nhi nhưng trong chiến trường có thể lấy một địch mười, nay thấy mất một lần nhiều như vậy....

Cuộc chiến bước sang giai đoạn cam go. Sau này khi một số cựu binh viết lại trong hồi kí có đoạn rằng.” Chúng tôi đang hành quân gấp rút trong đêm, đội quân đi trong im lặng không đèn đuốc không nói chuyện, dàn hai hàng ngang mà đi cả đoàn quân kéo dài hàng mấy dặm. Lúc hóa đội của tôi đang lên dốc, có lính liên lạc chạy từ sau đến mà hô lên, ‘phía sau bị tập kích, phía sau bị tập kích’ lão cứ vừa chạy vừa hô như vậy còn chúng tôi được lệnh phải gấp rút quay lại. ở trên dốc chúng tôi nhìn thấy phía xa có ánh lửa bập bùng, cả một biển lửa thì đúng hơn, nó sáng rực. Khi đến nơi chúng tôi chẳng biết phải đánh theo hướng nào, theo bản năng tôi cầm chặt thanh đao hướng đến nơi có tiếng đánh nhau gần nhất. Hầu hết chúng tôi đều vào trận với lối như thế, chúng tôi ủa lên hết to giết tt...ttt. Đối phương cũng như vậy, chỉ có điều họ đông hơn, gấp nhiều lần so với chúng tôi. Người bạn bên cạnh tôi tung ra một câu chửi tục để tự trấn an mình.”

Đang lúc này đột nhiên Bùi Thị Xuân nhận được sự khác lạ ở phía sau quân địch làm bà mừng chảy nước mắt.

- Địch đã trúng phục binh của bên ta, mau phản công mau phản công! Diệu Tướng quân đã đến!

Tình thế lại một lần nữa thay đổi, tướng Diệu dẫn hai ngàn quân làm hồng tước phía sau. Tuy chỉ có hai ngàn nhưng lại làm cho đối phương bất ngờ lưỡng đầu thọ địch. Quân Tây Sơn đang khổ chiến nghe tin Tướng Diệu mang phục binh đánh đến liền như hô báo nổ lực hết sức ra mà giết, tinh thần dâng cao hăng hái tiến lên phản công.

Dù đang ở thế đông nhưng trước sau hai mặt giáp địch bị đánh cho tan rã khí thế đã không còn, tinh thần chiến đấu rớt xuống vực thẳm, chỉ cầm cự trong chốc lát sau đó tháo chạy. Đến đây đã không còn chiến đấu nữa mà trở thành trận đồ sát nghiêng về bên tướng Diệu.

“Lúc đó chúng tôi ào lên hùng hổ như mãnh thú, chúng tôi chỉ có chém chém và chém.. chẳng chút hoa mỹ nào ở đây cả. Cả người tôi dính đầy máu, tôi tiến lên trong đêm tối, qua chiếc giày cỏ tôi biết mình đang dẫm lên xác người mà đi, rồi địch tán loạn họ quay lưng lại về phía tôi mà chạy, việc đó chẳng khác nào tự nộp mạng. Việc lúc này chỉ đơn giản là chạy nhanh đến sau lưng chúng và vung đao.” Trích hồi kí ‘Thành Diêm Khánh Trận chiến đầu xuân’.

Trận chiến kết thúc với sự thất bại thảm của quân Ánh. Quân Tây Sơn tổn thất khoảng 1200 trong đó có 5 trọng binh và 123 thân binh của tướng Xuân. Bên phía đối phương không có thống kê cụ thể, sau này qua các nguồn tin khác nhau biết được đêm đó tướng Thành dẫn thêm 15000 quân đến tiếp ứng khi chạy về thành Diêm Khánh chỉ còn khoảng ngàn người, những ngày sau đó vẫn còn tàn binh về đến tổng cộng cũng chỉ được chưa tới vạn người, tính ra trong đêm đó họ đã tổn thất đến 8000 quân, một tướng bị giết tại trận. Tướng Thành báo về cho chúa Nguyễn nói “quân ta bị phục kích nhưng nhanh chóng mở được đường máu rút lui, rất nhiều binh tốt vì nhớ nhà nhân tiện đang lúc chạy loạn mà bỏ trốn”. Chẳng ai biết rõ cụ thể chính xác như sao bởi vì trận chiến này rất nhanh bị rơi vào lãng quên và lu mờ do ánh hào quang của những trận chiến sau đó mang đến. Và theo thời gian chẳng mấy ai còn để ý. May ra còn một người luôn nhớ chính là nữ tướng Bùi thị Xuân và các chị em của bà.

“Sau này chúng tôi biết trận đánh đó đã nằm trong dự tính của Đại Tướng Trần Quang Diệu, ông ấy đã dùng chúng tôi để dụ địch xuất hiện chúng tôi chẳng ai biết về điều đó, hơn một ngàn người đã ngã xuống nhưng chúng tôi sẽ không vì vậy mà trách ông. vì chúng tôi cũng mong muốn có một trận chiến như vậy từ quá lâu rồi, sau trận chiến chúng tôi đã có thể ngẩng cao đầu trở về với tư cách là kẻ thắng trận...” Trích hồi kí ‘Thành Diêm Khánh Trận chiến đầu xuân’.

Còn một người nữa mang theo sự tiếc nuối, Diệu không ít lần quay đầu nhìn lại phía sau. Lão không cam tâm sau ba tháng vây thành Diêm Khánh lại không công rút quân về, nhưng cũng biết người không cam tâm hơn chính là kẻ đang bị vây trong thành kia. Lợi dụng tâm lý này cộng thêm chút hư hư thật thật liền dụ được quân địch ra đánh một trận nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó, Thành Diêm Khánh vẫn không bị công phá a. Nếu nhìn riêng lẻ sẽ cho rằng lão đang thắng trận, nhưng nếu nhìn tổng thể hơn, lần xuất chinh lần này lão đã bại.

--00—00-0

Phú Xuân, trong Hoàng Cung

Quang Toàn khi nhận được tin báo thắng trận quá đổi vui mừng. Đối với hắn mặc dù kiếp trước cũng là một quân nhân nhưng lại được sinh ra trong thời bình, khi học lịch sử đã quen miệng với cái kiểu “kết thúc cuộc chiến, mười triệu người chết hai mươi triệu người bị thương, hằng triệu nhà máy ngôi nhà bị phá hủy...” bởi vậy khi hay tin diệt được tám ngàn quân địch mà bên ta tổn thất một ngàn hai liền không coi trọng lắm về sự tổn thất mà chỉ coi trọng tin

chiến thắng. Sau này chính nhận thức đó khiến hần phải một lần hối hận không thôi. Nhưng phải mấy ngày sau hần mới nhận được tin này còn bây giờ vẫn chưa biết gì.

Mấy hôm nay hần khá bận rộn. Hai vạn quân từ bắc hà về tập kết tại Phú Xuân đợi lệnh. Quang Toàn cho Phan Văn Lân tuyển chọn ra một số người theo các yêu cầu đưa ra. Đầu tiên là trẻ khỏe nhanh nhẹn, thứ hai là giỏi thủy tính đặc biệt là không say sóng, thứ ba là có tài lẻ hoặc có thành tích đặc biệt. Phan văn Lân nghe những yêu cầu này đi chọn cuối cùng tuyển ra được hơn tám trăm người.

Số còn lại hần giao cho tướng Dững chỉ huy cộng thêm một vạn đang đóng ở Quy Nhơn, tướng Tú được bổ nhiệm làm tiên phong, cả hai hí hửng gấp rút lên đường còn xin đại pháo để mang theo. Hần chẳng ngần ngại cho mang ba mươi khẩu ở thành Phú Xuân cộng thêm hai mươi khẩu khác ở Quy Nhơn. Đương nhiên phải cho người sửa lại bằng cách gắn bánh xe có ổ bi vào để dễ dàng di chuyển hơn. Nhưng vẫn phải dùng voi để kéo máy sao trong quân ở các nơi đều có biên chế tượng binh. Tượng binh nhà tây sơn lúc này không hề ít. Nếu gom hết lại cũng phải được hơn hai trăm con.

Vừa tiến được ba người Lý Văn Bưu, Vũ Văn Dững, Võ Đình Tú đi khỏi liền đã có ba người khác về phục mệnh. Chính là ba vị Đô đốc, đô đốc Lộc, đô đốc Bảo, đô đốc Tuyết. Ba người này khi Quang Trung còn sống dù không phải là tướng trấn thủ một phương, nhưng lại là những ái tướng luôn bên cạnh ông trong hầu hết mọi trận chiến, bốn lần đi đường biên đánh vào gia đình, hay Đánh quân Xiêm trên rạch gấm xoài mứt đều không thiếu ba người.

Khi đánh quân Thanh, Quang Trung chia quân làm 5 cánh một cách do Ông tự mình chỉ huy, bốn cánh còn lại đều do họ dẫn quân trong đó có đô đốc Long vừa được hần cử trấn thủ Lạng Sơn. Cho thấy đây là những tướng giỏi có khả năng cầm quân độc lập và đa tài đa nghệ, cho dù trên bộ hay dưới nước đều thiện chiến như nhau. Đang trong lúc Quang Toàn muốn gây dựng Hải quân, lại đang thiếu tướng chỉ huy nên Lê Văn Hưng giới thiệu ba vị này cho hần.

Quang Toàn muốn phát triển hải quân không phải là chuyện dễ, đầu tiên là vấn đề con người. Lúc này đây ở đại Việt hay nhà Thanh và hầu hết các quốc gia đông Á chẳng ở nước nào có hải quân, cái đang có chỉ có thể gọi là thủy quân mà thôi. Trong khi đó ở châu âu nhất là nước Anh, họ đã xây dựng cho mình vài hạm đội đại dương rồi. Một khoảng cách quá xa để có thể hình dung.

Cái hần lo lắng nhất bây giờ không phải là chiến hạm mà là vấn đề con người. Chiến hạm chỉ cần có tiền liền có thể mua, có thể tự mình đóng, tuy rằng lúc đầu không tốt nhưng chỉ cần vài năm đầu tư liền được. Còn con người biết lấy đâu ra, người việt vốn dĩ giỏi thủy tính hơn các dân tộc khác nhưng chẳng có kinh nghiệm nhiều về đi biển với những chiếc thuyền buồm vượt đại dương. Những thuyền trưởng giỏi là vấn đề cốt lõi trong ngành hàng hải hiện nay.

Việc để có những thủy thủ đoàn kinh nghiệm cần đến thời gian và tiền của rất nhiều, đối với hải quân lại cần nhiều hơn nữa, họ cần kinh nghiệm, cần những cuộc thủy chiến để rèn luyện, cần một chỉ huy giỏi. Đô đốc Lộc, Tuyết, Bảo ba người tuy rằng đều là tướng giỏi đa tài, nhưng kinh nghiệm để trở thành một hạm trưởng là không có. Bù lại họ có đủ tố chất thiên bẩm để trở thành Đô Đốc hải quân thực thụ.

- Khái bẩm Hoàng Thượng có thư lệnh sử Hồ Đồng và Hiếu Hậu xin gặp- lão Phúc mang theo bộ dáng hấp tấp thường ngày chạy vào báo.

Hồ Đồng và Hiếu Hậu là hai người thuộc công bộ trước được hần giao cho việc đúc tiền. Hai lão im hơi lặng tiếng lâu nay bây giờ mới thấy xuất hiện, Quang Toàn trong nội tâm rất chờ mong hai người. Việc khai khoáng của Phạm Công Thiệu đã có những thành quả bước đầu, mang lại lượng đồng khoáng ngày càng tăng, nguyên liệu đúc tiền đã được giải quyết chỉ còn chờ tin mừng từ hai người này. Quang Toàn nhiều lần suốt ruột muốn cho người đi hỏi một chút nhưng lại nhịn được. May sao lúc này họ xuất hiện, làm hần không khỏi vui mừng.

- Nhanh cho truyền hai người họ vào!

- Thần Hồ Đồng, Hiếu Hậu ra mắt Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

- Hai vị đứng dậy thôi. Ta thật rất mong chờ đấy... có kết quả không...

- Để Hoàng Thượng phải chờ lâu.. may mắn không phụ hoàng mệnh.. xin ht xem qua.

Vừa nói Hồ Đồng vừa đem ra ba xâu tiền vàng óng, nhìn vào là biết số tiền này vừa đúc ra rồi. Hần nhìn thấy ba xâu này có hai kích cỡ khác nhau, độ đậm nhạt cũng khác. Một bên là Quang Trung thông bảo màu sắc rõ nét độ dày tầm hai ly. Bên kia là hai xâu tiền Ung Chính và Càn Long thông bảo, màu mờ hơn chút và mỏng hơn so với Quang Trung thông bảo chắc vì hàm lượng đồng ít hơn. Hần nhìn thấy đã rất hài lòng rồi. Kỹ thuật đúc đồng của ta không thua kém gì nước nào a.

- Hai loại tiền của nhà Thanh chúng ta mất khoảng sáu chỉ bạc để cho ra một thiên tiền, còn Quang Trung thông bảo mất chín chỉ bạc để ra một thiên tiền. Thần đã cho làm rất nhiều khuôn đúc ba loại tiền này, chỉ chờ Hoàng Thượng đồng ý liền có thể bắt đầu được.

Quang Toàn nghe vậy thầm nghĩ “cứ một thiên đưa ra thị trường đổi được một lượng bạc, giá thực tế khi đúc tiền nhà thanh chỉ có sáu chỉ như vậy cứ mỗi thiên tiền như vậy hần còn lời được bốn chỉ bạc, tương lai khi sản lượng đồng tăng lên tiền lời cũng theo đó mà tăng với lại hai loại tiền Hần đang cảm chất lượng không thua kém gì loại tiền đang lưu hành, thậm chí còn hơn nữa bạc. Khi đem sang nhà thanh tiêu thụ vua quan có biết cũng chẳng nói được gì. Vì đơn giản ở nhà thanh lúc này cũng cho tư nhân đúc tiền mà, loại tiền tốt như vậy họ càng hoan nghênh nữa là khác.

Đây chính là Quang Toàn muốn làm ăn lâu dài nên mới làm như vậy, kể ra đây cũng là một biện pháp tuy phù hợp vào lúc này, nên nhớ trong thời gian tới hần còn phải qua lại làm ăn nhiều với gã khổng lồ kết bím. Đồng tiền này chính là vũ khí sắc bén đánh vào nhà thanh. Mới đầu thấy rằng Quang Toàn đây là đang bán tài nguyên đồng cho chúng nhưng về lâu về dài chúng mới nhận thấy hậu quả. Quang Toàn chấp nhận theo kiểu tằm ăn dâu mà bèn chắc, chứ chẳng muốn làm ô ạt như bọn tham lam Thực Dân Anh kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Tiền Trang

Đang lúc thiếu tiền xài. Việc này không thể chậm trễ. Quang Toàn rất muốn nhanh nhanh cho làm chuyện này

- Hay lắm, đúng rất hợp ý trăm, hai khanh cứ như vậy mà làm, nếu thiếu nguyên liệu hãy đi gặp Phạm Công Thiệu. Ta sẽ cho người đến hiệp trợ hai vị sau.

- Chúng thần xin đi ngay.

Đồng tiền Quang Trung thông báo mới ra sẽ là tiêu chuẩn mới của đồng tiền ở Đại Việt, lúc này đây hẳn hoàn toàn đủ khả năng cho thu hồi đồng tiền cũ kém chất lượng kia lại rồi, cần phải nhanh chóng thi hành để đảm bảo tiền lậu trong nước trở tay không kịp. Tạo ra tiêu chuẩn mới như hiện nay, mỗi thiên tiền tương ứng với chín chỉ bạc đây là đúc tạo với số lượng nhiều còn nếu làm nhỏ lẻ giá trị nhất định tăng lên trên một lượng, tư nhân đúc tiền như hẳn không có lỗi còn đúc tiền kém chất lượng hơn lại chẳng ai tiêu thụ.

Muốn kiểm soát khâu tiêu thụ và chất lượng đồng tiền cần đến một cơ cấu tiền trang (ngân hàng). Quang Toàn đã suy nghĩ đến vấn đề này từ lâu, ở nhà thanh hay ở Đại Việt lúc này đã có tiền trang hoạt động nhưng đều do tư nhân quản lý mà không phải do nhà nước.

- Lão phúc! Cái người hôm trước trên triều ta nói rằng sẽ nhớ tên hẳn, thực ra hẳn tên gì

Hắn nhớ lần đó trên triều khi nhắc đến việc trả tiền công cho thợ đào mỏ có người đã nhắc đến việc sẽ dùng tiền ở đâu? Hẳn thấy người này đầu óc rất nhanh nhẹn nên tiện thể khen tặng bằng cách nói sẽ nhớ tên người ta. Chỉ là hẳn đã quên bống sau mấy phút hỏi tên.

- Dạ bẩm! Đó là đại nhân Nguyên Tông Phú, lệnh sử kim bộ ti.

Kim bộ ti chẳng phải là ti thuộc bộ hộ chuyên coi việc thu thuế má chợ búa sao?. Hẳn đúng là đang cần một người như vậy. Cần một người giúp hẳn xây dựng Tiền Trang nhằm nhiệm vụ trước mắt là phát hành tiền mới và thu hồi tiền cũ.

- À đúng đúng. Chính là ông ta, lão mau cho người đi mời hẳn đến thăm có chuyện muốn gặp.

Nguyễn Tông Phú kể từ lúc được Hoàng Thượng khen tặng tưởng chừng như gặp được cơ hội chuyển mình rồi. Ai ngờ từ lúc đó đến bây giờ chẳng thấy Hoàng Thượng đã động gì, đám đồng liêu trước đó tuy thầm ghen tị trong lòng nhưng cũng đi theo chúc mừng bợ đỡ hẳn nay chuyển sang khích bác soi mói cười nhạo. Đến ngay cả lúc đến làm việc cũng không được yên, họ đứng trước mặt mà mỉa mai khiến hẳn thật muốn chịu không nổi. Có lúc muốn từ quan cho khỏi bị dầy vò nhưng nghĩ đến gia cảnh khó khăn của gia đình mà không bỏ được. Với lại trong lòng ôm hoài bão lớn muốn làm nên chuyện, thầm mang trong lòng hi vọng được vua trọng dụng. Nhưng chờ hoài chờ mãi hi vọng mỗi ngày một ít đi, khiến hẳn chẳng muốn nhớ đến. Đang lúc ngồi trong nhà buồn chán liền thấy vị thái giám dẫn theo mấy người đi vào.

- Phú đại nhân có nhà?

- Ta chính là Nguyễn Tông Phú. Không biết là...

- Thì ra là Phú đại nhân. Hoàng Thượng cho triệu kiến ngài vào cung khẩn cấp. Chúng ta đi mau đừng để Hoàng Thượng phải đợi lâu.

Nguyễn Tông Phú nghe vậy thấy bất ngờ rồi, người ông ta rung lên, suýt chút nữa đã khóc. “ Hoàng Thượng thật nhớ tên ta a, ngài còn nhớ ta đấy, đúng là còn nhớ ta”. Nếu chẳng phải còn có người ở đây lão đã hô to như vậy.

Quang Toàn trong lúc chờ đợi sẵn tiện ngồi viết lách một chút. Chẳng có gì cao xa cả, hẳn đang cố viết cuốn sách giáo khoa lớp một, tuy rằng đã học nó từ rất lâu rồi, nhưng kiếp trước có xem qua mấy cuốn sách của đứa cháu. Đối với hẳn việc viết một cuốn sách như vậy chẳng có gì quá khó, chỉ là tốn khá nhiều thời gian. Theo tính toán cũng phải mất cả tháng để hoàn thành đấy. Chỉ là việc đưa chữ quốc ngữ vào đời sống nói dễ hơn làm nhiều. Có nhiều thứ phải đắn đo khi muốn đưa ra bất cứ một chính sách mới nào. Chẳng trách mà kiếp trước mỗi lần có một cuộc cách mạng nổ ra là lại có một cuộc đổ máu kèm theo. Nước Đại Việt sau bao nhiêu năm nội chiến đã đổ máu quá nhiều rồi, hẳn chẳng muốn máu chảy thêm trong khi còn có thể tránh được.

Viết được vài trang sách, đã có người vào báo Phú đến. Sau một phen lễ nghi quần thần rầy rà mới bắt đầu buổi nói chuyện. Quang Toàn nhiều khi muốn đẹp quách đi cho khỏe.

- Chuẩn bị phát hành loại tiền Quang Trung thông báo mới.. loại tiền mà khanh đang thấy đây.. theo giá trị mới của một thiên tiền như vậy tương đương một lượng bạc. Lần này ngoài việc phát hành tiền mới còn phải cho thu hồi tiền cũ. Tương lai chỉ xài Quang Trung thông báo mà thôi, những đồng tiền khác liền dẹp bỏ. Bởi vậy không thể phát hành tiền theo cách cũ... trăm muốn thông qua Tiền Trang để phát hành và thu hồi tiền. Cho nên việc xây dựng và quản lý tiền trang là chuyện hết sức quan trọng. Xét thấy trong triều ngoài khanh ra chẳng ai có thể đảm nhiệm được chuyện này.

- Tạ ơn Hoàng Thượng coi trọng, thần sẽ làm tốt chuyện này, xin bệ hạ yên tâm.

- Ái Khanh có thể cho trăm biết sẽ làm như thế nào cho tốt không?

Quang Toàn đây là muốn kiểm tra Phú một chút, người làm công việc này đòi hỏi phải có một kế hoạch rõ ràng tính toán trước mọi chuyện có thể xảy ra, nếu không chuyện làm giữa chừng gặp phải trục trặc liền hỏng cả hệ thống.

- Hạ thần nghĩ. Nên cho lập các tiền trang ở mỗi dinh Phủ để người dân tiện đổi trả tiền, kế tiếp ra các hạn định như ba tháng đầu tiên có thể đổi một thiên tiền cũ lấy một thiên hai tiền mới, ba tháng tiếp theo cho đổi một thiên tiền cũ đổi được một thiên tiền mới, sau đó hạ xuống hai tiền cũ đổi một tiền mới, cuối cùng sau một năm sẽ không cho phép lưu thông đồng tiền khác. Nếu ngay từ đầu thông cáo rộng rãi như vậy, người dân sẽ rất nhanh đem tiền đi đổi. Thậm chí còn có thể mang về một lượng bạc lớn cho quốc khố. Nếu cho quan thu thuế chỉ thu tiền mới và kết hợp với các tiền trang tư nhân khác thì càng nhanh chóng.

Quang Toàn bắt ngờ rồi, đây đúng là một nhân tài hiếm có. Bậc thầy về tài chính là đây. Phải nói cái chuyện định ra niên hạn này hẳn còn chưa kịp nghĩ tới đây. Tuy rằng còn có nhiều chỗ lỗ chưa nêu ra được nhưng hẳn tin trong quá trình làm việc ông ta sẽ nhìn nhận ra. Hẳn cũng chẳng muốn nhắc nhiều tránh thuộc hạ bên cạnh mình sinh ra ý lại. Nhìn thấy chuyện ba tháng đầu tiên đổi một ngàn tiền kém chất lượng đổi lấy một ngàn hai tiền mới chất lượng hơn sẽ rất có lợi nhưng thực tế trong chuyện này người bị lỗ chính là mấy địa chủ và thương nhân cất tiền mốc ở trong kho. Tiền cũ tuy kém chất lượng nhưng tỷ giá hoán đổi là 600 tiền bằng một lượng bạc, nay Quang Toàn thay đổi tỷ giá một ngàn tiền mới đổi được một lượng. Như vậy nếu tính theo giá bạc chẳng phải đám thương nhân địa chủ mất đi bốn phần mười tài sản là gì. Số tài sản này Quang Toàn hay triều đình cũng không được hưởng gì thậm chí còn lỗ ác hơn đám thương nhân địa chủ. Vậy số tài sản này chạy đi đâu?

Phát hành và thu hồi tiền. Đây là chuyện động trời nếu ở kiếp trước thế nào cũng được một trận ùm beng lên nhưng vào lúc này đám quan lại chẳng ai chú ý đến chuyện đó thậm chí còn muốn tránh xa sợ đồng tiền làm ô uế thanh danh. Đám quan lại Bộ Hộ lại càng mừng vì nhờ vậy mà họ có thể lấy được một khoản trả lương cho binh sỹ sai dịch.

- Được lắm, trong quá trình phát triển tiền trang Khanh cứ vung tay là làm, chuyện liên quan đến tiền cứ liên hệ với Hồ Đồng còn về người và thuế khóa Khanh nên bàn bạc chút với Nguyễn Thế Lịch. Tin rằng ông ta sẽ tạo điều kiện tốt nhất cho Khanh. Việc này cần làm gấp không nên để chậm trễ.

- Hạ thần biết rồi.. thần xin đi ngay.

Kết quả thật khiến cho Quang Toàn rất chờ mong. Đây có lẽ là chuyện thành công nhất kể từ hắn đến đây. Coi như đã đặt được nét bút đầu tiên xuống, mọi việc còn trông chờ vào bộ ba Phạm Công Thiệu, Hồ Đồng, Nguyễn Tông Phú duy trì như thế nào. Hẳn tin mình sẽ không thất vọng. Còn bây giờ hắn lại thấy mình không đủ sức rồi, cái thân thể mười ba tuổi này chẳng trụ nổi cho tăng suất hoạt động như vậy.

Ừm nói ra mới nhớ, hắn năm nay bước qua tuổi mười ba rồi vậy mà chú nhỏ phía dưới chẳng có tí động tĩnh nào. Kiếp trước lúc mười ba tuổi hắn đã dậy thì rồi, giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì hết?. Trong lịch sử Quang Toàn tuy rằng chết trẻ nhưng trẻ cũng là khi hơn hai mươi tuổi rồi, có cả một đám vợ nhưng không ai có mụn con nào. Là một người đàn ông bình thường đương nhiên biết hai mươi tuổi cộng thêm bên cạnh không lúc nào thiếu gái đẹp đáng lẽ phải có cả đoàn con mới đúng chứ. Vậy mà.. vậy mà.. hắn .. hắn .. thật không giám nghĩ tiếp... xin ông trời đừng có đùa ta như vậy a.

Sau buổi châu triều lớn đầu năm, Phan Huy Ích ra luật cấm không ai được về nhà khi chưa chấm xong bài thi, ăn uống ngủ nghỉ tại chỗ để làm việc. Làm cho đám người bộ lễ nháo lên hết cả, bộ lễ trong mấy ngày liên tiếp “gà sủa chó bay” năng suất tăng cao chưa từng có. Khoảng mười ngày sau toàn bộ bài thi đã được làm xong hết về mà đáng ra phải kéo dài cả tháng, lúc này bộ mặt nặng trĩu của lão mới nhẹ hơn mấy được mấy lạng.

Hai mươi bài thi hay nhất được mang lên cho Quang Toàn xem, tuy rằng chẳng mấy ai nghĩ hắn sẽ hiểu được cái gì trong đó nhưng đây là thủ tục không thể thiếu. Quang Toàn cũng không quá coi trọng chất lượng của cuộc thi nên cũng chỉ xem qua mà không đưa ra ý kiến gì. Hẳn cho mời mấy đại học sỹ trong đó có vị la sơn phu tử Nguyễn Thiếp cùng với đám người ở bộ lễ do Phan Huy Ích dẫn đầu ngồi lại để chọn ra mười vị trí trên bảng vàng. Cái mà Quang Toàn quan tâm nhất không phải mười người đứng đầu này, hắn quan tâm đến 500 người phía sau hơn.

Cả đám hơn chục người vì bàn luận chọn ra bảng vàng mà cãi nhau như mấy người ngoài chợ. Cãi đến khô cả miệng may sao Quang Toàn cho người mang đến trái cây và nước để giải khát còn không thì.. ở đây không phải cãi nhau vì người này thiên vị người kia mà là do sự khác biệt về cách đánh giá nội dung. Quang Toàn ngồi xem một chút rồi nhanh chóng lên ra ngoài. Mấy vị sỹ văn này đã ngồi lại với nhau còn để ý quái gì đến hắn nữa.

Hắn đi ra ngoài chính là có việc. Đáng lý như mọi khi, những người thi đỗ được lên diện kiến vua trên buổi châu triều lớn nhưng vì lần này Quang Toàn cho chọn quá nhiều người lại không muốn phân biệt đối xử nên cho gặp hết tất cả chỉ có chút thay đổi là không gặp trên triều thôi. Trong lúc vẫn chưa chọn ra được bảng vàng bên thi văn hắn cho gặp mặt những người đậu kỳ thi võ vừa rồi.

Trong sân nơi có bóng cây che mát một khoảng lớn đủ cho hai trăm người ngồi thoải mái mà không phải chen chúc. Quang Toàn muốn nói chuyện lâu một chút nhằm làm vấn đề tư tưởng làm cho quan hệ đôi bên xích lại gần nhau hơn. Khi hắn đến nơi mọi người đã có mặt đông đủ dưới sự chỉ đạo của Phan Văn Lân. Binh bộ thượng thư Lê Văn Hưng và một số quan viên khác cũng có mặt. Một hồi lễ nghĩa rườm rà, khi ai nấy đã yên vị trí Quang Toàn mới nói.

- Trăm không biết tên của từng người, trăm cũng không biết quê quán của từng người. Trăm chỉ biết các Khanh là người Đại Nam quốc ta, đây là quê hương của các ngươi, kể từ bây giờ là người của trăm, cũng là tên của các ngươi. Tất cả sẽ chiến đấu vì tổ quốc vì vinh quang vì chính đồng bào của mình. Hãy là sức mạnh của trăm, hãy là thanh gươm của trăm!

Nói đến đây giọng nói của hắn trở nên to hơn. Là người không muốn lời thôi dài dòng câu chữ. Hắn chỉ nói ngắn gọn như vậy nhưng đủ thấm trong tâm gan mỗi người. Trong đó có lời khích lệ động viên còn có cả lời hứa và nhiệm vụ của họ. Tuy rằng không nói rõ ràng nhưng ai cũng hiểu đây chính là lời hứa của Hoàng Đế. “kể từ bây giờ là người của trăm” “là sức mạnh của trăm, hãy là thanh gươm của trăm”. Kết thúc lời phát biểu bằng lời tung hô vang vọng do lão Phúc cất tiếng đầu tiên những người khác cũng theo như vậy mà hành lễ tạo nên sỹ khí lớn. Đến lúc này Quang Toàn mới biết tài nịnh hót của ông ta quan trọng như thế nào. Thật không có ai vô dụng cả chỉ có không biết dùng đúng chỗ mà thôi.

Quang Toàn đích thân ban phát mũ áo cho từng người. Mũ áo đại biểu cho những người thi đậu trong đợt này, tuy rằng nhiều người cùng đậu nhưng nghị lễ này vẫn không thể thiếu được. Quang Toàn nói với Phan Văn Lân sắp xếp cho hai trăm người này chỗ ăn ở tại kinh thành tạm thời để họ nghỉ ngơi vài ngày. Quang Toàn đang muốn xây dựng một đội quân mới theo kiểu hiện đại mà thành viên cốt cán không ai ngoài những người ưu tú này. Phan Văn Lân đã cho chọn được tám trăm người trong lần trước, bây giờ có thêm hai trăm, mấy hôm nữa khi hai vạn quân của tướng Dững về đến sẽ có thêm một ít nữa vậy là đủ vốn để xây dựng một chi quân đội rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Định Quốc

Kinh thành Phú Xuân, đình thự hóng mát vườn Nghị Hà. Hoàng Cung

Quang Toàn cùng bàn chuyện với hai người Phan Văn Lân và Lê Văn Hưng. Hôm nay để thay đổi không khí (nên lão tác giả cho) hẳn ra đây. Cả ba đang bàn về tình hình của thủy quân. Từ lúc tuyên không đến bây giờ có quá nhiều việc lu bu khiến hẳn chẳng có hơi sức quan tâm đến chuyện này, phải công nhận công việc thật quá nhiều, người bên cạnh hẳn chẳng ít nhưng người được việc không được mấy. Quang Toàn đa phần việc gì cũng phải tự mình suy xét thấu đáo rồi mới đưa ra bàn bạc, chủ yếu là giao nhiệm vụ cho người khác làm. Kể ra cũng không trách ai được, nếu cứ từ từ thì đầu đến nỗi, chỉ là hẳn việc gì cũng muốn nhanh muốn gấp nên sinh ra bận rộn. Với lại buổi đầu muốn thực hiện cải cách đều phải bận như vậy, công này liên quan đến việc kia, vướng tay vướng chân thật khó.

ở kiếp trước, các cuộc cách mạng hay các cuộc cải cách muốn thành công đều phải có chung một yếu tố chính là thời cơ chín muồi. Ví dụ như cuộc cách mạng tư sản pháp xảy ra khi tầng lớp tư sản nước này đã lớn mạnh, hay cách mạng ở mỹ diễn ra khi nó có đủ sức đối đầu với Anh. Kể cả cách mạng tháng mười Nga cũng vậy, cũng do đã có sự chuẩn bị đầy đủ các yếu tố cần thiết mới dẫn đến thành công. Điểm chung nữa chính là các cuộc cách mạng này dựa vào kết quả phát triển của cả trăm năm trước đó. Nay ở Đại Việt hẳn chẳng biết là mình sẽ phải làm cuộc cách mạng gì, chỉ biết là cứ làm thôi, làm những cái cần làm, đúng hơn hết là làm những cái mà hẳn cho rằng nên làm.

Lúc này đây chẳng có gì là thời cơ chín muồi hay chuẩn bị chu đáo tích góp trăm năm cả. Cái mà hẳn nhìn thấy chỉ là nguy cơ, nguy cơ nổi tiếp thiếu thốn, đụng vào cái gì cũng không có, cái gì cũng thấy thiếu, đồng vốn duy nhất chính là đám trí nhớ ba chấp ba và theo dạng chung chung trong đầu. (Kiểu như ở nhà mái tôn vào mùa hè lại bị cúp điện cộng thêm trong túi hết tiền, muốn ngủ trưa một lát cũng không được.)

Vào thời gian này việc phát triển một đội hải quân là điều cấp thiết, hẳn chẳng thể nào bỏ qua nó. Việc này ngoài chuyện tiền bạc còn đòi hỏi đến thời gian và con người không thể nào hoàn thành yêu cầu trong ngày một ngày hai, bởi vậy để kịp thời với bước tiến trong tương lai, lúc này hẳn phải chuẩn bị những điều kiện tối thiểu nhất cho hải quân trong tương lai ra đời. Xây dựng hải quân không hề đơn giản theo kiểu có thật nhiều tàu lớn trang bị đầy đủ vũ khí rồi kiểm mảy tên lính biết bơi quăng vào là xong, nó đòi hỏi một quá trình cả vài chục năm không ngừng đầu tư và hoàn thiện cả về thiết bị lẫn con người. Cũng như bộ binh sức chiến đấu của hải quân phụ thuộc vào nhiều yếu tố chứ không phải do số lượng quyết định tất cả.

Thủy quân Tây Sơn vốn dĩ có một quá khứ phát triển mạnh mẽ những chiến thuyền cấp Định Quốc loại ba cột buồm có thể chở voi trang bị thêm mười khẩu pháo có mái chèo phụ trợ là nỗi khiếp sợ cho thủy quân chúa Nguyễn, Xiêm La. Đến năm 1790 để chuẩn bị cho cuộc chiến với Anh ở đẳng trong Vua Thái Đức (nguyên Nhạc) có hơn hai trăm thuyền lớn từ hai đến ba cánh buồm có thể chở năm mươi binh lính và năm chiếc thuyền cấp Định Quốc, cùng hàng trăm chiếc loại nhỏ sử dụng mái chèo. Có thể tính đây là thời kỳ mạnh nhất của thủy quân Tây Sơn.

Khi Quang Trung tách ra khỏi bàn tay của Vua Thái Đức, phải lo đối kháng liên miên không nghỉ với tập đoàn Lê-Trịnh, bầy tôi lộng quyền, quân xâm lược nhà Thanh, cuộc nổi dậy của Lê Duy Trinh, sự xâm phạm lãnh thổ của nước Ai Lao. Chính vì vậy mà thủy quân dưới quyền Quang Trung không phát triển, công tượng đóng thuyền cũng chủ yếu tập trung ở Quy Nhơn là chính.

Đang trong lúc chuẩn bị binh mã, quân Anh bí mật tập kích vào cảng Quy Nhơn làm cho binh tướng dưới quyền vua Thái Đức chẳng kịp trở tay. Số thuyền bè đang tập kết ở đây rơi vào tay Quân Anh, đã vậy Quang Trung đột ngột mất đi làm cho Anh có thời gian thờ gấp huấn luyện thủy quân. Thu được nhiều chiến lợi phẩm, thủy quân của Anh trở nên mạnh mẽ hơn gấp nhiều lần so với Tây Sơn. Họ phong tỏa các cửa biển quan trọng. Khiến việc vận chuyển lương thực vũ khí trên biển vào nam của nhà Tây Sơn không thể diễn ra chỉ còn cách vận chuyển theo đường bộ. Trong những lần xuất chinh vào nam sau này vì không được thủy quân trợ giúp mà bất lợi rất nhiều, khiến cho tình cảnh như bây giờ.

May sao tuy mất đi thuyền chiến nhưng thợ đóng thuyền, và thủy thủ thì vẫn còn, lần này Quang Toàn coi như có chút may mắn, không đến nỗi dùng tay không bắt giặc. Lúc này thủy quân Tây Sơn khá khiêm tốn chỉ với một chiếc cấp Định Quốc và khoảng ba mươi chiếc loại dùng chở quân mà thôi, không trang bị pháo. Hiện đang phân bố rải rác khắp các nơi, tập trung chủ yếu vẫn là ở cửa biển Thuận An.

- Chú Hưng! Chú cho người tập hợp tất cả thủy quân còn lại của chúng ta, nhất là tìm lại những thủy thủ cũ, chiêu mộ thêm được người mới nữa lại càng hay, nhớ phải chú trọng đến việc này.

- Thần sẽ cho làm ngay, Hoàng Thượng quyết tâm tổ kiến lại thủy quân thật sao?

- Đúng vậy. Ta không những muốn tổ kiến thủy quân mà còn muốn xây dựng hải quân.

- Hải quân?- Lê Văn Hưng và Phan Văn Lân không hề hiểu có sự khác nhau gì giữa hải quân và thủy quân, đem anh mắt dồn lên người hán. Quang Toàn cũng lười giải thích nhiều chỉ nói chung chung cho qua chuyện.

- Hải Quân là thủy quân có rất nhiều thuyền lớn trang bị pháo như tàu cấp Định Quốc, thậm chí còn to hơn gấp nhiều lần dùng để đánh nhau trên biển với tàu địch. Trên thuyền là những thủy thủ giỏi chuyên đánh nhau trên biển chứ không phải thuyền chở quân như ta hiện nay.

Hán không biết hai lão nghe như vậy có hiểu hay không nhưng chính hán cũng biết khả năng diễn tả của mình cũng chỉ đến như thế mà thôi. Có nói nữa thì cũng chỉ tỏ gây rối thêm.

- Chúng ta còn khoảng bao nhiêu thợ thuyền, còn đủ sức đóng chiến thuyền cấp Định Quốc không?

- Chuyện này thần cũng không rõ. Chuyện này không ai rành hơn công bộ thượng thư Vũ Huy Tấn, ngài cứ cho mời ông ấy đến sẽ biết.

Đúng vậy ah. Lâu nay hán dường như quên mất vị công bộ thượng thư này (lão t/g seach google giờ mới thấy). Những chuyện về công bộ hầu như Quang Toàn đều vượt mặt ông ta. Nếu như không phải Phan Văn Lân hôm nay nhắc đến hán thật đã quên có một vị công bộ thượng thư như vậy. Trong giai đoạn hiện nay, vai trò của bộ công vô cùng quan trọng, vị trí thượng thư càng quan trọng không kém. Vậy mà mấy tháng nay Quang Toàn chẳng thấy mặt mũi của vị thượng thư này đâu hết. Như hiểu được sự thắc mắc của hán Lân lên tiếng thanh minh.

- Vũ Huy Tấn mấy tháng trước không may bị gãy tay, tuổi của ông ấy cũng hơi lớn nên sức khỏe có chút xuống, thần có thể làm chứng, ông ta vốn không phải là người lười biếng mà do sức khỏe nên mới vậy. Nay ông ấy đã khỏe Hoàng Thượng triệu ông ấy vào hỏi chuyện xem sao.

- Cho triệu Vũ Huy Tấn- hán quay sang nói với lão Phúc

Quay sang tiếp tục bàn chuyện với Lân và Hưng, Quang Toàn không chỉ muốn đóng tàu chiến thôi đâu, hán còn muốn phát triển mạnh ngành đóng tàu trong thời gian sắp đến, một là đóng thương thuyền phục vụ cho thương nhân người Việt đi lại làm ăn buôn bán trong khu vực, trước làm căn cơ để tích góp vốn tư bản, sau lại thúc đẩy thương nghiệp giao lưu đa dạng, tạo tiền đề cho sau này khi bước vào sân thương mại rộng lớn hơn. Hai là phát triển khai thác thủy hải sản, đánh bắt tài nguyên trên biển, chuyện này tuy có chút khó khăn vì đa số ngư dân thời gian này toàn là hộ nghèo, lấy đâu ra tiền mua thuyền buồm đi đánh cá. Quang Toàn có nghĩ đến việc hỗ trợ cho họ nhưng tạm thời là chưa thể đấy. Hiện tại Quang Toàn cũng đang thiếu tiền trầm trọng lấy đâu ra tiền bao cấp cho ngư dân mua thuyền đánh cá. Cuối cùng qua đó nâng cao dần kỹ thuật đóng tàu biển của đất nước trong thời gian ngắn nhất, làm thay đổi dần quan niệm trong đầu đám đại thần.

Khi xem qua chiến thuyền cấp Định Quốc hán tin tưởng rằng với trình độ hiện tại các thợ thuyền của Đại Việt hoàn toàn có thể cho ra đời được thuyền hàng sức chở một trăm tấn. Nếu có một đội thuyền như vậy trong vài năm liền làm chủ thương mại trên vùng biển đông nam Á rồi. Thuyền buồm bằng gỗ một trăm tấn hoàn toàn có thể đáp ứng được yêu cầu này, chỉ cần gia cố ky tàu cộng với kết hợp xen kẽ kết cấu ngang và kết cấu theo chiều dọc, hạ trọng tâm của tàu bằng loại đáy nhọn hình chữ V. Kết hợp thêm việc bố trí hợp lý buồm và cột buồm. Chỉ cần nhiều đó đủ để nghiêng ngang đi lại trên biển đông mà không sợ gió dưới cấp năm. Chuyện về tăng kết cấu cho tàu loại như vậy hán biết khá rõ (đơn giản vì lão t/g là kỹ sư đóng tàu.. ọe ọe).

- Hoàng Thượng ngài định giao thương buôn bán với cả người Xiêm và người Thanh sao. ở Thanh và Xiêm cấm không cho buôn bán với ta đấy. Chúng ta muốn mua sắt của họ đều phải thông qua đám thương nhân đi buôn lậu. Sau này Tiên Hoàng xin giao thương họ mới cho nhưng chỉ hạn chế ở hai chợ nhỏ gần biên ải. Thực tế đó chỉ là chợ của vài tộc người nhỏ ở gần đó mở ra.- Phan Văn Lân lên tiếng hỏi, nêu ra cái nhìn của mình.

- Chuyện này nói khó cũng không khó nói dễ cũng không dễ đấy. Nói khó chính là việc muốn nhà Thanh đồng ý mở cửa biển cho chúng ta thoải mái buôn bán là chuyện khó. Nhưng nói dễ là dễ ở chỗ người ở nhà Thanh không ít kẻ tham tiền, nhiều là đảng khác nhất là đám quan lại.

Đúng như vậy, tuy rằng triều đình nhà Thanh cấm đoán buôn bán trên biển nhưng thực tế vẫn có đầy đủ thương nhân nhà Thanh vào nước ta buôn bán đó thôi. Với lại đám quan lại thanh triều hết sức thối nát rồi, vì tiền chuyện gì cũng dám làm chỉ riêng mỗi chuyện tạo phản là chưa dám. Chỉ cần dứt vừa tay đám quan lại ở đây Quang Toàn tin chắc chuyện giao thương không hề khó. Cộng thêm việc thông qua thương nhân người Thanh để tham gia buôn bán cũng là một cách hay. Thứ ba là thông qua đảo Đài Loan để xâm nhập vào thị trường này. Nói chung đây chỉ là biện pháp tạm thời trước mắt, còn tương lai lâu dài còn chưa thể nói hết được.

- Khái bẩm Hoàng Thượng bộ hộ thượng thư Vũ Huy Tấn đã đến.- lão phúc chạy vào báo.

- Đưa ông ấy đến đây gặp. – Quang Toàn trả lời.

Chỉ chốc lát vị thượng thư công bộ vào đến nơi. Quang Toàn trông ông ta cũng đã khá cao tuổi, lưng đã gù xuống như sắp chống không nổi con người lão vậy. Chỉ là nhìn vào đôi mắt vẫn cảm nhận được sự minh mẫn ở trong đó. Đúng là đã không còn trẻ nữa, nhưng tráng chí của bậc hiền thần tôi trung vẫn còn, sự hưng suy của một triều đại trông cậy cả vào đây.

- Thần Vũ Huy Tấn xin ra mắt Hoàng Thượng. Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

- Ái khanh mau đứng dậy, không biết sức khỏe của ái khanh thế nào? Lát nữa trẫm sẽ cho ngự y đến nhà xem cho khanh. Ái khanh là trọng thần của trẫm là trụ cột của xã tắc không thể có chuyện gì ngoài ý muốn... Người đầu mau mang ghế cho Tấn ái khanh.

- Lão thần tạ ơn ân điển của Hoàng Thượng. Sức khỏe của thần đã không đáng ngại, lúc nào cũng có thể ra sức vì bệ hạ mà phân ưu, vì xã tắc mà cống hiến.

- Khá khen cho Tấn ái khanh, vẫn một lòng vì trẫm vì xã tắc an nguy như vậy... mau mau ngồi xuống đi.

Vũ Huy Tấn chấp tay chào xã hội với hai người Phan Văn Lân và Lê Văn Hưng. Ba lão này cũng chẳng lạ gì nhau, có khi mấy bữa trước còn dắt nhau xuống thuyền sông hương nhìn người đẹp ấy chứ... (lại lan man rồi).

- Lân này trầm cho mời ái khanh đến chính là muốn hỏi đến việc đóng thuyền và thợ thuyền. Trầm dự định cho xây dựng lại thủy quân không biết khanh có cái nhìn đối với chuyện này như thế nào.

- Khải bẩm hoàng thượng, từ thời vua Thái Đức (nguyên Nhạc) chúng ta đã có cả chục ụ thuyền với hơn ba nghìn thợ. Sau này vì loạn lạc mà chỉ còn tầm năm trăm người thợ lành nghề, số còn lại lẫn vào trong dân gian. Lúc đó thợ đã thoải mái đóng được loại thuyền có trang bị mười khẩu pháo nhưng do số lượng pháo không đủ nên chỉ đóng vài chiếc mà thôi. Hạ thần nghĩ, tạo dựng lại thủy quân là việc cần làm nhưng thủ thực, tuy là chủ quân bộ công nhưng cũng biết bộ hộ hiện đang thiếu thốn tiền bạc, việc tạo thuyền lúc này.. e không thực hiện được.

Vị đại nhân này thật biết lo xa, làm cho ấn tượng của Quang Toàn đối với lão càng thêm tán thưởng, chục ụ thuyền với khoảng ba nghìn lao động thật ra chẳng hề nhiều, nhưng cũng đủ cho hấn phát triển thủy quân trong thời gian ngắn rồi. Chỉ tiếc bây giờ lượng thợ còn lại chỉ được một phần sáu a. Bộ hộ hết bạc nên lâu nay họ vẫn ngồi không một chỗ, Quang Toàn tuy rằng cũng đang lúc kho khắn nhưng vẫn muốn trích ra một ít cho họ làm vốn khởi động trước, sau này khi dư giả lúc đó có thể rót thêm tiền vào.

- Chuyện về tiền trầm sẽ có cách giải quyết các khanh không cần phải bận tâm. Trầm chỉ muốn biết liệu thợ thuyền hiện tại có thể đóng được thuyền hàng lớn gấp đôi chiếc Định Quốc không. Trầm muốn đóng loại thuyền như vậy.

- Nếu như thuyền lớn như vậy lại có gắn thêm pháo, chắc là khó đóng, nhưng chỉ để chở hàng thì không khó như vậy, tin chắc thợ thuyền có thể làm ra, song như vậy thuyền vẫn rất dễ bị lật khi gặp sóng to...

Quang Toàn chỉ cần câu trả lời như vậy, hấn nghe đến đây liền ngắt lời lão.

- Lân này khanh hãy về cho người chuẩn bị sẵn sàng, ngoài việc tập hợp những thợ cũ ngày xưa ra còn phải tuyển thêm người mới. Chuyện về tiền bạc khanh cứ đến gặp trầm. Trầm sẽ cung cấp tiền cho khanh miễn sao hoàn thành công việc tốt là được. ... khanh tuyển ra chục thợ thuyền giỏi nhất đưa đến cho trầm, trầm muốn cùng họ trao đổi thêm chút vấn đề.

Vũ Đình Huy nghe vậy liền mừng, tuy rằng ngoài miệng nói là vì lo quốc khó trống rỗng nên khuyên Quang Toàn không quá đầu tư vào tạo thuyền nhưng nếu có người chi tiền cho các ụ thuyền dưới quyền lão hoạt động sao lão không mừng cho được.

- Tạ ơn Hoàng Thượng, thần sẽ cho thu xếp chuyện này ngay.

- Tốt lắm, ái khanh nên nhớ đây là một việc hết sức quan trọng đối với tương lai của xã tắc. Khanh cũng thấy được tuy rằng quốc khó đang gặp khó khăn nhưng trầm không dám trễ nãi coi nhẹ việc tạo thuyền. Ái khanh hãy nhìn vào đó mà gắng sức.

- Hoàng Thượng dạy phải! Thần xin nghe.

Vũ Đình Huy nghe Quang Toàn nói như vậy ban đầu còn thấy kinh ngạc, không ngờ lời lẽ như vậy lại được thốt ra từ miệng một người chỉ mới mười ba tuổi. Tuy rằng vì sức khỏe mà phải ở nhà dưỡng bệnh mấy tháng nay nhưng không phải chuyện gì cũng không biết chuyện gì cũng không nghe. Nhất là những đồn đại về vị đương kim thánh thượng trước mặt này. Lão có chút nửa tin nửa ngờ, tin là do trong lòng thật khao khát có một minh quân như vậy, ngờ là do sợ hãi mình sẽ lại thất vọng. Nhưng nay thì lão tin thật rồi. Hạnh phúc a, vui mừng a. Vì để kim nén sự thất thất lão chỉ trả lời ngắn gọn như vậy nhưng ẩn chứa trong đó là cả một tâm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Một Chặng Đường

Thành Phú Xuân những năm cuối thế kỷ XVIII, Đại Việt là đất nước có lịch sử phật giáo lâu đời, phật giáo vào nước ta đã rất lâu từ nhiều thế kỷ trước thậm chí trước công nguyên đã có. Địa phận Luy Lâu thuộc Bắc Ninh trở thành cái nôi đầu tiên của phật giáo, sau đó lan rộng và phát triển mạnh mẽ rộng khắp, Phật Giáo từ Ấn Độ trực tiếp du nhập vào trong dân nên từ Buddha được phiên âm trực tiếp thành “Bụt” khi vào đến TQ mới bị thay thế bởi chữ “Phật” hay ở chỗ Đại Việt là nơi Phật giáo Ấn Độ du nhập vào trước rồi từ đây mới tiếp tục lan sang phía đông tức Trung Hoa, nhưng khi đến đây lại có một nhánh nhỏ đi ngược lại vào Đại Việt. Bởi vậy mới thấy được tại sao nước ta vừa có chữ “Bụt” lại còn có chữ “Phật”.

Phật giáo đi vào đời sống của nhân dân từ rất sớm đến đời nhà Lý. Vị Lý Công Uẩn có quan hệ sâu xa với nhà phật, phật giáo được ưu ái rất nhiều, Phật giáo phát triển thịnh vượng trở thành quốc giáo, ảnh hưởng sâu rộng đến đời sống sinh hoạt của cả dân tộc kéo dài và duy trì đến hết đời Trần. Tuy rằng phật giáo không còn địa vị như xưa song nó đã ăn sâu vào tiềm thức dân Việt. Các công trình đền chùa vẫn còn đó, phải nói rất nhiều nữa là khác.

Hôm nay mẹ hấn, Thái Hậu Bùi Thị Nhạn muốn đi chùa thấp nhang. Hấn vì vậy mà cùng đi theo. Kiếp trước của hấn khi nói đến tôn giáo là một khối lộn xộn không hơn kém, gia đình theo thiên chúa giáo, sống trong một đất nước có truyền thống phật giáo, còn công việc đưa hấn đến thực tế hơn, nhìn xã hội biến động qua con mắt của chủ nghĩa vô thần. Nói tóm lại hấn có đi dự lễ ở nhà thờ, có đến chùa thấp hương, có học tập nho đạo và làm việc trong nền tảng của chủ nghĩa vô thần. Tập nham đến độ khi có ai hỏi hấn theo tôn giáo nào hấn chẳng biết phải trả lời ra sao.

Chùa Quốc Ân ngôi chùa có địa thế khá đẹp nằm ở chân núi Bân nơi ngày trước Tiên Hoàng Quang Trung làm lễ lên ngôi, chùa khá rộng và cổ kính, lại gần gũi với thiên nhiên có khí thế của một nơi thờ phượng tôn giáo xa lánh hồng trần. Hèn chi mẹ hần cứ muốn lễ chùa bái phật ở đây cho bằng được.

Tuy rằng không muốn ầm ĩ nhưng dù sao chuyện Vua và Thái Hậu đi lễ chùa cũng không phải là chuyện nhỏ bởi vậy khi đến được các sư tăng đón tiếp rất hậu. Hần chỉ là kẻ đi theo mà thôi còn nhân vật chính hôm nay là mẹ hần, khi gặp đám sư sãi đa số đều do mẹ hần bắt chuyện. Cái mà hần chú ý bây giờ không phải là tôn giáo, giáo lý gì đó mà là vấn đề khác.

Quang Toàn chợt nhận ra các công trình lớn ở Phú Xuân lúc này ngoài Hoàng cung ra chủ yếu là chùa chiền, những công trình này được xây dựng bằng gạch đá khá kiên cố trong khi nhà dân hai bên đường chỉ làm bằng tre nứa và bùn đất. Một sự khác nhau trái ngược đáng để suy ngẫm, mà người cần suy ngẫm nhất là ông vua như hần kẻ đứng đầu một nước.

Đời sống người dân khổ cực không đủ tiền dựng nhà là một lý do nhưng đây không phải là tất cả nguyên nhân. Bởi vì trong dân không phải nhà ai cũng nghèo, với lại những nguyên vật liệu để xây nhà dựng cửa như gạch ngói vôi vữa không khó kiếm, hần tin tưởng giá cả cũng không quá cao đến mức không ai mua nổi. Thị trường bất cứ thời đại nào cũng có quy luật tất yếu của nó. Ví dụ như đời sống thu nhập của người dân thấp thì giá cả sản phẩm cũng thấp tương xứng để phù hợp với túi tiền của số đông, trừ hàng nhập khẩu là không theo quy luật này. Nhưng lúc này những nguyên vật liệu để xây cất nhà ở trong nước không thiếu, tuy xi măng sắt thép chưa ra đời nhưng vôi vữa có thể dùng thay thế chúng mà.

Nguyên nhân ở đây chính do triều đình không cho dân thường được cất nhà gạch. Có sự phân biệt giữa nhà dân và nhà quan lại quý tộc. Thời đại này dân thường tự ý xây nhà có bậc tam cấp đã là phạm pháp. Chính vì vậy nên việc sản xuất gạch ngói không có không gian phát triển trong khi ông cha đã phát minh ra cách nung gạch từ hàng mấy trăm năm trước đó, kim hãm sự phát triển của ngành xây dựng kiến trúc. Bởi thế con cháu đời sau khi nhắc đến nền kiến trúc chỉ biết lấy dần chứng ở các đền đài kiên cố, lấy đó làm tự hào. Mà quên mất kiến trúc nhà ở của một người dân bình thường chỉ là đám tre nứa dựng lên tạm bợ.

Không thể tưởng ra vùng đất chịu nhiều thiên tai lụt lội, hàng năm có cả chục cơn bão lớn đổ bộ, người dân phải chống chịu như thế nào với những căn nhà lá đơn chiếc ọp ẹp như vậy. Không biết hàng trăm năm nay đám quan lại chỉ vì giữ gìn vị thế của mình, chỉ vì muốn chứng tỏ mình “cao sang” hơn người mà để cái gọi là “con dân” phải chống chọi với thiên tai, họ đã nghĩ gì? Vẫn tự cho mình là bậc thánh hiền sao?. không biết hàng năm người dân sẽ lại phải dựng nhà mới bao nhiêu lần.

- Hoàng Thượng!. Bồn cung thấy ngài ngồi yên này giờ.

Giọng nói mượt mà đặc chất miền Bắc Hà làm cắt đứt dòng suy nghĩ của hần. Nãy giờ đứng thiết ngồi nghĩ đầm chiêu nên không chú ý đến xung quanh. Người vừa gọi hần là vị thái hậu Lê Ngọc Hân. Giọng nói dễ nghe này không ngoài cửa nàng hần nghe không sai. Hần quay sang cố giữ cho ánh mắt bình thường không di chuyển lung tung để tránh khỏi bị sinh một số chuyện không hay, kể ra cũng không trách được hần, nếu như ở kiếp trước một người đàn ông ngắm nhìn một phụ nữ, đối phương sẽ rất vui lòng vì cho đó là đang thưởng thức họ, còn lúc này mà vẫn còn thể hiện như vậy liền bị coi là vô lễ là khinh nhờn người khác. Haiz khô nổi hần thật không nhịn được vậy. Dáng người thanh tú, đi lại uyển chuyển nhẹ nhàng, có những nơi làm cho người khác không thể nào rời mắt khi đã nhìn vào. Nàng có lực sát thương đối với hần quá mạnh mẽ khiến hần nhiều lúc không dám đối diện với ánh mắt đó, không thể nghĩ bậy như vậy ah, nhìn lên chút cũng chẳng sao.....(tội lỗi tội lỗi.. quay đầu là bờ ngờ đâu là biển)

- Di không lễ chùa nữa sao?- hần chẳng muốn gọi là thái hậu đấy, để tránh đi sự bối rối trong lòng hần gọi di cho dễ nghe một chút, gọi thái hậu thấy đường như rất già ah. Có lòng riêng là vậy đấy.. tội lỗi tội lỗi.

- Ta đã làm lễ xong rồi! Ra đây tản bộ chút vừa khi gặp ngài. Không biết ngài nghĩ gì mà đầm chiêu như vậy? Còn làm bộ mặt rất đáng sợ. Tí nữa hù dọa ta rồi.

Chuyện là như vậy, khi trước nàng toàn gọi hần là ngài xưng bồn cung. Mấy tháng nay hần kiên trì gọi di, hần nói gọi như vậy cho thân mật, ban đầu nàng còn sửa hần, sau này nghe dần cũng quen nên thôi. Chỉ là những lúc như vậy nàng cũng thay đổi cách xưng hô không xưng là bồn cung nữa. Ném ra nụ cười hần lên tiếng

- Cũng không có chuyện gì to tát, chỉ nghĩ nếu nhà của tất cả người dân đều xây dựng vững chắc như ngôi chùa này thì hay biết mấy.

- Tất cả nhà đều xây dựng vững chắc như chùa, chuyện này có thể sao?

Theo quán tính hần liền gật đầu nói chắc như đinh đóng cột.

- Có thể, chuyện này không phải quá khó.

Lê Ngọc Hân nghe hần nói như vậy liền kinh ngạc. Ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ không tin, nàng như muốn nói gì đó nhưng lại không nói, lông mày khẽ nhíu rồi giãn ra lấy lại vẻ mặt bình thường không hỏi thêm gì hần, hần cũng không muốn tiếp xúc nàng quá gần nên cuộc trò chuyện dừng lại ở đó.

Quang Toàn cùng mẹ hần trở về hoàng cung, được ngồi trên kiệu có lọng quạt cờ xí hoành tráng, tâm trạng hần chẳng có chút vui vẻ khi được như vậy, đầu xuân có những trận mưa phùn làm cho đường đất lầy lội, những người khiêng kiệu đi chân trần bước tới, không rảnh tay để xắn cả ống quần lên. lòng hần chỉ có đau xót, trong tưởng tượng của những người hiện đại, vua là phải ngồi xe có bốn con bạch mã kéo. Những chiếc xe được trang trí cầu kỳ, được sơn son thếp vàng, đi trên con đường trải dài bằng phẳng sạch sẽ. Đúng là có chuyện đấy nhưng không phải ở Đại Việt ah. Làm vua nước nghèo không bằng làm dân một nước giàu mạnh a.

- Dừng lại!

- Hoàng Thượng có dụ! Dừng kiệu.

Đoàn người nghe lệnh như vậy, dừng lại, hần trông thấy những đôi chân trần lấm lem đầy bùn đất, những người thị vệ chỉ có nhiệm vụ đi đảm bảo sự an toàn nên còn có thể xắn ống quần lên, còn những người khiêng kiệu chẳng có cơ hội làm việc đó. Ống quần của họ lấm lầy đầy bùn. Hần tiến lên cúi xuống xắn ống quần cho một người gần nhất. Làm tất cả những người xung quanh ngơ ngác, người khiêng kiệu được xắn ống quần kinh hãi chực quỵ xuống nhưng bị hần ngăn lại.

- Hoàng Thượng, Hoàng Thượng xin ngài đừng làm vậy.. nô tài.. nô tài..

Những người xung quanh muốn ngăn cản hần, đều bị hần ra hiệu trấn an.

- Các ngươi đây là còn ống quần mà xắn, con dân của ta lam lũ ngoài kia ai mấy ai có ống quần để xắn!.. làm vua một nước nghèo còn không bằng làm dân của một nước giàu mạnh a.!

Cả đám người xúc động. Đúng như vậy a. Dân chúng không phải ai cũng có đủ tiền mua vài may cho mình một chiếc quần ống dài đấy, những người này vì làm việc cho triều đình nên mới có quần dài để mang. Còn nông dân chỉ đơn sơ một chiếc quần cộc, chân đất lấm lầy nuôi sống gia đình qua ngày. Nghe Quang Toàn nói như vậy, làm như vậy không ít người bị cảm nhiễm xúc động, xúc động trước việc làm của Hoàng Đế. Người dân là vậy đấy họ đơn chất và đơn giản như vậy, ai quan tâm đến họ, ai tốt với họ họ cũng sẽ dành tình cảm chân thành mà đối đáp lại.

- Hoàng Thượng! Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Không biết ai đi đầu quỳ xuống tung hô, chỉ biết tung hô như vậy là việc họ làm thường xuyên nhưng chưa có lần nào lại thật tâm chân thành như vậy, người dân là thế, họ tuy không được học hành, tuy chân lấm tay bùn cả ngày không nói gì đến cái gọi là kẻ sách an bang, nhưng ai là người tốt ai là kẻ xấu trong lòng họ đều hiểu rõ. Đám người quỳ rạp xuống bất chấp bùn lầy và đất bẩn có người không nên được cảm xúc mà khóc lên, mẹ nhìn hần hải lòng nơi khóe mắt còn đọng nước, Lê Ngọc Hân ngạc nhiên nhìn hần như để tìm thấy điều gì đó hợp với lẽ thường. Hần ngược mặt lên trời kếp mắt hít sâu vào dưỡng thần trong chốc lát chưa đến vài giây.

- Tất cả đứng dậy đi thôi! Về cung.

Bỏ lại câu nói như vậy, hần tự mình cất bước đi bộ về phía trước. Đám người chạy theo xin hần lên kiệu, không thuyết phục nổi hần. Về sau có người nhanh trí đem đến một con ngựa hần mới chịu ngồi lên cho người dắt đi. Đoàn người tiếp bước về đến cung. Nhưng câu chuyện ngày hôm đó lại lan truyền đi với tốc độ nhanh chóng khắp cả nước. Dư luận vì vậy mà hướng về Quang Toàn một cách có lợi nhất, nắm trong tay sức mạnh to lớn đó khiến hần càng mạnh tay cải cách đất nước.

“ làm vua một nước nghèo không bằng làm dân của một nước giàu mạnh”

Bất tri bất giác câu nói lúc xúc động này lại chính là mục tiêu cho hần theo đuổi tiếp tục con đường làm đầy đủ nghĩa vụ của một ông vua. Câu chuyện trên được rất nhiều người nhắc đi nhắc lại. Trong một vài cuốn hồi ký sau này được xuất bản người có mặt hôm đấy có ghi lại “ Ngài xuống kiệu nhìn qua con đường bùn lầy, ngài nhìn qua chân của một người khiêng kiệu, chẳng cần chờ, những vũng bùn không ngăn cản nổi việc ngài ngồi xuống xắn ống quần lên cho anh ta. Chúng tôi rất lo lắng cho ngài về hành động đó. Ngài nói ‘ Các ngươi đây là còn ống quần mà xắn, con dân của ta lam lũ ngoài kia ai mấy ai có ống quần để xắn!.. làm vua một nước nghèo còn không bằng làm dân của một nước giàu mạnh’. Điều đó đã làm cho chúng tôi cực kỳ xúc động” trích trong cuốn hồi kí Một Chặng Đường

Trong một dòng hồi ký khác có ghi “ tôi nghe câu chuyện vị vua của đất nước tôi vị thánh quân của Lạc Việt từ câu chuyện của ba tôi. Ông kể cho tôi nghe rằng ông ấy rất vinh dự vì là một trong những người chứng kiến câu chuyện hôm đó, câu chuyện mà hôm nay được ghi vào sử sách. Sau đó nhiều người đã tìm ông để hỏi về nó, thậm chí có người còn ghi chép rất cẩn thận, họ muốn trả thù lao cho ông nhưng ông nói ‘ chẳng có số tiền nào đủ để trả giây phút ông chứng kiến chuyện đó’”. Trích hồi ký “Cha Tôi, Điều Quý Giá Nhất Của Ông”

Trong lúc vô tình, một luồng sóng ngầm chảy trong dư luận Đại Việt, nó không lan truyền đến mức đột ngột mà chậm rãi chậm rãi, nhưng chẳng bao giờ dừng lại cũng chẳng mất đi. Tạo thành một làn sóng làm thay đổi tư duy rất nhiều người tự coi mình là thanh cao, nhiều nho sĩ đóng cửa không ra giúp nước.

Nhà Tây Sơn thành lập trên nền đổ nát của tập đoàn Lê-Trịnh. Bị rất nhiều người chủ yếu thuộc tầng lớp nho sỹ, người nắm giữ tiếng nói của dư luận lên án và bài xích. Họ coi triều nhà Tây Sơn là không chính thống là cướp ngôi nhà Lê. Mù quáng làm bậc tôi trung hết thuốc chữa, thậm chí lúc Lê Chiêu Thống cùng hai mươi chính vận quân thanh xâm lược nước ta, không ít người vẫn đi theo. Bởi vậy đến bây giờ vẫn có không ít người đóng cửa không chịu ra giúp sức cho nhà Tây Sơn, nhiều người khác tìm đường vào nam theo Nguyễn Ánh, điều đó cũng không sao, Quang Toàn cũng không vì vậy mà đau đầu, cái hần khó chịu chính là đám người này nắm giữ dư luận trong tay, làm cho nhiều người có ấn tượng không tốt với nhà Tây Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Dân Vi Quý

Kinh thành Phú Xuân, Hoàng Cung, Điện Càn Kiệm Liêm Chính.

Ngày 1 tháng 2 Canh Thìn năm thứ tư (AL), ngày hội triều lớn tập hợp nhiều bá quan văn võ. Mọi năm đây là lúc khởi đầu công việc triều chính một năm mới, là khi quan lại chính thức đi làm. Rất không may khái niệm này bị Quang Toàn cho phá vỡ từ nửa tháng trước, lúc này mọi người đã bắt tay vào làm việc được từ lâu rồi.

Trên triều bá quan văn võ đứng ngay hàng thẳng lối khoảng chừng bốn mươi người, đó là trong đại điện, phía ngoài sân có khoảng trăm quan xếp thành mười hàng chờ đợi. Ai nấy nghiêm túc, thóp bụng ưỡng ngực đứng thẳng, trang phục đàng hoàng ngay ngắn. Thể hiện khí thế của một quốc gia có nền văn hiến lâu đời, nơi nho giáo được đề cao.

Quang Toàn ngồi trên ngai vàng nhìn xuống không khỏi suy nghĩ. Người đời sau khi nhắc đến nho giáo luôn dùng những từ ngữ như “bảo thủ”. “hủ nho”, “cô lậu quả văn”, “chèn ép quyền con người”...” để hình dung. Nhưng có mấy ai nghĩ tại sao nho giáo lại có một thời ỳ thịnh vượng như vậy. Chính nho giáo làm nên những người con ưu tú của dân tộc, những cái tên như Nguyễn Trãi, Nguyễn Du, Nguyễn Bình Khiêm, Lê Thái Tổ, Lê Thánh Tông...vv, họ đều là bậc nho sỹ cả. Lúc Hưng Đạo Vương viết hịch tướng sỹ có đoạn “Ta thường nghe chuyện: Ký Tín liều thân chịu chết thay cho vua Cao-đế, Do Vu lấy mình đỡ ngọn giáo cho vua Chiêu-vượng, Dư Nhượng nuốt than để báo thù cho chủ, Thân Khoái chặt tay để cứu nạn cho nước, Kính Đức là một chức quan còn nhỏ, mà liều thân cứu vua Thái-tông được thoát vòng vây, Kiều Khanh là một bề tôi ở xa, mà kẻ tội nặng thăng Lộc Sơn là quân nghịch-tặc...”.

Chính bậc lễ nghĩa của nho giáo đã làm nên những con người như Kì Tín, Do Vu, Dư Nhượng... nho giáo tạo nên những mối ứng xử chung giữa con người và con người với nhau từ những buổi đầu tàn ác. Khi nho giáo chưa ra đời, con người đối xử với con người theo kiểu mạnh được yếu thua, kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu, kẻ làm vương tùy tiện vào tâm trạng mà giết chóc, người làm thần không hiểu bậc lễ nghĩa không có sự ràng buộc nào, đất nước chẳng có một ngày được yên bình, nhân dân sống trong cảnh tính mạng luôn bị đe dọa.

Khi nho giáo ra đời đã tạo ra một cuộc cách mạng, cuộc cách mạng ứng xử có văn hóa, có quy tắc. Người sống với người theo lễ nghĩa, bậc làm đế vương phải ứng xử như bậc đế vương, người làm thần tử có chuẩn mực của thần tử. Phận dân thường có cái hay của dân thường. Tuy rằng vẫn còn hạn chế nhưng có cuộc cách mạng nào trên đời mà không có hạn chế. Ví như năm đó khi nhà Đinh có những bậc nho gia thì đâu đến nỗi Lê Hoàn soạn ngôi lại không ai đứng ra ngăn cản, hay đến lúc Lý Công Uẩn tay cầm binh quyền mà lật đổ nhà Tiền Lê không chút khó khăn. Nhưng đến đời Lê Sơ nho giáo phát triển mạnh, người trong nước tiếp thụ lễ giáo đó, lấy lời dạy thánh hiền làm chuẩn mực, Chúa Trịnh uy quyền như vậy cũng không giám cướp ngôi nhà Lê.

Cho thấy nho giáo là cây đại thụ chống đỡ quyền lực của vua, có thể ví nho giáo như “cây cột trụ” vững chãi chống đỡ “ngôi nhà”. Song vì là “cột trụ” nên quyền lực của vua cũng chỉ được giới hạn trong đó. Nhiều lúc “cây cột” quá lớn chắn cả lối đi khiến cho “chủ nhân của ngôi nhà” ra vào khó khăn. Quang Toàn đang ở trong trường hợp này. Đám nho gia là người nắm trong tay dư luận, đang là trở ngại lớn nhất cho công việc của hắn, nhưng không thể vì vậy mà loại bỏ được, hắn chẳng mù quáng đến độ tự chặt đứt cây “cột chống nhà”, điều hắn hướng đến là phải cố gắng xây dựng “nhà” to hơn để phù hợp với “cây cột” đang có.

Trên đại điện, một thái giám cao giọng xướng.

- Có việc báo lên, không việc bãi triều.
- Khải bẩm Hoàng Thượng hạ thần có việc muốn tấu.

Quang Toàn nhìn ra người có việc muốn tấu khá quen thuộc, Ngự Sử Châu Văn Trai. Khác với hắn, đám quần thần lại tỏ ra khá bất ngờ vì việc này, đôi mắt trông chờ.

- Chuẩn tấu- hắn điềm tĩnh nói.
- Khải bẩm Hoàng Thượng việc viết tấu chương của bá quan không có quy tắc chuẩn mực rõ ràng.... phải định lại luật lệ chung... Mong Hoàng Thượng ân chuẩn.

Quang Toàn nghe ra đây là lão đang xin sửa chữa cách viết tấu chương, việc này hắn đã bàn với lão xong xuôi nhưng cũng phải đưa ra bàn bạc lại trên triều. Nếu nói nho giáo hạn chế vua ở chỗ nào thì chính là đây là dẫn chứng rõ ràng nhất. Tuy Hoàng Đế như hắn có thể tự mình quyết định một số việc nhưng những chuyện có ảnh hưởng lớn đều phải đưa lên triều.

Đám đại thần nghe Châu Văn Trai nói xong, đứng như trời trồng như không tin vào mắt mình. Đang lúc đoàn kết lại phản đối cách xử lý tấu chương của Vua vẫn chưa có hồi kết, bên mình đã có kẻ quay giáo ‘làm phản’, càng không tin được người quay giáo chính là Châu Văn Trai, theo họ, dù ai quay giáo đi nữa cũng không thể là lão đấy. Không biết Hoàng Thượng dự đồ lão lúc nào, cả đám đứng là quá bất ngờ trở tay không kịp với chiêu này.

Để chiếm chút tiên cơ Quang Toàn lên tiếng đồng ý trước.

- Vị ái khanh này nói rất hợp ý trẫm, đúng là phải xây dựng nên một quy tắc chung cho việc viết tấu chương. Đó!.. đó!.. như cái tấu chương lần trước mà trẫm cùng các khanh giải quyết!...Xin phi sửa đường lại không nói rõ xin bao nhiêu để làm đường to nhỏ dài rộng.. khiến trẫm và các vị ái khanh phải đau đầu mất một hồi! Haiz... còn làm cho trẫm hiểu sai ý trong đó, xem chút tình cảm quân thần cũng vì đó mà sút mẻ. Trẫm và các khanh cùng giải quyết tấu chương còn khó khăn như vậy, huống hồ binh thường chỉ có mình trẫm phải xử lý thật rất dễ sai đấy. Vị ái khanh này nêu lên vấn đề thật hợp ý trẫm.

Ặc, chúng ta cùng ngài giải quyết tấu chương hồi nào? Mới nghe đọc xong ngài tự phán luôn ấy chứ, chúng ta đã kịp nói lời nào đâu. Đây đúng là đổi trắng thay đen a. Vô si còn hơn cả đám dân kết tóc bím. Lúc đó chỉ mới ý kiến xúi ngài đã lôi sử quan ra.

Có lẽ rút kinh nghiệm trước đây mà đám thuộc phe phản đối cải cách tấu chương không trực tiếp “chất vấn” hần. Họ chia mũi giáo qua Châu Văn Trai, cả đám bắt bẻ nhau nước bọt tung te tua, Lão Trai cũng không phải dạng vừa, có chuẩn bị từ trước khiến lão ‘ra trận’ rất tự tin. Luận cứ luận chứng đưa ra liên miên không ngớt, đếm ngay cả Quang Toàn cũng phải không ngừng tán phục. Thấy mình đã có quyết định sáng suốt khi để cho người khác ra trận giúp. Thầm nghĩ “xem ra từ giờ phải đổi sách lược sang kiểu như hôm nay mới được, không trực tiếp đấu đá với đám đại thần nữa mà cho người thay thế mình làm việc đó, tạm thời lão Trai là ứng cử viên sáng giá nhất cho nhiệm vụ khó khăn này”.

Giờ hần vỡ lẽ ra tại sao lại có chữ “Quan Trường”. Làm quan cũng không dễ như vẻ bề ngoài như vậy, luôn không thiếu sự đấu đá. Trong khi hần đang ngồi suy nghĩ lan man, ở phía dưới đã sôi trào như chiến trường. Thấy đến lúc hần phải đưa ra quyết định cuối cùng rồi.

- Trẫm thấy chuyện này tạm thời nên đưa ra thử nghiệm trước đã rồi hẵng tính tiếp. Trai ái khanh đã đưa ra việc này chắc chắn đã có sự tìm hiểu kỹ, việc này giao cho ái khanh phụ trách thí điểm.

Quang Toàn đang lấy lùi làm tiến, mang tiếng thử nghiệm, thí điểm nhưng thật khi nào, lại chính là chuyện khác. Từ thử nghiệm biến thành thật mấy hồi. Đám Ngõ Thi Nhậm, Phan Huy Ích thấy một màn như vậy trong lòng không khỏi lộ vẻ tán thưởng, “Hoàng Thượng đúng là nắm bắt rất nhanh ah, mới đó mà đã có tiền bộ như vậy, thuật làm vua đang được ngài sử dụng ngày càng thành thực”. Việc này kết thúc ở đó. Nhưng đối với Châu Văn Trai đây chỉ là bắt đầu, lão còn phải gặp nhiều sự chống đối hơn nữa khi triển khai, rất may Quang Toàn không tính bỏ mặc ông ta một mình, vẫn luôn là chỗ dựa vững chắc, chỉ cần lão không gây ra việc sai lầm nào quá nghiêm trọng liền ở vào thế bất bại.

Vừa giải quyết xong chuyện này đã có người đưa ra chuyện kia.

- Khai bẩm Hoàng Thượng! Thần có việc muốn tấu.

- Chuẩn tấu!

- Khai bẩm Hoàng Thượng năm ngoái có bão lớn khiến cho dân cả huyện Lộc Hà và những nơi lân cận không còn nhà để ở người đói rất nhiều xin Hoàng Thượng cho cứu tế.

Chuyện xảy ra từ năm ngoái đến bây giờ mới báo lên, kể ra cũng không trách được, thời này không có phương tiện đi lại, cộng thêm việc làm ăn ỉ ạch của đám quan lại, nên việc truyền tin tức trễ như vậy cũng không có gì lạ.

- Các ái khanh thấy nên giải quyết chuyện này thế nào?

- Khai bẩm Hoàng Thượng theo thần nên mở kho lương nơi gần nhất để cứu đói nạn nhân. – Phan Huy Ích đứng ra, việc này lão không thể nào làm ngơ đứng xem như chuyện khi nãy được

- Kho lương gần nhất ở nơi nào?- Quang Toàn ra điều thắc mắc hỏi.

- Khai bẩm Hoàng Thượng là ở dinh Nghệ An.- một vị quan khác đứng ra trả lời.

- Việc này giao cho hai khanh phụ trách! Nhanh chóng lên đường không được chần chờ.

- Tạ ơn Hoàng Thượng, thần xin đi ngay. – Phan Huy Ích nói đến đó Quang Toàn không nói gì chỉ gật nhẹ đầu. Chuyện này không thể chậm trễ đấy, sớm được ngày nào hay ngày đó.

Chờ khi Phan Huy Ích đi rồi Quang Toàn vẫn còn lo nghĩ. Hần biết việc cứu trợ như vậy chỉ như muối bỏ bể không thể quá trông chờ, đây chỉ là việc làm giải quyết phần ngọn trong tức thời. Về lâu dài thì sao?

- Các vị ái khanh có thể cho trẫm biết tại sao khi có bão lớn nhà của Quan Lại nha môn, hoàng cung của trẫm không sập mà nhà của người dân lại sập không?

Hoàng Thượng đây là đang có ý gì? Chẳng ai biết, chỉ biết chắc chắn Bệ Hạ không phải hỏi vì thật không biết, quá quen với kiểu câu hỏi có IQ thấp như vậy của Hần, chẳng mấy ai bắt ngờ nữa. Tác phong làm việc của Quang Toàn bị mấy lão bắt bài rồi. Biết là vậy nhưng không thể không trả lời ah.

- Vì những nơi ấy dựng nhà gạch đá, có cột trụ lớn nên chắc khỏe hơn.

- Đã vậy sao không cho con dân của trẫm ai cũng được dựng nhà chắc khỏe như vậy, khi bị thiên tai khỏi sợ sập.

Mấy lão ngay từ đầu đã biết thế nào vị tiểu Hoàng Đế này cũng hỏi quanh co làm khó mình mà, thật tức chết đi, nhưng ai biểu người hỏi là Hoàng Thượng cơ chứ. Nhiều kẻ trong lâm thâm nói ‘Ta thề với trời, bình thường tên nào hỏi xoáy ta như vậy ta không tát gãy răng mới lạ’.

- Nay trẫm muốn bãi bỏ lệnh cũ, Cho dân chúng được xây dựng nhà cửa. không phân biệt sự khác nhau giữa nhà dân và nhà quan lại.

- Hoàng Thượng nếu bỏ lệnh ấy khác nào làm bối phận lộn xộn, quan chẳng ra quan, dân không ra dân, lấy đâu ra quyền uy của Bệ hạ. Sao đề cao địa vị của người có học, cho dân lấy đó làm gương mà phấn đấu đọc sách thánh hiền.- có người đứng ra can ngăn.

- Chẳng phải thánh hiền có câu, ‘Dân Vi Quý, Xã Tắc Vi Thứ, Quân Vi Kinh’ đó sao, nay trẫm cho dân được phép cất nhà lớn, vững chắc để chống chọi với thiên tai điều ấy có gì sai với lời dạy của bậc thánh hiền. Đáng ra lúc này các khanh phải giúp trẫm suy nghĩ xem làm cách nào để dân chúng có ngôi nhà chắc chắn để ở mới đúng.

Đúng vậy ah. Không ít người nghe vậy liền thấy xấu hổ, đạo lý đơn giản như vậy lại chẳng mấy ai quan tâm. Giờ được nhắc đến họ mới ớ người ra suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Smith Amine

Ba tháng kể từ ngày hấn về đến mảnh không gian này. Ba tháng thời gian đủ cho một kẻ mới đến hiểu biết hơn về những thứ xung quanh, tập làm quen với cuộc sống mới. Trong phòng làm việc, Quang Toàn cùng thái úy Trần Văn Kỳ bàn chuyện. Khi nhắc đến Trần Văn Kỳ không thể không nói đến sự nhay bén của con người này. Là quân sư số một dưới trướng Quang Trung, người bày ra sách lược thu phục Bắc Hà cả đất lẫn con người. Nguyễn Thiếp, Phan Huy Ích, Ngô Thì Nhậm, Nguyễn Thế Lịch đều do ông giới thiệu cho Quang Trung. Quang Trung dựa vào đó mà ra sức mời gọi bọn họ ra làm quan, vừa có người tài giúp sức lại được tiếng chiêu hiền đãi sĩ, phải nói đó là chuyện trọng cả đôi đường. Trần Văn Kỳ có tài Quân Sư giỏi rất được Quang Trung trọng vọng, không ngoa khi ví ông đối với quân Tây Sơn như Nguyễn Trãi trong lòng quân Lam Sơn vậy. Đến ngay trước khi mất Quang Trung còn để ông ta làm phụ chính đại thần cho Quang Toàn. Dù thấy ông ta được coi trọng như thế nào.

- Hoàng Thượng! Bên cạnh ngài có phải đang có mấy người học chữ mới gì đó?

- Hóa ra Kỳ ái khanh cũng biết việc này? Ái khanh đối với chuyện đó có cái nhìn ra sao?

Hắn dạy chữ quốc ngữ cho người khác ở trong cung dù không rêu rao nhưng cũng không phải bí mật gì. Cứ ngỡ sẽ chẳng có ai để ý, Trần Văn Kỳ nhắc đến hấn có chút thấy mình sai chuyện gì đó rồi.

- Hoàng Thượng! Ngài định phổ biến loại chữ này sao? Điều đó vào lúc này là hoàn toàn không được ah.

- Năm xưa chẳng phải tiên hoàng cũng coi trọng phổ biến chữ Nôm đấy thôi, có gì không ổn. - hấn hỏi lại

- Đúng vậy! Tiên Hoàng năm đó cho phổ biến chữ Nôm, khi chữ Nôm đã lan rộng khắp, việc nâng cao địa vị chữ Nôm chỉ còn thuận lý thành chương nước chảy thành sông. Loại chữ Bệ hạ đưa ra thần đã tìm hiểu, nó hoàn toàn mới lạ, không giống như trước. Việc gì cũng cần thời gian, ngài không nên vội như vậy, lại càng không nên làm kẻ đi đầu truyền bá nó.

Nghe Trần văn Kỳ nói, hấn đứng thấy mình đã quá ảo tưởng trong chuyện này rồi. Mục tiêu xóa mù chữ khiến hấn vội vàng muốn đưa hệ thống chữ cái latin vào. Đúng ra việc gì cũng cần thời gian chín muồi, không nên đốt cháy giai đoạn, lại không thể là người khởi xướng đi đầu. Haiz thật không dễ ah! Xem ra phải tìm cách khác. Thấy hấn mặt mày ủ rũ tiếc nuối, Trần Văn Kỳ liền nhắc.

- Chẳng phải Bệ hạ đang chuẩn bị dựng lập tân quân đó sao? Nếu bắt đầu từ đây cũng là một phương án không tệ.

Quang Toàn nghe đến đó tinh quang trong đầu chợt lóe. Hay a! Có thể bắt đầu từ tân quân, một giải pháp không tệ chút nào. Phổ biến kí tự latin vào trong quân, kèm theo việc phát hành sách báo, lúc vô tình tạo ra sự chú ý cho dư luận. Con người có thiên tính tò mò, cái gì càng bí mật lại càng muốn biết. Hấn hoàn toàn có thể lợi dụng cái thiên tính này, kết hợp trong tối lẫn ngoài sáng, tin rằng sẽ tạo được hiệu quả mong đợi.

- Quân sư nhắc trầm ý thật khéo, quả không hổ danh xưng

- Hoàng Thượng quá khen, cũng là do Hoàng Thượng anh minh.

Cả hai quân thần giúp nhau tự tăng bốc, lão Phúc bên cạnh nghe thấy sắp muốn phun ra hết bữa sáng, thật ... thật.. mặt quá dày rồi .. dày đến mức không có gì để nói.

- Quân sư nếu đã tìm hiểu qua chuyện chữ viết, vậy cũng biết nó từ đâu mà ra rồi. Điều trẫm muốn nói ở đây là chúng ta biết gì về người tây dương? Hàng năm vẫn có thuyền của họ vượt biển đến buôn bán với ta. Họ lên đất ta truyền đạo, trong khi đó chúng ta chẳng hay biết gì về họ. Khanh cũng thấy những đồ vật mà họ mang đến như thiên lý kính (ống Nhòm) đồng hồ, lưu ly... hóa thương. Đều là những vật dụng tinh xảo, thợ ở ta chẳng ai chế ra được, còn chưa kể đến thuyền của họ rất lớn, có thể vượt hải vực mênh mông đến đây cũng là chuyện đáng nể. Trẫm muốn cho người qua họ tìm hiểu tình hình, thậm chí muốn kết giao bang.

Trần văn Kỳ nghe đến đây liền biết Quang Toàn muốn làm gì rồi, nếu người khác còn lấy làm lạ nhưng đối với ông đây là chuyện bình thường. Việc một quốc gia muốn kết bang giao với bên ngoài không có gì quá khó hiểu. Bình thường Đại Việt cũng không phải chưa từng làm như vậy. Lúc này trong nước đã có hiểu biết qua lại với các quốc gia ở hải ngoại như Nhật, Chà Và(Gia- Va) việc làm ăn buôn bán đôi bên xảy ra khá thường xuyên.

- Hoàng Thượng định mở bang giao với người Tây Dương?

- Không chỉ kết bang giao mà còn muốn đưa người sang học ở bên đó. Quân sư còn chưa biết, ở ngoài kia đại dương họ cũng có những quốc gia giống như ta và nhà Thanh vậy, thậm chí kỹ thuật họ đã hơn hấn bên ta. Nhìn những chiếc thuyền lớn của họ là biết.

Quang Toàn chỉ nói đến việc kết giao bang. Trần Văn Kỳ dư thừa niềm tin để chấp nhận song khi hắn nói muốn đưa người sang bên đó học, lão thật mất sự bình tĩnh vốn có rồi. Nếu chẳng phải thời gian này Quang Toàn biểu hiện ra những hành động sáng suốt thuyết phục niềm tin của lão, coi chừng lúc này lão đã tưởng hắn bị lừa rồi.

Quang Toàn biết để đưa người ra nước ngoài học tập vào lúc này là chuyện vô cùng khó khăn, Muốn làm được chuyện đó cần phải có người ủng hộ, người này phải có đủ tiếng nói và danh vọng trong triều, Không ai khác ngoài Trần Văn Kỳ. Với lại hắn nghĩ, thuyết phục ông ta là dễ nhất.

Tồn một hồi nước bọt thôi phỏng đoán người tây dương, nhất là về sự giàu có xa hoa của họ. Quang Toàn cảm thấy việc lấy thành tựu khoa học kỹ thuật ra để dẫn chứng với đám quan lại trong nước là kém thông minh. Hắn đối sách lược bằng cách tuyên dương về những thành thị đông người nơi có những tòa nhà cao ngất, sự giàu có.. những vùng đất đầy mỏ vàng... (nơi có những quý cô chân cực dài và đa tình... anh đang nỗ lực, không có thật đau nhá). Quả nhiên hấp dẫn được Trần Văn Kỳ.

- Chuyện này thành công hay thất bại đều trông chờ vào cả Quân Sư. Việc chọn sứ đoàn cũng giao cho khanh, chớ phụ lòng trẫm.

- Hoàng Thượng! Còn việc đem người qua đó học, với chuyện đi lại, không biết...

Nghe đến đây Quang Toàn biết lão muốn hỏi vấn đề gì rồi.

- Việc đi lại trẫm đã có tính toán, Quân sư cứ yên tâm lo chuyện của mình. Cuộc thi đình vừa rồi tuyển ra được không ít người.. khanh coi đó mà làm.

Lúc đấy lão mới biết lý do tại sao kỳ thi này lại chọn nhiều người như vậy, không ngờ Hoàng Thượng đã có chuẩn bị âm thầm từ trước. Trần Văn Kỳ không phải thuộc lớp người cố hủ, khả năng thích ứng cao hơn kẻ khác nhiều. Lão vẫn băng khoăn trong lòng chuyện đi lại. Ra biển lớn với những con thuyền hiện có là không thể nào đấy. Thấy được sự băng khoăn của lão, Quang Toàn biết phải tốn một phen giải thích nữa rồi! Cũng không sao, việc cho lão biết cũng không có gì không hay.

- Trẫm đã liên hệ với đám thương buôn người tây dương. Định mua lại thuyền lớn của họ, thậm chí cả thủy thủ đoàn. Khi họ về nước ta cũng đi theo cho an toàn.

Quang Toàn dự định thương lượng với đám thương đoàn mua lại một vài chiếc nhằm phục vụ cho nhu cầu đi lại trước mắt. Tương lai ngắn về sau còn phải xài thuyền mua dài dài. Việc giao thương với bên ngoài không thể thiếu việc đặt quan hệ ngoại giao đi kèm. Tuy rằng sẽ trở thành tâm điểm chú ý của đám phương tây, nhưng cũng là cách quảng bá nhanh nhất để ngày càng có nhiều thương thuyền cập bến Đại Việt. Đám châu Âu lúc này còn đang quá nhiều việc phải lo, hơn là tìm ai đó bên kia đại Dương để khai chiến. Mối nguy hiểm sẽ có, nhưng chắc là không phải bây giờ.

ở pháp cuộc cách mạng tư sản nổ ra, Napoleon giành được chính quyền, các quốc gia xung quanh sao chịu ngồi yên nhìn nước Pháp lớn mạnh. Trong thời gian tới sẽ có không ít cuộc chiến bởi phe liên minh do Anh đứng đầu nhắm vào Pháp, Châu Âu ắt hẳn gặp một phen bận rộn. là khoảng thời gian vàng cho Đại Việt rảnh tay hoạt động ở phương Đông.

Quang Toàn tin chắc người Châu Âu sẽ không ngần ngại dang cánh tay đón sứ đoàn Đại Việt, khi Đại Việt không đến với họ bằng tay không, mà đem đến cho họ một thị trường đầy tiềm năng, nơi đặt chân vững chắc ở Phương Đông, cộng thêm những khoản mua bán với con số khủng.

Lúc này lão Phúc mang theo bộ dáng hốt ha hốt hải chạy vào, vừa nhìn là biết sẽ có chuyện.

- Bẩm Hoàng Thượng! Có vị pháp sư Tây Dương tên Sơn dẫn theo ba người nữa xin gặp.

Hắc! Đến thật đúng lúc ah. Quang Toàn trông chờ lão ta rất lâu rồi đấy!

- Nhanh cho họ vào! – hắn quay sang nói với lão Phúc

Chỉ trong chốc lát trong phòng làm việc của Quang Toàn đã có thêm bốn người, qua lời giới thiệu trung gian của linh mục Sơn, Người đàn ông da trắng đầu đội bộ tóc giả khá cầu kỳ cộng thêm chiếc mũ vành rộng, đang đứng phía bên phải ông ta tên là Smith Amine, người của dòng họ Smith phụ trách chuyện thương mại vùng Đông Ấn, có thể xem ông ta là ông chủ của đoàn thương buôn này. Nhà Smith có một đội buôn khổng lồ với cả trăm chiếc thương thuyền lớn, việc làm ăn của họ trải dài khắp các vùng biển, ở đây là những vùng biển đã được biết đến. Phía sau Smith Amine là tùy tùng của ông ta, một người thư ký ăn mặc khá lịch sự, nhã nhặn, còn người kia giống một tay đầu bếp hơn, đó là theo cách nhìn của hắn,

- Xin ra mắt quốc vương Bệ Hạ, thật hân hạnh được gặp ngài một lần nữa. Xin giới thiệu với ngài, đây là ông Smith Amine ông chủ phụ trách thương mại nhà Smith tại khu vực Đông Ấn, phía sau là hai tùy viên của ông ấy

- Xin Chào Ngài Quốc Vương ..... - ông Smith Amine nói một tràng tiếng anh, Quang Toàn nghe chữ được chữ mất, khả năng nghe anh ngữ của hắn vốn không giỏi.

- Ông ấy nói “rất lấy làm vinh dự khi được diện kiến ngài. Mong rằng sẽ được ngài giúp đỡ trên vương quốc xinh đẹp này” ông ấy cũng khá bất ngờ vì tuổi tác của ngài.- Linh mục Sơn trở thành người phiên dịch cho cuộc nói chuyện

- Chào đón ông Smith đã đến với vương quốc của ta- Quang Toàn nói bằng một câu tiếng anh.

Tuy rằng khả năng nghe hiểu của hắn về tiếng Anh khá kém nhưng với sự hỗ trợ của linh mục Sơn khiến hắn có thể giao tiếp bằng Anh ngữ một cách đơn giản. Điều này làm cho Sơn và Smith Amine cảm thấy ngạc nhiên, hai bên tiếp tục trò chuyện với nhau bằng tiếng anh. Quang Toàn “nói chuyện” khá mới

tay làm quan hệ hai bên cởi mở không ít. Lúc này mới đi vào chủ đề chính.

- Lần này thương thuyền của ông có bao nhiêu chiếc cập bến chỗ chúng ta

- Thừa quốc vương thông thái! Xin cho tôi được gọi ngài như vậy để thể hiện sự kính trọng nhất. Lần này thương đoàn của tôi có sáu chiếc đến trên Vương Quốc của ngài. Tôi sẽ rất vui khi được phép...

- Trăm cũng vui vì chuyện đó! Ta muốn mua lại của ông hai chiếc trong số đó, ý ông ....?

- Ngài cũng biết đấy, thuyền của tôi chất khá đầy hàng...

Quang Toàn đã tính trước chuyện bị từ chối như vậy, kể ra cũng không trách họ được. Để mang một chiếc thuyền từ Anh qua đến Đại Việt vào lúc này ít nhất cũng cần sáu đến bảy tháng, chưa kể giá trị hàng hóa mà mỗi con tàu mang về xa hơn giá trị để mua một chiếc tàu. Hẳn ta không muốn bán cũng là điều đương nhiên. Quang Toàn xem ra phải đưa một chút bánh ngọt rồi. Đám tư bản này không gì ngoài tiền và tiền.

- Một chiếc thương thuyền, đổi lại thương đoàn nhà Smith sẽ được miễn thuế năm năm khi đến buôn bán trên vương quốc của ta. Đương nhiên ta sẽ trả tiền cho con tàu. Ông xem chỗ ta có tơ lụa chất lượng như vậy, chắc chắn sẽ làm ông hài lòng đấy.

Quang Toàn vừa nói vừa cho lão Phúc đưa ra một vài xấp lụa mua ở cửa hàng Lão Viễn lúc trước, vài lụa của nhà Thanh chắc chắn không có đường vân đều như của mấy xấp lụa này. Khi ông chủ nhà buôn Smith Amine nhận lấy đã tỏ ra khá hài lòng, lão ta không phải là kẻ không biết nhìn hàng. Việc miễn thuế năm năm không đủ thu hút Smith Amine vì trong năm năm đó tối đa thương thuyền của ông ta chỉ đến được khoảng vài chục lần là cùng. Số tiền đóng thuế cho những lần đó không đủ làm cho ông ta thấy "xót". Cái thu hút ông ta nhất chính là tơ lụa ở cửa hàng Phan Viễn.

- Quốc vương thông Thái. Thật bất ngờ!. Chuyện ngài muốn mua một trong số những con tàu của tôi, có thể bàn bạc lại. Ý tôi là chuyện này hoàn toàn có thể được. Chuyện tiền trả cho con tàu là không cần thiết, tôi muốn được độc quyền với mặt hàng tơ lụa trên Vương Quốc của ngài.

Tên này không ngờ đánh chủ ý đến việc lấy một con tàu đổi lấy độc quyền tơ lụa, nếu như với tình hình sản xuất tơ lụa hiện tại, Quang Toàn có vẻ được lợi với quyết định này, nhưng về lâu dài lại không được. Chưa nói đến việc lời lỗ, chỉ nói đến chuyện buôn bán độc quyền sẽ dẫn đến việc trở thành sân sau của nhà Smith, việc ép giá có thể xảy ra. Độc Quyền dẫn đến các đội thương buôn khác không có nhiều cơ hội đặt chân đến Đại Việt buôn bán. Đây là điều đi ngược lại mong muốn của Quang Toàn, hẳn sao có thể chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Kẻ Diên Thomas

Đang lúc này lão Phúc đến báo cho hẳn, Phan Viễn đã đến, biết trước những chuyện về trao đổi giá cả như vậy không thể thiếu lão quản gia này được, Quang Toàn cho người đi gọi lão đến. Lúc này trong phòng làm việc của Quang Toàn đã khá đông người.

- Việc Ông Smith đồng ý để lại một chiếc tàu khiến trăm thật vui mừng, ông Smith có lẽ không biết! Trăm mua lại tàu để nhằm cho sứ đoàn của ta đến Anh Quốc.

Linh mục Son nghe vậy rất vui mừng, việc Đại Việt thúc đẩy quan hệ với Nước anh, ông ta là người mong chờ nhất sau Quang Toàn. Mỗi tầng hiểu biết của người dân Đại Việt đối với thế giới bên ngoài càng tăng phần dễ dàng công việc truyền giáo. Khi biết mục đích của Quang Toàn mua thương thuyền nhằm chuyên chở sứ đoàn, ông ta càng ra sức thuyết phục Smith Amine.

- Lạy chúa.! Đây là thông tin tốt lành nhất mà tôi nghe được trong mấy năm nay. Rất sẵn lòng vì Bệ Hạ nếu ngài cần. – Smith Amine tỏ vẻ muốn được giúp đỡ hẳn trong chuyện này.

Kể ra chuyện Đại Việt cử sứ đoàn sang Anh Quốc nếu thành công ông ta cũng được lợi không nhỏ. Là nhà tư bản kỳ cựu, ông ta hiểu tương lai Đại Việt sẽ đưa lại lợi ích gì, nếu Đại Việt và Anh Quốc có quan hệ ngoại giao, quyền lợi của ông ta khi đầu tư kinh doanh vào Đại Việt sẽ thêm phần đảm bảo.

- Sứ đoàn của ta cần người dẫn đường, nếu như ông có thể giúp, chắc chắn sứ sách sẽ vì đó mà ghi nhớ cái tên Smith Amine.

- Rất hân hạnh được ra sức vì ngài, xin Quốc Vương cứ tin ở tôi. Nhà Smith sẽ không làm ngơ chuyện này. Không biết ngài cần gì ở thương đoàn chúng tôi nữa không?

- Ta cần vũ khí... đây chuyện sản xuất lại càng cần.. thép tốt.. vương quốc của ta cần thép tốt của Anh Quốc. Ta cũng cần một số hóa chất. Ta cần người.. cần những thủy thủ giỏi.. đương nhiên nếu có những nhà sáng chế thì tốt nhất.- Quang Toàn vừa ngồi vừa liệt kê những thứ hẳn cần cho Smith Amine nghe

- Đây chuyện sản xuất súng có lẽ sẽ tốn không ít sức, mong rằng ở American sẽ tìm được cho ngài thứ vừa ý, ở Anh Quốc luôn thiếu những thủy thủ giỏi, nhưng nếu ngài không chê màu da của họ, ý tôi là những thủy thủ da đen họ khá được việc chỉ có chút không được trật tự lắm... tôi muốn nói với ngài là

họ sẽ nổi loạn vào một lúc nào đó. Luôn tiện Xin được giới thiệu với ngài về những tên nọle mạnh khỏe nhất, là những tên da đen ý tôi muốn nói về họ. Nếu ngài có hứng thú.

Hóa ra tên Smith Amine này muốn hướng dẫn đến việc mua bán nô lệ. Quang Toàn rất không có thiện cảm với chuyện này nhưng hẳn không phải là Nelson Mandela để đứng lên đòi nhân quyền cho người da đen đấy. Đã ở vào thời đại này rồi thì phải chấp nhận một số thứ không hay. Nếu như mua lại những nô lệ này sau đó trả tự do cho họ để họ trở thành con dân Đại Việt cũng là chuyện không phải không thể, dù sao tương lai cũng cần không ít lao động.

- Ta sẽ hoan nghênh người làm được việc cho vương Quốc của ta, nhất là những người từng làm trong các nhà máy hầm mỏ. Còn về chuyện những nhà sáng chế.- Quang Toàn nói

- Rất cảm ơn thành ý của Quốc Vương, bây giờ ngài đã là khách hàng lớn của thương đoàn nhà Smith. Nếu có nhà sáng chế nào tự nguyện đến với vương Quốc của ngài chúng tôi sẽ rất sẵn lòng giới thiệu với Quốc Vương. Ý tôi là ở nước Anh cũng rất cần họ, đương nhiên họ không phải là những người nô lệ. Cả nhân tôi hứa danh dự với ngài sẽ cố gắng thuyết phục ai đó..

Đúng vậy! Xem ra không thể trông chờ vào những cư dân nhập cư. Quang Toàn biết muốn cho Đại Việt nhanh chóng có thành tựu cách tốt nhất là “nhập khẩu chất xám”. Nhưng chỉ nhìn vào con số về khoảng cách địa lý đã làm người khác chùn chân, chưa phải kể đến những yếu tố khác. Giờ đây gánh nặng của những du học sinh sắp đến sẽ càng nhiều. Ý tưởng đại nhảy vọt vừa chợt lóe trong đầu Quang Toàn lại bị dập tắt một lần nữa, đêm hẳn trở về với đúng thời đại. Quang Toàn cùng Smith Amine đến đây không bàn luận thêm về vấn đề mua bán giá cả nữa. Hai người tránh qua chỗ khác cho đám người Phan Viễn thư ký nhà Smith cùng bàn bạc. Lão Viễn cũng không phải là tay gà mờ trong chuyện này. Quang Toàn tin ở ông ta.

Thấy vẻ mặt thất vọng của Quang Toàn, Smith Amine cũng biết mình nên làm một cái gì đó, bất chợt ông ta nhìn về phía người bên cạnh mình mà nở nụ cười.

- Bệ Hạ tôn kính, xin giới thiệu với ngài vị này là bạn của tôi ông Thomas, ông ấy từng tốt nghiệp loại ưu tại anh, là một kỹ sư Hóa Học đầy kinh nghiệm

Quang Toàn nghe giới thiệu như vậy liền rất bất ngờ, không ngờ cái lão mà hẳn coi là tên đầu bếp bên cạnh Smith Amine lại là một kỹ sư hóa học, trông lão ta ăn mặc khá lôi thôi đấy, tóc còn bị cháy sém một đám. Hẳn dù có chút nghi ngờ nhưng cũng tỏ ra lịch sự xã giao.

- Rất vui khi được bắt chuyện với ngài, thưa quốc vương đáng kính, ngài cứ gọi tôi là Thomas

- Chào đón ông Thomas, ông sẵn lòng ở lại làm việc trên vương quốc của ta chứ- hẳn tuy chưa biết thật giả ra sao nhưng cũng đưa ra lời mời.

- Rất sẵn lòng thưa quốc vương, rất vui. ....

Smith Amine thấy chưa gì sự việc đã tiến triển quá xa như vậy liền ngắt lời lão Thomas.

- Bệ hạ, có lẽ ngài chưa biết rõ về anh Thomas đây, xin nói cho ngài trước về những vụ nổ... ý tôi nói là Thomas, anh ta không phải là một người nắm rõ với những thí nghiệm của mình. Nếu ngài biết về một số việc làm của anh ta chắc chắn sẽ không đưa ra lời mời vớ vẩn như vậy... anh ta đã....

Đến đây Smith Amine kể riêng cho Quang Toàn nghe về Thomas. Thomas là bạn cùng học trong trường với Smith Amine, lão tốt nghiệp và được nhận ngay vào làm ở một công ty hóa chất, thời gian đầu công việc của Thomas khá trôi chảy, trong mấy năm ông ta liên tục được thăng tiến trong công ty. Chỉ là sau này không biết ông ta làm thí nghiệm gì mà các vụ cháy nổ trong phòng thí nghiệm của Thomas thường xuyên xảy ra. Trong một lần anh ta cho nổ tung cả một nhà máy hóa chất, khiến anh ta phải đối diện với một khoảng bồi thường khổng lồ. Smith Amine giúp anh ta chạy trốn trên con tàu của mình để qua Khu Vực Đông Ấn, dù vậy anh ta cũng chưa hề từ bỏ cái thí nghiệm tai hại của mình, hậu quả có thể thấy được ngay trên thân hình đầy vết sẹo bóng và mái tóc bị cháy sém của Thomas. Smith Amine luôn lo lắng chẳng biết khi nào con tàu của mình sẽ nổ tung, lão muốn hướng Thomas đến một vài thứ hấp dẫn hơn mấy vụ thí nghiệm nguy hiểm nên vẫn thường xuyên mang Thomas theo bên cạnh.

Không được đụng đến đám đồ thí nghiệm của mình khiến lão khá bức xúc, Quang Toàn mở lời mời lão đã đồng ý ngay không chút do dự.

Quang Toàn nghe vậy không biết nên vui hay nên khóc khi chào mừng lão già này đây. Sẽ không có chuyện đang ngủ yên lành, hoàng cung của hẳn xảy ra hỏa hoạn và biến thành đống tro chỉ sau một đêm đấy chứ. Quang Toàn cũng khá thắc mắc về những thí nghiệm của lão, nhưng lão chỉ im lặng không nói, hẳn càng không muốn hỏi nhiều, chỉ sai người đưa lão đi tắm rửa. Trước khi đi lão còn phân vân mớ “đồ nghề” của mình vẫn còn trên tàu. Hẳn phải hứa sẽ cho người đi lấy về lão mới chịu lui.

Cuộc thương lượng của Phan Viễn với thư ký của Smith Amine diễn ra khá suôn sẻ. Mua lại một con thuyền của Anh, mượn thêm được đám thủy thủ, Smith Amine còn hứa sẽ giúp hẳn chờ thêm một ít người trên các con tàu của mình. Dù vậy, hẳn còn ngỡ lời mời vị cố vấn ngoại giao Sơn đứng ra làm đúng với chức danh của mình. Đi theo sứ đoàn Đại Việt đến Anh Quốc, được ông ta chấp nhận.

Xem ra ngày hôm nay thu hoạch không hề tệ. Trước khi ra về Smith Amine còn đưa ra góp ý với hẳn về chuyện nên xây dựng bến cảng. Bến cảng đúng là vấn đề cần thiết, hiện tại Đại Việt chưa có một bến cảng nào đáng nói. Bến cảng là nơi quan trọng đón nhận tàu thuyền xuất nhập, ngoài ra nó còn là nơi tập trung hàng hóa, nơi buôn bán trao đổi, kiểm soát ngoại thương. Việc xây dựng bến cảng có lẽ không thể không bàn đến trong thời gian sắp đến rồi.

--0-0-0-0-

Trong phong làm việc của Quang Toàn giờ đây chỉ còn lại ba người Trần Văn Kỳ, Phan Viễn và hẳn. suốt cuộc gặp gỡ vừa rồi giữa hẳn và mấy người Anh, Trần Văn Kỳ không đưa ra ý kiến nào nhưng nội dung lão đã hiểu được. Phan Viễn lại không cần phải nói, có kinh nghiệm đi lại với đám thủy thủ

phương Tây gần mười năm, nhưng nội dung như hôm nay không có gì làm cho ông ta phải ngạc nhiên.

- Quân Sư, đám người đó chỉ một tháng nữa sẽ nhỏ neo. Khanh ứng phó kịp.

Ý Quang Toàn là ứng phó với chuyện trong triều, với lại làm sao giải thích cho đám sĩ tử vừa đậu kỳ thi vừa rồi. Cả hai chuyện đều quan trọng, Quang Toàn thấy mình không nắm chắc giải quyết êm đẹp chuyện này, hẳn trông chờ cả vào Trần Văn Kỳ. Mong rằng trong lúc này lão có thể đưa ra một giải pháp vẹn toàn, nếu không để cho hẳn tự mình giải quyết đảm bảo quan trường Đại Việt sẽ có một phen thay máu.

- Hoàng Thượng! Tạm thời để thần có thời gian suy nghĩ, xin bệ hạ cứ tin tưởng giao hoàn toàn việc này cho vi thần. Quyết sẽ không để bệ hạ thất vọng.

- Trẫm chờ tin tức tốt từ quân sư, nhớ liên lạc với Linh mục Sơn, và Phan Viễn. Trẫm nghĩ hai người sẽ trợ giúp được khanh một vài vấn đề.

- Kỳ đại nhân có chuyện gì xin cứ dặn dò.- Phan Viễn lên tiếng

- Mong Viễn huynh giúp đỡ nhiều cho- Kỳ đáp trả

Hai lão Phan Viễn và Trần Văn Kỳ lúc này mới có dịp chào hỏi lẫn nhau. Do Phan Viễn không có chức quan nên Trần Văn Kỳ gọi lão là Viễn Huynh.

- Lão Viễn ngoài việc làm quan gia, lần này sẽ giữ thêm chức cố vấn ngoại giao tạm thời, chuyến đi sứ lần này không thể thiếu lão đâu đấy, nhiệm vụ mà lão phải làm không kém phần quan trọng.

- Thần tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng.- Phan Viễn tạ ơn

- Chúc mừng Viễn đại nhân được lên chức, ha ha. – Trần Văn kỳ thấy lão được phong quan nên lên tiếng chúc mừng

Lúc trước, khi Quang Toàn đưa chức cố vấn ngoại giao này cho hai linh mục Sơn Sâm, bên bộ lại chẳng biết sắp xếp như thế nào do không biết đây là chức quan mấy phẩm, hỏi hần hần cũng áng chừng cho làm ngũ phẩm. Bởi vậy lúc này có thể tính cho Phan Viễn là quan ngũ phẩm rồi. Đương nhiên so với nhất phẩm như Trần Văn Kỳ là không đáng nhắc đến, nhưng cả nước được mấy Trần Văn Kỳ cơ chứ. Nhiều người phấn đấu trong quan trường cả đời cũng không lên được đến đó.

- Thần đi rồi không biết ai sẽ ở nhà tiếp tục công việc của thần, chuyện thu mua sợi tơ và dệt vải...

- Chẳng phải lệnh tiểu thư vẫn hay phụ giúp ngài đấy sao. Trẫm nghĩ nàng sẽ lo ổn thỏa chuyện đó.

Con gái của Phan Viễn, Phan Hải Yến năm nay mười bốn tuổi, chính là người hần gặp ở nhà lão lúc trước, sau này trong lúc “vô tình” lão Phúc nhắc tên nàng trước mặt hần. Không chỉ một lần “vô tình” như vậy mà sau này Lão ta còn liên tục vô tình, nào là “cô nàng đáng xinh xắn”.. “suốt ngày đi theo phụ giúp lão Viễn”.. . tóm lại vì những lần “vô tình” như vậy mà hần biết được Phan Hải Yến có tài trong việc quản lý, hầu hết tất cả sổ sách đều do nàng thay Lão Viễn tính toán cả. Hần đã vài lần nhìn cuốn sổ thu chi do nàng viết, công nhận là nét chữ rất đẹp, tính toán cũng không thấy sai số. Rất có tiềm năng của một CEO.(Đến bây giờ hần vẫn còn nhớ nét mặt đáng yêu đó đấy, bàn tay mát lạnh ah.)

- Cảm ơn Hoàng Thượng đã khen ngợi, tiểu nữ còn trẻ người, chưa đảm đương nổi việc gì, không chịu làm công việc thừa thừa mà chạy theo....

Lão nói đến đây thấy mình hổ rồi, nói con gái mình còn trẻ không làm nên chuyện, Hoàng Thượng đứng trước mặt còn nhỏ tuổi hơn cả con gái lão nữa đó. Vậy chẳng phải...

- Ha ha... Ông không nên nghĩ nhiều, ta tin tưởng vào lệnh tiểu thư sẽ kế tục được tài năng của của ông.

- Chỉ sợ làm hỏng đại sự của Hoàng Thượng - Lão Viễn nói

- Chuyện đó khanh cứ yên tâm, ta sẽ cho người phụ giúp lệnh tiểu thư. Đảm bảo mọi chuyện sẽ ổn. (ọ ọ ọ... hần chuẩn bị dụ dỗ con gái nhà lành kia làng nước ọ.). lần này đi, trẫm muốn ông tìm cách đặt mua tầm ba chiếc tàu chiến, đặt đóng thêm thương thuyền, việc quan trọng là phải tuyển được càng nhiều thủy thủ càng tốt. Trong này có danh sách một vài thứ trọng yếu mà Trẫm cần, khanh cứ theo đó mà làm, nhớ không nên gây quá nhiều sự chú ý.

Quang Toàn đưa cho lão viễn một danh sách những thứ cần thiết. Trong đó chỉ chút một số thứ như máy móc, thiết bị công cụ, đặc biệt là tàu thuyền, máy hơi nước, hóa chất...vv. Việc mua sắm này không ai hợp bằng lão cả. Với Quang Toàn dốc hết túi cho lão quản lý rồi. Không phải lão thì còn ai.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Năm Châu

Hoàng Cung Phú Xuân.

Hôm nay là (ngày lành tháng tốt) ngày người đỗ đạt trong kỳ thi đình vừa rồi ra mắt hoàng đế, như lần trước, Quang Toản cho gặp chung tại sân rồng. Ngay từ sáng sớm năm trăm mười người trong danh sách thi đậu lần này có mặt tại Hoàng Cung, xung quanh còn có bá quan văn võ đứng quan khán. Phải nói sáng hôm nay hoàng cung rất đông người, thời tiết đầu xuân ấm áp, không khí tươi mát, dễ làm cho người ta thấy khoan khoái trong lòng, các thí sinh áo quần chỉnh tề đứng trước sân đợi hần xuất hiện. Quang Toản đến nơi là lúc công việc được chuẩn bị ổn thỏa.

- Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

- Bình thân!- Hần đứng trên bậc cao mà nói

- Tạ ơn Hoàng Thượng!

Lúc mọi người ổn định vị trí, một thái giám tay cầm thánh chỉ đọc lớn xướng tên của từng người thi đậu. Vì khá đông người nên có phần hơi lâu, Quang Toản muốn bỏ qua phần này nhưng đám bên Bộ Lễ nhất quyết không chịu nói đây là nghi thức xướng tên bằng vàng không thể không có, là để coi trọng bậc nho gia đỗ đạt vinh quy bái tổ... khuyến khích dân chúng theo gương mà chăm chỉ đọc sách thánh hiền. Kể ra mấy lão nói cũng đúng, hần chẳng có lý do nào chính đáng khi muốn cắt đi phần này.

- Các ái khanh có mệt không? Có ai thấy mỏi chân không?

- Khởi bẩm Hoàng Thượng không mệt, không mỏi! - Cả mấy trăm người cùng trả lời.

- Trẫm có lời chúc mừng đến các khanh, những người đứng đây đều hoàn toàn xứng đáng, xứng đáng với công sức đã bỏ ra, xứng đáng với mong đợi của trẫm. “non sông Đại Việt có trở nên tươi đẹp hay không? Dân tộc Đại Việt có bước đến đài vinh quang để sánh vai với các cường quốc năm châu được hay không, chính là nhờ vào một phần công sức đóng góp của các khanh” (trích lời dạy Hồ Chủ tịch có sửa chữa).

.....---

- Người đầu bày tiệc mừng – đây là tiết mục hần đề nghị thêm vào, hần muốn thông qua tiệc rượu để dễ dàng nói chuyện gần gũi với những sĩ tử thi đậu trong đợt này, gánh nặng đặt lên vai họ trong tương lai là rất lớn, đến bây giờ vẫn chưa ai trong số họ biết mục đích của hần cả, theo Trần Văn Kỳ góp ý, chuyện để cho họ biết chỉ là sớm hay muộn bởi vậy nên cho họ chuẩn bị tốt tinh thần, dù sao thời kỳ này đi xa như vậy không phải ai cũng tự nguyện.

- Tạ ơn Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế

Hần nghe câu vạn tuế này ban đầu còn có chút muốn... giờ đây đã sắp thành quen. Khi đồ ăn được các cung nữ xinh đẹp thướt tha mang lên đầy đủ, rượu cũng được đổ ra bát, nhưng ai nấy vẫn còn rụt rè nhìn về phía hần. Quang Toản biết đây là lúc mình nên lên tiếng rồi.

- Các khanh gia hãy cứ tự nhiên, trong lúc tiệc rượu mọi người không cần quá câu nệ a. Trẫm biết các khanh có nhiều thắc mắc muốn được giải đáp mà không biết hỏi ai, sẵn dịp này hãy cứ mạnh dạn lên tiếng. Trẫm sẽ đứng ra trả lời. Nếu được thì chỉ cần hô to lên một tiếng được! Được không?

- Được!

- Tốt lắm! Mọi người ngồi xuống dự tiệc đi thôi.

Bàn tiệc của hần đặt ở trên bậc khá cao đủ để hần quan sát hết phía dưới. Vừa ngồi xuống đã có người đứng lên thì lễ đặt câu hỏi. Vì đã nói trước không cần câu nệ nên lễ nghi cũng được giảm thiểu hần.

- Khải bẩm Hoàng Thượng! Học sinh tên Hoàng Phúc xin hỏi ban này học sinh nghe ngài nói “cường quốc năm châu” học sinh không biết nghĩa là gì. Trong sách có ghi nước tàu trước chia làm chín châu, có phải năm châu thuộc trong chín châu này?

Tại rất thỉnh ah. Hần chỉ đọc qua như vậy không ngờ đã có người đề ý.

- Vị ái khanh này hỏi rất hay, trẫm nghĩ mọi người ở đây chắc sẽ có nhiều người thắc mắc. Năm châu mà trẫm vừa nói không có liên quan gì đến cửu châu bên tàu cả, nếu cộng lãnh thổ của Đại Việt ta của Thanh quốc, Xiêm la,, Champa, Ai lao, Cao Ly, Chà –Và, Mông Cổ, Tây Vực cũng chỉ được một châu trong năm châu mà thôi. Hay còn gọi là Á châu

Cả đám nghe đến đây đều sôi trào, chuyện này đã vượt qua tầm hiểu biết của họ, không ngờ tất cả những nước trong sách vở của mà họ có thể tìm được cộng lại cũng chỉ được một châu. Thanh quốc lãnh thổ bao lớn a, Đại Nam, Xiêm La rất lớn đấy, liệu Hoàng Thượng có phải nói quá lên không? Có người tỏ ra nghi ngờ cất tiếng hỏi.

- Khải bẩm Hoàng Thượng, vậy bốn châu còn lại là những châu nào?

- Bốn châu còn lại là Châu Âu, châu Mỹ, châu Phi, và Châu úc.

- Khải bẩm Hoàng Thượng muốn đến bốn châu này thì phải làm thế nào.

Theo suy nghĩ của một số người có lẽ phải biết tiên phép gì đó mới có thể đến những châu còn lại.

- Câu hỏi hay lắm, để đi được đến bốn châu đó chúng ta phải dùng thuyền lớn để đi. Các khanh biết những người Tây Dương chứ, họ chính là đến từ Âu

Châu. Chính họ đã đóng nên những con thuyền to lớn để đến các Châu lục khác. Có thể nói hiện tại châu lục mạnh nhất giàu có nhất chính là châu Âu.

Đến đây đám người phía dưới bị Quang Toàn kích phát tính tò mò rồi. Nếu những lời nói này phát ra từ miệng người khác có lẽ họ sẽ cho đó là tên điên, nhưng lời nói do thiên tử phát ra hoàn toàn khác. Thiên tử được cả thần tiên chỉ dạy, thậm chí còn có thể làm cho thiếp tự nổi trên nước, lại còn chuyện gì mà không thể.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng! Không biết Á Châu ta đứng thứ mấy?

- Nếu xếp đúng thì Á châu ta chỉ đứng thứ ba.

Câu trả lời này khiến họ đau lòng rồi, ai mà không muốn cổ vũ “đội nhà” ah, bọn hán ở trên Á châu vậy Á châu là “đội nhà” còn gì, là châu lục bọn họ nhiệt liệt ủng hộ đó. Vẫn có một số người không cam lòng với câu trả lời ngắn gọn của Quang Toàn muốn hán giải thích rõ ràng hơn.

- Xin Hoàng Thượng chỉ dạy.

- Giàu có thua Châu Âu một chút là Châu Mỹ, nhưng lại là châu có lãnh thổ rộng lớn và nhiều tài nguyên nhất, ở đó có rất nhiều mỏ vàng bạc lớn, nhiều đến mức các khanh không thể tưởng ra được, người Châu Âu hàng trăm năm trước.., có lẽ là từ hồi vua Lê Thái Tông .. đã đến đây xâm chiếm lãnh thổ Châu Mỹ. Khoảng hai trăm năm sau đó người ở châu Mỹ mới đánh đuổi được các cường quốc Châu Âu để xây dựng cường quốc của mình. Thứ ba là Châu Á nơi chúng ta đang đứng, vì có nền lập quốc lâu đời dân cư đông đúc nên mới được đứng thứ ba. Sau châu Á là châu Phi... Cuối cùng là châu Úc....

- Hoàng Thượng nói như vậy chẳng phải chúng ta rất yếu sao. Người Châu Âu xâm chiếm châu Mỹ, châu Phi bị họ bắt làm nô lệ. Vậy chẳng phải họ rất mạnh sao?

Một số người nghe đến đây bắt đầu tỏ ra hoang mang rồi. Đương nhiên phần lớn vẫn coi đây chỉ là chuyện xa xôi không có gì đáng lo ngại.

- Hoàng Thượng không biết cường quốc năm châu gồm những ai. Có Đại Việt ta không?

Quang Toàn nghe hỏi câu này liền biết đã đến lúc nên buông mồi câu rồi. (chuẩn bị thổi phồng).

- ở châu âu lúc này có khoảng chục nước là cường quốc, nhất là các nước như Anh, Pháp, Phổ, Áo-Hung, Ottoman, Tây Ban Nha, Nga, Thụy Điển, Hà Lan, Ý . các nước khác trên Châu âu tuy không phải là cường quốc nhưng cũng không kém là mấy. ở châu Mỹ có khoảng bốn cường quốc là Hoa Kỳ, Canada, Mexico, Brazil. Còn ở châu Á ta chỉ có nhà Thanh được miễn cường cho là cường quốc vì dân họ quá đông. Còn Đại Việt ta không bằng bất cứ một nước nào ở Châu Âu, các khanh nghĩ xem nước ta có phải là cường quốc hay không? Haiz- nói đến đây hán không quên thờ dài một cái.

Những người phía dưới nghe như vậy tất cả đều lấy làm kinh hãi. Không ngờ Đại Việt mình lại thế thảm như vậy, dù không phải là cường quốc cũng sém được đi, đằng này lại thua kém hơn bất kỳ nước nào ở Châu Âu, điều này làm cho lòng tin trong người họ bị đã kích nặng nề, chính Hoàng Thượng cũng phải thờ dài như vậy, không việc gì ngài phải nói dối đề cao người mà tự hạ thấp mình cả. Có người sợ mình nghe nhầm nên hỏi lại

- Hoàng Thượng! Có thật như vậy không!

- Chuyện này không khó để chứng minh, các khanh nhìn vào những đồ vật tinh xảo này thì biết, ở ta vật này chỉ trong cung mới có, còn ở chỗ họ hầu như có thể thấy nhiều như ở ta thấy chén uống rượu vậy.

Hán nói đến đây liền có người phụ họa mang ra một mớ đồ trong hoàng cung như đồng hồ, ống nhòm, lọ thủy tinh, súng hỏa mai loại ngắn. ..Đưa ra cho đám người phía dưới truyền tay nhau xem. Hán không dừng lại mà tiếp tục dẫn chứng.

- Các Châu đều được ngăn cách nhau bởi biển lớn, mà họ vẫn có thể đem quân từ châu này đến châu kia để xâm chiếm đó thôi, điều này ta làm được sao? Các khanh thấy thuyền lớn của họ đậu trên bến Hội An chứ, họ có hàng vạn chiếc như vậy, đáng nói là không phải của triều đình mà là của tư nhân. Người dân của họ sắm thuyền lớn như dân ta sắm thuyền. Dân mà đã giàu như vậy chứng tỏ triều đình của họ không hề nghèo chút nào.

- Hoàng Thượng! Không cần lo lắng, học sinh nghĩ họ ở xa ta như vậy, có biển lớn ngăn cách, lâu này họ không động đến mình chắc chắn phải có lý do. Học sinh thấy họ khó làm gì nổi ta.- (người thi đậu mà chưa được bổ nhiệm quan chức thì xưng với vua là học sinh)

Nhiều người nghe như vậy cũng tỏ ý tán đồng.

- Các ái khanh nhầm rồi, lãnh Thổ kéo dài từ Cao Ly cho đến Thanh đến ta rồi đến Xiêm La cũng chỉ là phần phía đông của Á châu mà thôi. Phần phía tây Á châu đã bị người Châu Âu chiếm cứ hơn cả trăm năm nay rồi, hiện tại quân đội của họ đã đến phía tây nước Xiêm rồi, không bao lâu nữa có thể sẽ kéo đến nước ta thôi. Với lại họ có thuyền lớn như vậy còn sợ gì biển rộng. Phía nam của ta là nước Chà- Và đã bị họ chiếm rất lâu rồi. Lúc đó họ chỉ dùng hai ngàn quân là đã chiếm xong Chà Và.

Cả đám nghe đến đây liền lo sợ rồi, ở đâu xa thì họ không biết nhưng Chà Và và Xiêm La thì không ai không biết nha. Tuy rằng hai nước này có yếu hơn Đại Việt nhưng muốn dùng hai ngàn người mà đã thu phục được hai quốc gia này là chuyện không tưởng đấy. Thấy nhiều người còn bán tín bán nghi con số mà mình đưa ra. Quang Toàn cầm trong tay khẩu súng hỏa mai đến bên tấm bia đá mỏng chừng hai phân mà bắn.

“đùng” khi chưa ai biết chuyện gì, một tiếng nổ vang lên kèm theo một mảng khói đen. nhìn lại tấm bia đá đã nát bấy, khiến đám người kinh ngạc không ngớt, tò mò nhìn vào khẩu súng trong tay hán.

- Nếu hai ngàn người kia có rất nhiều hòa thương như vậy, thậm chí loại mà họ đang dùng còn tốt hơn mạnh hơn cái mà trăm có thì sao?

Đúng vậy ah. Tầm bida còn không chịu nổi đấy, nếu họ lại có rất nhiều hòa thương như vậy thì đúng là không phải không thể ah. (rất nhiều người trong số họ không biết hòa thương lúc này không thể bắn liên tục như cung tiễn) Dù đã giải đáp được thắc mắc nhưng chuyện này quá mới lạ đi, có người còn muốn đem so sánh thêm một vài thứ cho thỏa mãn sự tò mò.

- Bẩm Hoàng Thượng! Vậy nếu họ đánh nhau với nhà Thanh thì ai thắng- một người đưa ra câu hỏi khá ngây ngô, nhưng hẳn vẫn trả lời.

- Chỉ cần một trong số các cường Quốc đó đem ra khoảng hai vạn người là có thể chính diện đánh đến tận Kinh đô Thanh quốc, vậy khanh nói ai thắng? Nên nhớ họ có rất nhiều thuyền lớn chở được cả ngàn người đấy.

Rất mạnh ah, chỉ hai vạn người liền có thể đánh đến kinh đô nhà Thanh đúng thật quá kinh hãi rồi. Họ nếu đánh Đại Việt vậy chẳng phải ta chỉ có nước bó tay chịu trời hay sao? Tuy rằng trong lòng có ngao khí, tuy rằng đuổi được hai mươi chín vạn quân thanh ra khỏi nước nhưng không đến mức tự cho mình có thể đem quân đánh đến kinh đô Thanh Quốc đấy. Rất nhiều người nghe ra Đại Việt đang có khá nhiều nguy cơ. Chà Và ở phía nam Đại Việt đã bị chiếm, Phía Tây đã đánh gần đến Xiêm la, vậy chẳng phải chẳng mấy chốc sẽ đến mình sao?

- Hoàng Thượng vậy chẳng phải Đại Việt ta nguy cơ trong sớm tối hay sao?

- Không phải nguy cơ mà là chuyện chắc chắn, sớm muộn gì họ cũng đưa quân vào đánh ta, không những ta mà cả nhà Thanh cũng bị đánh.

Câu trả lời quá phù phàng, cả đám bôn chôn trong người, nội tâm thâm cảm hận đám người Châu Âu xấu xa kia. Chi hận không có vài tên người tây ở đây để đập một trận cho hả giận.

- Hoàng Thượng! Chúng ta phải cảm không cho bọn người Tây Dương vào nước ta. Nên bắt tất cả đám người Tây Dương lại, nếu không lẽ họ là nội gián thì nguy. Cầm tàu thuyền ra vào, có như vậy mới giảm thiểu nguy cơ bị nội gián địch xâm nhập biết được tình hình của ta - một người nếu ra ý kiến được rất nhiều người cho là phải, phần lớn lên tiếng ủng hộ.

Quang Toàn nghe vậy có chút sững sốt, thầm nghĩ “không lẽ việc bề quan tòa cảng chính là do đây mà ra?”.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Xuất Dương Lưu Biệt

“Bề quan tòa cảng” là một trong những chính sách được cho là nguyên nhân dẫn đến việc đất nước “ngủ say trong giấc mơ hồng, đóng cửa để tự bảo vệ mình”. Trong lúc các nước phương Tây phát triển thương mại như vũ bão càng ngày càng cần nhiều thị trường hơn, vì vậy, Phương Đông trở thành đối tượng để các nước Tư bản phương Tây dòm ngó. Trước sự ‘gõ cửa’ của tư bản phương Tây thay vì mở toang cánh cửa đón mời thì các quốc gia phương Đông lại “đóng sầm” cánh cửa lại. Vì không thông thương được với phương Đông nên các nước tư bản phương Tây đã có một “chính sách” xâm lược. theo con đường riêng lâu dài “Thương nhân và giáo sĩ vào trước dọn đường sau đó quân đội mới vào chính thức xâm chiếm”. Nhận ra mục đích thâm hiểm của tư bản Phương Tây, Triều đình không mở cửa để phát triển nội lực đất nước mà lại ban hành hai chính sách “Bề quan toà cảng” ngăn chặn thương nhân và “cấm đạo và sát đạo”, ngăn chặn các giáo sĩ đạo Ki tô giáo, nhằm bảo vệ độc lập dân tộc. Nhưng họ không thấy rằng chính cái chính sách “Bề quan toà cảng” sau này như vòng kinh cô cột chặt đất nước vào thế xấu hết đường xoay sở, nên kinh tế lâm vào sự kém phát triển và trì trệ làm cho nội lực quốc gia bị hỏng, Phương Tây dễ dàng xâm chiếm (luận văn bản về bề quan tòa cảng, trích đoạn có chỉnh sửa)

Quang Toàn đương nhiên không thể nào đi theo con đường sai lầm như vậy, hẳn chính là muốn mở toang cánh cửa thương mại, đón nhận sự xâm nhập của tư bản phương tây, từ đó hấp thu những cái được của họ để phát triển đất nước, để cho người dân, nhất là tầng lớp sỹ phu thấy được nguy cơ mà tự mình thay đổi.

- Các khanh đã vào ngồi đến đây, tất cả đều trải qua kỳ thi vừa rồi, trong đề thi đó có câu luận về thành ngữ “đi một ngày đàng, học một sàng khôn”. Các khanh đã làm nên chắc chắn phải biết, bây giờ các khanh muốn trăm “bề quan tòa cảng” làm như vậy chẳng khác nào tự muốn đóng cửa, nắp khur khur trong nhà không chịu ra ngoài gặp người. Vậy sao bắt kịp với thiên hạ, vậy khác nào ếch ngồi đáy giếng. Làm sao đúng với lời tổ tiên dạy bảo. Khi chấm bài trăm thấy không ít người còn viết nào là “muốn đi đến tận cùng thế gian” nào “chân in dấu khắp thiên hạ”... Nay mới đó mà đã đổi ý mau như vậy

Đúng vậy, nhắc đến đây họ mới ở người ra, chính tay họ chỉ mấy hôm trước còn tự mình viết luận về câu thành ngữ của ông cha, khi đó không ít người dùng lời văn tuôn trào muốn đi khắp tận cùng thế gian, muốn dấu chân in dấu khắp thiên hạ, vậy mà lúc này đây lại muốn đóng cửa giữ nhà. Không ít người trước đó thậm chí ý với bài văn của mình nay phải cúi đầu tự thẹn, tuy Hoàng Thượng không nhắc đến tên ai, nhưng hầu như ai trong số họ cũng đang tự lấy làm thẹn. Tuy là vậy nhưng trong lúc nhất thời chẳng ai có thể đưa ra biện pháp nào hiệu quả, cả đám trăm tư suy nghĩ, đây là đang đàm luận với Hoàng Thượng, nếu mình có thể ở đây thể hiện chút bản lĩnh vậy chẳng phải được lọt vào mắt xanh của ngài hay sao. Không ít người vì lẽ đó mà ra sức động não, chỉ hận sao hôm nay đầu óc lại không đủ minh mẫn như mọi hôm. Không ít người bán tín bán nghi muốn hỏi rõ.

- Khái bẩm Hoàng Thượng không biết năm châu này là ở chỗ nào?

- Ah! Vấn đề này trăm cũng được người khác chỉ dạy mà thôi, lão thần tiên mà trăm gặp, khi trăm hỏi về đại thể thiên hạ hiện tại như thế nào, vị ấy đã nói cho trăm nghe. Còn cho trăm xem một tấm họa đồ về vị trí của năm châu, có lẽ là lão thần tiên dùng tiên phép gì đó khiến trăm chỉ xem qua một lần liền về nhớ ngay. Đến lúc này trăm vẫn còn nhớ, trăm đã tự mình vẽ lại nó, các khanh xem thử đi.

Nói đến đây có mấy tay thái giám mang ra một tấm bản đồ lớn trên đó có treo tấm họa đồ thể giới mà Quang Toàn cố gắng thể hiện mấy hôm nay, nếu so sánh với bản đồ thể giới trong sách giáo khoa ở kiếp trước thì tấm bản đồ này chỉ xứng đáng ăn điểm 0. Chỉ có điều so với các tấm bản đồ hiện tại thì chẳng mấy thua kém.

- Trăm sợ mình nhớ sai nên đã cho người ra bên Hội An sao lại một tấm họa đồ của người Tây Dương đem về so sánh, thấy không khác nhau là mấy. Chúng tớ ọ đã biết về năm châu từ lâu ah

Một tấm bản đồ hàng hải nữa được mang ra, đây là do hấn cho người vẽ lại tấm bản đồ hàng hải của Smith Amine. Mặc dù vẫn có nhiều chỗ thiếu sót và không đúng hình dạng nhưng cũng có nhiều điểm giống với bản sao bản đồ thể giới mà Quang Toàn tự vẽ.

- Khai bẩm Hoàng Thượng không biết Đại Việt ta ở chỗ nào? Á Châu ở đâu?- có nhiều người khi không nhìn ra gì trên địa đồ liền bạo gan lên tiếng hỏi, cũng chẳng ai đứng ra cười chê, đơn giản vì chẳng ai trong số họ biết nhìn. Và ai cũng tò mò muốn biết chuyện này.

Quang Toàn lần lượt lấy cây “viết than” của mình theo trí nhớ nhanh chóng kí hiệu và đọc tên một số nước trên họa đồ. Cả đám bên dưới im lặng nhìn chăm chú theo từng cái đánh dấu của Quang Toàn chỉ hận tại không đủ thánh mắt không đủ tỏ, trí nhớ không đủ siêu phàm đến nhớ hết, cái mà họ ấn tượng chính là Đại Việt quá nhỏ đi, Xiêm la không ngờ lại gần ta như vậy, mà phía tây Xiêm La.... Châu Mỹ rất lớn cách châu Âu bởi biển rộng như vậy mà cũng bị chúng xâm chiếm hết, đông hải bao la mà trong sách vở ghi lại như truyền thuyết không ngờ khi so sánh với cái Đại Tây Dương, Thái Bình Dương gì đó chỉ bé tẹo không đáng nhắc đến, không ngờ trên đời còn có những nơi như vậy, quá nhiều quốc gia. Một số người am hiểu chút về Phật giáo bất ngờ khi Tây Thiên trong giáo lý nơi Phật Tổ sinh ra lại không phải quá xa như vậy, lại còn đã bị người Châu Âu xâm chiếm rồi, thật thất vọng chẳng biết phải nói gì.

Lúc này bên dưới trở nên sôi trào xôn xao nghị luận, không chỉ các thí sinh mà cả đám quan đại thần đang dự khán cũng sôi trào, những tướng chỉ bàn luận một chút về kinh thi gì đó ai ngờ lại lời ra một đồng vấn đề lớn như vậy. Khiến trong lúc này nhất thời khó tiếp thu. Song không muốn mất mặt trước đám sĩ tử, họ kìm nén trí tò mò mà không đưa ra câu hỏi, ít nhất không thể biểu hiện mình không biết gì về điều này trước mặt đám người mới được. Mất mặt lắm đấy!

Một số thí sinh có nhiệt huyết lên tiếng.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng! Có cách nào để tránh được mối nguy này chăng, không biết vị thần tiên kia có chỉ dạy gì chăng?

Khi chưa có cách gì để xoay sở trong lúc này, không ít người muốn đặt niềm hi vọng vào đáng siêu nhiên. Đây cũng là chuyện bình thường trong tính cách của con người, không có gì đáng trách cả, có vậy mới có tôn giáo tín ngưỡng tồn tại chứ.

- Trăm không phải không hỏi, chỉ là vị ấy không muốn tiết lộ, dù sao đó cũng là chuyện thiên cơ, vì tương lai của Đại Việt mà vị ấy đã vì phạm thiên điều để nhắc nhở cho trăm biết nguy cơ, nay không thể lại vì chút sự ấy lại phải kinh động đến ông. Không lẽ biết bao nhiêu người ở đây lại không thể nghĩ ra cách vẹn toàn, các khanh lại nổi tiếng học rộng biết nhiều, tài có thể so với bậc khai quốc, trí có thể định thiên hạ, trăm tin không chuyện gì không thể giải quyết.

Nhiều người nghe vậy mặt có chút đỏ, đúng vậy a, khi chưa đỗ đạt lúc nào trong đầu cũng suy nghĩ, “ta là bậc có tài trí, tài có thể khai quốc, trí có thể định thiên hạ, chẳng chút thua kém tiền nhân, chỉ hận không có cơ hội thể hiện mà thôi! Sau đó ngửa cổ than ông trời bất công”. Nay cơ hội thể hiện đứng chờ trước mặt lại chẳng thể hiện được gì. Đúng chẳng biết dùng từ ngữ nào để nói tâm trạng lúc này.

Có một vài người coi bộ mặt kiên nhẫn, nghĩ tới nghĩ lui đầu đầu cũng thấy khó khăn. Mạnh dạn cất tiếng hỏi.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng, không lẽ chúng ta chịu để mặc cho số phận, liệu có cách chống lại người Tây Dương hùng mạnh, mong Hoàng Thượng chỉ cho con đường sáng.

Bên dưới không phải ai cũng ngu, Hoàng Thượng đã đưa ra vấn đề như vậy, lại được thần tiên trong mộng giúp đỡ, chắc chắn phải biết chút ít gì đó. Bằng chứng là hôm nay khi ngài nói chuyện, tất cả đều có dẫn chứng đủ cả, ắt hẳn phương cách chống lại người tây không phải không có.

- Đúng là trăm có nghĩ ra một chuyện, chẳng phải mấy trăm năm trước người Châu Mỹ cũng bị xâm lược sao? Đến lúc này có không ít nước đã đánh lui được đám cường quốc Châu Âu. Chứng tỏ họ không phải là không thể bị đánh bại. Thiết nghĩ họ vì sao lại có thể làm được, nếu ta cũng dựa theo con đường đó chẳng phải cũng có cơ may thành công sao?

Đang lúc đám người phía dưới nghe đến đây còn chưa hiểu chuyện gì, Quang Toàn liền nói tiếp.

- Có ai biết trước thời kỳ bắc thuộc, dân ta sống như thế nào?

- Dạ bẩm, lúc đó dân ta chưa được như bây giờ, người ta lao động bằng tay chân là chính không có công cụ sắc bén, không ai biết đọc chữ, dệt vải. Sống phụ thuộc vào săn bắt, làm ruộng vườn không như bây giờ, người nhiều nơi vẫn sống theo lối du mục...

- Đúng như vậy, sau cả ngàn năm bị giặc phương bắc đô hộ, dân ta bởi vậy mà học tập được rất nhiều, biết đắp đê khai ruộng, biết dùng gia súc làm sức kéo, biết rèn sắt dệt vải, xây dựng những đội quân mạnh mẽ, đến thời Ngô Vương chúng ta liền đánh đuổi hoàn toàn bọn chúng. Cả đến khi giặc Thát ‘Mông cổ’ mạnh như vậy mà cũng không làm gì nổi ta, vậy mới nói. Dân ta làm sao đánh đuổi đám giặc phương bắc, thì dân châu Mỹ cũng làm như vậy

để đánh đuổi đám giặc Tây Dương. Cho thấy trước đây ông cha đã biết học hỏi sức mạnh của địch mà tự làm tăng sức mạnh của mình, nay sao ta không biết bắt chước mà học theo.

A! Mọi người nghe vậy liền rất bất ngờ, chuyện này, đạo lý này ai trong số họ mà không biết, thậm chí còn rành rọt hơn Quang Toàn nữa, dùi mài kinh sử là chuyện thường ngày, biết sử là chuyện dễ nhưng vận dụng sử sách vào thực tại lại không dễ chút nào, mình đọc bao nhiêu kinh thi, dùi mài bao nhiêu sách sử nhưng đạo lý đơn giản như vậy lại không biết, đến đây không ít người tự đem mình ra so sánh, càng so sánh lại thấy càng thua kém với lối tư duy của thánh thượng. Ngài chỉ mới mười mấy tuổi thôi a! Tự nhận đủ cho mình có tự suy nghĩ vài năm đi nữa cũng không nghĩ ra vấn đề này.

Ông cha lúc buổi bị giặc phương bắc đô hộ, đã biết học hỏi tinh hoa của người phương bắc để tự làm mạnh chính mình, rồi vận dụng sức mạnh đó đánh lại giặc phương bắc, đạo lý đơn giản như vậy nhưng không phải ai cũng có thể nghĩ ra, mấy trăm năm thoát khỏi sự đô hộ, đã làm cho nhiều người lãng quên vấn đề này, thêm mấy chục năm nội chiến, cái suy nghĩ thường trực trong đầu là làm sao vận dụng được sức mạnh của người này để chống người kia, làm sao để kết giao với người này kẻ nọ, làm sao để đề bẹp tên kia xuống bùn, mà quên đi khái niệm làm sao để học hỏi, làm sao để mạnh mẽ, làm sao để tăng giá trị của mình bằng cách phấn đấu cao hơn người khác mà không phải bằng con đường đập người khác xuống bùn. Chính những lối suy nghĩ như vậy đã giết chết không biết bao nhiêu tài năng, kìm hãm sự phát triển tư duy.

- Hoàng Thượng không biết cụ thể nên phải làm gì?

Hắn nghe vậy liền hướng mặt ra ngoài lên tiếng.

- “Khác thường bay nhảy mới là trai,

Chẳng chịu vắn xoay mặc ý trời !

Trong cuộc trăm năm đánh có tở,

Rồi sau muôn thuở há không ai ?

Non sông sắp mất, mình khôn sống,

Hiền thánh còn đâu, học cũng hoài.

Đồng hải xông pha nương cánh gió.

Nghìn làn sóng bạc múa ngoài khơi.”

(Phan Bội Châu, dịch Đào Trinh Nhất có sửa chữa, xuất dương lưu biệt)

Nhiều người nghe được bài thơ Quang Toàn đọc xong liền tự mình nhẩm lại “khác thường bay nhảy mới là trai, chẳng chịu vắn xoay mặc ý trời” hào khí trong lòng không ít người vì hay câu thơ này mà dâng lên, ta muốn làm một đảng nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, muốn xoay vắn càn khôn, sao lại chịu sự ước thúc của số mệnh cơ chứ. “trong cuộc trăm năm đánh có tở, rồi sau muôn thuở há không ai” đúng vậy, ta không xông pha đi đâu chẳng phải lại để trách nhiệm này cho hậu nhân mai sau hay sao? không thể uống phí, uống phí trăm năm đời người, ta muốn làm kẻ đi trước mở đường, như năm xưa các bậc hiền nhân dày công mở cõi, dựng phúc cho thiên hạ, nay đến lượt ta, sao ta còn chần chừ?.

Từng câu từng chữ của bài thơ đánh sâu vào nội tâm phóng khoáng, hào hiệp đang ẩn chứa trong mỗi người, làm trai ai không có một thời mơ ước, ai không có chí khí ương cường cao ngạo xông pha thiên hạ, nhưng cuộc sống thường ngày khiến cho họ phải thực tế hơn, phải cắt sang một bên để đối mặt với công danh sự nghiệp, cơm áo gạo tiền. Song cát thì vẫn còn đó chứ không phải hoàn toàn mất đi, chỉ cần khơi dậy một chút, lại hiện về như cũ trong tâm từng người. Quang Toàn thành công kêu gọi nhiệt huyết của họ

Đó là những người trẻ tuổi, còn một số quan lại có tuổi hơn lại lắm bả chú ý hơn về nội dung của bài thơ

“Non sông sắp mất, mình khôn sống,

Hiền thánh còn đâu, học cũng hoài.

Đồng hải xông pha nương cánh gió.

Nghìn làn sóng bạc múa ngoài khơi”

Không ngờ chí hướng của Hoàng Thượng là vậy, ngài đứng vì xã tắc giang sơn mà suy nghĩ từng ngày, thánh thượng tuổi còn nhỏ như vậy đã biết lo trước cho cái của người thiên hạ, thật đáng khâm phục, tương lai ắt hẳn là minh quân. Ta thân là thân tử trong lòng ôm mấy bô chữ, đạo lý thánh hiền ngày nào cũng đọc vậy mà khi ngài hỏi đến biện pháp chống giặc lại không góp được chút sức nào. Haiz ‘hiền thánh còn đây học cũng hoài a’.

Đương nhiên sau đó không ít những lời chúc tụng rất đa dạng như kiểu ‘thơ hay’, chí khí khiến người khác sôi sục’.. người dẫn đầu không ai khác chính là lão Phúc, hắn điềm nhiên chấp nhận nhưng trong lòng luôn thầm cầu mong cho các thánh có thể chuyển lời thú tội của mình khi ăn cắp bản quyền bài thơ đến cụ Phan ở kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Đàn Chiên Của Chúa Cũng Có Con Lạc Đàn

Nói đến kinh thi, xuất khẩu thành thơ, hay đại loại như vậy Quang Toàn là kẻ gà mờ hơn ai hết trong đám thí sinh đồ đạt đang ngồi đây. Hắn không dám múa rìu qua mắt thợ, may mắn là có chút kiến thức đi trước thời đại, nhờ đó ăn cắp được chút thơ ca đem ra nói chuyện với đám sĩ phu lúc này.

Kể ra tiêu chí tài năng của thời đại này chẳng giống kiếp trước, lúc này để đánh giá tài năng của một nho sĩ người ta thường nhìn vào các tác phẩm thơ văn của người đó, nhiều nhất vẫn là thơ, từ nội dung câu chữ trong đó mà xét về tài năng nhân phẩm của một con người, hắn không biết cụ thể là dựa vào những vấn đề cụ thể gì, nhưng chỉ cần thấy trong các cuộc thi tuyển chọn quan lại từ mấy trăm năm nay không lúc nào không khảo thí thơ văn. Nói như vậy để thấy việc làm thơ văn đối với nho sĩ là quan trọng như thế nào, dường như là một phần không thể thiếu, gắn liền theo họ cả một đời.

Quang Toàn không phải tự dưng muốn đạo thơ mà thực tế là chuyện bất đắc dĩ, hắn biết dù nói nhiều nói hay nói có lý bao nhiêu mà chẳng chiếm được lòng tin phục của đám người nghe thi khác nào công bỏ biển. Hắn bất đắc dĩ mới dùng tiếng lòng của cụ Phan trăm năm trước để nói lên tiếng lòng của mình lúc này, hắn không biết qua bài thơ vừa rồi đám sĩ phu sẽ tìm ra được gì trong đó, nhưng hắn nghĩ sẽ không xấu, dù sao niềm tin của hắn vào cụ Phan là rất lớn.

Không ít người ngồi đây đã mừng tượng được mục đích của Quang Toàn từ trong bài thơ vừa rồi, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức mừng tượng chứ không phải cụ thể. Có khá nhiều người trong lòng bắt đầu suy đoán điều ẩn chứa bên trong. Ai nấy đưa mắt nhìn nhau như muốn hỏi “ông đang nghĩ cái gì, cụ thể Hoàng Thượng sẽ định làm gì?” thực tế trong nội tâm từng người đã có câu trả lời gần gần đúng nhưng vẫn có không ít người không dám tin vào đáp án mình tìm thấy. Tiếng xôn xao bàn tán vang lên khắp bữa tiệc

Một buổi gặp mặt tân khoa chuyển sang thành bữa tiệc tùng và bây giờ biến tướng thành chỗ bàn chuyện quốc sự với sự tham gia của mấy trăm con người, tuy rằng ai nấy đều biết đây là trong hoàng cung, mình cũng nên giữ kẽ chút, song khi đứng trước vấn đề lớn có tính mới lạ làm người khác tò mò như vậy, không ai kìm nén được nỗi tò mò, trong lòng phát sinh vô vàn câu hỏi chất vấn.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng! Xin thứ cho học sinh mạo muội dám đoán ước tâm tư thánh giá. Hoàng Thượng đây là muốn vượt biển rộng đến nơi đất người.

Quang Toàn nhìn ra người đang mở lời chính là kẻ lên tiếng hỏi hắn lúc ban đầu, lão Phúc khi đó có báo tên tuổi người này cho hắn, còn nhớ người này tên Hoàng Phúc giành được danh hiệu Tiến sĩ là một trong mười người người đồ đầu trong kì thi này, nhìn tuổi cũng không lớn, chỉ tầm khoảng hai ba hai bốn mà thôi. Xem phong thái rất tự tin phóng khoáng, nói chuyện điềm tĩnh từ tốn, xem ra đây không phải kẻ xuất thân cơ hàn. Chắc chắn thuộc vào con cháu dòng dõi quan lại nào đó.

Thấy có người đứng ra lên tiếng cũng là ý thắc mắc trong lòng mình, tất cả dừng cuộc luận bàn tập trung chờ đợi câu trả lời từ phía Quang Toàn. Hắn đương nhiên không chút ngần ngại mà thừa nhận.

- Đúng vậy, chúng ta phải học cách đề mạnh hơn, cách tốt nhất chính là học từ kẻ địch của mình, chỉ khi biết chính xác sức mạnh của kẻ địch ở chỗ nào chúng ta mới có thể đánh chiến thắng, tiếp thu sức mạnh của họ chúng ta mới có thể mạnh lên. Tuy các khanh không phải là võ tướng nhưng không phải chưa được học binh pháp, cho dù chưa đọc qua nhưng ít hần phải biết câu “biết địch biết ta trăm trận trăm thắng” hay người xưa vẫn có câu “không vào hang cọp sao bắt được cọp dữ”. Nay chúng ta phải chủ động đi trước để nắm bắt tình hình, không nên để đến lúc tình thế nguy ngập mới nghĩ đến việc....

Quang Toàn nói một hồi khá dài. Đến lúc nói xong liền có một số người lên tiếng phản bác.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng! Chúng ta tuy rằng nước yếu nhưng dù sao cũng có nền văn hóa lâu đời là nơi được thánh hiền soi dọi, sao có thể cúi mình trước đám man di Tây Dương kia được, vậy chẳng phải mất mặt lắm sao?

- Học sinh cũng nghĩ như vậy! Việc mạnh yếu hơn thua dù sao cũng chỉ là lời suy đoán không có chứng cứ, dù cho họ có giỏi chế tác đồ kim nghệ đi nữa thì đó cũng chỉ là cái tài của đám thợ thuyền, thử hỏi đám người còn chưa được đạo thánh hiền soi sáng thì có thể làm nên trò trống gì, dù mạnh như thế nào đi nữa cũng chỉ là cái dừng của kẻ thất phu.- một người đứng ra tiếp lời

- Đúng vậy thưa Hoàng Thượng! chẳng phải năm xưa bọn giặc Thát “mông cổ” tung hoành ngang ngược như vậy, đến cả nước tàu cũng chịu cảnh đô hộ nhưng dù sao man di cũng chỉ là man di, khi chúng xâm phạm đến ta liền hứng lấy bại vong. Thiết nghĩ dựa vào vũ dũng tranh đoạt thiên hạ mà bỏ qua lễ giáo thánh hiền thì cũng chỉ như phù dung sớm nở tối tàn.- một người khác lời lẽ có phần sắc bén hơn, đem cả dân chúng cụ thể lên tiếng phản đối. Dù chưa được phong quan nhưng đó chỉ là chuyện sớm hay muộn. Bậc sĩ phu có cái cao ngạo của kẻ làm sĩ (sĩ trong sĩ nông công thương), thấy chuyện lạ tai lạ mắt như vậy tất phải lên tiếng, mặc kệ tương lai có vì vậy mà lặn lội chốn quan trường hay không. Quang Toàn không biết nên coi đó là cái được hay cái mất của đám nho gia đây, đúng là....

- Học sinh cũng cho là như vậy, dù đám Tây Dương có mạnh như thế nào cũng không thể mạnh hơn giặc Thát khi xưa. Thánh nhân có dạy, trị quốc dựa vào lễ giáo mới là thượng thừa, còn dựa vào những thứ khác như vũ lực, dựa vào tay nghề xảo thủ đó chỉ là tiểu thừa. Theo học sinh cần thiết phải chú trọng việc cày cấy sản xuất lương thực đảm bảo ấm no cho bá tánh mới là con đường chính đạo lâu bền...- một người nói tiếp một người lời lẽ sâu sắc im dìm lòng người từng câu từng chữ đưa ra ăn đậm vào tim gan.

Nếu không phải hấn thừa hưởng trí nhớ của kiếp trước thì chắc chắn đã bị những lời lẽ như vậy thuyết phục từ lâu rồi, nghe ra đúng rất có đạo lý, hấn âm thầm bội phục không thôi, “xem ra từ đầu buổi đến giờ mình đang nói chuyện với một đám chuyên gia hùng biện, khác nào đang múa rìu qua mắt thợ”. Nhiều người ban đầu bị hùng tâm tráng chí từ bài thơ của Quang Toàn mà “bị mắc câu”. Nay bị những lời lẽ đầy thuyết phục trên làm bình tĩnh lại.

Quang Toàn chợt nhận ra một điều, hấn đã quá ngây thơ khi tin tưởng dùng ba tác lược của mình có thể xoay chuyển được lối suy nghĩ ăn sâu trong đầu đám nho sĩ trong một đất nước tôn thờ nho đạo. Như vậy khác nào đi đến một đất nước hồi giáo để quảng cáo thịt heo (ngon, bổ rẻ, và đầy vitamin khoáng chất...) thuyết phục tất cả người dân bản địa đem thịt heo vào thực đơn hàng ngày.

Kiếp trước khi giặc Tây đánh vào tận cửa rồi mà đám nho sĩ vẫn còn chưa chịu tình giác hướng hồ vào lúc này mỗi nguy hiểm từ đám giặc Tây vẫn chỉ tồn tại trên lý thuyết. Quang Toàn nghĩ đến đây trong lòng không kìm được mà buông tiếng thở dài, xem ra bữa tiệc này có chút phí phạm rồi. Hấn cảm lấy mấy mồi cam trên bàn đưa vào miệng chậm rãi thưởng thức, xem ra có mùi vị hơn việc ngồi xem tài hùng biện của đám nho sĩ phía dưới.

May sao sự cố gắng tiêu hao miệng lưỡi này giờ của hấn cũng không đến nỗi tay trắng, có một nhóm người đứng đầu có thể là tên Hoàng Phúc, hấn cho là như vậy vì đơn giản thấy tên này xông xáo nhất trong đám. Bọn họ đứng lên nói dựa trên lập trường của Quang Toàn, xem ra trong đàn chiến của chúa cũng có con lạc đàn đấy.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng! Theo học sinh nghĩ, việc mở rộng tầm hiểu biết ra bên ngoài là chuyện nên làm, tuy rằng người Tây Dương không hiểu rõ bậc lễ nghĩa của thánh nhân, nhưng họ cũng có cái hay của riêng họ. Khi xưa người Thất tuy ban đầu không hiểu lễ nghi, nhưng họ có thể hùng mạnh như vậy tất có cái lý trong đó. Nghĩ thấy sao ta không noi theo tấm gương của bậc ông cha, tiếp nhận những tinh hoa của người khác để xây dựng vào cái tinh túy của mình.

Tiếp lời mở đầu của Hoàng Phúc một người khác tướng mạo khá nhỏ con, mặt trắng trông rất thư sinh này giơ khuất sau đám người bước ra lên tiếng.

- Đúng là như vậy thưa bệ hạ, nay ta không nên vì cái sĩ diện trước mắt, không vì coi đám người ngoài hải ngoại kia là đám man di mà xem thường họ được, chẳng phải tổ tiên của ta khi xưa cũng bị người khác xem là man di đó sao? Vậy mà giờ đây chúng ta có thể chống chọi với giặc tàu, người xưa nói ba mươi năm hà đông ba mươi năm hà tây, thế sự xoay vần có mấy hồi. Nghĩ nên vì lẽ đó mà lo xa, không vì chút danh hảo mà quên mất mối nguy lớn.

Quang Toàn nghe ra trong lời nói rất bén nhọn, có khả năng thuyết phục đấy, chỉ là hấn thấy có chút không đúng nhưng nhất thời không tìm ra không đúng ở chỗ nào.

Quang Toàn biết cứ tiếp tục đối chọi như vậy sẽ chẳng ra kết quả gì cho nên đành tạm thời chuyển đề tài lệch sang hướng khác. Hấn nghĩ nếu dùng lời hay ý đẹp, chỉ dẫn nguy cơ vậy rồi mà còn không được thì chỉ có cách dùng lợi ích thực tế để nói chuyện vậy.

- Chuyện ấy hãy để từ từ sẽ tiếp tục bàn luận. theo trẫm việc đụng chạm với đám người tây dương chỉ là chuyện sớm muộn, nên dự định sẽ cử một sứ đoàn đến chỗ họ, đầu tiên là có thể thăm dò đường đi thứ hai có thể nhân đó nắm bắt một số động tình quân tình của đối phương. Việc đi lại như vậy khó khăn nên trẫm đã cho mua lại một chiếc thuyền lớn của đám thương nhân người tây dương làm phương tiện. Người của trẫm phát hiện ra rằng ở chỗ đám người Tây Dương có rất nhiều mỏ vàng bạc, những mỏ vàng này nhiều đến nỗi triều đình của chúng không quản lý hết mà đem chia lại cả cho dân chúng.

Để có tí minh chứng cho lời nói của mình Quang Toàn cho người mang đến mấy đồng bằng Anh đúc bằng vàng để đám thí sinh ở dưới coi, kèm theo còn có một cái đồng hồ dát vàng và mấy chiếc áo choàng lông thú.

- Họ không chỉ vàng nhiều mà đồng ruộng cũng tươi tốt họ chăn thả gia súc nhiều vô kể mang lại thu hoạch rất lớn. trẫm thấy những chiếc áo lông đẹp như vậy thật rất thích.

Nhiều người nghe hấn “lãng xê” đám người Tây Dương như vậy có phần bán tín bán nghi. Một người trong đó lên tiếng hỏi.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng! Thật họ có nhiều Vàng như vậy?

- Các khanh xem, đám thương nhân đó đến chỗ chúng ta rất ít khi bán ra thứ đồ gì đó, đa phần họ đều bỏ tiền ra để mua đồ của ta, họ mua tơ lụa, sản vật quý hiếm của ta. Vậy còn chẳng phải sao?- Quang Toàn bắt đầu đánh trống mù mặc kệ đúng sai đều lên tiếng ba xạo

Thật ra thì không phải như vậy, đồ người Tây Dương mang đến lúc này cơ bản không thích hợp với điều kiện và sở thích tiêu dùng của người Việt, cho nên việc trao đổi hàng hóa đa số chỉ diễn ra theo chiều hướng xuất ra ngoài là chính. Lợi dụng kẻ hở này Quang Toàn mới thổi phồng lên sự giàu có của người Tây Dương. tiêu chuẩn để đánh giá có giàu hay không đơn giản nhất có lẽ là chuyện so ai có nhiều vàng hơn. thật ra hấn cũng không cần họ tin tưởng lời hấn nói, chỉ cần gieo trong lòng họ một chút mầm mống về sự giàu có của người Tây Dương là đã thành công rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Sai Lầm

Để thay đổi nhận thức chung của đám đông thật khó, xem ra việc làm cho họ tự nguyện ra nước ngoài là chẳng mấy thành công rồi. xem phản ứng của

đám thí sinh hôm nay thì biết. Không phải chuyện ngày một ngày hai là có thể thành công.

Lời “lãng xê” về sự giàu có ở Tây Dương không đạt được bao nhiêu ảnh hưởng đối với đám thí sinh nhưng đối với đám quan lại đang ở bên cạnh dự khán lại tạo nên hiệu quả lớn nhận được rất nhiều sự quan tâm, bởi vậy sau khi buổi tiệc kết thúc, Trần Văn Kỷ phối hợp với Quang Toàn đưa thông tin sẽ cử người đi sứ qua Châu Âu không vấp phải sự chống đối là mấy, thậm chí có phần thuận lợi. Nhưng đó là chuyện của mấy ngày sau còn bây giờ hấn đang gặp bế tắc. Bao nhiêu công sức chỉ một câu “man di” hai điều “thánh hiền” liền tan thành muối bỏ biển kết quả không như mong đợi kiến hấn chán nản.

Buổi tiệc kết thúc với phần lễ trao mũ áo cho các thí sinh thi đậu trong đợt này, Quang Toàn đích thân ban mũ áo cho từng người. Đây là phần nghi thức được tất cả mong chờ, bao nhiêu năm phấn đấu bao nhiêu công sức học hành chẳng phải chỉ để chờ giây phút này thôi sao? Nhiều người kích động đến rơi nước mắt khi áo mũ được trao tay, đây là thứ đại biểu cho thân phận địa vị của họ trong xã hội, là mục tiêu phấn đấu của hầu hết đàn ông cả nước, biểu sao không vui mừng cho được. Chỉ khi là một phần tử sống trong xã hội này mới hiểu được ý nghĩa lúc nhận áo mũ do vua ban phát là vinh dự đến nhường nào.

Quang Toàn phát mũ áo cho từng người, theo thứ tự đầu tiên là trạng nguyên kỳ này, tiếp sau đó đến lượt bằng nhãn, thám hoa, các tiến sĩ trong đó có Hoàng Phúc rồi năm trăm người tiếp theo, khi phát đến một người Quang Toàn phát hiện có điều không đúng, nhìn kĩ lại người đang đứng trước mặt, hấn nhận ra đó là tên thư sinh nêu ý kiến tiếp lời Hoàng Phúc lúc trước, khi đó Quang Toàn nghe ra có chút không đúng nhưng không có quá chú tâm tìm hiểu. Hấn nhìn người phía trước một chút, tay trao mũ áo rồi không nói gì đi qua người tiếp theo, trên miệng còn đọng lại nụ cười bí ẩn. Một bất ngờ khá thú vị, xem ra không có chuyện gì là không thể ah.

Buổi lễ kết thúc khi mặt trời đã lên cao, Quang Toàn thăm thì vào tai lão Phúc mấy câu rồi hướng về phía cung trường thọ mà đến, đây là nơi ở của mẹ hấn, thái hậu Bùi Thị Nhạn, chẳng ai ngạc nhiên về chuyện này, thường ngày hấn vẫn đến đây dùng cơm với bà.

- Toàn nhi ra mắt mạ.

- Toàn con đến rồi a! Hôm nay có chuyện chi mà đến muộn vậy con, mạ chờ cơm con mai chừ.

- Không có gì đâu mạ, hôm nay gặp mặt người đậu trong kỳ thi đình vừa rồi.

Quang Toàn và mẹ hấn dùng bữa, trước đây bà vẫn dùng cơm theo lối cũ ngày hai bữa, mấy tháng nay Quang Toàn đến đây dùng cơm chung nên bà cũng vì đó mà thay đổi. Có lẽ có hấn hay đến nên nhiều lúc bà còn tự mình xuống bếp làm vài món, được hấn cổ vũ bà cũng ăn được nhiều hơn vì vậy mà sắc mặt không còn xanh xao gầy gò như trước.

- Nghe cậu con nói lần ni con cho đến mấy trăm người cùng đậu, chuyện chi mà cần nhiều người vậy con.

“A, tên Bùi Đắc Tuyên kia không biết lại gặp mẹ hấn nói bậy chuyện gì nữa, xem ra phải tìm cách tống tên này đi chỗ khác thôi, ít nhất phải làm trước khi Bùi Thị Xuân về đến kinh để tránh hấn lại đi nói bậy bạ cái gì đó...” Quang Toàn suy nghĩ trong lòng.

- Lần này con định tuyển thêm người cho họ đi ra nước ngoài học tập mẹ ah! con phát hiện chẳng mấy ai trong số họ chịu đi ra ngoài cả, ép buộc không phải là cách hay.....

Quang Toàn có nhiều chuyện chẳng biết tâm sự cùng ai, kể ra người thân thích nhất với hấn lúc này chính là mẹ, lúc dùng bữa hấn luôn tiện kể cho bà nghe vài chuyện trên triều. Thường ngày bà cũng ít đề ý nhưng vẫn cho một vài lời khuyên hữu ích. Đối với hấn ngoài chuyện hấn không còn là Quang Toàn thật ra thì chẳng có chuyện gì phải dẫu điểm bà.

- Chuyện này đúng là khó, con nên để người dưới quyền đi làm mới đúng, con không nên trực tiếp nhúng tay vô sẽ hay hơn. Với lại cử người đi ra ngoài đâu nhất thiết phải là những kẻ đỗ đạt kỳ này, hơn nữa khi họ đỗ đạt rồi tức là đã thành thân tử phải chịu nghe lời của con, là vua một nước nhiều lúc phải có sự cứng rắn mới được.

Quang Toàn nghe vậy liền rơi vào suy nghĩ “xem ra sách lược mà hấn đang làm mấy hôm nay chính là đã sai lầm, dẫn đến tình hình đi đến bế tắc như lúc này”

Sai lầm đầu tiên chính là hấn không nên tự mình ra mặt trong chuyện này. Trần Văn Kỷ tuy có uy tính cao trong triều nhưng một mình ông ta thật quá lẻ loi, chưa kể trong triều chia làm nhiều hệ phái, còn lòng người đọc sách tất cả vẫn chưa hướng về triều đình Phú Xuân. Một mảng rối ren như vậy còn chưa thống nhất thì sao có thể thay đổi cách nhìn nhận.

Một sai lầm nữa chính là hấn muốn một lần bao trọn cả nhiều việc, vừa muốn cải cách kinh tế lại muốn cải cách tư tưởng. Không phải tự nhiên mà hấn muốn dùng đám nho sĩ này làm người tiên phong đi ra bên ngoài học tập mà đã có tính toán cẩn thận, đầu tiên đám nho sĩ đỗ đạt lần này chính là những nhân vật ưu tú đại diện cho nền nho học Đại Việt, có tiếng nói trong xã hội. Nếu đám người này sau khi đi ra ngoài trở về sẽ chính là con dao sắc bén đâm vào hệ thống nho học cổ hủ trong nước, dùng nho gia để cải cách tư tưởng nho gia không còn gì hay hơn, nhưng sự đòi đầu có đơn giản như vậy, làm gì có chuyện tốt đôi đường. Chuyện của ngày hôm nay đủ nói lên sách lược mà hấn muốn làm đang đến hồi phá sản.

Thêm một điều nữa chính là hấn đã coi nhẹ sự khốc liệt khi một cuộc cách mạng nổ ra, phải nói rằng không cuộc cách mạng nào không phải đánh đổi bằng máu, đó là chuyện không thể tránh. Quang Toàn muốn làm cách mạng lại không muốn đổ máu, muốn thực thi các biện pháp ôn hòa, đây chính là cái sai trầm trọng nhất. Mẹ hấn nói đúng, đám nho sĩ kia ra ứng thí chính là đã có lòng muốn làm thân tử của hấn, đã là thân tử vậy không thể cãi mệnh vua, trung quân ái quốc là chuyện thiên kinh địa nghĩa phải làm. Hấn không việc gì phải ra mặt khuyên nhủ như vậy.

Khi về đến phòng làm việc của mình Quang Toàn liền cho mời Trần Văn Kỷ và Ngô Thời Nhậm đến chủ yếu là để bàn chuyện về sứ đoàn cùng đem

người đi ra ngoài học tập.

- Chuyện hôm nay hai khanh cũng biết rõ, chẳng hay nhị vị có cao kiến gì?

Hai lão thấy Quang Toàn hỏi trực tiếp như vậy cũng chỉ biết ta nhìn người người nhìn ta lắc đầu, nhất thời chẳng ai nghĩ ra có biện pháp nào. Khiến Quang Toàn trong lòng không khỏi thất vọng.

- Khải bẩm Hoàng Thượng! Xã tắc từ thời Lê- Mạc đến nay luôn trong tình trạng chia cắt, lòng người không cùng sở hướng là chuyện thường tình, ngài không nên vì vậy mà thất vọng. Chỉ là chuyện này e có phần hơi vội. – Ngô Thời Nhậm lên tiếng an ủi.

- Khải bẩm Hoàng Thượng! Lão thần bất chợt nghĩ ra được mấy ý thượng, trung, hạ kẻ không biết ngài muốn nghe loại nào.

À, lại có kiểu này nữa, không hổ là quân sư chuyên nghiệp a, khi tự mình không biết hiến sách lược gì cho chủ thì tốt nhất vẫn là để cho chủ tự mình lựa chọn, dù có làm không được thì cũng không ảnh hưởng đến uy tính của một quân sư.

- Quân sư trước cứ nói thượng sách trước

- Thượng sách chính là vẫn tiếp tục với cách lôi kéo như hiện giờ của Hoàng Thượng dù không được bao nhiêu người tự nguyện chịu đi nhưng chắc sẽ có.

Cái này mà thượng sách cái gì, chuyện này không dễ như nói. Đến ngay cả Ngô Thì Nhậm nghe xong cũng vuốt râu lắc đầu.

- Vậy trung sách và hạ sách thì sao?- Quang Toàn hỏi lại

- Trung sách là chọn đám người khác, còn hạ sách thần nghĩ bộ hạ không nên dùng vào lúc này thì tốt hơn.

- Ái khanh cứ nói- Quang Toàn thấy lão ngập ngừng như vậy liền lên tiếng

- Cường chế- Trần Văn Kỳ thốt ra hai chữ rồi im lặng không nói thêm gì, Quang Toàn cũng khá bất ngờ với câu trả lời của lão, không hổ là quân sư dưới trướng Quang Trung ah, ra chiều không giống suy nghĩ người thường.

Hắn phân vân giữa hai phương án sau hơn, thật ra chuyện thay người không phải không thể được nhưng như đã nói từ trước, thay người không phải là chuyện có lợi cho mai sau, không thể nhìn vào cái lợi trước mắt mà bỏ qua lợi thế lâu dài được. Hắn vẫn muốn kiên trì sách lược dùng người nho gia để cải cách nền tư tưởng nho học tại Đại Việt. Những người ra đi ngày hôm nay sẽ là hạt giống cho cuộc cách mạng mai sau, không thể chọn bừa bãi. Còn nếu cường chế lại sinh ra bất mãn, có khi lại xói hỏng bóng không.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng thần có ý này, nếu cường chế theo cách khác ý thần là không nhắc gì đến chuyện học tập mà chỉ nói cử bọn họ đi sứ luôn tiện quan sát tìm hiểu...- Trần Văn Kỳ lên tiếng.

Đúng là chỉ có lão Kỳ mới nghĩ ra được chuyện như vậy, nhưng đây không phải là không được, thậm chí là một phương án hay nữa là khác, việc cử quan lại đi sứ hoàn toàn khác với chuyện học tập gì đó ah. Thực tế thì cái gọi là ‘quan sát tìm hiểu đối phương’ mà lão nói so với học tập trong đây không khác nhau là mấy. nhưng cách nói của lão lại dễ nghe hơn không biết bao nhiêu lần, cái được nhất là ở chỗ với cách nói này hắn cũng dễ dàng ra chiều chỉ hơn. Ví như ra một chiều chỉ cho thần tử của mình qua nước khác đi học lại không phải học đạo thánh hiền, chiều chỉ này ban ra rất mất mặt cho cả triều đình lẫn người nhận chỉ a. Còn nếu nhận chỉ theo sứ đoàn đi qua nước khác mang theo mật lệnh xâm nhập do thám tình hình đối phương. Hai chuyện này đem ra so sánh liền thấy sự khác nhau về mặt hình thức.

Con khi đã đến nơi rồi thì .....

- Hay! đây đúng là cao kiến, thật không hổ danh quân sư!

- Tạ ơn Hoàng Thượng khen tặng!- Trần Văn Kỳ trả lời

- Khải bẩm Hoàng Thượng! Không biết lần này nên cử ai làm chánh sứ!

Đúng ah, việc cử chánh sứ trong trường hợp này là chuyện phải cân cân nhắc kỹ lưỡng, đầu tiên là phải nắm chắc ý nghĩa của chuyến đi này, sau đó là có đủ uy tín lẫn khả năng ứng đối trong mọi trường hợp, sức khỏe cũng là một vấn đề. Kể ra Phan Viễn có gần đủ các điều kiện trên nhưng lại không được vì không đủ uy tín.

- Thần xin làm chánh sứ đợt này- Trần Văn Kỳ đứng ra xin đi.

Tính ra Trần Văn Kỳ là thích hợp nhất nhưng lão đi rồi coi như hắn mất đi một cánh tay đắc lực bàn mưu tính kế hắn thật không nỡ. Thấy Quang Toàn phân vân chưa quyết định, Ngô Thì Nhậm liền lên tiếng

- Bệ Hạ! Thần xin làm chánh sứ, bệ hạ cứ giao cho thần!

Thực tế chuyện làm chánh sứ đợt này không phải là chuyện tốt đẹp gì để hai người tranh giành nhau, cả hai cũng đều biết chuyện đó. Đi sứ chỉ là vỏ bọc bên ngoài che mắt mọi người, hiểu được mục đích chính bên trong chỉ có hai lão trước mặt hắn đây, bởi vậy chánh sứ lần này không ai ngoài hai người. Khó nỗi Ngô Thì Nhậm cũng chẳng rảnh rang gì, dự án trồng khoai lang, cây dâu, lại cộng thêm việc khai hoang đất trồng tất cả đang dở dang chưa đầu

vào đầu, nay lão đi sứ biết tìm ai thay thế.

- Nhậm ái khanh còn công việc đang dở, chuyện đó cũng quan trọng không kém đi rồi trăm biết tìm đầu ra người thay, xem ra đành phải vất vả cho quân sư rồi.- Quang Toàn đưa ra lựa chọn của mình.

- Hoàng Thượng cứ yên tâm, đây là trách nhiệm của thần- Trần Văn Kỳ lên tiếng nói

- Trông chờ vào quân sư!

- Tạ ơn bệ hạ tin tưởng, thần xin phép đi chuẩn bị trước

Khi hai người Ngô Thì Nhậm và Trần Văn Kỳ vừa ra khỏi cửa lão Phúc đã chạy vào báo người mà hần muốn gặp đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Đô Đốc Tuyệt Bị Chứng Minh Sợ Vợ

Kinh Thành Phú Xuân

Hôm nay lão Phúc và đám thái giám trong cung khá tất bật, một loạt thánh chỉ được ban ra cần lão và các “đồng nghiệp” đến từng quán trọ trong kinh thành tuyên chỉ trực tiếp cho từng người. Với nội dung chẳng khác gì nhau chủ yếu tuyên dụ nhanh chóng báo danh tham gia sứ đoàn thực hiện chuyển công du sang phương tây.

Phối hợp với công việc chuẩn bị của Trần Văn Kỳ, Quang Toàn nhanh chóng đưa ra chiếu chỉ phong những người thi đỗ kỳ rồi chức quan hiệp sứ hàm thất phẩm. Tuy rằng đây là chuyện trước nay chưa từng có nhưng đã được Quang Toàn cho chuẩn bị tâm lý từ trước, với lại trong chiếu thư chỉ nói là đi sứ luôn tiện do thám tình hình đối phương để về báo lại, thôi phỏng thêm một chút trách nhiệm cao cả, đánh bóng thành bậc trung quân ái quốc... không có tiếng phản đối nào. Kể ra chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên lệnh vua khó trái ai dám hỏi nhiều.

Trong một quán trà có mấy người tụ tập khá đông các tân quan vừa đỗ đạt trong kì thi vừa rồi, một người đứng lên cao giọng nói,

- “Khác thường bay nhảy mới là trai,

Chẳng chịu vắn xoay mặc ý trời !

Trong cuộc trăm năm đành có tở,

Rồi sau muôn thuở há không ai ?

Non sông sắp mất, mình khôn sống,

Hiền thánh còn đâu, học cũng hoài.

Đồng hải xông pha nướng cánh gió.

Nghìn làn sóng bạc múa ngoài khơi”

Nay thánh Thượng đã nói như vậy chắc hẳn kì đi sứ lần này rất quan trọng, ngài đã giao cho chúng ta tiên phong tức là trong lòng ngài coi trọng chúng ta mọi người nên phải vui mừng. ...

Nhìn kỹ lại liền thấy kẻ đang hùng hổ lên tiếng cổ động kia khá quen thuộc, hần chính là Hoàng Phúc.

- Phúc huynh đại nói có lý, ta nghĩ nếu như việc không quan trọng Hoàng Thượng đã không cho Trần Văn Kỳ đại nhân làm chánh sứ, nên nhớ Kỳ đại nhân trong triều có tiếng nói lớn như thế nào, lại là quân sư hai đời rất được trọng vọng, đây là đoàn sứ đông đảo chưa từng có từ trước đến giờ. Các vị nghĩ xem đây chẳng phải cho thấy Hoàng Thượng xem trọng chuyến đi sứ này sao?- một người khác đứng ra tiếp lời được nhiều người đồng ý tán thành,

“Hoàng Thượng coi trọng việc đi sứ như vậy, nay lại đích thân viết chiếu hạ chỉ chẳng phải mình cũng rất được Hoàng Thượng coi trọng sao. Cứ tưởng đâu một lần nhiều người là do triều đình nhất thời thiếu người, có đâu cũng chỉ làm quan nhỏ cử phẩm nào đó, nay được phong đến hàm thất phẩm lại làm việc trực tiếp dưới trướng Đại Nhân Trần Văn Kỳ là quân sư bên cạnh Hoàng Thượng, nếu biểu hiện tốt một chút, được ông ấy coi trọng vậy chẳng phải tiền đồ vô hạn sao?” không ít người trong bụng nghĩ thầm

Một số khác lại nghĩ “mấy khi được ra ngoài mở rộng tầm mắt, Hoàng Thượng lại đích thân hạ chiếu dụ đi sứ vậy chẳng phải là cơ hội tốt hay sao? thân nam nhi chí tại bốn phương sá chút khổ sở”

“nghe nói bên đó rất giàu có, sản vật quý hiếm nhiều vô kể, sao không tiện chuyến này làm vài vỏ kiếm lời” nhiều người rỉ tai nhau như vậy. Thật tế chuyện này không hề lạ, từ trước đến giờ cứ cách vài năm lại có đoàn sứ sang tàu, khi về không ít người nhân tiện thu mua tơ trà thổ sản từ bên đó về nước bán kiếm lời, lâu thành quen trở thành bí mật mà ai cũng biết, bởi vậy trong lòng rất nhiều quan lại thời này đi sứ gắn liền với cơ hội làm giàu.

Một đạo thánh chỉ vừa gây chấn động hơn cả được công bố rộng rãi, dán khắp các lối ra vào cửa kinh thành và địa phương, thánh chỉ cho phép dân thường được xây cất nhà thoải mái không có hạn chế, khiến dư luận xôn xao không ngớt, vui mừng nhất là đám phú hào địa chủ thương nhân những người có tiền bạc nhưng chẳng có quyền lực trong bộ máy chính quyền.

Tại một thôn trang ngoại ô kinh thành chừng hai dặm. Trong một ngôi nhà gỗ khá to ở giữa làng. Đây là nhà của bá hộ Dân nổi tiếng giàu có. Bá hộ Dân là người đàn ông với thân hình khá “cân đối” thời tiết đầu xuân dịu nhẹ khiến cho cuộc sống hưởng thụ của lão tuyệt vời hơn bao giờ hết, nằm trên võng đung đưa rất dễ làm người ta tiến vào mộng đẹp

Một người đầu quần khăn mặc quần cộc đi chân đất hót ha hót hải chạy vào.

- Dạ bẩm, dạ bẩm ông có chuyện lớn ah!

Tiếng hô hoán của người hầu làm lão giật mình.

- Mày làm chi mà la lớn vậy con, làm ông giật hết cả mình rồi đây này, ông đã bảo mày bao nhiêu lần rồi, khi nào cũng phải từ tốn nhẹ nhàng như ông đây này. Mà sáng nay ông bảo mày đi trông bọn người làm, xem tụi nó trông được bao nhiêu ruộng dâu rồi, kêu chúng nó trông lẹ rồi chăm sóc cẩn thận cho ông, đừng để thằng bá hộ Mẹo nó cười vào mặt tao. Có gì hay đâu chứ, chẳng phải chỉ có thằng con đầu ông Nghè nên được cái nhà tam cấp thôi sao? Vậy mà cứ đưa khoe suốt, mấy bữa thằng con nhà ông đầu tiên sĩ ông dựng cái nhà to hơn nhà nó cho biết mặt.

- Dạ bẩm cụ cậu nhà ta dần như vậy thì biết đến năm nào mới đầu được tiến sĩ với chả ông cống ông nghè ah.- tay người hầu thật thà đáp

- Mày.. mày nói cái gì.. đừng có mà xem thường con tao nhé. Nó có cái nòi của tao sao lại không thông minh cho được, cứ để đấy mà chờ xem... Thế nào có chuyện gì?— lão bá hộ dần hỏi tên hầu

- Dạ bẩm! Con vừa hay tin triều đình có lệnh cho mọi người tự do dựng nhà mà không có hạn chế nào ông ah.

- Thật không? mày nghe ở đâu? – bá hộ Dân hỏi hời hợt lại, sao lão không quan tâm được, khi đi ra ngoài lão thấy mình chẳng thua kém ai cái gì, chỉ thua kém mỗi chuyện không có một căn nhà tam cấp như mấy tay kia mà thôi. Nay có lệnh được xây nhà không giới hạn vậy chẳng phải lão cũng có thể dựng một căn nhà lớn có bậc tam cấp cho bằng người sao. Nói thật chính lão cũng biết cứ chờ thằng con đầu nhà lão đỗ đạt thì chẳng biết đến mùa ôi nào. Nếu thật là như vậy thì từ nay lão có thể lên mặt với đám bá hộ trên huyện rồi.

- Đây là con nghe trên huyện người ta dán thông cáo như vậy đó ah. Con không biết đọc nhưng có mấy người họ đứng đó đọc to nên con nghe được.

- Cái thằng vô dụng này, có cái chữ thôi cũng đọc không được, đúng là nuôi mày vô dụng mà, đi, nhanh theo ông lên huyện, nếu đúng, ông mày về xây nhà to cao hơn mấy lần của thằng Mẹo cho nó biết mặt- lão Bá Hộ quát lên, thực tế thì lão còn không biết chữ viết ngược hay chữ viết xuôi khác nhau chỗ nào nữa kìa. Có điều trình độ văn hóa của lão thấp nhường nào lại tỉ lệ nghịch với độ sĩ diện chừng đó

Tại một nơi khác cách nhà bá hộ Dân chừng vài dặm trên một cánh đồng, có mấy người đang ngồi thả câu đánh vó, một người đàn ông đứng tuổi chạy từ xa đến

- Thôi về thôi các con không câu kéo gì nữa hết, từ mai nhà chúng ta tiếp tục làm lò gạch.- người đàn ông đứng tuổi là cha của mấy cậu con trai đang bắt cá

- Chuyện gì vậy cha, nhà mình làm gạch chẳng phải không ai mua sao?

- Giờ khác rồi, triều đình cho phép người dân dựng nhà thoải mái, chắc chắn sẽ có nhiều người muốn xây nhà gạch, chúng ta về làm gạch bán vừa đúng dịp, chắc chắn bán được. Các con nhanh theo cha về sửa sang lại cái lò gạch đi là vừa.

- Cha ơi! Sao không gọi luôn chú ba, chú ấy là thợ dựng nhà có tay nghề dựng dịp này chắc chắn sẽ đắt khách— đưa con cả đứng ra nhắc.

- Không cần phải lo chuyện đó, chú ba mày vừa mới đi nhận đất, mấy hôm nữa sẽ về, kỳ này nhà ta vừa có đất trồng dâu lại vừa bán được gạch chẳng mấy chốc mà có tiền lấy vợ cho mấy thằng bầy(lão t/g cũng đang kẹt tiền lấy vk nè bà con)

Khắp nơi trong cả nước trước sau diễn ra cảnh tương tự như vậy, cuộc sống người dân thay đổi khi nào chính họ cũng không rõ, bỗng chốc từ tay trắng có ruộng nương, bỗng chốc thất nghiệp có việc làm. Tuy rằng lệnh cho dân tự do xây nhà còn nhiều hạn chế, dân nghèo vẫn sống trong cảnh những nhà tranh đơn sơ nhưng lại tạo tiền đề xuất hiện tầng lớp thợ thủ công rộng rãi khắp lại đặt nền móng cho sự phát triển ngành công nghiệp vật liệu xây dựng sau này. Như vậy cũng coi như là một phần gạt hái không nhỏ, làm thay đổi tích cực hoàn cảnh biết bao hộ gia đình. Một ngành nghề phát triển kéo các ngành nghề khác phát triển theo.

Hoàng Cung Phú Xuân

Bên cạnh Quang Toàn lúc này bỗng dưng xuất hiện một vị nữ quan, khí sắc thanh tú ngời ngời làm nhiều người tò mò đi tìm hiểu. Hỏi ra mới biết vị này chính là thiên kim của Đô Đốc Nguyễn Văn Tuyết lần này theo cha về kinh dựng dịp thi trạng nguyên. Nàng vốn tính nghịch ngợm, bèn cải trang giả

trai báo danh vào trường thi, phải nói tuy rằng nghịch nhưng được cái thông minh tài học chẳng thua kém đáng mảy râu, cuối cùng lọt vào top năm trăm người.

Đã thế lại không kìm được bản tính bốc đồng, đứng trước mặt Quang Toàn phát biểu với lời lẽ bén nhọn khiến hấn chú ý. Đúng là tính nết không chữa, khi ai nấy trang trọng nhận mũ áo chỉ có nàng ánh mắt hết ngó đông lại ngó tây. Cho dù nguy trang cơ nào thì sao qua mắt được Quang Toàn, có nam nhân nào thời này đi đọc sách thánh hiền mà lại bầm lỗ tai cơ chứ, chút sai sót nhỏ đó đã bán đứng nàng rồi.

Ban đầu Quang Toàn cũng có chút tò mò không biết vị tài nữ nào lại xuất sắc như vậy, khi được gọi đến gặp riêng Quang Toàn mới vỡ lẽ thì ra đây là thiên kim tiểu thư của đô đốc Tuyết, hèn chi gan lớn như vậy ah.

Đô đốc Tuyết tên thật là Nguyễn Văn Tuyết ông là người có sức mạnh lại giỏi võ trước khi đến với nhà Tây Sơn là người nổi danh trong chốn giang hồ, là người có tài lại là số ít đầu tiên ra nhập phong trào khởi nghĩa nên ông được trọng dụng. Trở thành một trong thất đại hủ tướng của quân Tây Sơn, khi Quang Trung tiên đánh quân Thanh sử sách có ghi “...Đạo quân thứ hai đi đường thủy, do đô đốc Nguyễn Văn Tuyết chỉ huy, (từ Biện Sơn) tiến vào sông Lục Đầu, tiêu diệt quân cần vương của Lê Chiêu Thống ở Hải Dương, rồi tiến lên uy hiếp cạnh sườn phía đông của Tôn Sĩ Nghị đóng ở bờ sông Hồng, làm tiếp ứng cho đạo quân chủ lực và các đạo quân khác đánh vào Thăng Long”.

Quang Toàn muốn xây dựng thủy quân nên mới kêu ông về kinh, không ngờ lại mang theo cô con gái nghịch ngợm này thật hết nói nổi. Nàng tên thật là Nguyễn Phụng Hiền một cái tên rất đẹp, người cũng rất đẹp có lẽ nét đẹp của nàng ti lệ thuận với sự nghịch ngợm đây.

Lúc “vạch mặt” được nàng tướng đầu nàng sẽ sợ ai ngờ.

- Toàn đệ, đệ không tính đề tỷ tỷ này làm quan cho đệ sao?

- Cái gì mà Toàn đệ! Phải gọi là Toàn huynh mới được, chú Tuyết là cha của muội, muội gọi ta là huynh là hợp lẽ - hấn cũng muốn trêu đùa một chút, cả ngày tiếp xúc với mấy lão già khò trong triều cộng thêm linh hồn kiếp trước khiến hấn già hơn tuổi, bằng chứng là mấy lão ấy có ai coi hấn là trẻ mười ba đâu.

- Xem nào, tuổi ta lớn hơn đệ, lại cao hơn đệ cả nửa cái đầu vậy ta đương nhiên là tỷ tỷ rồi, nhanh gọi tỷ đi không tỷ tét mông bây giờ.- Nguyễn Phụng Hiền đứng bên cạnh hấn lấy tay dóng dóng chiều cao, rồi ra điều chắc chắn. Lại còn muốn tét mông hấn nữa chứ, thử nghĩ xem một cô nàng xinh như hoa đứng trước mặt mình và nói sẽ tét mông nếu không... thật khiến người ta sôi máu nóng.

Hấn và nàng cuối cùng đi đến được một thỏa ước, nàng phải gọi hấn bằng huynh rồi mới được ở lại làm quan nhìn vào thì có vẻ như Quang Toàn đang nhượng bộ nhưng thật ra người chiếm tiện nghi lại là hấn, đầu tiên là lúc rảnh rồi có người đẹp ở bên cứ một tiếng Toàn huynh hai tiếng Toàn huynh không phải rất thú vị sao? Trần Văn Kỳ và Phan Viễn sắp đi, bên cạnh hấn thiếu người trò chuyện sai vật, nay có người đẹp tự nguyện đến bù chỗ trống còn thiệt thòi gì nữa. Chưa kể những vấn đề khác chỉ kể đến đó hấn cũng đủ biết mình lời to rồi, thâm cầu mong có càng nhiều cô nàng cái trang đi thi như vậy. E hèm

Nguyễn Phụng Hiền làm quan không vấp phải một sự chống đối ra mặt nào, phải xem tí coi cha nàng là ai a. Mấy lão đầu triều như Trần Văn Kỳ, Ngô Thì Nhậm, hay Lê Văn Hưng còn không có nhận xét gì những người khác dù có ý phản đối cũng chỉ biết đề trong lòng.

Đô đốc Tuyết sau khi biết chuyện cũng chỉ cười khà khà, đến đây Quang Toàn liền biết tại sao có tiểu quý này ở đây trên đời rồi, chỉ có mẹ của Nguyễn Phụng Hiền ra điều trách mắng nàng đôi chút sau đó xin phép vào hàn huyên chuyện trò với mẹ hấn, kể ra hai bà trước đây đều phục vụ trong quân khởi nghĩa Tây Sơn, quen biết nhau từ sớm, tình như chị em nên nói chuyện khá lâu, đây mới biết phu nhân của Nguyễn Văn Tuyết không phải là bình hoa a, cũng là dạng nữ trung hào kiệt.

Sau này Quang Toàn hay tin Nguyễn Văn Tuyết trông bề ngoài hùng dũng như vậy nhưng lại rất sợ vợ. Hèn chi nhà chỉ có một người con gái mà không nghe tin lão nạp thêm thế thiếp vợ hai gì. Kể ra cũng thật khó cho lão hồi trẻ vốn là người không nghề nghiệp lang thang khắp chốn may sao có người nhận làm đệ tử, được chân truyền võ công sau lấy luôn con gái cùng của thầy làm vợ cả hai chung sống với nhau đến bây giờ. (haiz con thầy vợ bạn gái cơ quan nhớ nên tránh xa a.).

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Thành Lập Quân Lạc Việt

Có thêm người trợ hứng nên đời sống tinh thần được tăng gia vị, Phụng Hiền đi theo hấn học được không ít bài hát, nàng còn hát cho mẹ hấn nghe khiến bà cười không ít, bữa cơm thường ngày tại cung Trường Thọ tăng thêm người càng thêm vui, hấn vốn định mời thêm cả Lê Ngọc Hân qua cùng dùng bữa cho ấm cúng nhưng thấy tạm thời khoảng cách hai bên chưa phải quá gần.

Đám Trần Văn Kỳ và Phan Viễn bận tối tăm mặt mũi, lão Kỳ bận không nói, còn Lão Viễn đúng là bận tối mắt, may sao chuyện xuất nhập hàng, tính toán sổ sách đã có con gái lão Phan Hải Yến giúp đỡ. Trước chuyến đi xa lão phải lo lắng chu toàn cho công việc ở nhà, mở rộng thêm nhiều khung dệt, xây dựng kho bãi, mướn nhân công, Quang Toàn dặn lão Phúc mang thêm cho ông ta mấy tên thái giám trong cung ra phụ giúp mới phần nào ổn định.

Sắp đến khi chưa thể đưa máy dệt hơi nước vào sản xuất thì phải dùng tạm khung dệt theo lối cũ, cộng với kĩ thuật dệt ba người do lão Viễn nghĩ ra để đáp ứng nhu cầu trước mắt cung cấp sản phẩm cho đám thương buôn nhà Smith. vì nhu cầu rất lớn nên không cung ứng đủ hàng Quang Toàn nghĩ đến chuyện cho Phan Viễn thành lập hội nhà buôn tơ lụa mà thành viên chủ yếu là các ông chủ người Việt, bí mật giới thiệu cho họ kỹ thuật dệt ba người để tăng nhanh sản lượng hàng hóa. Tuy rằng về lâu dài bí mật này sẽ bị truyền qua nhà Thanh nhưng đến lúc đó Quang Toàn đã có thể cho xây dựng nhà máy dệt vải hơi nước năng suất hằng trăm lần, khi đó cái kỹ thuật dệt hiện tại coi như không còn ý nghĩa nữa rồi.

Hiện đang lúc khuyến khích người dân trồng dâu nuôi tằm Quang Toàn bỏ tiền túi cho thu gom rất nhiều tơ với giá cao, khiến trong dân gian mọi người bắt đầu có xu hướng trồng dâu để tăng thêm thu nhập, nhất là đám phú nông, vì có vốn nên ra tay nhanh nhất, người dân cũng chẳng chậm chân, những người đang có đất bỏ hoang không trông trọt được lúa do thiếu nước thì nhanh chóng trồng cây dâu xen kẽ khoai lang. Những hộ vừa được nhận đất cũng chẳng chịu kém cạnh, có nơi chính triều đình chưa kịp phân đất người dân đã kéo lên tận quan phủ để đòi suất nữa gây nên bạo loạn, may sao Ngô Thi Nhậm là người cứng rắn lão tuyên bố ở huyện phủ nào không phân đất kịp thể để cho dân náo loạn tất cả quan lại nơi đó sẽ bị cắt chức.

Tuy có chút vượt quyền nhưng Quang Toàn đã giao hoàn toàn việc này cho lão, cộng thêm trên triều lúc này Ngô Thi Nhậm là một trong những nhân vật thét ra lửa có uy tín rộng khắp các tầng lớp sĩ phu Bắc Hà còn ai đứng ra chống đối chuyện này. Quang Toàn nhận được không ít tâu chương kể tội Nhậm vượt quyền nhưng hắn không nói gì, xem như đang ủng hộ lão. Tuyên bố được phát đi khắp nơi khiến cho đám quan địa phương không thể ngồi yên. Cũng có một vài nơi xảy ra náo loạn nhưng không nhiều, chỉ chục vụ, vì thế số quan lại bị cắt chức trong vụ này không ít. May sao nội loạn không có tổ chức mà chỉ mang tính tự phát tức thời nên không gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Qua chuyện này Quang Toàn nhận ra được sự yếu kém trong hệ thống truyền đạt thông tin từ trung ương đến các địa phương của nhà Tây Sơn, nhà Nguyễn sau này tuy rằng chẳng phát triển công cụ truyền tin gì nhưng họ đã cho xây dựng hoàn thiện các dịch trạm từ Bắc chí Nam, cứ năm mươi đến một trăm dặm lại có một dịch trạm, như vậy thông tin truyền đi sẽ nhanh hơn. Khi có thiên tai hay chiến tranh, sẽ giúp triều đình nhanh chóng nắm tình hình và cấp tốc chỉ đạo, giống như lần trước, người dân bị bão lớn mất hết nhà cửa như vậy nhưng phải gần hai tháng sau triều đình mới hay tin, cho thấy sự yếu kém của nhà Tây Sơn trong việc này tương lai sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng như thế nào.

Hắn đã bàn chuyện với Nguyễn Thế Lịch, kêu lão nhanh chóng hoàn thiện các dịch trạm theo mô hình như của Nhà Nguyễn sau này. Có chút hạn chế trong phần cung ứng ngựa nhưng không phải là không thể giải quyết, lão định kéo nèo với hắn chuyện kinh phí, bị hắn nhắc khéo đến món lợi sắp tới từ vụ phát hành tiền làm lão nhanh chóng thụt lại. Sắp đến phát hành tiền đồng, Bộ Hộ của lão thu lợi không ít lão còn phần nản chuyện gì nữa, kể ra đây là thông tin vui nhất mà đám bộ hộ nhận được suốt mấy năm qua, khiến ai nấy đi làm mừng vui ra mặt, nhất là công thần Nguyễn Tông Phú đi đâu cũng được đám Bộ Hộ tiếp đón tận tình còn nồng nhiệt hơn tiếp đón lão thượng thư Nguyễn Thế Lịch.

Kể ra cũng không phải Nguyễn Tông Phú rảnh rang gì để đi đây đó chờ người khác chào đón, lúc này lão chạy đôn chạy đáo khắp nơi nhằm xây dựng hệ thống tiền trang, công việc nhiều không thua gì Ngô Thi Nhậm, lấy đâu sức chú ý người khác tiếp đón lão như thế nào.

Hôm nay hắn đòi giá đi ra khỏi nội cung.

- Toàn đệ.. ah không Toàn ca, hôm nay huynh định đi chỗ nào?

- Cứ đi rồi biết, muội hỏi nhiều quá rồi đấy.

Thật khổ với cô nàng này, suốt ngày hỏi không luôn mồm, nhất là mấy cái lời bài hát, chẳng chịu ghi chép gì mỗi lần đều đi theo hỏi lại nhưng kỳ quái là chẳng bao giờ thấy nàng hỏi một vấn đề đến lần thứ ba, đừng nói cô nàng này chỉ nghe hai lần liền nhớ chứ. Hắn có chút thắc mắc nhưng chẳng muốn hỏi, vì chẳng muốn thấy bộ mặt ra vẻ đàn chị của nàng lúc đấy, có một chuyện hắn đành công nhận với lòng là nàng hát thật hay, hơn xa đám ca sĩ chính âm ở kiếp trước nhiều. May sao nàng chỉ biết hát đúng điệu mà hắn dạy, còn nếu nàng tự mình cover nữa thì hẳn chắc phải phục sát đất.

Cuối cùng cũng đến được chỗ công bộ, vũ khí ti Phan Thuận đứng sẵn đây đợi hắn.

- Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

- Các khanh bình thân đi.

- Tạ ơn Hoàng Thượng.

Quang Toàn nhìn về phía Phan Thuận hỏi.

- Khanh cho người báo lựu đạn đang sản xuất khi đem ra thử nghiệm có vấn đề?

- Đúng vậy thưa bệ hạ, số lượng nổ khá ít, trăm quả đem ra thử nghiệm chỉ khoảng bảy mươi quả phát nổ. Chúng thần đã cho làm cẩn thận nhưng tỉ lệ phát nổ không tăng lên bao nhiêu.

Quang Toàn nghĩ chuyện lựu đạn có nổ hay không chủ yếu phụ thuộc vào tỉ suất nén và ngòi nổ, những vấn đề khác không mấy ảnh hưởng là mấy. Hắn nhất thời cũng không nhớ ra mình sai ở chỗ nào, phải biết lúc ra chiến trường tỉ lệ nổ của đạn được chính là máu và sinh mạng. Quang Toàn kêu Phan Thuận đưa ra bãi thử chỉ khi nhìn tầm mắt hắn mới chuẩn đoán được nguyên nhân.

Bãi thử phía sau xưởng sản xuất binh khí khá rộng, mười người cầm trong tay lựu đạn tháo chốt ném mạnh về phía bãi đất trống, Quang Toàn theo thói quen ở kiếp trước dùng tay che tai cúi người thấp xuống, một phản ứng tự nhiên của người lính khi phục vụ trong quân ngũ lâu năm. Chờ một hồi chẳng thấy tiếng động gì cả đến khi hắn buông tay xuống mới nghe tiếng nổ của lựu đạn, mấy lần thử sau cũng như vậy, chỉ khoảng bảy tám quả phát nổ tầm sát thương giảm sút nhiều so với tính toán của hắn, chỉ khoảng ba mét xung quanh mới tạo ra sát thương trí mệnh.

Ngoài hẳn ra tất cả mọi người lần đầu trông thấy khả năng sát thương của đám lựu đạn này đều ngạc nhiên không ngớt, cô nàng Phụng Hiền thậm chí lảng xảng đòi ra tự tay thử nghiệm, bị hẳn và đám Phan Thuận nhất quyết gạt đi mới chịu thôi, chuyện nguy hiểm như vậy ai dám để nàng ta đi thử cơ chứ.

- Cái này chính là thứ ca gọi là lựu đạn sao?- cô nàng quay sang hỏi hẳn, hẳn cũng gật đầu cho qua chuyện, hơi đầu đi trả lời mấy câu hỏi bất tuyệt của nàng

Quang Toàn cẩn thận tháo gỡ một trái lựu đạn to như chai nước Dr. Thanh cẩn thận xem xét cô nàng Phụng Hiền đương nhiên không bỏ qua cặp mắt hau hau nhìn các thao tác kỳ lạ của hẳn, cuối cùng đưa ra kết luận đây là do thuốc nổ mỗi không đủ tiêu chuẩn. Rất nhiều người không phải trong chuyên ngành nên không biết trong một vỏ đạn không chỉ chứa một loại thuốc nổ(thường là TNT) thật ra trong đó cần một số loại chất nổ khác có tính nhạy nổ cao để làm kích nổ hay lượng nổ mỗi, làm cho quá trình nổ của lựu đạn xảy ra nhanh hơn cùng một lượt.

Tưởng tượng một cách dễ hiểu hơn, khi ta đi cắm trại muốn nhóm lửa, nếu chỉ có những thanh củi to thì sẽ rất khó nhóm, trong trường hợp đó cần những thứ dễ bén hơn để làm dẫn như giấy, lá cây... điều này cũng tương tự cho trong đạn dược. Muốn hiệu quả phải có chất dẫn nổ hợp lý, nếu không lựu đạn ném ra cả phút sau mới nổ như vừa rồi, lại còn quả nổ quả không thì chẳng có tác dụng gì đáng kể của lựu đạn, nên dùng từ mình hay địa lôi thì thích hợp hơn. Trước đây hẳn cứ nghĩ tại sao vào những năm này người ta ít sử dụng lựu đạn đến thế, bây giờ mới hiểu được cái nguyên nhân sâu xa trong đó. Xem ra cái dự án lựu đạn này đành tạm gác lại rồi.

- Khanh còn bao nhiêu quả như thế này?- Quang Toàn quay sang hỏi Phan Thuận

- Khởi bẩm Hoàng Thượng! Còn khoảng năm ngàn quả?

Năm nghìn quả trong thời gian ngắn như vậy theo kiểu hoàn toàn gia công không phải là ít, xem ra lão bỏ không ít công sức vào chuyện này, ngoài việc chế tạo lựu đạn lão còn phải đáp ứng nhu cầu về công cụ khai mỏ ngày càng tăng của Phạm Công Thiệu, tuy thời gian này thợ trong xưởng của lão tăng không ít nhưng khối công việc không hề đứng tại chỗ mà ngày càng tăng cao theo xu hướng nhân rộng công việc khai khoáng mỏ.

- Khanh cứ tiếp tục cho người duy trì sản xuất, chuyện chậm nổ hay không nổ trầm sẽ có cách giải quyết sau, cứ mạnh dạn mở rộng khi thấy thiếu người, chuyện tiền công khanh không cần lo nhiều.

- Tạ ơn Hoàng Thượng chỉ dạy!

Kể ra trong đám người thuộc hạ của hẳn Phan Thuận là người cầu nệ nhất, cũng không trách lão được, số lần bàn chuyện giữa quân thần là không nhiều đấy. Đám lựu đạn này tạm thời không thể ra chiến trường đánh công kiên nhưng sử dụng vào mục đích thủ trận doanh hay dùng trong luyện tập cho tân binh sẽ không tệ chút nào. Bởi vậy hẳn vẫn muốn tiếp tục sản xuất.

Nhắc đến tân quân hẳn mới nhớ, vì không thể chờ đợi quân của tướng Diệu trở về để tuyển chọn binh lính nên Quang Toàn cho Phan Văn Lân tuyển từ đám thành vệ quân và cấm vệ quân ra thêm hơn ba trăm người, cộng thêm bảy trăm người trước đó là được hơn ngàn người.

Quang Toàn cho chia làm bốn đại đội tầm hơn hai trăm năm mươi người theo thứ tự một lẻ một, một lẻ hai, một lẻ ba, một lẻ bốn, do bốn người làm đại đội trưởng là Trần Quách Tĩnh, Đỗ Quốc, Hữu Nam, Dương Thiếc. Các vị trí còn lại bên dưới tự mình bổ nhiệm phân chia. Đám người Trần Quách Tĩnh không mấy hài lòng với cách đặt tên này, xin hẳn cho đổi cái tên gì cho có khí thế hơn, nhưng hẳn chỉ cười nói chuyện này sẽ để sau, khi làm lễ thành lập tân quân sẽ có đáp án

Sau một hồi bàn luận và tìm hiểu với đám Phan Văn Lân Lê Quang Hưng cùng mấy người Đỗ Quốc, Hữu Nam, Dương Thiếc, Trần Quách Tĩnh. Cuối cùng quyết định lấy biên chế theo đội hình năm năm cho dễ tính, lại phù hợp với lối cầm quân hiện tại của các tướng soái Tây Sơn, theo đó:

Một tiểu đội có mười người trong đó có một tiểu đội trưởng

Năm tiểu đội hợp thành một trung đội

Năm trung đội hợp thành một đại đội

.....

Cứ năm năm như vậy mà tính lên, nhưng hiện tại chỉ dừng ở cấp đại đội mà thôi.

Sau khi phân chia xong Quang Toàn tạm thời cho họ tập kết bên cạnh một mảnh đất trống bên sông Hương gần Hoàng cung lệnh cho họ nhanh tự mình xây dựng doanh trại sau đó sẽ làm lễ thành lập tân quân.

Ngày 10 tháng 2 năm 1795 bên bờ sông Hương êm đềm chứng kiến cảnh tượng một đội quân mới ra đời mà sau này làm cho biết bao vùng đất đầy sóng.

Đến dự buổi lễ thành lập tân quân không nhiều chỉ có Lê Văn Hưng, đô đốc Tuyết, đô đốc Lộc, đô đốc Bảo. Nguyễn Phụng Hiền với tư cách là khách mời, còn chủ trì buổi lễ chính là Phan Văn Lân và Trần Quách Tĩnh. Một khán đài lớn được xây dựng tạm thời để làm nơi an tọa và phục vụ buổi lễ.

Quang Toàn đứng lên hỏi lớn.

- Các ngươi là ai?

- Là quân Tây Sơn! Quân Tây Sơn!- mấy người có kinh nghiệm phục vụ trong quân trại lâu ngày liền cất cao giọng trả lời.

- Sai! Kể từ hôm nay các ngươi không còn là quân Tây Sơn, kể từ hôm nay các ngươi là binh sĩ Đại Việt ta, chiến đấu vì Đại Việt ta, nay ta ban cho các ngươi cái tên mới, cái tên sẽ làm cho các ngươi kiêu hãnh. Từ hôm nay gọi các ngươi là quân Lạc Việt.- nói đến đây Quang Toàn vung tay lên một lá cờ lớn nền đỏ, ở chính giữa có thêu hình cánh chim lạc màu vàng đang đuổi theo một ngôi sao năm cánh cùng màu hướng về cán cờ.

- Từ nay ngọn cờ cánh chim lạc này đi đến đâu bước chân các ngươi quân Lạc Việt sẽ đi theo đến đó bảo vệ quê hương, bảo vệ đồng bào.- hấn chỉ tay vào ngọn cờ mà nói

- Bảo vệ quê hương, bảo vệ đồng bào, bảo vệ quê hương, bảo vệ đồng bào. – đám quân sĩ phía dưới hô to, tất cả mọi người nhìn thật kĩ lá cờ bay phấp phới in hình cánh chim lạc như để ghi nhớ nó trong lòng.

Sau đó Trần Quách Tĩnh lên đọc mười tám điều trong pháp chế quân Lạc Việt, những cái này đa số hấn sao chép lại của QDND ở kiếp trước, có bổ sung thêm một số điều bắt buộc như:

Quang Toàn là thống soái tối cao của quân Lạc Việt, mọi mệnh lệnh của thống soái tối cao chính là mệnh lệnh không thể trái.

Quân Lạc Việt trực tiếp nằm dưới sự chỉ đạo của thống soái tối cao.

Trong quân Lạc Việt tất cả không phân biệt cấp bậc đều gọi nhau bằng hai tiếng “đồng chí”.

Quân Lạc Việt chiến đấu dưới ngọn cờ cánh chim lạc khi có ngọn cờ vung lên là vẫn còn chiến đấu, ở đâu có nó ở đó có sự bảo vệ của quân Lạc Việt.

Quân Lạc Việt từ nhân dân mà ra, sống và chiến đấu vì nhân dân, vì tổ quốc thân yêu dưới yêu cầu của thống soái tối cao

.....

Phần còn lại là ăn cắp bản quyền từ kiếp trước

Quân Lạc Việt tạm thời tại chỗ huấn luyện dưới sự chỉ đạo của Phan Văn Lân, tập hành quân di chuyển và ném lựu đạn, đây là chương trình huấn luyện đầu tiên trước khi súng đạn được mang về. Kể ra còn khá nhiều thứ cần hoàn thiện từng bước, đầu tiên là mũ áo dây dép, sau là xây dựng hoàn thiện đội hình đội ngũ, khẩu lệnh. Hấn quảng cho Phan Văn Lân một cuốn sổ trong đó ghi mấy cái khẩu lệnh mà hấn đã chỉnh sửa cho phù hợp với điều kiện hiện tại, dặn lão cứ theo vậy mà làm.

Pháp điển mới của quân Lạc Việt khiến nhiều người bất ngờ, nhưng tò mò nhất trong đám người này vẫn là Phụng Hiền, nàng ta cầm lấy mà đọc lâu lâu nhu mày liếc nhìn sang hấn, khi biết pháp điển này là do chính tay hấn viết ra. Không biết yêu tinh này có làm cái trò quỷ gì nữa không đây.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: “Đại Tướng” Đem Đi Hầm

Trong một ngôi nhà lớn ở Kinh Thành Phú Xuân, nếu ai ở xa mới đến có chút tò mò chỉ cần hỏi han chút người đứng bán hàng bên vệ đường liền biết đây là tư dinh của Bùi Đắc Tuyên cậu ruột của đương kim Hoàng Thượng.

- Thái Sư! Người cam lòng nghe lời đi làm một huyện lệnh nho nhỏ sao?- một người đứng bên cạnh Bùi Đắc Tuyên tên là Vũ Càn lên tiếng.

Nói đến Vũ Càn, hấn vốn là một hoạn quan dưới triều vua Thái Đức, có quen biết với Bùi Đắc Tuyên từ khi lão còn là một quan nho nhỏ. Vũ Càn thường nịnh hót, hay nói leo bị Nguyễn Huệ khi đó còn là long nhung tướng quân quở trách vài lần, hấn ôm lòng mà sinh hận, từ đó vẫn thường xuyên ở bên cạnh vua Thái Đức nói xấu Nguyễn Huệ. Sau này khi triều đình Quy Nhơn tan rã Bùi Đắc Tuyên đem lão về bày trò cho Quang Toàn được Quang Toàn ưa thích. Lần trước khi Quang Toàn bị lên cơn sốt hấn có chuyện phải đi ra ngoài một thời gian, khi trở về liền hay tin Bùi Đắc Tuyên bị cắt chức.

- Hừ, cũng là tại ngươi, đang trong lúc mấu chốt ngươi lại bỏ đi đâu. Công sức bao nhiêu năm nay đánh bỏ trôi sông - Bùi Đắc Tuyên hậm hực nói.

- Thái Sư bớt giận! Tiểu nhân cũng là bất đắc dĩ, lần này có mang về một đám gà đá rất cừ, ngày mai tiểu nhân sẽ vào yết kiến Bệ Hạ xem sao- Vũ Càn tỏ vẻ khúm núm nói với Bùi Đắc Tuyên.

- Ta đã thử vào gặp mấy lần nhưng không được đấy! Ngươi cứ thử xem sao?

- Đại nhân không cần quá lo lắng, không có cách này ta lại bày cách khác chẳng phải .....

Vũ Càn nói đến đây âm thanh nhỏ xuống như đang thềm thì bên tai Bùi Đắc Tuyên, chỉ thấy được sát mặt của Tuyên mỗi ngày một khó coi.

00000----000000

Nội Cung, kinh đô Phú Xuân

- Khải bẩm Hoàng Thượng, có Vũ Càn xin ra mắt!

Quang Toản nghe cái tên này thấy khá ngạc nhiên, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng lại, cuối cùng cũng nhớ ra cái tên Vũ Càn này, đây chẳng phải là người trước đây vẫn hay vào cung dạy hấn cách chơi trò để đá gà hay sao? Tay này không biết biến đi đâu mất tầm mấy tháng nay giờ bỗng dưng quay lại, Quang Toản cũng có chút tò mò về mấy cái trò này.

- Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

- Đứng lên đi!

- Tạ ơn Hoàng Thượng! Nô tài có thể được hầu hạ Hoàng Thượng là phước đức không biết bao nhiêu đời để lại, mấy tháng nay nô tài đã cất công lặn lội từ bắc chí nam tìm về cho ngài được mấy con “đại tướng” xin Hoàng Thượng xem.

Phượng Hiền đứng bên cạnh khẽ nhủ mày, Quang Toản nghe vậy tỏ ra thích thú nói.

- Nhanh cho trẫm xem!

Quang Toản ra đến sân đã thấy ở đây bày mấy chiếc lồng, mấy chú “đại tướng” đứng ở bên trong chú nào chú đó oai vệ, bấp đuôi đỏ chặc...

- Hoàng Thượng đứng là anh minh thần võ, chỉ có ngài mới xứng sở hữu mấy con “đại tướng” này thôi, Hoàng Thượng xem nô tài đã phải tốn bao công sức ngày đêm khổ cực không quản ăn ngủ giữa trời để tìm ra chúng...

- Hoàng Thượng xem... đây.. đây.. con này... cả con này nữa.

Hắn vừa ngó ngang ngó dọc từ con này đến con kia, gật đầu liên tục miệng không ngừng nói được được, trong lòng thầm nghĩ, “đám này đem đi hằm thuốc bắc thì đúng là rất được” mắt nhìn theo sự giới thiệu chuyên nghiệp của Vũ Càn.

- Hoàng Thượng! Còn đây nữa ngài xem, mấy con đế này thần cũng tỉ mỉ lựa chọn khắp... Hoàng Thượng chỗ đây... nom bấp chân nó kia... mấy cọng gai trên chân.....

Quang Toản quay sang hỏi nói với Vũ Càn.

- Mấy con này rất được, vất vả cho ông rồi, tiền bạc...

- À không! Đây là tấm lòng thành kính của nô tài đối với Bệ Hạ. Bệ Hạ vui tức là người trong thiên hạ vui, tấm lòng tận trung của nô tài mong bệ hạ chúng giám.

- Vậy tốt, người đứng rất hợp lòng trẫm, nhớ sau này phải tiếp tục cố gắng, trẫm sẽ nhớ công của người. Giờ hãy về tiếp tục chuẩn bị, tháng sau trẫm còn cần một đám “đại tướng” như vậy.

- O, còn...

- Còn không mau đi! Người đâu, đem đám “đại tướng” này xuống ngự thiện phòng hằm dần cho Thái Hậu tắm bổ.- Quang Toản thốt ra mấy lời cuối làm cho Vũ Càn đang bước xuống bậc sân giật mình té ngã

Phượng Hiền đứng bên cạnh nghe vậy không kìm được mà bật tiếng cười khanh khách, mấy nàng Băng Tuyết Xuân Hạ Thu Đông và đám hầu cận sau chút bất ngờ thấy Phượng Hiền cười cũng cười nghiêng ngả.

- Toàn đệ...huynh, muội thấy huynh thật biết đóng kịch đấy!

- Lão Phúc! Thánh chỉ đã truyền tới nơi cho Tuyên?

- Dạ bẩm! Đã truyền đến phủ từ hôm qua.

- ừm! Nhớ cho người hồi thúc để lão đi càng nhanh càng tốt. Khởi giá đến cung Trường Thọ.

-0-0-0----

Trong sân vườn Hoàng Cung Phú Xuân, Quang Toản cùng ngồi đối ẩm “đám gà hằm” với mấy người Lê Văn Hưng, Phan Văn Lân, Nguyễn Văn Tuyết, Nguyễn Văn Lộc, Đặng Văn Bảo còn Phượng Hiền đứng bên cạnh thỉnh thoảng rót rượu. Đây là cách làm việc mà cả kiếp trước và kiếp này hắn tôn sùng, chẳng có chuyện gì là không thể bàn bạc giải quyết trên bàn nhậu, tuy rằng sẽ chẳng giải quyết triệt để nhưng sẽ là nơi dẫn đường chỉ lối cho mọi khó khăn tìm được hướng giải quyết, cũng sẽ là nơi phát sinh tình hữu nghị gắn bó keo sơn giữa người với người, cho họ có cơ hội cùng đứng trên một

chiếc thuyền... (vấn đề này cần được nghiên cứu sâu rộng hơn ở những tác phẩm khác, bạn đọc có thể tìm đến với tác phẩm kinh điển như bí quyết kiếm lịch đêm ngày trên bàn nhậu).

Hiện tại thủy quân Tây Sơn đã tập trung lại cửa biển Thuận An để chịu phân chia huấn luyện, bổ sung quân số, công việc này giao cho ba người Nguyễn Văn Tuyết, Nguyễn Văn Lộc, Đặng Văn Bảo.

- Ba vị tướng quân, thủy quân của trấn hùng mạnh như thế nào đều trông cả vào ba vị.
- Tạ ơn Hoàng Thượng tin cậy giao phó, xin ngài cứ tin ở chúng thần, chỉ có điều chiến thuyền hiện nay đang rất thiếu thốn xin nhanh chóng bổ sung.
- Chuyện chiến thuyền trầm đã tính đến, nếu không có gì thay đổi, cuối năm nay thủy quân sẽ được bổ sung thêm một loạt chiến thuyền cấp Định Quốc. Các vị muốn nhanh hơn thì hãy tự mình đến gặp Vũ Huy Tấn mà hỏi ông ta, biết đâu chừng vì thế mà có thể nhận thuyền sớm hơn.

Quang Toàn nói vậy khác nào kêu bọn họ nếu còn muốn kêu gào chuyện thiếu chiến thuyền thì đi gặp Vũ Huy Tấn mà đòi, hán chẳng có liên quan gì ở đây cả. Đám đô đốc ngồi bên dưới nghe hán phũ trách nhiệm như vậy liền tròn mắt, đi hỏi lão già “chết tiệt” kia sao? Họ chưa phải chưa làm đấy, bị lão ta quát thẳng vào mặt – mấy ông ngon thì cầm búa ra đó mà làm! Mấy lão cũng đành chịu. Việc đóng thuyền bị đình trệ mấy năm nay, vừa được chỉnh chu lại đi vào hoạt động, nghe đâu bốn năm ngày trước mới bắt tay vào đóng trên ụ đầu tiên. Với tiến độ như vậy chắc phải còn lâu mới có chiến thuyền mới.

Nghe Hoàng Thượng nói thì đợt này tuy lâu bổ sung chiến thuyền nhưng khi được bổ sung lại là loại cấp Định Quốc, khiến đám đô đốc Tuyết mong chờ từng ngày, bất chấp lão già Vũ Huy Tấn kia quát mắng thế nào cũng phải thường xuyên ghé qua “thúc dục” phát, phải biết hiện tại thủy quân Tây Sơn chỉ có một chiếc cấp Định Quốc thôi đấy. Đợt này Vũ Huy Tấn dự tính mở một lúc mười ụ chuyên đóng thuyền chiến, vậy chẳng phải tương lai số lượng cấp Định Quốc sẽ... nghĩ đến đây mấy lão không kim được mà sáng hết mắt.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng! Thần nghĩ nên chia thủy quân hiện thời ra làm các đạo đóng lần lượt theo thứ tự từ Quy Nhơn về Thuận An, làm như vậy vừa có thể huấn luyện thủy quân tốt hơn vừa đảm bảo an toàn tránh bị thủy quân giặc Ánh theo đường biển đem quân chặn mất đường lương của Vũ Văn Dũng – người lên tiếng là Nguyễn Văn Lộc một trong thất đại hủ tướng nhà Tây Sơn, kể từ khi tham gia khởi nghĩa ông liên tiếp lập được công trạng lớn, được Quang Trung tin dùng cùng theo nam chinh bắc chiến như hình với bóng, trong lúc phản kích quân Thanh năm đó sử cũ còn ghi lại “..Từ Biện Sơn, Đô đốc Lộc cho quân thủy vượt biển tiến vào sông Lục Đầu, rồi lên Phụng Nhãn, Lạng Giang, Yên Thế để chặn đường về của quân Thanh.”

- Lộc đô đốc nói phải, thần cũng cho làm như vậy sẽ hợp lý hơn- người lên tiếng tỏ ý tán đồng chính là đô đốc Đặng Văn Bảo, “Bảo ít đọc sách nhưng rất trung liệt và giàu mưu lược hơn người. Ông thường dùng đức để trị nên ai cũng theo” đây là lời nhận xét xúc tích nhất về của con người này mà sử cũ ghi lại.

Kể ra việc chia thủy quân ra cũng có cái hay, tuy rằng hiện tại không đủ sức chống lại thủy quân Ánh nhưng cũng không thể vì vậy mà rút đầu, chờ chúng cho người bí mật tập kích bất ngờ đường lương từ phía sau của Vũ Văn Dũng. Không phải không có chuyện đó, hiện tại chưa có nhưng lo xa chút không phải là không được, như vậy dù không thể ngăn cản thủy quân của địch nhưng sẽ loại bỏ được tính bất ngờ của đối phương.

- Được, rất hợp ý trẫm, nay chia thủy quân ra làm ba, Lộc tướng quân lĩnh thủy quân đóng tại Quy Nhơn, Bảo tướng quân lĩnh thủy quân đóng tại Mỹ Khê, tại Thuận An giao cho Tuyết tướng quân, cả ba nơi nhớ phải giữ liên lạc thường xuyên với nhau, tránh để thủy quân giặc Ánh bắt ngờ tiến ra mà không biết.

- Chúng thần tuân chỉ, xin bệ hạ yên tâm- ba người đồng thanh đáp

Quang Toàn không uống được rượu nên ngồi tận hưởng mỹ vị “đại tướng” hằm, mấy người đẹp bên cạnh phục vụ chu đáo thiếu mỗi chuyện đưa đến tận miệng, đơn giản vì hán thấy như vậy chẳng tiện chút nào. Còn mấy lão ngồi bên dưới ai mà không phải là hủ rượu di động, mấy khi được vua mời tiệc rượu, mấy lão chẳng chút khách khí ăn uống tự nhiên như ở nhà, thực tế chưa bao giờ trong đầu mấy lão có khái niệm khách khí trước mặt hán, thậm chí cả đối với Quang Trung.

Đang lúc này lão Phúc chạy vào báo Trần Quang Diệu đã dẫn quân về đến kinh, đang đứng bên ngoài chờ gặp.

Lão này thật đúng lúc a, kể ra như thường lệ khi đại tướng dẫn quân đánh trận trở về sẽ có một màn đón tiếp long trọng, nhưng riêng nhà Tây Sơn từ khi dựng cờ khởi nghĩa đến giờ có lúc nào ngừng chiến, nhiều đến nỗi mọi người đã coi không có cái lệ này từ lâu.

- Nhanh mời Diệu tướng quân vào! Về rất đúng lúc a.

Hán quay sang nói với đám Lê Văn Hưng

- Chúng ta chịu khó đi xem Diệu tướng quân nào, không nên để ông ấy vừa về lại hay tin chúng ta nấp ở nhà ăn uống một mình.

Cả đám nghe vậy cười to, đứng lên theo Quang Toàn đi ra gặp mặt Trần Quang Diệu. Kể ra hai người có qua lại thư từ không ít nhưng gặp ông ta thì đây là lần đầu tiên.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Quang Toàn là một người cao khoảng mét bảy, thân hình lực lưỡng trên mình khoác giáp mềm. Khuôn mặt lộ rõ sự cương trực cộng thêm cặp mày dài làm cho người khác cảm nhận được sự sắc bén mang theo sát khí của một dũng tướng sa trường. Trần Quang Diệu không phải chỉ đến một mình, theo sau ông còn mấy người nữa, trong đó làm chú ý nhất là nữ tướng đứng bên cạnh Diệu, tóc búi cao thân hình gọn gàng nghiêm trang từ xa đã dõi về phía hán mà mỉm cười, không khó để đoán biết đây là vị nữ tướng trong truyền thuyết Bùi Thị Xuân. Vừa đến nơi đám người liền đứng ra làm lễ

- Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

- Các ái khanh bình thân! Vất vả cho các vị rồi! Đi đường chắc rất khổ cực. Người đâu! mau dẫn chư tướng xuống dưới tắm rửa thay y phục, chờ trăm mớ tiệc tẩy trần.

- Tạ ơn Hoàng Thượng! Đám chư tướng đứng sau Trần Quang Diệu nghe vậy mừng rỡ cất tiếng tạ ơn.

Mấy hũ rượu nhà Tây Sơn với nhược điểm có rượu vào là nói bảy chữ đầu câu là đi..t. ảnh hưởng lớn đến thuần phong mỹ tục nên xin cất bỏ. Phần ăn nhậu (uống bia ôm của Quang Toàn) cũng xin cất bỏ... anh em nào không cam lòng xin liên hệ với tổng đài 1080 để cập nhật địa chỉ quán bia gần nhà nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Made In Đại Việt

Quang Toàn vẫn còn cảm thấy choáng váng, đầu nặng trĩu khó chịu, hôm qua mớ yến tiệc đón đám người Trần Quang Diệu trở về. Có thêm đám chư tướng dưới tay Diệu tham gia nên hẳn gắng uống đôi ba chén, khô nổi chỉ nhiều đồ đủ làm cho hắn ê ẩm cả người đến hôm nay.

- Toàn huynh tửu lượng kém như vậy! Nhớ khi ta bằng tuổi huynh đã có thể uống hết một hũ Lệ Xuân rồi!- Lệ Xuân, Hạ Vũ, Thu Sương, Đông Nồng là tên bốn loại rượu mạnh do đám sâu rượu nhà Tây Sơn tự đặt, thực tế bốn loại rượu này chẳng có gì khác nhau, đều nấu chiết từ gạo mà ra cả, chẳng qua họ đặt như vậy để biết thời gian đang uống là lúc nào thôi.

Lúc này hắn mới biết người đẹp bên cạnh mình cũng là một hũ rượu. Quả không hổ là con nhà nòi a.

- Cha muội không nói gì sao?- Quang Toàn ngạc nhiên hỏi lại.

- Là cha muội tập cho muội uống mà, cha nói như vậy mới có khí sắc nam nhi, từ nhỏ ông còn dạy ta cách hóa trang thành con trai nữa đấy!

Quang Toàn chỉ nghe đến vậy liền hiểu ra vấn đề ở chỗ nào rồi.

0-----

Hôm nay thương thuyền nhà Smith nhỏ neo trở về Anh Quốc, sứ đoàn Đại Việt do Trần Văn Kỳ dẫn đoàn cũng xuất phát theo, Phan Viễn có vai trò vô cùng quan trọng trong chuyến đi này đương nhiên không thể ở nhà, lúc chia tay Phan Hải Yến khóc nức nở. Gia đình lão Viễn neo đơn chẳng có lấy họ hàng thân thích ở gần, hai cha con thường ngày vẫn nương tựa vào nhau mà sống, nay bảo sao nàng không khóc. Hắn và Phụng Hiền phải ra sức dỗ dành không ít.

- Yến muội ngoan, còn có ca ở đây chăm sóc cho muội mà, chẳng bao lâu cha muội lại trở về thôi.

- Đúng vậy Yến muội! Có tỷ ở đây ai dám bắt nạt muội, muội cứ nói cho tỷ hay, tỷ nhất định vì muội mà đòi lại công bằng. Muội đừng khóc nữa Chú Viễn sẽ rất nhanh chóng trở về, lúc đó muội tha hồ có nhiều quà. – Phụng Hiền ra dáng đáng tỷ đồ đồ cô em mấy tuổi, hắn nghe xong suýt nữa phì cười, may sao cố nhịn được.

Cô nàng dựa vào người hắn mà khóc cho đến lúc thiếp đi vì mệt. Quang Toàn đỡ lấy cô nàng, nhìn sang thấy rõ từng chiếc lông mi còn đọng nước mắt, hắn nhủ thầm “đúng là yêu tinh mà, khóc mà cũng hút hồn người khác như vậy, khiến người khác yêu thích không rời mắt a, tìm muốn tan chảy hết cả rồi này”

Phan Hải Yến khi tỉnh giấc đã thấy mình nằm trong Hoàng Cung, ngồi bên cạnh mình là Quang Toàn, khiến cô xúc động muốn nói gì đó nhưng lại chỉ bật được tiếng.

- Toàn huynh- đây là cách hắn dạy nàng gọi tên hắn, thấy Phụng Hiền cũng kêu như vậy nên nàng cũng mạnh dạn gọi theo. Lúc mới đầu còn khiến nàng ngượng ngịu không ít, lâu dần cũng thành quen, bây giờ nàng gọi hắn như vậy đã thành quen.

- Ta đã bàn chuyện với cha muội, thời gian này muội cứ ở lại trong cung đừng ngại, chúng ta là người một nhà cả- Quang Toàn lên tiếng.

Câu “chúng ta là người một nhà” khiến Phan Hải Yến mặt đỏ ửng, chỉ gật đầu nhẹ một cái rồi cúi xuống đưa tay mân mê vạt áo, bẽn lèn không dám ngẩng đầu lên nói cái gì. Quang Toàn thấy vậy biết mình nói hơi quá lời, đành lảng qua chuyện khác, trong lòng thầm nói “đến e thẹn mà cũng khiến tim người ta đập loạn nhịp như vậy, tai họa nhân gian a”.

Từ đó bên cạnh Quang Toàn lại xuất hiện thêm một bông hoa, mẹ hắn lần đầu gặp Phan Hải Yến liền yêu thích không rời, liên tiếp hỏi han, miệng không ngừng cười, cứ như thể ngày tức khắc muốn bắt nàng làm con dâu vậy. Bữa cơm gia đình lại thêm một thành viên càng thêm ấm cúng.

Hải Yến tỏ ra khá thông minh và hiểu học, vì để có lý do “danh chính ngôn thuận” bên cạnh nàng, hẳn chỉ nàng các chữ số latin rồi báng cửu chương, phép nhân chia cộng trừ, khổ sao nàng tiếp thu rất nhanh, chẳng mấy chốc vốn liếng về số học của hẳn bị nàng khai thác không ít. Đến ngay cả chữ quốc ngữ cũng đem dạy cả cho nàng. Phụng Hiền lúc ban đầu không hứng thú lắm với đám số học, về sau thấy hẳn dạy chữ quốc ngữ cho Hải Yến liền đòi theo học.

- Toàn huynh, ta cũng muốn học loại chữ này, có thứ hay như vậy mà trước giờ không đem ra cho muội xem- Phụng Hiền hờn dỗi nói

Hắn sao biết được nàng cũng thích loại chữ này, với lại ai biết nàng đến không đúng lúc. Phải công nhận trí nhớ của Phụng Hiền khiến hẳn phải nể phục vượt qua khỏi khả năng nhận biết của hẳn ở kiếp trước, trí nhớ của nàng còn cao hơn Hải Yến không chỉ một bậc, làm cô nàng khen Phụng Hiền không ngớt, rất lấy làm hâm mộ. Hẳn lại nhờ vậy được thêm một phen chứng kiến cảnh người đẹp ra về đàn chị.

Công việc quản lý xưởng dệt và thu mua tơ tằm vẫn do Hải Yến phụ trách, lão Phúc cắt cử thêm người giúp đỡ cho nàng. Do vậy mọi việc vẫn hoạt động ổn định như lúc lão Viễn ở nhà, chỉ có điều lượng sản phẩm tồn kho của thương hội buôn bán tơ lụa ngày một nhiều, nhưng chẳng ai lấy đó làm lo lắng vì trước đó trưởng hội Phan Viễn đã lên tiếng đảm bảo sẽ không có chuyện hàng hóa tồn đọng quá lâu, với lại bán cho đám người Tây Dương cũng được giá cao nên ai cũng tin tưởng gắng sức mở rộng quy mô từng ngày. Hội trưởng Phan Viễn là ai chứ, ông ta là người của Hoàng Thượng đấy, chuyện này là bí mật mà ông chủ nào trong thương hội cũng biết, có hậu trường lớn như vậy đảm bảo còn lo lắng gì nữa.

Quả thật như vậy, sau đó mấy tháng đám thuyền buôn Tây Ban Nha do linh mục Sám giới thiệu cũng cập bến Đại Việt thu góp sạch sẽ đám tơ lụa chất lượng tốt do thương hội dệt ra với giá cao, làm cho giá tơ tằm không ngừng tăng cao, thậm chí còn thiếu tơ vì chính sách trồng dâu vừa đem ra còn cần hai ba năm nữa mới thu hoạch được vụ đầu tiên. Một số thương nhân kết tóc bím còn tìm cách kết nối với Hải Yến để bán lại tơ, Quang Toàn thấy việc này là chuyện tốt thu mua nguyên liệu không cần suy nghĩ cũng biết đó là việc đáng khuyến khích nên bảo nàng đồng ý. Thậm chí còn chủ động bắt tay chặt chẽ với đám nhà buôn lớn người Hoa để tương lai có thể thông qua họ đi vào thị trường đám người kết tóc bím.

Đang lúc này Nguyễn Tông Phú báo về bắt đầu chính thức phát hành tiền mới và thu hồi tiền cũ, cáo thị được dán đồng loạt khắp nơi thông báo đến từng làng xã tiếp tục làm oanh động xã hội đến từng gốc rễ. Đám thương nhân tự đức tiền kém chất lượng thấy được nguy cơ bắt đầu chạy đôn chạy đáo liên hệ với các phe cánh trong triều.

Mấy hôm nay từ trên triều, hàng tá tấu chương bàn về chuyện chỉ nên phát hành tiền mới mà không nên thu gom tiền cũ, lại càng không nên quy định hạn sử dụng của tiền cũ, theo họ nên để cả hai loại tiền cùng song song tồn tại là hay nhất. Rất nhiều người biết cách xử lý tấu chương xấu tính của hẳn nên tìm đến đám biểu mẫu của Châu Văn Trai để học cách viết mong sao từ đó lấy lòng hẳn được chút ít, mặc dù đây là thứ mà trước nay không ít người đứng ra kịch liệt phản đối tấy chay. Quang Toàn đương nhiên sẽ không dừng lại việc thu hồi tiền cũ nhưng cũng không làm công sức viết tấu chương của quần thần. Những tấu chương nào viết theo biểu mẫu đưa ra hẳn sẽ đọc và phê đại loại như sau “ Ái khanh biết lo cho bách tính trăm họ như vậy thật đáng khen, bài tấu chương của ái khanh trăm đã đọc từng câu từng chữ, viết rất hợp ý trăm, nhưng việc thu hồi tiền cũ là chuyện đã được Bộ Hộ thông qua, trăm đã giao toàn quyền quyết định cho họ, ái khanh nếu còn thấy gì không đúng nên đứng ra góp ý để họ kịp thời sửa chữa”. Còn đám tấu chương không viết theo quy cách mới thì hẳn sử dụng các con dấu có sẵn của mình để trả lời. Phụng Hiền lại có thứ đề tồ mớ

Quang Toàn khéo léo chuyển quả bóng này qua bên Bộ Hộ. Người được lợi nhất trong chuyện thu hồi tiền cũ đổi tiền mới lần này là mấy lão bên đó đương nhiên họ phải tiếp rồi. Một cuộc tranh cãi ác liệt diễn ra giữa hai phe một bên là quan lại làm trong Bộ Hộ một bên là đám người phản đối thu hồi tiền cũ kéo từ trên triều ra đến cả bên ngoài triều, người dân cũng vì vậy mà bàn tán xôn xao, đương nhiên phe Bộ Hộ được người dân ủng hộ hơn cả. Một ngàn đồng mà họ đang có bỗng dưng biến thành một ngàn hai trăm đồng mà còn là loại đồng tốt chất lượng, thử hỏi ngu sao không ủng hộ chuyện đổi tiền. Quang Toàn khéo léo đặt bản thân mình làm người không liên quan, qua mấy tháng ngồi trên ghế rồng hẳn khôn khéo ra không ít, chẳng còn cái cảnh tượng tự mình đứng ra nói lý với đám quan lại nữa. Đương nhiên trong lúc đám bộ hộ vất vả chống chọi của đám quan lại trong triều thì người cười to nhất vẫn là Châu Văn Trai, chưa bao giờ các quy ước viết tấu chương của lão lại được sử dụng nhiều như vậy, bảo sao lão không đặc ý cho được.

Tại một quán nước cách điểm đổi tiền mấy trăm mét, một đoàn xe ngựa thò trên lưng ngựa trĩu, nhìn là biết của một nhà giàu có đang chờ tiền đi đổi.

- Này bá hộ Dân, lão cũng chờ tiền đi đổi sao? Mon nhiều ấy nhỉ, đợt này đổi xong riêng số tiền lời cũng đủ cho lão cất được cái nhà to nhất vùng rồi.

- Hóa ra là bá hộ Mão, lão cũng vừa đổi tiền về phòng? Sao có chục rương thôi thế này, đừng nói là nhà lão chỉ có bấy nhiêu đây a. Xem ra nhà lão cũng chẳng giàu có là mấy.

- Xi! Tại nhà tôi trước đó không lâu lỡ đổi hết tiền ra bạc nén, nếu như biết trước đã chẳng- bá hộ Mão mặt mày ỉu xìu nói

- Oh! Tội nghiệp ông anh, tôi xin phép đi trước kéo không lại phải về muộn.. tui bây lên đường lẹ lên.- Lão bá hộ Dân nghe đến đó vội vàng chào tạm biệt lão Mão rồi thúc ngựa đi mất.

Nhìn bóng lưng của bá hộ Dân khuất xa lão bá hộ Mão vẫn không hiểu được, thời gian để đổi tiền đợt đầu kéo dài những ba tháng việc gì lão phải lật đật như vậy, quay sang hỏi anh hầu kế bên.

- Mày thấy thằng bá hộ Dân có gì đó lạ lắm không

- Con thấy có gì lạ ở ông ấy đâu. Nhưng hình như trên ngựa của ông có chở theo cả bạc nén chứ không phải một mình tiền - anh người hầu đáp.

- Bạc nén sao? Lão chở bạc nén theo làm gì? Định đi đổi thành tiền sao? – Bá hộ Mão thắc mắc không hiểu nổi, khi về đến nhà lão kể chuyện này lại cho mẹ vợ nghe.

- Úi trời ơi, sao ông dần đến thế, có vậy mà cũng không nghĩ ra, hôm nay một ngàn đồng cũ đổi thành một ngàn hai đồng mới, vậy chẳng phải một lượng bạc cũng đổi được một ngàn hai đồng hay sao. Mấy bữa nữa một ngàn đồng cũ chỉ đổi được một ngàn đồng mới vậy chẳng phải giá bạc cũng giảm

xuống chỉ còn mỗi lượng một ngàn thôi sao? Đang lúc bạc lên giá ông còn không mang hết chúng đi đổi về đây cho tôi.- Mụ vợ bá hộ Mão gắt lên, lúc đó mới lão mới biết tại sao khi nói đến bạc tên bá hộ Dần lại bỏ đi nhanh như vậy, thì ra lão định ăn mảnh một mình.

Thật ra không ít người biết mảnh khốe này, chỉ mỗi đầu óc tên bá hộ Mão quá bã đậu mà thôi, trước đây thương nhân người Thanh dùng không ít chiêu này để gom bạc của Đại Việt, chỉ có điều tiền xu mà chúng đưa ra quá dỏm mới khiến tiền tệ trên thị trường lộn xộn như bây giờ. Bây giờ Nguyễn Tông Phú cũng áp dụng chiêu bài này đưa về cho Bộ Hộ một lượng bạc lớn, hỏi sao mấy lão bên đó không đứng ra bảo vệ chuyện thu hồi tiền hết mình cơ chứ. Chỉ khổ đám người đúc tiền lậu trước kia nay phải tìm cách chuyển nghề thôi.

Bên kia Nguyễn Tông Phú buông tay phát hành tiền mới bên này Quang Toàn cũng không ngồi yên, cùng Hải Yến và Phụng Hiền bàn chuyện tiêu thụ đám tiền nhà Thanh. Hai nàng rất nhanh hiểu được ý đồ của hắn, nhất là Hải Yến. Hai nàng đội lấy danh nghĩa thương hội thu mua sợi tơ của thương buôn người Hoa với giá gấp hai thành gia thị trường với điều kiện dùng chính tiền đồng của nhà thanh để tiến hành giao dịch. Đám thương nhân người Hoa cũng không phải kẻ ngu gì nghe vậy liền biết dụng ý sâu xa trong đó, nhưng khi nhìn thấy đám tiền đồng chất lượng do đám Hồ Đồng đúc liền đồng ý ngay. Món lợi như thế trước mắt, tiền lại đúc đúng chất lượng còn gì để chần chờ nữa.

Không chỉ dừng lại ở chuyện mua tơ mà còn cả giống cây tằm, con tằm, và các mặt hàng khác, nên biết việc cùng lúc triển khai trồng dâu nhiều như vậy trong nước sao đáp ứng đủ giống cây cùng một lúc, may mắn cây dâu được ươm trồng theo kiểu dâm chiết cành nên không khó trong việc bảo quản và nhân giống nhưng trong nước bây giờ đúng là rất thiếu hụt. Việc này nhanh chóng được đám thương nhân người Việt lẫn người Hoa bắt mùi, không ngừng liên hệ với Hải Yến đem tiền Càn Long thông bảo, Ung Chính thông bảo made in Đại Nam vào nhà Thanh tiêu thụ.

Quang Toàn vừa vét hết túi đem cho Phan Viễn qua Châu Âu mua sắm, thật chẳng còn đồng nào, may sao qua đợt này đem đến cho hắn không ít bạc đủ để trang trải cho phí hoạt động của quân Lạc Việt và mở thêm mấy ụ đóng tàu hàng chỗ Vũ Huy Tấn.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Nhân Và Quả

Chuyện gây tranh cãi giữa những người phản đối đổi tiền cũ và Bộ Hộ từ đó tìm được lối đi mới, đám ông chủ trước đây đúc tiền lậu nay đánh hơi được việc buôn tiền qua nhà Thanh có lợi hơn nghề cũ liền nhanh chóng chuyển “thị trường kinh doanh”, việc tranh cãi trong triều cũng theo vậy mà lắng xuống, nhưng đó là chuyện của mấy tháng sau này, còn bây giờ kịch hay vẫn diễn ra, cuộc chiến miếng lưỡi trong chốn quan trường kéo dài từ buổi chầu triều này qua buổi chầu triều khác.

Quang Toàn thấy đây cũng là cách hay để hướng dư luận quan tâm về vấn đề gì đó mà quên đi chuyện đi sứ vừa rồi nên chẳng ngăn cản, thậm chí còn cho thêm chút lửa, để mấy lão tranh cãi còn hắn làm khán giả. Châu Văn Trai từ bùn leo lên ngọn cây, sống những ngày đắc ý, lại càng ra sức chú tâm hơn vào công việc của mình. Các mẫu tấu chương mới được lão cho ra thử nghiệm. Đám đại thần đầu triều như Ngô Thì Nhậm, Lê Văn Hưng bận tối mắt lấy đầu thời gian quan tâm đến mấy chuyện lông gà vỏ tỏi này, cũng như hắn đứng một bên xem kịch rồi về.

“Ngày xuân con én đưa thoi

Thiều Quang chín chục đã ngoài sáu mươi

Cỏ non xanh rợn chân trời

Cành lê trắng điểm một vài bông hoa

Thanh minh trong tiết tháng ba

Lễ là tảo mộ hội là đạp thanh

Gần xa nô nức yến anh

Chị em sắm sửa bộ hành chơi xuân”

(trích truyện kiều Nguyễn Du)

Mới đó mà đã đến tiết thanh minh. “Sau những ngày xuân phân rạo rực sức sống thanh tân, tiết thanh minh mang đến sắc thái đậm thắm hơn, dịu ngọt hơn. Đi qua những ngày nắng mới, tiết thanh minh trở lại giữa đất trời và lòng người trong sự sinh chuyển của cỏ cây.

Tiết thanh minh cũng là thời khắc để những loài hoa đồng nội có dịp khoe hương sắc. Những xoan, những gạo ấp ủ nụ hương từ những ngày xuân phân nay thi nhau bung nở. Khắp cánh đồng quê vương đầy hoa gạo đỏ và những bờ thửa, bờ ao lại phủ tím hoa xoan” (trích Phan Anh - báo dân trí)

“Chị em sắm sửa bộ hành chơi xuân” trên đường phố thành Phú Xuân trong những ngày tiết thanh minh đông hơn người qua lại, một số nơi còn tổ chức lễ hội, sinh khí bừng lên không ít so với ngày thường. Trên một con phố buôn bán trong kinh thành nơi tập trung đông người qua lại xuất hiện nhóm người

nổi bật trong đám đông nhất là hai nữ tử xinh đẹp, khiến người khác đi qua ai cũng ngoay sang nhìn, bên cạnh hai người đẹp là một thiếu niên ăn vận quần áo đắt tiền theo sau còn ba bốn người. Không ít ông chủ cửa hàng hai bên đường nhận ra cậu thiếu niên này chính là vị khách “sộp” lâu lâu xuất hiện chống ế cho họ

- Nói cho ông biết, đây là khách quen của tôi đây! đừng có mà dành. Vị tiểu công tử này chỗ tôi có lô hàng mới khác hoàn toàn đợt trước, cậu xem bộ bát đĩa này đi, rất tinh xảo đây, đây là gốm Chu Đậu chính cống nhé, còn đây mấy cái bình này là bình Bát Tràng - một ông chủ quầy gốm đứng ra lên tiếng.

- Vị huynh đệ này đừng nghe lão giới thiệu lung tung, bên hàng của ta đây.. đây mới thật là bình gốm Bát Tràng, còn cái này mới là bát đĩa Chu Đậu.. cậu xem màu men sáng rõ như thế này mới là của Chu Đậu thật sự.- một ông chủ của cửa hàng khác đứng ra giới thiệu. (lão ta PR hàng của mình bằng cách chê bai hàng của người bên cạnh, một kiểu PR gây mâu thuẫn mong mọi người không nên học tập)

Thật ra đám người Quang Toàn mù tịt về vấn đề này, việc phân biệt đâu là đồ giả đâu là đồ thật hẳn hoàn toàn không biết, chỉ thấy cái nào vừa đẹp vừa mới lạ thì mua về cất suu tầm mà thôi, giá cả những mặt hàng này so với túi tiền của hắn lại chẳng đáng bao nhiêu.

- Vị huynh đệ này chắc hẳn không phải là người biết phân biệt đâu là gốm Bát Tràng, đâu là gốm Chu Đậu- một người cất tiếng từ phía sau.

Quang Toàn nghe tiếng quay lại liền trông thấy một người khá thư sinh, ánh mắt có hồn, áo quần chỉnh tề gọn gàng, đầu quần khăn, tay cầm một chiếc quạt xếp, điển hình cho tầng lớp nho sĩ đương thời. Hắn nhìn người này không thể đoán chính xác tuổi nhưng khẳng định chưa qua ba mươi. Quang Toàn nghe người này nói vậy liền lên tiếng.

- Vị huynh đài này nói như vậy chắc phải rất biết nhìn vật, tiểu đệ có thú thích sưu tầm vật lạ song kiến thức có hạn, chi bằng nhờ huynh chỉ giáo cho không biết có sẵn lòng.- Quang Toàn lên tiếng

- Nhìn vị tiểu huynh đệ này ăn vận liền biết xuất thân không phú thì cũng quý, lại có thói quen sưu tầm vật lạ điều này không có gì ngạc nhiên, ta chỉ chút ngạc nhiên tại sao huynh đệ không phân biệt được đâu là thật giả vậy mà cũng chịu bỏ tiền ra mua. Ta xem huynh đệ cũng không thuộc loại phá gia chi tử coi tiền như rác. – vị nho sinh kia lên tiếng.

Quang Toàn nghe vậy liền nhủ thầm trong lòng “xem ra lần sau đi ra ngoài vì hành phải ăn mặc khiêm tốn thêm xiu mới được”

- Vật thật hay vật giả cũng đều là vật, huynh xem bộ ấm chén này không biết phải là ấm chén Chu Đậu hay không nhưng quả thật nó rất đẹp, vật thật hay giả đâu quan trọng, quan trọng vật ấy có ích là được, bộ ấm chén này dù thật hay giả nó vẫn dùng để pha trà tiếp đãi khách như thường đó thôi.- Quang Toàn cất tiếng trả lời

- Vị tiểu huynh đệ này nói rất hay, ta thật đã quá cố chấp rồi, “vật không quan trọng thật hay giả chỉ cần nó có ích là được”. Thật thất kính nghe ra liền biết huynh đệ tại kinh thành chắc chắn không phải là vô danh, thử cho ta cô lậu quá vẫn chưa biết đến tên tuổi của....

- Gặp nhau là đã có duyên, huynh đài không cần đa lễ như vậy, nếu có duyên tất còn có ngày gặp lại.- Quang Toàn lên tiếng

Quang Toàn mấy khi được ra khỏi cung, thật rất muốn ngồi cùng một vài nho sĩ đàm đạo đôi ẩm thử xem hương vị ra sao, có giống với miêu tả trong thần thoại không, nhưng bên cạnh còn có hai cô nương a, nho sĩ đàm đạo không thể dẫn theo giai nhân được, như vậy sẽ bị chê trách không lịch sự, lại có chút phiền hà. Thời đại này phụ nữ không được quá coi trọng, Bùi Thị Xuân có lẽ chỉ là trường hợp đặc biệt.. Người nho sinh nhìn bên cạnh hắn rồi như hiểu ra chuyện gì liền vỗ vào đầu mình một cái, chấp tay thi lễ rồi cáo biệt, chắc hẳn cũng nhìn ra sự khó xử của Quang Toàn.

Buổi đi dạo phố phường vào tiết thanh minh tiếp tục diễn ra, đồ chất trên tay hai gã cầm vệ quân ngày một nhiều. Nhất là Phụng Hiền lại chẳng chút nề mệt, nói với Hải Yến cái gì mà đã vì hắn kiếm về nhiều tiền như vậy, nay chúng ta xài chút ít cũng là cho hắn mặt mũi. Nói là làm, nàng ta chẳng chừa bất cứ cửa hàng quán xá nào trên đường ngang qua, suýt nữa ôm luôn cả chợ về nhà.

- Chị nghe nói phía trước có mấy thầy giải xăm rất cao tay, mẹ chị nói rằng ở đó các thầy phán linh nghiệm lắm, chị em mình cùng qua xem đi. – Phụng Hiền lên tiếng rủ rê Hải Yến

Chuyến đi này rất tiếc hắn không phải là nhân vật chính, các nàng muốn đi đâu hắn phải theo đó thôi. Đến trước cửa một ngôi chùa thấy khá nhiều đạo sĩ ngồi bày bàn giải sấm, người đến chen chúc khá đông, vì giải sấm là chuyện riêng tư nên hai nàng cầm hắn theo cùng. Kiếp trước kiếp giờ hắn chẳng tin tưởng gì chuyện xin xăm hay giải xăm gì đó, đối với hắn vẫn nên tự mình tạo dựng tương lai của mình là hay nhất, mặc dù trong đó không thể thiếu cái gọi là may mắn nhưng dù sao đó cũng chỉ như chất xúc tác cho cuộc sống muôn màu hơn mà thôi, không nên quá ảo tưởng vào đó.

Thật ra chuyện về phong thủy bói toán chiêm tinh không phải hoàn toàn không có “Thái Ất thần kinh” trong truyền thuyết chính là một minh chứng. Kể cả kiếp trước nơi khoa học kỹ thuật ngự trị thế giới nhưng vẫn còn quá nhiều điều người ta không thể giải thích được, vẫn còn quá nhiều bí ẩn chưa thể khám phá, mà trường hợp của hắn là minh chứng rõ ràng nhất, xuyên không, tại sao lại xuyên không? Hắn chính là người trong cuộc nhưng lại mù mờ hơn ai hết.

- Vị tiểu huynh đệ này trên người sắp có tai kiếp, kiếp số chẳng lành sợ không quá tuổi hai mươi.- bên cạnh từ bao giờ xuất hiện một người mang đạo bào không trang trí hoa văn, màu xanh da trời, nở nụ cười với hắn.

Câu nói của lão ta nếu người khác nghe liền cho đây chỉ là trò cười, yêu ngôn ăn nói hàm hồ nhưng hắn lại biết Quang Toàn chính xác chỉ sống được mười chín tuổi, không đến hai mươi, không lẽ lão ta đoán bừa liền trúng. Quang Toàn liền cho là như vậy

- Lão biết ta là ai sao?- Quang Toàn tỏ ý hỏi dò.

- Không biết bản đạo có nên hành lễ tại đây với đưng kim thánh thượng hay không?- lão đạo mặc áo xanh da trời vừa vuốt vuốt chòm râu bạc của mình vừa nói với âm lượng đủ cho hắn nghe.

Quang Toàn nghe vậy liền nhủ mày, lão này là người quen cũ sao? Sao mình chẳng có ấn tượng nào về người như vậy hết nhỉ?

- Không biết vị đạo trưởng này có gì chỉ dạy, trước đó đã từng gặp mặt.

- Ha ha.. bản đạo chưa từng gặp qua ngài, đây là lần đầu.

Quang Toàn nghe đến đây lòng tràn đầy sương mù, muốn hỏi lão ta vài điều nhưng xung quanh không thiếu người qua lại, không phải là nơi lý tưởng để nói chuyện.

- Xin hỏi danh tính của đạo trưởng này là?

- Bản đạo tên gì đã không còn nhớ rõ, chỉ biết một vài người cũ gọi bản đạo với cái tên Trình Mạc Tử, hay Trình Tuyền hoặc Lão Đạo Sĩ, ngài muốn gọi bản đạo tên gì cũng được.

- Vậy xin gọi là Trình đạo trưởng đi, chỗ này không thích hợp nói chuyện lắm, có thể qua bên kia....- Quang Toàn chấp tay thi lễ rồi đưa ra đề nghị đổi nơi nói chuyện.

Hai người đến một góc khuất ít người chú ý, được che nắng bởi tán cây cổ thụ nhâm mát, lão Phúc chẳng biết kiếm đâu ra được hai chiếc ghế tre mang đến.

- Bản đạo trông khí sắc trên khuôn mặt của ngài liền biết tương lai ngài gặp tai ương không ngừng, dù may mắn vượt qua cũng không sống thọ quá hai mươi.

Quang Toàn nghe đến đó vẫn bình tĩnh, hắn biết là như vậy, nhưng tin rằng mình hoàn toàn có thể thay đổi được số phận của cái thân thể này, chẳng phải bây giờ mọi chuyện vẫn đang diễn ra theo chiều hướng tốt đẹp hay sao. Nhưng hắn vẫn hỏi

- Không biết vị đạo trưởng này có cách gì hóa giải đi số kiếp này của ta.

- Trời đất đã định như vậy, không cách gì phá, bản đạo vô phép sửa đổi.

Hắn nghe vậy liền có chút ngỡ ngàng pha lẫn không tin.

- Đối thủ của ngài hiện tại có phải dù bị nạn như thế nào, ba lần bảy lượt vẫn không chết?- vị xưng là Trình đạo trưởng lên tiếng hỏi hắn.

Đối thủ của hắn! Ai là đối thủ của hắn, chẳng phải là Ánh sao? Đúng vậy tên này bị nạn ba lần bảy lượt nhưng vẫn không chết nhưng có liên quan gì đến chuyện... Nghĩ đến đây Quang Toàn không khỏi tin tưởng lời phán của Trình đạo trưởng. Trong lòng sinh ra lo lắng.

- Xin đạo trưởng chỉ cho ta con đường sáng.- Quang Toàn lên tiếng xin chỉ dạy, hắn tin tưởng lão đạo này nếu thật có thể như trong truyền thuyết thì ắt có thể có cách giải quyết nếu không chẳng gặp hắn rồi.

Trình đạo trưởng nghe vậy vuốt râu mà lắc đầu, nhắm mắt dưỡng thần trong chớp lát rồi nói.

- Vô là khởi thủy của trời đất, Có là mẹ của vạn vật, Thái Cực sinh Lưỡng Lư, Lưỡng Lư sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái. Nắm bắt được cái cốt lõi sâu xa bên trong chính là hiểu được quy luật xoay chuyển của đất trời vạn vật. Quy luật đó nhìn chung không nằm ngoài hai chữ “Nhân Quả”, Nhân Quả là cái ai cũng biết nhưng để nắm được nó lại là chuyện không đơn giản, xưa nay thế gian chẳng được mấy người. Xưa kia Kinh Vương có công dựng nước ấy là cái nhân lành, được muôn đời thờ phụng ấy là quả lành, ông dựng nước ấy là nhân thiện con cháu được nối tiếp mười tám đời ấy là quả thiện. Người thừa hưởng thành quả ông cha mà không lo gắng sức lại chỉ biết hưởng dụng ấy là nhân dữ, con cháu người đó không có ngày yên lành ấy là quả dữ. Gieo nhân nào ắt gặp quả nấy ngài đã thấy việc trồng cây táo lại ra quả sung bao giờ chưa?

Quang Toàn nghe đến đó liền biết suy nghĩ trong đầu của mình xem ra không đúng rồi, hắn có chút thất vọng, chỉ một chút thôi. Đơn giản vì hắn tin tưởng bằng sức mình cố gắng nhất định sẽ thành công.

- Ta nghĩ nhân gì quả gì không quan trọng, chỉ cần tạo phúc, đem lại com no áo ấm đó chính là nhân, đó chính là quả ta mong muốn, chuyện còn lại trong đó ta thật chẳng quan tâm.- Quang Toàn tỏ vẻ không tin tưởng.

- Bản đạo không ngại nói thẳng, cuộc đời bản đạo truy đuổi mộng tu tiên trải qua bao khó khăn nhưng cõi ấy ở đâu vẫn mịt mù, mấy năm nay khi xem tinh tượng vẫn không tìm được tiên duyên của mình, tuổi của bản đạo cũng sắp đến lúc tạo hóa.

Quang Toàn nghe vậy liền thấy quá khôi hài rồi, nếu không cố gắng nhịn hắn đã cười thật lớn. Tu tiên sao? Nghe như mấy truyện tu tiên vậy nhỉ, hắn không kìm được mà hỏi chơi lão đạo sĩ một câu.

- Tu tiên sao, có thể tu hành thành tiên sao?

Trình đạo trưởng nghe vậy có chút dừng lại suy ngẫm, lão gật đầu rồi lại từ mình lắc đầu như trong cơn người lão đang không ngừng có sự đấu tranh

giằng co giữa hai mặt có và không, kéo dài như vậy một hồi đến cuối cùng kết thúc bằng một tiếng thở dài của chính lão.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Cho Ta Xem Các Người Có Cơ Hội Đó Đi

Ánh mắt đắm chiều già nua của Trình đạo sĩ làm Quang Toàn cảm giác như đang có hai luồng khí thức mâu thuẫn quấn lấy nhau trong đó. Tuy một mà hai tuy hai mà một, trong đó tồn tại sự vô thường lẫn hữu thường đan xen lẫn lộn như chính cuộc sống có vui mừng có buồn khổ của con người sống giữa trời đất. Có khi người ta bất chấp đánh đổi tất cả chỉ để thỏa mãn dục vọng của mình, có khi lại mũi lòng dừng chân trước bờ vực tội ác bởi một nụ cười thân thiện của ai kia, bình thường vô danh trong đất trời.

- Bản đạo thất thổ! – Trình đạo sĩ lên tiếng.

Đạo giáo là trường phái tôn giáo tôn trọng quy luật tự nhiên, với triết lý rằng đạo trời không thân ai, không sợ ai. Trời đất sinh ra vạn vật, rau cỏ, chim muôn, nhân loại, xem việc sống như một nghĩa vụ không vui buồn, nhìn đời qua lăng kính thâm nhiên, và xem cái chết là một việc phục tùng theo lẽ tự nhiên. Đạo giáo quan niệm con người và vạn vật là từ đạo mà ra, và cuối cùng thì trở về với Đạo, hòa vào Đạo, ngộ đạo để được giải thoát. Muốn hòa vào Đạo, họ đưa ra thuyết vô vi gồm: Vô Cầu, Vô Tranh, Vô đoạt, Vô Chấp.

Theo họ muốn được đạo thì phải luyện thành Kim Đan, để gom đủ Tam Bảo: Tinh, Khí, Thần về một, tức là làm cho tinh khí thần hợp nhất. Sau đó phải thanh luyện tiếp để xả hết, hòa vào hư không, trở về hiệp nhất với Đạo. Luyện Kim Đan ở đây là luyện cho thành Thánh Thai (kiểu như xá lợi trong phật) chứ không phải luyện thuốc tiên. Theo truyền thuyết khi đó sẽ có cơ hội đạt được tiên duyên, nhưng phương pháp để thực hiện lại chẳng ai biết ngoài hai chữ mơ hồ “ngộ đạo”. Quang Toàn đoán vị Trình đạo sĩ này bỏ cả cuộc đời để “ngộ đạo” nhưng đến giờ chẳng thành công làm cho lão có phần nhụt chí nên mới đưa ra biểu hiện xung đột như vậy.

- Trình đạo trưởng gặp ta chắc phải có nguyên do, không biết đạo trưởng có gì chỉ dạy? – Quang Toàn lên tiếng hỏi

- Chỉ dạy thì không dám, bản đạo đạo hạnh kém cỏi, chẳng qua có nguyên cứu qua thuật tinh tượng, đoán thiên cơ, song gần đây trời đất chuyển dời làm cho bản đạo không nhìn ra được điều gì. Trời đất lẫn lộn thật không thể đoán trước. Bản đạo nghĩ đến việc xuất quan để tìm hiểu, sẵn tiện đưa một đệ tử xuống núi, may mắn gặp ngài ở nơi đây, thật đúng có duyên. – Lão đạo sĩ lên tiếng làm cho Quang Toàn cái hiểu cái không.

- Trầm thật vui mừng khi được gặp đạo trưởng, khi nãy có nghe đạo trưởng nói: tương lai ta chẳng yên bình luôn gặp đại nạn, vậy không biết đại nạn ở đây là gì? – Quang Toàn cố gắng tìm kiếm chút ít thông tin.

- Thiên cơ không thể lường, chính bản đạo cũng không biết. – Rất thẳng thắn, lão đạo sĩ đưa ra câu trả lời làm cho Quang Toàn chẳng còn biết phải nói gì.

- Trầm có thể biết tuổi của Trình đạo trưởng chăng? – Quang Toàn theo thói quen pha lẫn chút tò mò đi hỏi tuổi của vị đạo sĩ trước mặt.

- Bản đạo thật không nhớ rõ, chỉ biết ngày đó bản đạo theo thầy lên núi là vào thời loạn lạc nhà Mạc, đến bây giờ thật đã gần hai trăm năm - vị Trình đạo sĩ mơ hồ trả lời

Quang Toàn nghe lão nói như vậy bờ vai không tự chủ được mà run lên vì lạnh, da gà nổi lên tay. Trong truyền thuyết của Đạo giáo Lão Tử cũng chỉ sống được 250 tuổi vậy mà người đang cười nhìn mặt hắn lúc này đã gần hai trăm tuổi rồi, lại còn khỏe mạnh như vậy việc sống thêm vài chục năm nữa chắc không khó. Quang Toàn không ngờ trên đời còn có lão yêu quái như thế, nhũn nhũn chắc không phải lão đang bịp ta đó chứ? Trong lòng thì nghĩ vậy nhưng ngoài miệng lại nói.

- Thật thất lễ, đúng là vạn hạnh vạn hạnh cho xã tắc ta. Có một bậc trưởng bối như vậy chống đỡ chính là phúc của trăm họ.

Trình đạo sĩ nghe hắn nói như vậy có phần bất ngờ, sau lại vuốt râu mỉm cười vừa lòng. Theo lão, một ông vua không thể nào kìm nén trước sự dụ dỗ của tuổi thọ, dù không thể trường sinh bất lão đi nữa thì việc để sống lâu trăm tuổi cũng đủ để làm người khác điên cuồng. Thế nào Quang Toàn cũng sẽ hỏi lão cách tu tiên hay đại loại nhằm mục đích tăng tuổi thọ, song câu nói của Quang Toàn lại khác hoàn toàn so với dự liệu của ông ta. Quang Toàn có thể bỏ qua dụ hoặc lớn như vậy chứng tỏ có tố chất của một minh quân.

- Bệ hạ không muốn biết cách để gia tăng tuổi thọ sao?

- Trình đạo trưởng có cách? – Quang Toàn hỏi ngược lại.

- Ngài có thể lên núi cùng bản đạo, tương lai có thể gặp được tiên duyên không chừng – lão đạo sĩ đưa ra lời dụ hoặc.

- Vậy thần dân của trăm họ cho ai? – Quang Toàn mỉm cười hỏi.

- Bệ hạ nhân đức bản đạo xin kính phục, tuy hoạn nạn trong tương lai của ngài bản đạo không cách gì sửa đổi song đã gặp tất có duyên, bản đạo thấy khí sắc của ngài có phần không tốt không biết có thể để bản đạo bắt mạch cho ngài.

Quang Toàn lấy làm lạ, hẳn có chỗ nào không khỏe trong người đầu cơ chứ! Nhưng thấy lão nhiệt tình như vậy cũng không có lòng cự tuyệt nên đành chấp nhận.

- Không ngờ đạo trưởng còn biết đến chữa bệnh bắt mạch, vậy làm phiền đạo trưởng vậy- Quang Toàn đưa tay của mình ra tỏ vẻ đồng ý.

Hai cánh tay của Quang Toàn được hai bàn lão đạo sĩ cầm lấy, sau khoảng một phút liền xong, hẳn chẳng thấy gì quá khác thường khi được bắt mạch ngoài việc có chút nóng lạnh thất thường thay đổi nhau qua lại mấy lần giữa hai cổ tay. Quang Toàn nghĩ đó là do thời tiết mùa xuân lại đang vén tay áo lên nên mới như vậy mà quên để ý trên trán vị đạo sĩ đối diện lâm tẩm mồ hôi giữa thời tiết se lạnh của tiết thanh minh thành Phú Xuân

- Xem ra bản đạo quá lo lắng rồi, thân thể ngài không có gì không khỏe, bệ hạ cứ yên tâm. Bản đạo còn có chuyện trong người, xin phép đi trước- lão đạo nói đi liền đi không để cho Quang Toàn kịp hỏi thêm vài chuyện

- Chẳng biết có thể gặp đạo trưởng ở nơi nào?- Quang Toàn hỏi vọng theo

- Có duyên ắt sẽ còn gặp –nghe được tiếng trả lời như vậy là khi lão đạo sĩ nọ mất bóng trong đám đông người qua lại trước sự chăm chú quan sát của Quang Toàn . Mãi một hồi sau hẳn vẫn còn gắng kiếm tìm hướng đi của lão nhưng vô ích, đứng ngó nghiêng một hồi.

- Toàn ca! Huỳnh đang tìm kiếm cái gì vậy?

Tiếng của Hải Yến vang lên từ phía sau làm cho Quang Toàn quay đầu.

- À! Không có gì? Hai muội đi giải xăm thế nào? Có phải hỏi chuyện tình duyên không?

- Sao huynh biết? – cả Phụng Hiền và Hải Yến bị hắn đoán trúng tâm đen đồng thanh hỏi lại. Con gái thời nào chẳng vậy, mấy nàng rất hay để ý đến vấn đề này, lên chùa lễ Phật có lúc nào không lăm bắm cầu gặp tình lang trong mộng cơ chứ, dù ngoài miệng lại nói rằng mình đang cầu bình an cho cha mẹ. Mấy thầy giải xăm ngồi trước chùa đương nhiên biết đánh vào tâm lý này của các nàng có rất nhiều kịch bản được đưa ra mà kết cục lúc nào cũng có hậu kiểu như ‘ sẽ gặp chút khó khăn trắc trở nhưng nếu vượt qua được’ hay ‘ người kia trong lòng cũng có chút ấn tượng với cô nương nhưng bên cạnh chàng cô nương có không ít đối thủ cạnh tranh’ bởi vậy sao không đúng cho được. Xem ra năm xưa mẹ của Phụng Hiền cũng ôm tâm tư như vậy đến đây xem bói a.

- Hai người có thể cho ta biết thầy giải xăm nói gì không? – Quang Toàn lên tiếng dụ dỗ.

- Không được! - ạc không ngờ hai nàng lại trả lời đều như vậy, tuy rằng tính cách khác nhau nhưng trong trường hợp này lại quá giống, giống đến cả cử chỉ, khiến hắn lại có thêm chút hiểu biết về phụ nữ, kinh nghiệm quý báu đấy.

Đám người Quang Toàn lại tiếp tục dạo bước qua các khu chợ đông đúc tấp nập, đến chiều rồi mới lịnh khinh theo hướng dọc bờ sông dưới bóng rặng tre bên bờ mà bước về Hoàng Cung, lúc này trên tay lão phúc và hai gã hộ vệ đã không thể mang thêm được món đồ nào nữa. Quang Toàn cũng cảm trên tay mấy quả cam vàng óng lăm lăm đồ giải khát vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ với Hải Yến và Phụng Hiền

- Toàn ca! Quả cam lại rơi nữa rồi, nhặt cho muội

- Ồ! Để ta nhặt! Hai muội ăn bớt đi chứ, thiệt là ham hố, ăn không được bao nhiêu lại gắng mua cho nhiều.

- Tại thấy em bé bán cam rất đáng thương mà, muội còn định mua hết chỗ đó đấy.

Quang Toàn nghe Hải Yến nói như vậy cũng biết đó là chuyện nên làm, hắn cúi xuống nhặt quả cam. Vừa cúi người liền nghe thấy tiếng gió sượt qua trên đầu, quay người nhìn lại đã thấy một mũi tên cắm sâu vào thân tre, đuôi vẫn rung lên không ngớt. Khiến Quang Toàn á khẩu tròn mắt nhìn chăm chăm vào mũi tên, trong đầu không nghĩ rằng mình được chuyện gì. Hai hộ vệ bên cạnh hẳn là người phản ứng nhanh nhất, cả hai ném ngay tất cả hàng hóa xuống đất một người kẹp lấy hông hắn mà lui về phía sau rặng tre khuất hướng đến của mũi tên vừa rồi, tiếp đến là Phụng Hiền cất lên tiếng la lớn đánh tỉnh lão Phúc và Quang Toàn.

- Có thích khách! Có thích khách! Có thích khách!

Từ dưới sông không ít người mặc đồ đen tay cầm đao dựa vào sức bật của thân tre mà lao lên xông thẳng về đám người Quang Toàn. Người hộ vệ thứ hai về mặt đây ngưng trọng rút đao tạo dáng hộ vệ để cho người hộ vệ thứ nhất ôm Quang Toàn bỏ chạy về phía sau. Lão Phúc mặt cắt không còn máu chẳng nói được câu nào đứng đực ra một hồi, khi nghe Phụng Hiền hô lớn mấy lần mới hồi tỉnh chạy theo người hộ vệ thứ nhất. Song bấp chần lại trúng phải mũi tên thứ hai của thích khách khiến lão la lên trong đau đớn, té xuống tại chỗ.

Phụng Hiền là con nhà võ tướng đương nhiên phản ứng không chậm, nàng kéo lấy tay Hải Yến mà chạy về phía sau. Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra rất nhanh, khi Quang Toàn hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì đã được đặt xuống đất, ở bên kia người hộ vệ thứ hai và tên thích khách dẫn đầu vừa bắt đầu va chạm binh khí với nhau tiếp sau liền bị bao vây vào giữa đám người bị mặt.

Phụng Hiền và Hải Yến đang dắt nhau chạy về hướng này, có một vài tên bỏ qua việc bao vây người hộ vệ thứ hai mà cầm đao chạy về phía này. Quang Toàn nhìn vào người hộ vệ thứ nhất mà gào lớn

- Nhanh bảo vệ hai nàng! – đây là câu nói duy nhất mà hắn có thể nói vào lúc này.

Quang Toàn nhìn thấy được sự do dự trong ánh mắt của người hộ vệ thứ nhất, rõ ràng không muốn bỏ qua nhiệm vụ hàng đầu là bảo vệ Quang Toàn. Cuối cùng với giọng sự cương quyết trong tiếng gào của Quang Toàn cũng buộc người hộ vệ thứ nhất cất bước để lại Quang Toàn một mình.

Quang Toàn đứng lại một mình? Hắn có thể yên lòng đứng đó nhìn hai nàng đang bị thích khách đuổi theo sau lưng sao? Ngay khi người hộ vệ thứ nhất cất bước hắn cũng cất bước theo sau chạy về hướng hai người Hải Yến và Phụng Hằng, giờ đây tất cả những điều mà hắn có thể nghĩ đến là an toàn của hai nàng.

Lúc thích khách chỉ còn cách phải sau hai nàng tầm vài bước ánh đao sắc sắp chém xuống, người hộ vệ thứ nhất cũng vừa đến vùng đao đón đỡ trong gang tấc khiến Quang Toàn phải nín thở liệu mình tăng nhanh cước bộ.

- Toàn ca! Toàn ca! Nhanh chạy, huynh chạy nhanh đi – hai nàng hét hoảng lên tiếng quan tâm đến sự an toàn của hắn

- Chạy mau- tiếng hét của người hộ vệ thứ nhất thúc dục hắn mau chạy.

- Không! Chúng ta cùng chạy! – nói là làm chẳng kịp để hai nàng dùng giằng hắn cầm lấy tay hai nàng mà chạy, người hộ vệ thứ nhất ra sức cản đường từ phía sau nhưng chỉ là tức thời, trong vòng vài hơi thở số lượng thích khách chạy đến tấn công người hộ vệ thứ nhất đã thêm mấy người. Chỉ chờ thêm vài hơi liền có người tiếp tục tách ra tiếp tục đuổi giết Quang Toàn.

Tại vị trí của người hộ vệ thứ hai đang giao đấu quyết liệt giữa ba tay thích khách, có hai thi thể mang áo đen đang nằm dưới đất.

- Ngươi ngoan ngoãn đầu hàng, bọn đại gia thấy ngươi có tài sẽ không truy cứu chuyện vừa rồi.

- Con mẹ ngươi, ta mà phải đầu hàng lũ chuột đen các ngươi sao, cho ta xem các ngươi có cơ hội đó đi.

- Hừ! Chết đến nơi rồi mà vẫn còn già mồm, anh em nhanh chóng giải quyết tên này thôi

Người hộ vệ thứ hai tuy ăn nói mạnh mẽ như vậy nhưng thực tế đã chẳng còn mấy hơi sức, trên người có không ít vết thương với lại thích khách này cũng đâu phải dạng vừa, hai tên bị loại bỏ dưới đất chẳng qua chỉ là trong lúc chủ quan bất cẩn mới ban đầu mà thôi. Ba tên trước mặt đây khó đối phó hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Còn Chiến Đấu Được Chứ

Người hộ vệ thứ hai nghiêng rằng thi triển tuyệt học đao pháp của mình, ánh đao vụt lóe lên sáng trắng, đánh vào vai người mang áo đen bên trái, sát khí áp đảo ba người. Cánh tay tên thích khách bên trái nếu trúng phải đòn này ắt sẽ đứt lìa không nghi ngờ, chợt một thanh trường kiếm quét ngang tới cản. Đao kiếm chạm nhau đánh “keng”, tuyệt chiêu của người hộ vệ thứ hai bị chặn đứng bởi một người áo đen khác. Cảm thấy cánh tay tê rần, biết tên áo đen vừa cản đường đao của mình ắt hẳn là cao thủ dùng kiếm, gã liền đổi chiêu ‘ Cô đao nghiêng khách’ nghiêng đao sang một bên, cho đao chạy dọc trên thân kiếm đối phương, ánh đao lóe sáng rồi tắt. Kết hợp với sự di chuyển của cước bộ người hộ vệ thứ hai áp sát tên sát thủ áo đen đang giao phong, thể đao lướt nhanh không gì cản nổi như muốn uống máu bàn tay cầm kiếm của đối phương. Người sát thủ áo đen sững sờ nhanh chóng nâng cao chuôi kiếm nhưng vẫn không giảm bớt được đao thế của người hộ vệ thứ hai, hắn ta nhanh buông kiếm nhảy vọt về phía sau thót lên:

- Khá lắm!

Người hộ vệ thứ hai làm gì còn tâm trí để ý đến lời khen của gã mặc áo đen kia, tuy vừa rồi chiếm được thượng phong nhưng bên cạnh vẫn còn hai người tấn công từ phía sau, hơn nữa vừa rồi cũng chỉ đánh rơi kiếm của một tên mà thôi chứ không tạo ra được thương tổn trí mạng nào. Nếu công bằng đơn đả độc đấu thì gã áo đen kia sẽ chết không nghi ngờ nhưng trong trường hợp này lại khác, không trực tiếp loại bỏ được đối phương đồng nghĩa với việc vẫn còn phải dây dưa qua lại nhiều lần, nhưng tình huống khẩn cấp bây giờ không cho hắn làm như vậy. Người hộ vệ thứ hai cầm đao sẵn tới muốn trực tiếp loại bỏ trước tên áo đen làm rơi kiếm nhưng tên này kinh nghiệm dày mình sao có thể đứng yên một chỗ chờ chết, cộng thêm có hai tên thích khách phía sau gây rối khiến cho ý muốn của người hộ vệ thứ hai không thể thực hiện.

Đang khi người hộ vệ thứ hai chiếm thế thượng phong trước ba người bật mặt chợt đầu bên đối phương lại có thêm người.

- Hừ! Trong đám hộ vệ không ngờ lại có một nhân vật dụng đao giỏi như thế này!

Người mới đến hô lên, rung thanh trường mâu đâm thẳng tới nhập vào cuộc chiến. Người hộ vệ thứ hai giờ đao lên đỡ từ công chuyển sang thủ, song lại phát hiện người mới đến võ công cũng không cao hơn mình cùng lắm chỉ ngang tầm, từ thủ lại chuyển sang công, đường đao chém lia lia đủ đòn cho tên bật mặt mới đến giật lùi liên tục, chỉ là do đao ngắn hơn mâu mà chưa áp sát được thôi. Liếc ngang thấy bên kia đám người áo đen đang đuổi theo Quang Toàn, người hộ vệ thứ hai sốt ruột, vụt hét lên biến chiêu ‘ bát phong phương đao’, đao quang tràn ngập làm cho tên sát thủ dùng mâu cuồng quýt đón đỡ được năm đường chợt trường mâu bị đá lệch đi, đao quang tiến sát ngực gã. Đang lúc nguy ngập, chợt một người lướt tới sau lưng người hộ vệ vùng đôi vuốt bằng sắt đen ngầu vào lưng anh ta, kéo theo tiếng gió ón lạnh gáy.

Người hộ vệ đành thu đao về để chân đôi vuốt sắt. Người bị mặt cầm mâu thờ phào cất tiếng nhắc nhở:

- Số bảy, tên này khó đối phó lắm đó!

- Hừ! Số Chín! Nhớ hôm nay ông nợ ta một mạng đấy! chuyện ở đây để ta! ông nhanh dẫn người đến tiếp ứng bên kia. Ở đây một mình ta là đủ rồi – người được gọi là Số Bảy cất tiếng nói

- Giao cho ông! Đi thôi! – người áo đen cầm mâu được gọi là Số Chín nhanh chóng dẫn người của mình chạy về phía Quang Toàn, để lại sau lưng là cuộc giao đấu cao trào giữa người hộ vệ thứ hai và Số Bảy. Phải nói xét về võ công thì số bảy nhỉnh hơn so với người hộ vệ, thân pháp lại quý dị nhanh nhẹn, với lại sức lực sung mãn không biết gấp bao nhiêu lần chiếm hết ưu thế, người hộ vệ thứ hai đến đây đã quá mệt mỏi chỉ còn biết gắng gượng chống đỡ không còn sức phản đòn

Ở đằng kia, Quang Toàn dẫn theo hai người Phụng Hiền và Hải Yến cố gắng chạy thoát nhưng không cần nghĩ cũng biết mức độ hiệu quả của việc làm này, khoảng cách nhanh chóng được thu hẹp dần, phía sau nghe tiếng quát lạnh lạnh

- Không được chạy!

Chuyến này mục tiêu của chúng là Quang Toàn sao có thể dễ dàng để sống mất được.

Người hộ vệ thứ nhất bị đám bị mặt vây kín, dốc hết chiêu số võ học bình sinh cũng không sao thoát thân ra được, thậm chí vì trong lòng bồn chồn lo lắng cho sự an nguy của Quang Toàn mà đề lộ sơ hở, trên người chịu không ít vết chém may sao tất cả không phải vết thương trí mạng.

Nghe tiếng gào từ hướng Quang Toàn chạy, người hộ vệ thứ nhất liếc mắt nhìn lại một cái liền kinh hoàng khiếp đảm. Lúc này đang trong vòng vây hãm, chỉ sao nhãng một thoáng đã bị một mũi kiếm rạch qua vai áo, máu thấm ra đỏ một vùng áo. Người hộ vệ thứ nhất hự lên đau đớn, ánh đao nhấp nháy trên tay, tức thì bốn tên thích khách đang tìm cách áp sát phía trước mặt, đầu một nơi thân một nẻo. Một người khác trong đám thích khách gào lên.

- Số Bốn người phía trên ta phía dưới

Y hợp lực với một người cầm kiếm cùng xáp vào, người hộ vệ thứ nhất nào có lòng dạ nào giằng co thêm nữa, tận dụng khe hở vòng vây phía trước, lách mình né đi mũi nhọn hợp công của hai người, cố gắng chạy nhanh về phía Quang Toàn.

Tất cả nói ra thì chậm nhưng diễn biến chỉ trong trăm bước chân chạy của Quang Toàn mà thôi.

- Toàn ca! Huynh mau buông mũi ra, chạy trước đi!

Quang Toàn làm như không nghe thấy, vận lực mạnh hơn cầm chặt tay hai nàng mà chạy, tiếng bước chân phía sau đã gần đến không thể gần hơn được nữa. Hắn thầm nhủ trong lòng “không lẽ hôm nay ta thật phải chết nơi đây sao?”.

Từ phía sau Quang Toàn cảm nhận được cơn gió lạnh thổi vào gáy, một thanh đao mang đến vết sáng lóa theo quỹ tích vòng cung chém thẳng xuống lưng hắn. Hai nàng Phụng Hiền và Hải Yến chỉ biết trương mắt nhìn vào ánh đao không có cách nào cũng không phản ứng được gì, thậm chí còn không kịp thốt lên thành lời. Tình thế ngàn cân treo sợi tóc chỉ chớp mắt một cái nữa thôi, không! Không đến một cái chớp mắt lưỡi đao kia liền chém vào lưng Quang Toàn chẳng chút xê dịch. Người hộ vệ thứ nhất chạy đến trông thấy cảnh như vậy muốn ra tay cứu nhưng khoảng cách lại quá xa, trong lòng lại càng hoảng hốt gắng sức đạp mạnh phóng người đến, nhưng sao kịp. Đang lúc tuyệt vọng chợt một bóng người lướt đến tung mình ôm ngã tên thích khách đang vung đao chém, biến cố bất ngờ làm cho quỹ tích đường chém của lưỡi đao biến đổi so với ban đầu song vẫn để lại một đường chém vào vai phải của Quang Toàn, khiến hắn đau thấu xương hết thắm một tiếng, té nhào trên mặt đất.

- Toàn huynh! Toàn ca! – hai cô nàng thấy lưng hắn ướt đầm máu liền hét lên nhào đến bên cạnh đỡ hắn

Quang Toàn thật đau muốn chết, từ trước đến giờ có khi nào bị một vết thương lớn như vậy đâu, may sao vết thương không quá sâu, tuy đau đớn nhưng rất nhanh hắn tỉnh táo lại, vừa kịp lúc người hộ vệ thứ nhất chạy đến. Thấy Quang Toàn không bị nguy hiểm đến tính mạng liền thờ phào quay sang bên cạnh nói.

- Đa tạ Tầm tướng quân kịp lúc... không thì...

Thì ra người vừa đến chính là một trong bốn chỉ huy ngũ lâm quân dưới quyền Phan Văn Lân, là người cùng chức vụ với Trần Quách Tĩnh. Ông ta tên là Trần Đình Tâm võ nghệ cao cường, hai người hộ vệ đi theo bảo vệ Quang Toàn là do ông cất cử. Thật ra hai người hộ vệ đi bên cạnh Quang Toàn chỉ là ngoài sáng mà thôi, chính hắn cũng không biết bên cạnh mình luôn có một đám người do Trần Đình Tâm sắp xếp bí mật bảo vệ từ xa, kể ra đó không phải là chuyện có gì quá lạ lùng, vua một nước đi ra ngoài mà chỉ có hai người đi theo bảo vệ thì đúng là quá ít, nhưng tại Quang Toàn không cho đi theo nhiều nên ông ta mới dùng hạ sách, ngoài mặt thì đáp ứng cho hai người trực tiếp đi theo, trong tối lại sắp xếp thêm người từ xa bảo vệ. Cũng chính cách làm khéo léo này mà đã cứu Quang Toàn một mạng hôm nay.

Khi đám thích khách xuất hiện, tuy bảo vệ từ xa, sự việc lại phản ứng quá bất ngờ quá nhanh nhưng Trần Đình Tâm vẫn đến kịp lúc, phía sau có không ít ngũ lâm quân đang chạy tới

- Thần hộ giá chậm trễ mong bề hạ trách phạt. – Trần Đình Tâm quỳ gối nói

- Việc đó để sau! Hãy tập trung chuyện trước mắt đi đã – Quang Toàn gắng gượng nói

Đang nói chuyện, năm người Quang Toàn đã bị đám thích khách mạng áo đen vây chặt.

- Số Ba, đám ngự lâm quân bỗng xuất hiện, nhanh chóng xông lên giải quyết trước khi chúng kịp đến đây.

Đám người mặc áo đen ồ lên nhào vào. Trần Đình Tâm gầm to như sấm nổ giữa trời quang, khiến ai nấy lung bùng màng nhĩ rồi thỉnh thoảng cao thanh đao, kinh khí tỏa ra chém bật về phía trước, hai tên sát thủ trước mặt ông ta lập tức bị hoảng loạn mất tinh thần trúng một đao ngang hông. Đám thích khách phía sau hai tên này theo phản xạ nghiêng mình tránh né vô hình dung tạo ra một lỗ hổng. Trần Đình Tâm lặng người ôm ngang hông Quang Toàn mà chạy ra khỏi vòng vây theo lỗ hổng vừa mở, ông ta hú dài quay đầu chạy về phía ngự lâm quân đang đến. Lúc này Trần Đình Tâm như một con mãnh thú man dại và hung tợn, xuất đao hết sức tàn bạo, tiếng người kêu gào vang vọng.

Hai người Số Ba và Số Bốn có lẽ là thủ lĩnh ở đây của đám sát thủ, bọn chúng muốn tiến lại áp sát với Trần Đình Tâm nhưng lại bị chính đám thuộc hạ cản đường truy đuổi, vô hình đám đông sát thủ lại trở thành bình phong che chắn cho Trần Đình Tâm. Người hộ vệ thứ nhất cũng biết cách phối hợp, hấn thoát khỏi trường mâu của Số Chín, lách người đánh chất một chưởng, gã lập tức học máu miệng loạng choạng tung người ra sau. Mấy người xung quanh tay ra đón nhưng lực đạo văng ra sau của tên này khá lớn khiến đồng bọn đón hấn tức thì ngã nghiêng lao đảo. Không bỏ qua cơ hội này, người hộ vệ thứ nhất tóm lấy hai nàng Phụng Hiền và Hải Yến chạy về phía khác so với Trần Đình Tâm.

Mục đích ám sát lần này là Quang Toàn chứ không phải hai nàng nên khi người hộ vệ thứ nhất đưa hai nàng bỏ chạy đám sát thủ liền bỏ qua truy đuổi. Tất cả dồn sức vào hướng Trần Đình Tâm chạy mà giết.

Tuy cước bộ của Trần Đình Tâm khá nhanh nhưng trên người còn phải mang theo Quang Toàn nên cước lực giảm mạnh. Đám sát thủ sau mấy nhịp thở hơi loạn liền lấy lại phương hướng đuổi theo sau, chẳng mấy mà Trần Đình Tâm lại bị áp sát. Trần Đình Tâm giao đấu mấy chiêu với Số Ba và Số Bốn liền biết mình đánh không lại hai người này hợp công, trên lưng lại có thêm Quang Toàn lại càng không dám chính diện đấu với hai người. Ông thi triển thân pháp vòng một đường lách qua bên mình Số Bốn, xuyên thẳng vào trong đám sát thủ áo đen. Lần này thực như hồ vào bầy dê, thỏa sức chém giết. Vừa chạy tầm chục bước hai tên Số Ba và Số Bốn lại đuổi đến nơi. Trần Đình Tâm bèn tháo chạy về phía đông sát thủ nhất.

Đám người hỗn loạn vô cùng. Số Ba và Số Bốn nhắm nhắm đánh về phía Trần Đình Tâm, Trần Đình Tâm lại cố gắng lợi dụng đám đông sát thủ lợi dụng hỗn loạn để né tránh đối chiêu với hai người. Lập đi lập lại như thế vài lần, Số Ba chợt bỏ mặc Trần Đình Tâm, ra hiệu cho đám sát thủ dưới trướng tụ tập một chỗ bao vây xung quanh ba người định phá bỏ mưu kế của Trần Đình Tâm. Thấy vậy Trần Đình Tâm bèn đuổi đến Số Bốn bỏ đao về phía gã, nếu hai người này hợp sức ông ta còn sợ nhưng chỉ đối phó một mình Số Bốn thì thừa sức, tuy rằng trên lưng còn có Quang Toàn làm ông vướng tay vướng chân nhưng vẫn tự tin bảo toàn đến khi ngự lâm quân đến kịp.

Trần Đình Tâm giao đấu với Số Bốn được hai đao liền cảm giác được sát khí sau lưng, ông trở mình vung đao, lưỡi đao lóe ánh quang phủ trùm lên người đánh lên phía sau, khi Trần Đình Tâm theo đà quay lại vừa kịp đủ nhìn thấy thân hình té ngã của một sát thủ khác. Trần Đình Tâm trả giá bằng việc một lần nữa rơi vào vòng vây khép kín, đối mặt với hơn ba chục tên sát thủ áo đen không rõ lai lịch. Diễn biến sự việc diễn ra nhanh chóng hết sức cam go, nói thì dài nhưng lại chẳng dài chút nào, bị vây tứ phía, Quang Toàn nằm trên lưng Trần Đình Tâm hết sức nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy một chút liền mạng không còn.

Quang Toàn thấy Trần Đình Tâm cả người mồ hôi nhễ nhại thở dốc lại đang nằm trong vòng vây bèn hỏi.

- Còn chiến đấu được chứ?

Trần Đình Tâm tuy mệt nhưng không đến nỗi sức cùng lực kiệt, nãy giờ chém giết thảm thiết uy phong không đổi, kiêu hãnh đáp.

- Có gì không được?.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Bác Sĩ Riêng Tình Tình

Trong hoàng thành, trước hiên cung vạn thọ của Hoàng Thái Hậu Bùi Thị Nhạn xuất hiện ba người.

“học trò xin ra mắt thầy!” Thái Hậu Bùi Thị Nhạn khom mình hành lễ, ai lại có thể làm cho bà phải hành lễ trang trọng như vậy? Nên biết cả Đại Việt lúc này chẳng mấy ai dám nhìn thẳng vào dung nhan của bà huống chi nói đến việc hành lễ.

Bà gọi người đối diện là thầy, thầy của bà? Là ai? Nếu Quang Toàn có mặt ở đây vào lúc này chắc phải rất bất ngờ vì lão đạo sĩ tự xưng là Trình nói chuyện khi trước, xuất hiện ở nơi này nhận lời chào hỏi từ mẹ mình.

Lão đạo sĩ gật nhẹ đầu nâng bà dậy, lui ra một bước, vuốt râu nở một cười triu mến nhìn bà như nhìn người con nhỏ lâu ngày không gặp nay gặp lại bỗng trở nên khôn lớn.

“con bây giờ là người có phúc phận, sau này gặp ta không nên làm lễ như vậy” đạo sĩ Trình nói.

Bùi Thị Nhạn nghe vậy vui mừng, ba từ ‘sau này gặp’ khiến cho nàng vui mừng trong lòng, nói như vậy, sau này còn có thể gặp lại. Hơn ai hết nàng hiểu, người thầy trước mặt này như thần long thấy đầu không thấy đuôi, chỉ có ông chủ động gặp, còn người khác muốn tìm chẳng thể tìm ra, kể từ khi rời núi đi theo Tây Sơn nàng chưa gặp lại thầy rồi. Nhiều lần nàng và Quang Trung cho người dò hỏi nhưng không một đầu mối.

Nói về Trình đạo sĩ, nàng lúc còn là một thiếu nữ mười một mười hai tuổi, gặp ông trong một dịp tình cờ khi lên núi lấy củi, sau đó được ông truyền thụ cách hô hấp vận khí, rèn luyện thân thể, hằng ngày nàng vẫn trốn lên núi học tập cùng ông, được một tháng ông bỏ đi, chỉ để lại bức thư nói ‘nếu có duyên sau này thầy trò còn gặp lại!’, lúc đó nàng còn quá nhỏ để hiểu được giá trị của phương pháp hô hấp vận khí mà thầy truyền thụ, nàng khóc suốt mấy ngày hôm sau, ở chỗ cũ chờ thầy nhưng không một lần gặp lại.

Mấy năm sau nàng mới thấy được được giá trị của một tháng rèn luyện đó, như thoát thai thoát cốt vậy, càng luyện tập càng thấy cơ thể dẻo dai dị thường, trở thành kỳ tài luyện võ khiến các võ sư truyền thụ võ nghệ phải kinh ngạc.

Sau khi lấy Quang Trung nàng đem việc này nói nhỏ với chồng, kinh ngạc là Quang Trung nghe xong cũng kể rằng lúc nhỏ có gặp qua trường hợp tương tự, không chỉ ông mà Quang Diệu, Võ Đình Tú, Võ Văn Dũng, Nguyễn Lữ bốn người cũng đều gặp một người như vậy lúc nhỏ. Ngẫm nghĩ đến những câu nói đầy thâm ý của thầy khi đó. Sáu người mới biết, người thầy mình gặp sau núi không hề đơn giản.

Quang Trung và nàng bí mật cho người tìm tung tích của ông nhưng không thấy, luôn vô cùng tiếc nuối, trở thành một chuyện canh cánh trong lòng bấy lâu sau. Tuy chưa bao giờ làm lễ bái sư, nhưng cả sáu người lúc nào cũng tôn ông là thầy đầu tiên trong đời.

Tuy rằng không tìm thấy, sáu người khi đã nắm trong tay quyền lực lớn, vẫn có được một ít tin tức do ông cố tình để lại, biết thầy mình là thế ngoại cao nhân, không muốn xuất hiện nhiều ở chốn hồng trần, từ đó mới không dám cưỡng cầu tìm kiếm, sợ làm ông giận.

Sau niềm vui mừng Bùi Thị Nhạn liền xuống khóc mà nói.

“xin thầy cứu tính mạng con trai con, nó hôn mê đã hai ngày vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, nếu nó có mệnh hệ gì, con cũng không thiết sống”

Quang Toàn mất máu quá nhiều, hôn mê trên lưng Trần Đình Tâm, đến bây giờ đã hai ngày mà vẫn chưa tỉnh dậy, Nàng vô cùng lo lắng, hai ngày nay luôn ở bên chăm sóc cho Quang Toàn không một lần chợp mắt. Các thái y giỏi nhất cung đình, không ai dám chắc Quang Toàn lúc nào sẽ tỉnh, chỉ nói:

“Hoàng Thượng bị hôn mê nhưng kỳ lạ nhịp mạch vẫn luôn được duy trì ổn định, tính mạng chắc chắn không lo, chỉ là khi nào tỉnh dậy, lại không thể biết được” Các thái y sau khi bắt mạch kỹ càng vô cùng khó hiểu giải tích, rồi lại lắc đầu, họ còn nói:

“Trong người Hoàng Thượng có huyền khí của người luyện võ, chỉ là huyền khí này do ngoại lực truyền vào, không chỉ giúp Hoàng Thượng ổn định nhịp mạch mà còn cải thiện thể chất”

Bùi Thị Nhạn lấy làm khó hiểu, việc luyện tập sinh ra huyền khí là vô cùng khó, còn việc đưa huyền khí vào người khác là điều dường như không thể, huyền khí đưa vào người khác như nước đổ lá khoai, tiêu tán trong nháy mắt.

Nàng ra tay thử nghiệm cảm thấy huyền khí trong người Quang Toàn cùng huyền khí trong người nàng đồng nguyên, khiến nàng nhớ đến một người, trên đời này e rằng chỉ có một người, làm được chuyện như vậy, đưa huyền khí vào cơ thể người khác mà không tiêu tán, giúp cải thiện thể chất.

Đang vô cùng nghi hoặc nàng nghe được bên tai âm thanh kia, giọng nói ấy đã rất lâu rồi, nhưng nàng vẫn nhớ kỹ, nàng từ kinh ngạc biến thành vui mừng, rồi khiếp sợ vì sự thần kỳ của thầy, biết thầy thích yên tĩnh, không muốn gặp người ngoài, nàng lệnh cho đám cung nữ lui ra chỗ khác, một mình đi gặp.

“Tính mạng của Hoàng Thượng con không cần lo lắng, vượt qua được tai kiếp này là điều tự hấn phải làm, ta chỉ hỗ trợ được đến đó.... Con không nên quá lo.”

“Thầy nói vậy con yên tâm rồi, học trò đã tìm thầy khắp nhưng không thấy... muốn có cơ hội phụng dưỡng thầy... gặp được thầy con rất vui mừng” Nàng vui mừng khi gặp lại thầy Trình liền đem hết mọi lo lắng, những chuyện sau này một hơi nói hết, như người con oan ức kể lại chuyện mình bị ‘ức hiếp’ với người cha những lúc cha xa nhà. Lão đạo sĩ triu mến nghe nàng kể lễ, nhưng lại từ chối ở lại, chỉ nói sẽ quay lại thăm nàng khi có dịp. Nàng cũng biết thầy mình là người như thế nào, không dám cưỡng cầu.

“Lần này ta đến đúng là có việc riêng, tiện thể đem người học trò này xuống núi! Tỉnh nhi! Con mau chào Thái Hậu!”. Trình đạo sĩ nói với một cô bé đứng sau lưng mình.

“Tĩnh Tĩnh ra chào Thái Hậu!” Một cô bé tầm mười bốn tuổi, rụt rè núp sau lưng Trình đạo sĩ lên tiếng chào hỏi.

“tiểu sư muội không cần gọi như vậy, cứ gọi ta là sư tỷ đi” Bùi Thị Nhạn để ý thấy cô bé đáng yêu, nghĩ đến lúc trước khi gặp thầy mình cũng trạc tuổi như vậy, trong thâm tâm tự nhiên nảy sinh ưa thích. Với lại nàng tin tưởng, học trò của thầy không ai là không tài hoa hơn người, trong mắt tràn ngập sự thương thức. Thấy Bùi Thị Nhạn nói vậy, Tĩnh Tĩnh không biết phải làm sao hướng cặp mắt tròn xoe về phía Trình đạo trưởng.

Trình đạo trưởng vuốt râu cười mà nói với Bùi Thị Nhạn:

“Nàng có năng khiếu về dược lý, đi theo ta đã năm năm, rất có hi vọng kế thừa y bát của ta, ba tháng trước vận mệnh của nàng bỗng nhiên thay đổi, chữ Tĩnh trong tên của nàng xuất hiện ‘tĩnh kiếp’ e rằng đời này khó có hi vọng với đạo gia... nó ứng với con trai của con. Không biết là xấu hay tốt, tất cả tự dựa vào phúc duyên kiếp trước của nàng vậy...”. Bùi Thị Nhạn nghe đến đây trở nên kinh ngạc nhìn Tĩnh Tĩnh, nói như vậy vị sư muội này sẽ có ‘duyên vợ chồng’ với con trai của nàng sao? Như vậy chẳng phải sư muội trở thành con dâu. Bùi Thị Nhạn không chắc lắm nhưng nàng không phải là người cô lậu, thầy đã nói vậy ắt hẳn không sai, hơn ai hết nàng đặt niềm tin vào người thầy này.

Ánh mắt của Bùi Thị Nhạn nhìn cô bé Tinh Tinh trở nên trìu mến hơn nhiều, càng nhìn càng thấy ưa thích, như đang thưởng thức con dâu tương lai vậy, nàng nghĩ: ‘bên cạnh Quang Toàn có một Nguyễn Phụng Hiền thông minh đáng yêu, có một Phạm Hải Yến hiền thực nết na, nay lại có cô bé Tinh Tinh này nữa, vậy chẳng phải...’ bà mẹ nào mà không muốn nhìn thấy cảnh con trai mình tam thê tứ thiếp con cháu đầy đàn, nghĩ đến cảnh đào hoa của con trai mình bà đặc biệt ưa thích lấy đó làm hạnh diện.

.....

Sau khi Trình đạo sĩ rời khỏi, Tinh Tinh ở bên cạnh thái hậu Bùi Thị Nhạn, mấy ngày liên tiếp nàng chăm cứu cho Quang Toàn lúc hắn đang hôn mê. Ngọc thái y thấy nàng là người do Thái Hậu đưa đến nên không dám ngăn cản, với lại lão nhất thời không cách nào làm Quang Toàn tỉnh lại, chỉ là vấn đề phòng đứng bên cạnh quan sát những lúc Tinh Tinh thăm bệnh, sau đó kiểm tra kỹ lưỡng những dược liệu có trong đơn do nàng kê để đề phòng chuyện bất trắc.

Không thấy thì thôi, khi chăm chú nhìn kỹ thao tác châm cứu của nàng, Ngọc thái y như si như dại, lão bị cuốn hút trước thủ pháp diệu nghệ của nàng, đối với người ngoại nghề, không nhìn ra cái gì khác biệt, đối với lão lại khác, đó là cả một học vấn bằng trời, khiến lão như gặp được vàng, tỉ lệ dược liệu phối hợp trong từng đơn thuốc làm công dụng của dược liệu tăng nhiều lần, tác dụng phụ giảm bớt.

Ngọc thái y cũng là người cuồng tín trong y đạo, lão muốn ép đem Tinh Tinh về Ngự Y Viện muốn có được kiến thức Y học từ nàng, lại muốn biết sự thừa của nàng là ai, tiện thể kéo luôn về ‘gỗ gồ’ bổ sung vào kho kiến thức dược lý cho Ngự Y Viện.

Lão dò hỏi Lão Phúc xem người này có quan hệ thế nào với Thái Hậu. Lão Phúc biết ý định của lão liền cười gằn nói nhỏ vào tai lão mấy câu khiến lão chết đứng, thậm chí may mắn đã không động đến nàng, những người kia không phải lão có khả năng chọc nổi.

Từ đó Ngọc ngự y như cậu học trò nhỏ đi sau Tinh Tinh, chăm chú quan sát rồi ghi chép cẩn thận những đơn thuốc do nàng kê lúc xem bệnh, tuyệt đối không dám có ý bất kính nào.

Dưới sự sắp xếp của Bùi Thị Nhạn, Tinh Tinh nghiêm nhiên trở thành ‘bác sĩ riêng’ của Quang Toàn, hằng ngày đi bên cạnh hắn không rời nửa bước.

Quang Toàn sau khi tỉnh dậy cảm thấy vô cùng may mắn, bên cạnh xuất hiện cùng lúc Phạm Hải Yến, Nguyễn Phụng Hiền, Tinh Tinh cùng với sáu người Băng, Tuyết, Xuân, Hạ, Thu, Đông các nàng nhiều như vậy lại đặc biệt đoàn kết không dễ dàng xảy ra xích mích. Nhưng đó cũng là nỗi bất hạnh, khi các nàng đoàn kết lại thành một khối.

“chúng ta phải quản lý hắn thật chặt, đừng để hắn tiếp tục trêu hoa gẹo nguyệt ở bên ngoài, dù dỗ con gái nhà lành, Băng Tuyết Xuân Hạ Thu Đông các muội có trách nhiệm giám sát hắn, có gì bất thường phải báo lại cho ta và Hải Yến muội, nếu hắn dám không yên phận, Tinh Tinh cứ cho hắn một kim vào chỗ đấy! Xem hắn ...”.

Đây là tuyên bố của Nguyễn Phụng Hiền ở mấy năm sau này, khi hắn thành gia lập thất, ngay vào đêm động phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Quốc Học

Khi tỉnh dậy Quang Toàn hỏi ra mới biết mình hôn mê đã hơn bảy ngày, lão thái y Ngọc khá kinh ngạc trước sự hồi phục nhanh của Quang Toàn, Quang Toàn hồi phục nhanh như vậy là lão đã cảm ơn trời phật rồi rành rành đâu mà để ý nguyên do, thái y Ngọc chỉ nói “Do Hoàng Thượng có chân long hộ thể được chư thần nâng đỡ nên hồi phục nhanh như vậy”. Nhưng trong lòng tỏ ra đặc biệt bội phục Tinh Tinh.

Quang Toàn thấy bên cạnh mình có thêm một ‘bác sĩ riêng’ xinh đẹp lại ngây thơ lấy làm thích thú. Hỏi Lão Phúc về nàng, lão nói nàng do Thái Hậu đưa đến. Mẹ hắn lại nói lập lòe không rõ, nhưng tất cả đều quên mất Tinh Tinh là cô gái ngây thơ, trước kia suốt ngày chỉ biết tiếp xúc với dược lý cây cỏ, chẳng biết đến thế thái nhân tình, khối lừa nhân gian, tâm hồn nàng trong sáng như trang giấy trắng vậy. Gặp một tên bụng đầy quỷ kế như Quang Toàn, mọi chuyện dễ dàng bị phanh phui gốc rễ. Đối phó với những cô gái như Tinh Tinh hắn chẳng gặp phải khó khăn nào, chẳng mấy chốc tâm hồn thiếu nữ bị hắn trộm mất.

Thái Hậu Bùi Thị Nhạn thấy con mình tỉnh lại vui mừng khóc hết nước mắt, Quang Toàn phải khuyên nhủ một hồi lâu mới chịu cùng cung nữ ra về, trước khi về còn không quên bắt Phan Văn Lân sắp xếp thêm người bảo vệ Quang Toàn an toàn.

Sau khi Quang Toàn ngắt đi rất nhanh hộ vệ cung đình cũng đuổi sát đến, đám sát thủ rút chạy, do mục tiêu chính của chúng là hắn nên Phạm Hải Yến và Nguyễn Phụng Hiền không bị tổn thương gì, riêng Lão Phúc bị trúng tên ở chân được ngự y băng bó cẩn thận không có gì đáng ngại, chỉ tiếc hai hộ vệ bên cạnh hắn bị thương rất nặng, hồi phục lại được như xưa hay không lại chưa thể nói trước.

Còn đám sát thủ và đứng sau lưng chúng là ai vẫn chưa thể điều tra ra, theo như vũ khí và manh mối để lại hiện trường vụ ám sát bước đầu được phán đoán là từ sĩ của Nguyễn Ánh, nhưng việc chứng thực lại chẳng được. Riêng Nguyễn Văn Tuyết nổi trận lôi đình, đến thẳng vào cung xin thay đổi một loạt ngự lâm quân, trách tội Phan Văn Lân. Sau đó bị Quang Toàn gạt đi.

Quang Toàn tỏ ra rất áy náy ban thưởng hậu cho gia đình của hai hộ vệ sau khi hồi phục, phong hai người làm chức giáo đầu chịu trách nhiệm huấn luyện võ nghệ cho ngự lâm quân.

Riêng Trần Đình Tâm thái hậu trong con giận dữ cho bắt nhốt vào ngục vì tội không hoàn thành chức trách, sau khi Quang Toàn tỉnh dậy liền cho thả ra lại còn ban thưởng, nhưng trước sự chỉ trích của đình thần và thái hậu, Trần Đình Tâm lấy làm xấu hổ, xin được ra trận chứ không chịu tiếp tục ở lại ngự lâm quân. Quang Toàn thấy lão là người gan dạ, trầm ổn, làm việc nhanh nhẹn, có tài chỉ đạo, trung thành tận tâm, người như vậy hẳn phải để bên cạnh cho mình dùng, đưa ra biên ải làm một quân nhân bình thường là quá phí phạm nhân tài.

Đang lúc chưa điều tra ra được chủ mưu phía sau cuộc ám sát, Quang Toàn linh quang chợt lóe nghĩ ngay đến chuyện xây dựng đội ngũ tình báo cho riêng mình, hiện tại triều đình Phú Xuân không phải không có lực lượng tình báo nhưng có vẻ như hoạt động không mấy hiệu quả, với lại hẳn không biết lực lượng tình báo này hiện như thế nào, phải đến khi Quang Toàn tìm hiểu mới biết họ hoạt động núp dưới bóng của một ban gọi là Cơ Mật Xứ khá im hơi lặng tiếng, sau khi Quang Trung mất không còn được quan tâm nhiều nên chỉ còn lại vài chục nhân viên mà thôi.

Quang Toàn gặp riêng Trần Đình Tâm lệnh cho lão bí mật thành lập một tổ chức tình báo mang tên Hoa Mai, bắt đầu bằng việc sát nhập Cơ Mật Xứ vào tổ chức Hoa Mai. Sau đó cung cấp thêm tiền bạc để lão tuyển mộ và huấn luyện thêm nhân viên phát triển lớn mạnh tổ chức này, kể từ đó Quang Toàn lại nắm trong tay một lực lượng mới trợ giúp hẳn làm những việc mà ngoài sáng hẳn không làm được. Tổ chức Hoa Mai chỉ trong hai năm liền vươn tay mắt của mình vào đến tận Gia Định, Cao Miên, Xiêm La, Ai Lao, Miến Điện, Nhà Thanh thu thập được rất nhiều tình báo quan trọng khiến Quang Toàn phải bắt ngờ giật mình trước những thông tin ấy.

Quang Toàn tuy rất nhanh tỉnh dậy nhưng muốn hồi phục hoàn toàn, Tinh Tinh bác sỹ riêng nói cần phải một tháng nghỉ dưỡng, hẳn cảm thấy một tháng nghỉ dưỡng quá dài, đưa ra ý kiến, liền bị thái hậu thẳng thừng gạt đi, chẳng biết làm sao được, đây cũng là vì lo lắng cho hẳn mới làm như vậy, nên sau khi nghỉ tét hẳn lại có thêm một tháng nghỉ ngơi không lên triều, nhưng vẫn thư từ qua lại với đám đình thần khi có việc gấp.

Trong một tháng này Quang Toàn với Nguyễn Phụng Hiền làm nhà giáo mở lớp dạy chữ quốc ngữ, từ việc dạy chữ quốc ngữ cho hai mươi người công giáo ban đầu, sau đó nhân lên với con số bốn trăm, những người công giáo sau khi tốt nghiệp Quang Toàn cho họ từ học sinh chuyển thành nhà giáo, dưới sự đốc thúc của Nguyễn Phụng Hiền liên tục chiêu sinh mở lớp dạy chữ quốc ngữ, hoạt động khá bí mật, ban đầu chỉ chiêu sinh con em tầng lớp bình dân ở kinh thành, thấy được đi học lại được tiền làm người theo học ngày càng đông, ban đầu họ cũng chỉ coi đó là nghề nghiệp nhưng về sau lại coi đây là con đường thăng tiến, cổ vũ không ít con em tầng lớp trung lưu tình nguyện tham gia, đặc biệt sau khi tốt nghiệp liền có thể trở thành nhà giáo, có việc làm có thu nhập cao.

Quang Toàn đưa vào đây rất nhiều tiền của, đến khi hoạt động có chút nề nếp liền giao hẳn cho Nguyễn Phụng Hiền quản lý, cô nàng khá thích thú và đặc biệt có khiếu trong lĩnh vực này. Được cấp kinh phí đều đặn nên việc mở rộng chữ quốc ngữ tiến triển nhanh chóng theo cấp số nhân, Nguyễn Phụng Hiền cảm thấy tài liệu tiếng quốc ngữ quá ít, xin hẳn thêm kinh phí để dịch các tài liệu chữ nôm ra chữ quốc ngữ, Quang Toàn thấy ý kiến này hay nên tiếp tục ủng hộ, nhờ vậy mà tài liệu học tập giảng dạy chữ quốc ngữ tăng nhanh tạo điều kiện cho học sinh tiếp thu nhanh hơn chu kỳ tốt nghiệp cũng rút ngắn lại, lớp học trở nên không đủ dùng.

Quang Toàn lấy danh nghĩa đào tạo mật ngữ cho thám báo trong quân đội mà mở một trường học lớn ở bên kia bờ sông Hương gần trăm gian lớp học quy mô rất lớn, mỗi gian đủ chứa trăm học sinh, khi Nguyễn Phụng Hiền hỏi hẳn đặt tên gì cho ngôi trường này, Quang Toàn do dự một hồi lâu cuối cùng phun ra hai chữ “Quốc Học”.

Nguyễn Phụng Hiền sau khi làm hiệu trưởng trường Quốc Học, liền lấy năm gian phòng phục vụ cho việc dịch sách sang chữ Quốc Ngữ, lại dành tiếp năm gian tổ chức in ấn tài liệu. vào lúc này kỹ thuật in ấn bằng chữ rời ở Đại Việt đã phát triển mạnh và rộng rãi nên việc in ấn chẳng mấy khó khăn.

Nguyễn Phụng Hiền còn lớn mật tự tổ chức biên soạn sách chữ quốc ngữ, lấy danh vọng của nàng lôi kéo được không ít con em quan chức hoặc con nhà nho gia sĩ phu gặp cảnh bần cùng vào làm việc ở trường Quốc Học. làm cho chất lượng nguồn chất xám trở nên tăng trưởng, trong đám người mà Nguyễn Phụng Hiền lôi kéo, không thiếu con em, tiểu thư của các đình thần trong triều, họ tham gia khá sôi nổi, thành lập một nhóm gọi là ‘Tao Đàn Thông Tấn’ bắt đầu đưa ra một số sách, nhưng chủ yếu vẫn dừng lại ở thơ phú. Nhưng môi trường phát tán may mắn chỉ giới hạn trong nội bộ trường quốc học.

Quang Toàn khi biết được sự lớn mật của nàng cũng cảm thấy giật mình. May sao sự việc vẫn chưa đủ làm kinh động đến tầng lớp sĩ phu nho gia, không nữa, hẳn khó mà sống nổi trước sự chỉ trích của họ. Nên biết ngôn luận đáng sợ như thế nào, trong thời đại này ai là ngôn luận, nho gia sĩ phu chính là ngôn luận, họ nắm giữ ngôn luận.

Quang Trung sau khi nắm quyền nâng đỡ chữ nôm chèn ép chữ hán khiến cho rất nhiều nho gia lấy đó làm bất bình lấy cớ không ra giúp nhà Tây Sơn, cũng vì vậy triều đình Phú Xuân đã thua một nước cờ ngôn luận, lòng dân trong nước không quy tụ. Nay nếu biết chuyện Quang Toàn có ý chuyển từ chữ hán chữ Nôm sang chữ Quốc Ngữ, đến ngay cả Trần Văn Kỷ cũng không thể tưởng ra phản ứng của tầng lớp sĩ phu trong nước sẽ như thế nào, có khi kéo nhau lên núi phất cờ tạo phản cũng không biết chừng.

Nhưng việc làm của Nguyễn Phụng Hiền đưa ra cho Quang Toàn một chiến thuật mới, đầu tiên là viết tiểu sử các đình thần của triều Phú Xuân, không cần viết quá chân thật quá đúng chỉ nêu tóm tắt sự tích, chiến công, và một số nhận xét mang tính khen ngợi.

Nguyễn Phụng Hiền được Quang Toàn gợi ý liền biết đây là một nước cờ rất cao tay, dù cho tẩy chay như thế nào cũng không ai có thể làm lơ một cuốn sách viết về mình được, được gợi ý Nguyễn Phụng Hiền bắt tay vào làm ngay, đầu tiên là viết bài về cha nàng Nguyễn Văn Tuyết, sau đó các đình thần đều lần lượt có riêng mình một bản, kể cả những nho gia nổi tiếng của triều đại Lê Trịnh hiện đang ở ẩn không ra nàng cũng không buông tha cho.

Tư liệu để viết về một con người cùng một thời đại không khó tìm, Quang Toàn vận dụng thêm tổ chức Hoa Mai sau lưng mình trợ giúp cho Phụng Hiền không ít tư liệu.

Nguyễn Phụng Hiền tổ chức đội ngũ biên soạn ngày càng đông ước chừng hơn trăm người ngày đêm biên soạn in ấn, nhưng Quang Toàn nghĩ vẫn chưa nên phát hành ra vì còn thiếu ‘Gió Đông’.

Thứ nữa, khi lượng học sinh tốt nghiệp tại trường Quốc Học ngày một đông, Quang Toàn nghĩ ngay đến việc truyền thụ nó ra ngoài không chỉ giới hạn trong đám người Nguyễn Phụng Hiền nữa. Nhưng truyền thụ như thế nào để lúc đám sĩ phu phát hiện ra, sự cũng đã rồi đó mới là điều khó khăn.

Nguyễn Phụng Hiền và hần phân tích chỉ nên bắt đầu từ binh lính và những giáo dân đạo thiên chúa. Vậy mới có thể tạm thời qua mặt được đám sĩ phu trong nước, tạo nên chuyện đã rồi, khởi đầu Nguyễn Phụng Hiền cho học sinh sau khi tốt nghiệp hợp thành từng nhóm mười người mang theo đầy đủ tài liệu sách vở chữ quốc ngữ cầm trong tay chỉ dụ của Quang Toàn đến từng quân doanh dạy chữ cho binh sỹ, ban đầu ưu tiên đám lính trẻ tuổi sau đó đến nhóm già hơn và cứ như vậy.

Để cho binh lính tránh tình trạng học trước quên sau, Quang Toàn gợi ý cho Nguyễn Phụng Hiền lấy thêm nhân lực lập tòa báo chữ quốc ngữ cứ mỗi tuần sẽ phát hành một số đưa đến các quân doanh. Đương nhiên kinh phí cho việc này cần vô cùng lớn để duy trì, Quang Toàn đành nhắm mắt nhin đầu chi ra. Thấy mặt hần nhăn nhó Nguyễn Phụng Hiền tỏ ra vô cùng khinh bỉ hần, ngoài mặt như vậy nhưng trong bụng lại càng chú ý hơn vào công việc.

Ngoài ra Nguyễn Phụng Hiền cũng chọn lọc ra trong đám học sinh tốt nghiệp những người theo đạo thiên chúa cắt cử họ trở về quê nhà mở lớp dạy học chữ quốc ngữ, đương nhiên kinh phí để làm việc này do những giáo xứ của họ tự bỏ tiền ra duy trì, Quang Toàn chỉ phụ trách trả lương cho nhà giáo còn việc duy trì thế nào chính là việc của các cha xứ và giáo dân ở đó.

Việc này tuy nói là bí mật nhưng mỗi ngày có hàng ngàn người đi lại bên kia bờ sông trước cửa kinh thành không thể không dẫn đến sự chú ý của một vài người. Nhưng khi tìm hiểu biết do thiên kim đại tiểu thư của đô đốc Nguyễn Văn Tuyết cùng với một số con em quan lại tụ tập, cũng không phải là chuyện gì lớn nên mắt nhắm mắt mở cho qua, một số khác đáng biểu cho Quang Toàn khuyên hần nên đề phòng, thanh niên tụ tập đông đảo một chỗ rất dễ gây ra bạo loạn không tốt, làm mất trị an.

Quang Toàn thấy cũng có lý liền cho Dương Thiếc (đang huấn luyện trong Lạc Việt quân) lựa chọn từ trong quân (của Trần Quang Diệu vừa mang về sau trận chiến thành Diên Khánh) khoảng năm trăm người trăm ôn có cả nam lẫn nữ thành lập Quốc An Cục giúp bảo vệ trị an trong kinh thành và điều tra phá án.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Xi Măng, Thép, Gương Thủy Tinh

Sau thời gian nghỉ ngơi một tháng Quang Toàn vẫn sinh hoạt như cũ không có gì thay đổi, chỉ có việc canh gác và bảo vệ hoàng cung trở nên cẩn mật hơn mà thôi, lúc này muốn mặc thường phục ra ngoài vì hành không còn dễ như trước. Quang Toàn ngồi một chỗ đánh cờ với Tình Tình, đem Phạm Hải Yến đi dạo, chỉ các nàng Băng Tuyết Xuân Hạ Thu Đông hát vài bài, liên hết một ngày.

Lại nói về nhà hóa học điên Thomas, sau một thời gian dài để lão bỏ tức tiếng Việt, giúp lão giao tiếp được bằng tiếng địa phương với người xung quanh, Quang Toàn gặp lão nói đến chuyện luyện sắt thép và xi măng, lão tỏ ra khá rành về vấn đề này.

Dưới sự cố vấn của Thomas, cách kinh thành Phú Xuân năm mươi dặm về phía bắc, tại đây mặt tây có dãy núi đá vôi chạy qua, mặt bắc có dòng ruộng, cách đó không xa, Phạm Công Thiệu tìm được mỏ khoáng nhôm lộ thiên, trữ lượng không quá lớn nhưng đủ dùng vài chục năm, Phan Thuận quyết định cho đắp lò luyện xi măng, luyện xi măng cần chủ yếu ba nguyên liệu chính, một là đá vôi hai là đất sét cộng thêm quặng nhôm làm phụ gia. Tại vùng đồi núi phía bắc Phú Xuân, đáp ứng được yêu cầu cung cấp tại chỗ cả ba loại nguyên liệu này.

Quang Toàn để Phan Thuận mượn tay thuê mướn nhân lực vật lực, cung ứng trâu bò sức kéo, sau thành công của lò đốt xi măng đầu tiên, Phan Thuận xin tiếp tục mở thêm nhiều lò sản xuất xi măng nữa để tăng nhanh sản lượng, Quang Toàn đương nhiên là đồng ý cho lão tiếp tục mở rộng quy mô nhưng sau đó gặp phải một vấn đề lớn làm cho quy mô sản xuất xi măng chậm lại một thời gian.

Đầu tiên là than củi nhiệt lượng không đủ, dùng than đá để đốt thì gặp phải vấn đề ở khâu vận chuyển, không đủ thuyền chuyên chở than đá từ Quảng Ninh vào Phú Xuân, mỗi lần chở than đá không nhiều chỉ đáp ứng đủ cho từ năm đến mười lò liên tục hoạt động, sau đó là việc tiêu thụ xi măng cũng khó, người dân và thợ xây vẫn chưa quen dùng xi măng thay thế vôi sống khi xây nhà, giá cả xi măng cao hơn vài lần so với vôi sống, dẫn đến xi măng không bán được, Quang Toàn tạm thời không thể thu hồi vốn, tiếp tục đầu tư mở rộng. Giá như giống ở thế giới kia, PR phát triển, việc đưa sản phẩm đến thị trường và người tiêu dùng dễ dàng hơn rất nhiều.

Đang lúc Phan Thuận chưa biết xoay sở ra sao lão bèn đem chuyện này nói với Nguyễn Tông Phú, Phú gợi ý cho lão:

“Người ta chưa dùng đến xi măng là do họ chưa biết đến công dụng hơn kém của nó, nay ông chỉ cần đưa việc đẩy dẫn ra ngoài sáng cho người ta xem, khi họ thấy tận mắt sờ tận tay, làm người thợ biết xây dựng bằng vật ấy, tạo nếp quen, chẳng phải sẽ giải quyết được mối lo ngại trong lòng ông hay sao”

Phan Thuận đem lời ấy suy ngẫm rồi đến gặp Quang Toàn xin cho xây dựng một ngôi đình ở bên kia sông cạnh trường Quốc Học. Quang Toàn đương nhiên là đồng ý nhưng không phải xây đình mà là xây một công viên trước hoàng thành Phú Xuân. Công viên được xây bao gồm diện tích bốn ha bao

gồm một tượng đài, một bức tường dài hai trăm mét cộng thêm hệ thống bờ kè, hai bên đường trồng cây xanh, làm nền cỏ, do Quang Toàn tự mình nêu ý tưởng. Phan Thuận và Thomas dựa theo vào đó mà thực hiện, sau khi hoàn thành đúng là tạo được sự tò mò của khá nhiều người.

Trong bóng tối Quang Toàn cho Trần Đình Tâm đưa tin tức về xi măng truyền khắp đầu đường xó chợ khiến rất nhiều người biết thì ra công viên trước hoàng thành là do xi măng làm ra, vật này tuy giá hơi mắc một chút nhưng tiết kiệm khá nhiều nguyên vật liệu và công sức thầy thợ, dẫn chứng là công viên trước hoàng cung chỉ mất bốn tháng để hoàn thành.

Để tạo hiệu quả oanh động hơn, Quang Toàn cần rằng thắt lưng buộc bụng cho Phan Thuận làm một con đường bê tông rộng mười mét kéo dài từ cổng thành ra đến công viên rồi từ công viên đến chợ Đông Ba dài trên dưới hai cây số, công trình này trong thời gian ngắn trở thành kỳ quan khiến quan dân Phú Xuân đi lại trên đường đều lấy làm vui mừng về sự thần kỳ của nó, chỉ có một người mặt iu xiu thờ dài đó là Quang Toàn, vì con đường này mà hân bông chốc trở thành vua nghèo. Thật là thu không đủ bù chi.

May sao cũng nhờ vậy, xi măng dần dần được nhiều người biết đến, tiêu thụ nhờ vậy mà tăng lên, chậm rãi tự nuôi sống chính bản thân nó, Quang Toàn chỉ phải bỏ ra một số vốn ban đầu mà thôi sau đó thì không cần phải lo nữa, lâu dài còn có thể tính đến chuyện thu lời, không như cái động không đầy chữ quốc ngữ bao nhiêu cũng không thấy đầy, khiến hân vô cùng rầu rĩ.

Lại nói đến nhà hóa học điên Thomas, sau thành công của lò đốt xi măng ở Phú Xuân lão cùng Phạm Công Thiệu ra Thái nguyên tìm kiếm mỏ sắt bên cạnh sông Công, Thomas cho chở xi măng từ Phú Xuân ra đây để xây dựng lò cao luyện gang thép đầu tiên của người Việt dựa trên công nghệ kỹ thuật hiện có của Châu Âu.

Sau khi xây dựng lò cao việc khó khăn về than đá cũng làm Quang Toàn phải đau đầu, than đá từ Quảng Ninh chuyển đến Thái Nguyên với quãng đường bộ dài trên dưới ba trăm cây số trong điều kiện đường sá khó khăn phương tiện vận chuyển vẫn là những xe kéo ọp ẹp khiến sản lượng gang thép trở nên có hạn, song cũng đủ để đảm công bộ ti Phan Thuận mừng rỡ. Quang Toàn quyết định vận chuyển than đá ra đây bằng đường thủy thay vì đường bộ, dù đường thủy xa hơn nhưng giá thành vận chuyển rẻ hơn nhiều, nhờ đó mà giảm được không ít chi phí.

Cùng với việc lò cao luyện thép ra đời khiến cho Quang Toàn mở ra tham vọng xây cảng biển, Cảng Thuận An được Quang Toàn cho xây dựng với một cảng lớn và hai cảng phụ, để bảo vệ cảng Thuận An dọc theo hạ nguồn sông hương cách một dặm Quang Toàn còn cho xây dựng hai pháo đài, mỗi đài cao hai mươi mét có thể đặt trăm ụ pháo và cho một ngàn quân pháo thủ thường trực đóng ở đó ngày đêm tập luyện xạ kích, tướng Nguyễn Văn Tuyết huấn luyện thủy quân ở đây kiêm nhiệm coi giữ hai pháo đài này.

Lại nói khi khởi công hải cảng Thuận An, Quang Toàn chỉ còn lại gần năm vạn lượng bạc nữa mà thôi, con số này còn lâu mới đủ để duy trì đến lúc khánh thành bến cảng, may sao sắt thép và xi măng không tốn tiền để mua, cái thiếu ở đây là sức lao động, theo dự tính để hoàn thành cảng biển này và một con đường mười dặm nối từ cảng về thành Phú Xuân cần đến vạn người và vạn trâu bò làm trong sáu tháng, số tiền năm vạn lượng chỉ đủ trả tiền công trong một tháng mà thôi, vậy năm tháng còn lại lấy tiền đâu để trả, quả thật đó là một câu hỏi lớn, khiến Quang Toàn vô cùng rầu rĩ.

Vẫn may, thời đại này, đất là đất của vua, vậy nên chưa có chuyện, giải tòa đền bù đất đai quy hoạch gì đó, không thì chi phí phải là một con số hân chẳng dám nghĩ.

Quang Toàn đem chuyện này nói với thượng thư bộ công là Vũ Huy Tấn, lão ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

“Hoàng Thượng sao không lấy từ bộ hộ, đột đôi tiền vừa rồi họ kiếm được một đồng lớn, nghe đâu đến trên triệu lượng bạc, hạ thần xin thêm kinh phí mở rộng quy mô đóng tàu họ nặng nặc không cho, cứ như thổ hào cất tiền để mọc vậy”

Được gợi ý từ Vũ Huy Tấn, Quang Toàn mạnh mẽ đào từ Nguyễn Thế Lịch năm mươi vạn lượng khiến lão chết sống không chịu, thiếu điều kéo cả bộ hộ ra trước ngõ môn năm ăn vạ, Quang Toàn đành nhún một bước hứa sau khi hoàn công sẽ cho bộ hộ đặt trạm thu phí giữa đường để bù vào quốc khố, lúc đó lão mới miễn cưỡng đưa tiền ra. Vừa đưa tiền vừa rủa Vũ Huy Tấn hết lời.

Quang Toàn dùng hết hai mươi lăm vạn vào cảng biển Thuận An, đem năm vạn cho Nguyễn Phụng Hiền đầu tư vào trường Quốc Học, hai mươi vạn còn lại để làm vốn dự bị khi có việc cần gấp.

Khi Quang Toàn hỏi Thomas đến vấn đề gương thủy tinh, ông ta tỏ ra vô cùng hứng thú, nói về gương thủy tinh là một bí mật của người dân ở Viên nước Áo, họ giữ rất kín kỹ thuật này để được sinh lợi cao, bất cứ những ai tiết lộ bí mật này ra ngoài đều bị họ ám sát. Nên tuy rằng việc ra đời thủy tinh ở châu Âu từ rất sớm song ở châu Âu hiện tại, gương soi rất đắt đỏ, người Viên vì độc quyền lại vừa muốn giữ giá nên hàng năm họ sản xuất gương với số lượng rất ít, vào lúc này gương vẫn dành cho những nhà giàu có do nó quá đắt.

“gương đắt như thế nào?” Quang Toàn hỏi Thomas

“một yard vuông không dưới nghìn lượng bạc” Thomas dè dặt trả lời.

Quang Toàn nghe xong liền bật dậy như không tin vào tai mình, hân thật sự kinh hãi rồi, một yard vuông gần bằng một mét vuông mà thôi, thử nghĩ xem, một mét vuông gương soi lại có giá trị một ngàn lượng bạc, lại là cung không đủ cầu, thị trường châu Âu còn cực kỳ thiếu thốn huống chi ở những nơi khác, ở phương đông này lại càng không phải nói.

Quang Toàn kinh hãi không chỉ có như vậy, vì hân biết cách sản xuất gương như thế nào, thật ra lấy thủy tinh tráng lên mặt sau một lớp bạc hoặc chì mỏng, chỉ có như vậy là từ thủy tinh biến thành gương.

ở châu Âu công nghệ sản xuất thủy tinh khá phổ biến nhưng làm thành gương soi chỉ có một nhà ở Viên độc quyền, nghe đâu có một dòng họ nào đó ở pháp cũng biết kỹ thuật này từ người Viên nhưng họ cũng giấu kỹ, hai nhà chia nhau thị trường Âu Mỹ, khiến người ta không biết phải nói như thế nào

nữa, trong khi từ thủy tinh chuyển sang gương là một công việc vô cùng đơn giản và dễ làm.

Một mảnh làm ăn ngon lành như vậy hẳn cương quyết không thể bỏ, Quang Toàn lệnh Phan Thuận lựa chọn hai trăm thợ thủ công ít nhiều có biết một chút về thủy tinh hoặc gốm sứ đem cho Thomas để lão chỉ dạy cách làm thủy tinh cho họ, rồi kiếm một khoảng đất trống tầm hai mươi ha phía sau nơi tân quân Lạc Việt đồn trú, xây dựng tường bao xung quanh, phát quang bụi cây tạo nên một hành lang an toàn xung quanh cách tường bao một dặm, ngoài ra còn thiết lập nhiều trạm gác và chòi canh.

Bên trong, ngoài nhà xưởng, cho xây dựng thêm nhà ở, kho bãi, trường học, chợ búa, khu vui chơi, thậm chí hẳn còn dành riêng một khoảng đất trống để cho việc trồng trọt và chăn nuôi.

Sau khi hai trăm thợ này nắm rõ cách sản xuất gương thủy tinh từ Thomas giao lại cho Quang Toàn, hẳn đến họ và gia quyến của tất cả vào trong khu vực quy hoạch trước đó, để họ an cư và sinh sống tại đây, hẳn ngày sẽ cho người cung ứng tất cả những điều cần thiết mà họ cần, làm cho họ yên tâm sinh sống, sản xuất gương thủy tinh trong này, hẳn sai Trần Quách Tĩnh cử binh canh gác nội bất xuất ngoại bất nhập, cho gọi khu vực này tên là Vùng Cấm 1.

Đương nhiên cũng có nhiều bất cập ví dụ như người thân của những người trong vùng cấm muốn gặp họ, Quang Toàn cho phép nhưng cả quá trình phải có cấm vệ đi theo sau để khỏi lộ bí mật ra ngoài, kể cả thư từ vào ra cũng sẽ bị đọc trước khi được gửi đi hay gửi đến, may mắn rằng vào lúc này quyền thế của vua rất lớn, với lại yêu cầu của người dân cũng chưa cao, chẳng có cái gọi là vấn đề nhân quyền, dân quyền gì đó hạn chế, nên mọi chuyện khá yên ổn tốt đẹp, diễn ra thuận lợi.

Ban đầu Quang Toàn muốn nói bí mật làm gương soi cho Thomas nhưng nghĩ lại, dù sao ông ta cũng là bạn của anh em nhà Smith không tránh khỏi việc sẽ để lộ bí mật này ra ngoài. Cho nên chỉ có Quang Toàn, Phan Thuận và Trần Quách Tĩnh biết bên trong khu vực vùng cấm là gì, còn đối với bên ngoài Quang Toàn tuyên bố đây là nơi bí mật của tân quân Lạc Việt.

Quang Toàn ra lệnh chỉ cần ai lảng vảng quang khu vực vùng cấm chắc chắn sẽ bị đánh giết với bất kỳ lý do. Các vệ binh canh giữ khu vực vùng cấm còn được trang bị chó săn. Điều này càng đảm bảo an toàn.

Khi gương thủy tinh bắt đầu xuất hiện tại Phú Xuân người đầu tiên giật mình là Thomas, liên hệ với những việc trước đó, lão chẳng mấy khó khăn đoán được chúng do Quang Toàn làm ra, lão chỉ không hiểu tại sao hẳn lại có được bí mật làm gương của người Viên nước Áo. Quang Toàn đã không muốn nói, lão cũng coi như không biết, chẳng mở miệng để hỏi, kể cả sau này khi anh em nhà Smith dò hỏi lão, lão cũng lặc đầu tỏ ý không biết, chính nhờ vậy, đã cứu được mạng già của lão bao nhiêu lần. Thật ra Quang Toàn đã bí mật cho Trần Đình Tâm cất giữ người theo dõi lão, chỉ cần có dấu hiệu phản bội ắt bị bắt ngay.

Đây không phải là hẳn vô tình ngoan độc mà là vì lợi ích vì bí mật không thể không đề phòng.

Đến khi gương thủy tinh được Quang Toàn cho ốp kín bức tường dài hai trăm mét ngoài công viên trước hoàng thành liền tạo nên oanh động cực lớn, rất nhiều người đổ xô về để chiêm ngưỡng kỳ quan mới lạ, coi đây là một điểm đến không thể thiếu khi đến kinh thành, dù khách thập phương hay đình thần tất cả đều không tiếc lời, tẩm tặc ngợi khen.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Tiền Vô Cửa Trước Vội Chạy Ra Cửa Sau

Kể từ khi thành công làm ra gương thủy tinh Quang Toàn miệng cười không ngớt, trung bình mỗi ngày đám thợ thủ công giúp hẳn làm ra khoảng trên dưới hai trăm tấm gương lớn mỗi tấm khoảng một mét vuông, hẳn bán ra hai trăm lượng một tấm chủ yếu là thông qua thương hội dưới danh nghĩa của Phạm Hải Yến cho thương nhân nhà Thanh và các nước khác. Sau khi tính toán liền nhận được một con số khiến Phạm Hải Yến phải trợn mắt, mỗi ngày hẳn có thể thu về khoảng bốn vạn lượng. Nếu trừ đi tất cả chi phí hẳn một tháng hẳn kiếm được trên dưới một triệu lượng bằng tổng thu nhập của ngân khố trong nửa năm.

Trong khi đó hẳn có một thị trường viễn đông vô cùng rộng lớn không thiếu tầng lớp người giàu, nhà Thanh, Nhật, Mã Lai, Xiêm và cả chính người Châu Âu nữa, cái giá mà hẳn đưa ra vô cùng rẻ so với giá hiện tại của Châu Âu đối với mỗi mét vuông gương soi. Hẳn nhớ phải đến gần giữa thế kỷ 19 mới có người phá vỡ thế độc quyền về gương soi của người Viên ở nước Áo. Tức là hẳn còn có thể tiếp tục duy trì tình trạng như vậy ít nhất khoảng mười đến mười lăm năm nữa thị trường mới có xu hướng bão hòa, với điều kiện hẳn giữa tốt bí mật trên.

Như vậy cũng đồng nghĩa với việc trong những năm tới mỗi năm riêng từ gương soi hẳn có thể thu nhập vào túi trên mười triệu lượng bạc và vài năm sau đó cũng vậy, chi nghĩ như vậy thôi cũng khiến người ta khiếp sợ, nhưng khoảng thu nhập này khá bí mật chỉ có một số ít biết đến mà thôi.

Từ nghèo mạt bồng chốc giàu có khiến Quang Toàn càng tự tin hơn vào tương lai của mình, hẳn tiếp tục bơm thêm tiền cho Nguyễn Phụng Hiền, giúp nàng xây dựng trường Quốc Học mở rộng quy mô dịch giả tăng số lượng in ấn và tiếp tục xây dựng toà soạn.

Đang khi Quang Toàn vui mừng mơ tưởng đến tiền vào đầy nhà, sự nghiệp cứ thế mà phát triển nhận được tin tình báo từ Trần Đình Tâm khiến hẳn vô cùng e ngại, đó là vấn đề dân tâm.

Nếu nói trong việc điều hành đất nước chuyện gì đáng được chú trọng nhất thì đó chính là chỉ số hạnh phúc của người dân một nước gọi môn na bằng hai chữ dân tâm, trong thời loạn lạc ai được dân tâm người đó có cả thiên hạ đó chẳng phải là câu nói đùa, dân tâm là cái có thể biết nhưng chẳng thể nói rõ ràng, cũng như dân tâm là cái tồn tại nhưng lại chẳng thể dùng mắt để quan sát, dùng tay để bắt lấy, lại càng không thể cưỡng ép có được, nhưng thực tế nó luôn tồn tại theo xu thế hưng vong của một triều đại, dân tâm còn triều đại vững, dân tâm mất triều đại vong, chính lịch sử đã chứng minh điều này không cần phải tranh cãi.

Phong trào Tây Sơn nổi lên trong bối cảnh đất nước điêu tàn, triều đại nhà Lê tồn tại suốt bốn trăm năm ăn sâu vào tiềm thức của tầng lớp sĩ phu Đại Việt, nhà Tây Sơn nổi dậy nói tiếng tốt là lật đổ phong kiến thối nát còn không ưa cũng có thể nói là tạo phản.

Chiến tranh chia cắt liên miên hai trăm năm khiến nhân dân lâm vào cảnh chiến loạn không thể chịu nổi, nhà Tây Sơn nổi dậy đến lúc này hơn hai mươi năm đưa cuộc chiến lên tầm cao mới ác liệt hơn, tăng suất cao hơn, lượng người và của cải hao phí trong đó cũng nhiều hơn hai trăm năm trước cộng lại, nhiều năm mất mùa, đàn ông thì mỗi ba người bắt đi lính một người, bắt lần một lần hai rồi lần ba cho đến khi làng mạc đồng ruộng chỉ còn đàn bà người già và trẻ nhỏ.

Người bị bắt lính chẳng có lương bổng gì đáng nói, dù no để đánh trận đã rất may, khiến cho làng mạc tiêu điều, dân cư thưa thớt thiếu sức lao động trầm trọng. Nếu tính đơn giản theo mỗi lần động binh đao, có thể thấy được. Trong hai mươi năm Quân Tây Sơn vào nam ra bắc bảy lần, đánh đuổi hơn chục vạn quân chúa Nguyễn bảy đến tám vạn quân chúa Trịnh, năm vạn quân Xiêm, Hai mươi chín vạn quân Thanh, cộng với các cuộc khởi nghĩa liên tiếp nổi dậy ủng hộ Vua Lê ở các trấn phía Bắc, tộc người thiểu số ở Nghệ An hay nước Ai Lao. Nếu cộng tất cả lại tất cả cũng phải có đến sáu bảy mươi vạn người cần phải đánh đuổi, một con số thiên văn, tính toán theo kiểu diệt địch một ngàn tổn thất tám trăm liền ra số binh lượng người chết trận. Chỉ cần nói đến đây cũng hiểu nhà Tây Sơn sau mỗi trận đánh đều phải chiêu mộ thêm để bổ sung binh lực cho mình như thế nào rồi.

Kết quả thì sao? Tuy là chiến thắng đấy, tuy là về vang đấy nhưng để lại hậu quả là người dân chẳng còn gì, tài sản không còn, sức lao động cũng chẳng còn, bị tầng lớp cai trị trước đó áp bức bóc lột, bị giặc giả cướp bóc giày đi xéo lại và cuối cùng nhà Tây Sơn trưng thu tất cả những gì còn lại trả cho họ một mảnh đất tro tro, tuy không còn bóng quân thù nhưng hạt giống không còn, sức lao động chẳng có, hằng năm vẫn nộp thuế má như thường, thiên tai chẳng năm nào không đi qua.

Cuộc sống của người dân cả nước sau khi có nhà Tây Sơn còn cơ cực hơn trước khi nó được thành lập năm 1771. Thậm chí đến lúc này chiến tranh vẫn còn chưa kết thúc, mà liệu kéo dài đến khi nào, chẳng ai biết được. Triều đình Phú Xuân chẳng giỏi trong việc quản lý nhà nước, tầng lớp sĩ phu luôn ẩn nấp trong dân xúi dục, một số tìm cách bí mật liên lạc với nhau hoạt động chống phá, số thì ăn mình chờ thời, một ít vượt biển đầu quân cho chúa Nguyễn hoặc đồng ý ở lại làm nội ứng cho giặc.

Trước khi tuyên diệt đến thế giới này hẳn cứ nghĩ nguyên nhân thất bại của nhà Tây Sơn là do nội đấu nhưng bây giờ khi đã là người trong cuộc mới ngỡ ngàng nhận ra không hoàn toàn như vậy. Nội đấu chỉ là ngọn cỏ chơm cho sự bùng nổ của việc Triều Đại không thu được đầy đủ nhân tâm. Tại sao lại không đầy đủ mà không phải mất hết. Đó là do sự tồn tại của Quang Trung trong Tây Sơn, một thường thắng thủ lĩnh, mang trên người một vầng hào quang chói lóa, chính vầng hào quang ấy đã che lấp đi cái mặt sau mỗi cuộc chiến, nhưng nay vầng hào quang đó mất đi, mặt sau dần hiện rõ.

Khi xem báo cáo của Trần Đình Tâm về vấn đề nhân tâm, Quang Toàn mới té ngửa ra rằng mọi việc không đơn giản như hắn nghĩ. Nó còn đi xa hơn thế, sự trở lại của Nguyễn Ánh ở Gia Định khiến không ít người hướng về trông mong, từ tầng lớp sĩ phu cho đến người dân bản cùng, ngoài ra còn có các tù trưởng và giáo dân, người dân trong nước chủ yếu là hai vùng Thuận Quảng trông ngóng quân của Nguyễn Ánh từ Gia Định kéo ra bắc đến nỗi tụng ca dao:

“Lạy trời cho cả gió nồm, để cho chúa Nguyễn kéo buồm thẳng ra.”

Quang Toàn cũng được hay tin người thư sinh trẻ tuổi mà hắn gặp ở thành Phú Xuân vào hồi tết thanh minh khi bàn về đồ gốm chính là Nguyễn Du, Trần Đình Tâm điều tra được y và rất nhiều sỹ phu khác trước sau trốn vào Gia Định. Không chỉ có sỹ phu mà cả người dân đang ở vùng chiến loạn cũng bỏ xứ mà vào nam

Những dấu hiệu không hay này khiến Quang Toàn vô cùng lo lắng, hắn quyết định đi thị sát hai vùng Thuận Quảng nhưng triều thần nhất quyết không chịu, thái hậu Bùi Thị Nhạn khốc liệt nhất quyết không cho hắn đi bằng cách tuyệt thực.

“Lỡ Hoàng Thượng có mệnh hệ gì, ai gia cũng không muốn sống, chi bằng để ai gia như thế này mà chết để khỏi tránh nhìn kẻ đầu bạc tiền người đầu xanh” thái hậu nói.

Cuối cùng hắn chỉ còn cách chọn thỏa hiệp, theo đó hằng năm hắn sẽ lấy tiền túi bỏ vào quốc khố hai triệu lượng, trong vòng năm năm, đổi lại các thứ thuế như thuế đinh, thuế muối thuế thân và thuế nông nghiệp và một số thứ thuế khác đều sẽ hủy bỏ, riêng thuế đánh vào thợ thủ công và thương nhân buôn bán nhỏ lẻ ở các chợ sẽ được giảm chỉ còn một nửa.

Riêng về nguồn lao động, cả nước có gần hai mươi vạn binh sỹ, Quang Toàn cho giữ lại tám vạn lính chính quy tinh nhuệ nhất, giữ lại thêm mười lăm ngàn người giỏi thủy tính, lính chính quy vẫn ở lại tại chỗ đóng quân, riêng những người giỏi thủy tính chia ra làm ba đưa đến tiếp nhận huấn luyện tại doanh trại của Nguyễn Văn Tuyết, Nguyễn Văn Lộc, và Đặng Văn Bảo.

Những binh sỹ được giữ lại đang ở địa phương đồn trú, được tăng lương gấp ba ngoài thời gian huấn luyện còn phải tự mở đồn điền trồng trọt, tự cung tự cấp lương thực thực phẩm ngay tại chỗ. Mỗi năm được mười lăm đến hai mươi lăm ngày phép tùy theo cấp bậc. Những binh lính đang trong quá trình tăng cường huấn luyện cũng được tăng lương gấp ba, nhưng không có phép. Những binh sỹ đang tham chiến đầu ở tiền tuyến sẽ được hưởng lương gấp năm so với hiện tại, tăng gấp rưỡi suất ăn nhưng không được về phép.

Số còn lại và những người chưa đủ mười tám và trên bốn mươi tuổi ở cả quân chính quy hay địa phương chức vụ dưới cơ trưởng đều được cấp phát

mười lượng bạc cho về quê cũ, những người từng phục vụ trên mười năm thì được phát một trăm lượng để tỏ lòng cảm tạ, những người đã từng phục vụ trên năm năm thì được phát thêm ba mươi lượng bạc.

Quang Toàn cho chia rải rác từ Bắc Hà đến Bình Thuận thành hai mươi Trạm, những binh sĩ phục vụ trên năm năm được phát thêm một thẻ bài khắc chữ đội, kẻ người đó tụ tập đủ mười hộ gia đình hoặc có hai mươi trai tráng dẫn đến báo danh tại một trong hai mươi Trạm, sẽ được cấp phát đầy đủ nông cụ, có người dẫn đường đi khai hoang, khai hoang được bao nhiêu thì của đội đó bấy nhiêu chia đều cho từng hộ, nhưng mỗi hộ không được quá ba ha. Nhiều hơn ba ha, sẽ bắt đầu tính thuế đất đai theo cấp số cộng, dưới ba ha được miễn thuế. Quang Toàn làm như vậy để tránh tình trạng họ đầu cơ đất đai.

Từ bốn đến mười đội gần nhau sẽ được lập thành một làng, từ bốn đến sáu làng gần nhau được gom thành một thị trấn, trấn trưởng và trưởng làng do người dân tự bầu lấy, việc mộ người để bảo vệ làng trấn do các trưởng làng và trưởng trấn tự chỉ định, kinh phí để làm đường sá, trường học, xây chợ, dựng cầu, tạo đền, thì do những người trong làng trấn tự đóng góp, trưởng làng hay trưởng trấn cứ mỗi năm bầu lại một lần và không ai được làm quá hai lần liên tiếp, những người không kẻ gái trai chỉ cần trên mười tám tuổi đều được quyền bầu chọn, số phiếu là tương đương nhau. Trụ sở trấn sẽ được triều đình hỗ trợ xây dựng ban đầu.

Từ bốn đến năm thị trấn gần nhau tạo thành một huyện, triều đình sẽ cử quan viên xuống trông coi. Nhằm tránh việc một số đội và làng phản đối kết hợp lại với nhau, hoặc có một số ít kẻ muốn chiếm núi làm vương, Quang Toàn còn bổ sung, các đội sau khi hợp với nhau thành làng, bầu xong trưởng làng sẽ được cấp đầy đủ hạt giống mà trưởng làng yêu cầu cộng thêm bốn bộ quần áo chức sắc, các làng hợp đủ một thị trấn, sau khi bầu được thị trưởng, trấn ấy sẽ được cấp phát nghìn trâu bò năm trăm chiếc xe kéo, hai mươi con ngựa cộng thêm mười bộ vũ khí và năm phần áo quần nón mũ chức sắc, con dấu sắc phong.

Quang Toàn buộc mỗi thị trấn phải tự mình xây dựng dịch trạm, hệ thống thủy lợi, chợ thuyền, trường học, trạm y tế, đường sá cầu cống, nối liền các làng với nhau, tổ chức đội an ninh bảo vệ trật tự xử lý kiện tụng. Để khích lệ, Quang Toàn cho dụ, Có thể hoàn thành tất cả các tiêu chí trên dưới nhiệm kỳ của vị thị trưởng nào, thì người đó được cất đất phong tước, hưởng bổng lộc một làng, con cháu đời đời thế tập. Hoặc ra triều làm quan đứng đầu một huyện.

Tạm thời lấy ở kinh thành một vạn quân chia đều đến hai mươi trạm mỗi trạm năm trăm người, chọn từ các nơi ra hai mươi tướng quân tương xứng hai mươi trạm, binh tướng dẫn đầu dọc theo thượng lưu các con sông mà tiến lên phía trước mở đường, làm tiền trạm bảo vệ dân đi khai hoang, hoặc tùy theo tình thế địa hình mà chia quân ra xung quanh sao cho mọi việc suôn sẻ, khi hoàn thành cứ dựa vào diện tích được khai phá, số hộ dân định cư, số thị trấn được lập mà khen thưởng phong cho tước vị thế tập ăn bổng lộc một làng con cháu đời đời được hưởng. Nếu có lười biếng, sai phạm hay quấy nhiễu, tất sẽ bị nghiêm trị không tha.

Riêng quan lại quận huyện các nơi phải tạo mọi điều kiện tốt nhất để việc được hoàn thành suôn sẻ, nếu nghe thấy nơi nào có phản ánh hay tiêu cực, sẽ lập tức cách chức nghiêm trị.

Quang Toàn đưa ra chiếu chỉ đột ngột, trước chưa từng thấy sau không ai dám nghĩ, khiến triều thần đứng chết đĩnh tại chỗ, khi thánh chỉ tuyên đọc xong thượng thư bộ hộ Nguyễn Thế Lịch ngất xỉu ngay tại chỗ, lũ quan viên bộ hộ khóc lóc um sùm như cha chết, các quan lại khác lại chẳng biết phải làm như thế nào, tiền thoái lưỡng nan, đồng ý hay phản đối, có người vẫn chưa tiêu hóa hoàn toàn nội dung của chiếu thư.

Đến khi Quang Toàn nói sẽ tự mình bỏ tiền ra duy trì việc này trong năm năm đầu tiên, lão hồ ly Nguyễn Thế Lịch mới đứng vững trước triều tung hô vạn tuế sợ hấn đối ý.

Chiếu thư được ban ra khắp cả nước khiến thiên hạ sôi sục, nông dân vui mừng, tướng sĩ hân hoan, chợ búa đi lại như trẩy hội, đám nho gia sĩ phu tỏ ra khiếp sợ, đình thần chẳng hiểu Hoàng Thượng mớ gì ra số tiền lớn như vậy để tiêu xài, tính sơ thôi cũng phải mất đến gần chục triệu lượng, nhưng dù vậy vẫn tỏ ra cực kỳ vui mừng, cả nước ai ai cũng vui mừng chỉ trừ một người đó chính là Quang Toàn hần. Cười sao nổi khi tiền mới vào cửa trước đã tuồn hết ra cửa sau.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Sách Lược Của Tướng Bưu

Sau vụ Quang Toàn suýt nữa bị ám sát thành công, dưới sức ép của đình thần hần đành bãi bỏ chức vụ của Phan Văn Lân ở ngự lâm quân để lão chuyên tâm vào việc huấn luyện tân quân, thay vào vị trí này là nửa tướng Huỳnh Thị Cúc bộ hạ của Bùi Thị Xuân, Ngự lâm quân cũng vì đó mà thay đổi bao gồm hai trăm nữ binh và giữ lại ba trăm binh lính cũ, tổng cộng trên dưới năm trăm người, riêng thành vệ quân hai ngàn người do Trần Quách Tĩnh kiêm nhiệm.

Sau khi chia quân về các Trạm, hiện tại ở Phú Xuân chỉ còn tám ngàn người dưới quyền tướng Diệu đang nghỉ ngơi và điều chỉnh chưa có nhiệm vụ gì, vốn ban đầu có đến hai mươi ngàn quân nhưng Quang Toàn cho rút một ngàn pháo thủ ra đóng ở hai tiền đồn cảng biển Thuận An, năm trăm người rút cho Dương Thiết thành lập Quốc An Cục bảo vệ trị an ở Phú Xuân. Rút thêm năm trăm người cho Trần Quách Tĩnh bảo vệ khu vực Vùng Cấm 1, một vạn khác chia ra ở hai mươi Trạm mở đường cho di dân. Số còn lại chỉ còn chưa tới tám ngàn người. Theo như dự định ban đầu tám ngàn người này sẽ theo tướng Diệu vào thu phục Tây Nguyên và Tam Giác Đông Dương.

Quang Toàn bắt đầu cảm thấy trăm ngàn quân trong tay mình mà vẫn chưa đủ, luôn trong tình trạng thiếu thốn binh lực để sử dụng, nhất là việc đóng giữ tại hoàng thành Phú Xuân nếu chẳng may bị tập kích bằng đường biển thì chỉ có chưa đến năm ngàn người chống trời, nơi gần nhất là Nghệ An và Quy Nhơn cũng phải mất năm đến sáu ngày mới về đến, trong khi từ cửa biển Thuận An vào đến tường thành Phú Xuân quân địch di chuyển chỉ trong một giờ.

Nhưng quân đồn trú các nơi đã rút đến nỗi không thể rút thêm nữa, nếu tiếp tục rút chỉ e sẽ có biến cố. Tam Điệp, Nghệ An, Thăng Long, Chi Lăng không nơi nào kém quan trọng, binh lực đồn trú nơi đây đã giảm thiểu hết mức có thể, phải biết với việc giải tán mười vạn quân địa phương, các nơi binh lực coi như trong tình trạng trống không, cả nước không thấy bóng lính.

Nhưng nếu tuyển thêm lính thì hoàn toàn không được, cố gắng lắm mới đưa được mười vạn sức lao động về dân gian nhưng vẫn như muối bỏ bể, những người không có ruộng nương thì lập đội đi khai hoang, những người có ruộng đất thì không đủ nhân lực để khai thác hiệu quả, hoặc do thiếu nước mà phải để hoang đồng ruộng.

Quang Toàn cho mở rộng khai khoáng, tạo xi măng, luyện sắt, rèn đúc, thủ công nghiệp dệt may, làm đường dựng cảng, tất cả đều cần sức lao động cả, tuy không bắt phu mà bỏ tiền ra thuê mướn nhưng cung vẫn không đủ cầu. Lao động trở nên ngày một khan hiếm giá tiền thuê cũng tăng cao, khổ nhất là một số địa chủ, phú hộ có nhiều ruộng đất, nhưng lại thiếu lao động. Vì những người tay không tác đất làm tá điền cho họ trước kia, nay đã thu xếp hành lý, tổ chức thành đội đi khai hoang, những người ở lại ai cũng có đất canh tác riêng, chẳng ai lại chịu đi làm thuê. May sao đám địa chủ trong nhà còn một nguồn lao động thay thế đó chính là trâu bò.

Đúng vậy nếu thiếu nguồn lao động có hai cách nhanh nhất để giải quyết chính là tăng hiệu suất lao động bằng cải tiến công cụ và tư liệu sản xuất, thứ hai là lấy nguồn lao động từ những nơi khác đến.

Quang Toàn đem việc này bàn với triều thần có đại thần ra nói.

“Nếu đã thiếu thốn người cày cấy sao không phân đất dư thừa cho những người chưa có đất để họ chuyên tâm cày cấy việc gì phải khổ sở cho dân lập đội khai hoang đến nơi rừng thiêng nước độc, vừa tốn công lại vừa vô ích”

Quang Toàn đáp:

“tuy rằng đất đai là bỏ hoang chưa cày cấy nhưng đa phần đất đó là đã có chủ, nay không lẽ trăm lấy đất của người này chia cho người kia vì lý do đơn giản là họ nhất thời không dùng hết, nghĩ sơ đầu đó, cũng miễn cưỡng chấp nhận được nhưng xét cho kỹ, đất đó là do ông cha của họ đời trước để lại, lấy đi thật chẳng yên tâm, huống chi đó lại là điều không công bằng, lỡ mai đây người ta con đàn cháu đống lại lấy đất đâu ra mà trả lại cho họ, nên chuyện gì cũng phải xét về lâu về dài mới được, không chỉ nên chỉ nhìn chăm chăm vào cái trước mắt. hơn nữa việc hiện tại thiếu người lao động cũng chưa hẳn không có cách tu bổ, nay giao cho bộ công tăng cường rèn đúc nông cụ sau đó hạ giá thành thấp nhất có thể bán ra cho nông dân”

Đúng là như vậy, vốn đến từ thế giới của hai trăm năm sau, tầm nhìn của hắn đối với vấn đề nông nghiệp vượt mức thời đại. Quang Toàn muốn hướng đến một mô hình nông nghiệp nông trang (trang trại) cho nông dân Đại Việt trong tương lai, chỉ có làm như vậy người nông dân mới có thể giàu có lên được, nhưng mô hình nông trang cho từng hộ nông dân cần nhất là gì, đầu tiên là cần đến quỹ đất, chỉ có sở hữu trong tay quỹ đất đủ lớn mới có thể tính đến chuyện làm nông trại.

Như ở thế giới kia, chính sách phân chia ruộng đất đồng đều, mỗi người chỉ được một sào (500 mét vuông) người nông dân bán vào sào ruộng ấy từ năm này qua tháng khác, nhưng chẳng đủ ăn, mấy chục năm vẫn trong tình trạng nghèo vẫn hoàn nghèo, xã hội ai cũng có ruộng đất, xuất khẩu lương thực đứng top mười thế giới, nông dân vẫn luôn nghèo, nghe ra thật phí lý, nhưng điều đó hoàn toàn có thật.

Báo chí suốt ngày đưa lên chuyện, các nông trại ở Mỹ, ở Úc, người ta thu hoạch gieo trồng bằng máy móc hiện đại, phun thuốc bằng máy bay, rồi lại lấy đó phê phán thói nông nghiệp lạc hậu trong nước, nhưng sao không nghĩ, mỗi người nông dân Việt chỉ được 500 mét vuông ruộng, cần dùng máy móc để sản xuất nông nghiệp hay sao, một cây cuốc bén, trong vòng hai giờ khoan ruộng ấy được người nông dân Việt xới sâu ba tấc, thì việc quái gì phải đi mua cái máy xới cả tỷ đồng. Nông dân Việt muốn làm nông trại để thoát nghèo cũng chẳng làm được khi đất đai canh tác trong tay quá ít, muốn có nhiều thì phải mua thêm ruộng của người khác, nhưng nông dân vốn ít sao đủ sức mua thêm đất, còn nông dân có vốn nhiều, ai ngu gì đi mua thêm đất để làm ruộng, một cái vòng luẩn quẩn chẳng thể thoát ra được.

Quang Toàn không muốn bước vào vòng luẩn quẩn đó, thà đau ngắn còn hơn đau dài, để nông dân tay trắng ra đi tìm vùng đất mới khai hoang tự tạo dựng tương lai cho mình, thay vì để họ ở lại chia đất cho họ cũng chẳng được bao nhiêu. Nhờ vậy người ở lại có ruộng đất đủ lớn để xây dựng kinh tế nông trại, người ra đi càng không sợ thiếu đất canh tác, tuy rằng lúc lúc này không dùng hết quỹ đất, nhưng tin chắc sau mười năm, hai mươi năm hoặc lâu hơn thế nữa, nông dân Việt chắc chắn không còn nghèo như lúc này.

Một triều thần đứng ra nói:

“Thiết nghĩ sao bệ hạ không cho hẳn, mà lại bán với giá thấp, nghĩ ra số tiền ấy cũng không được bao nhiêu lại mang tiếng triều đình làm ăn buôn bán với dân, với lại Hoàng Thượng cho bán nông cụ với giá rẻ như vậy chẳng phải vô hình chặn đường sống của thợ rèn khắp nơi hay sao”

Quang Toàn nghĩ nghĩ rồi trả lời:

“Tính tiền là nhằm cho mọi người không vì vậy mà vùng phí ỷ lại, còn chuyện thợ rèn khắp nơi liền không quá lo ngại, số lượng thợ ở bộ công có hạn, nhất thời không thể cung ứng đủ nông cụ cho tất cả các nơi, sau nữa các quận huyện cũng phải tự tổ chức thợ rèn, rèn đúc nông cụ cấp phát cho nông dân địa phương nhằm chia bớt khó khăn cho bộ công, ngoài ra bộ công đang thiếu rất nhiều lao động, thợ thầy tùy thời có thể đến báo danh rồi tùy theo năng lực ngành nghề trong đó mà phân chia công việc hợp lý. Nhưng dầu sao đây cũng là phương án ngẫu nhiên nhất thời còn về lâu dài các khanh phải tiếp tục suy nghĩ cách giải quyết mà không phải nghĩ chắt vẩn vẩn, nếu chuyện gì cũng cần trăm nghĩ cách thì còn cần đến đình thần làm gì”

Cả đám đình thần:

“Chúng thần biết sai xin Hoàng Thượng trị tội”

Quang Toàn bức tức đi ra khỏi điện, đám quần thần thẹn không nói thành lời, chỉ mong chuyện ngày hôm nay không bị sử quan ghi lại.

.....

Lại nói đến Nguyễn Tông Phú, cứ theo sách lược lão đề ra mà cho đổi tiền, đồng loạt trên cả nước như dự tính, chỉ trong ba tháng đầu, lượng tiền đổi ra rất nhiều khiến cho Hồ Đông và Hiếu Hậu không ngừng gia tăng nhân công ngày đêm đúc tiền cho kịp đưa đến các tiền trang, nhiều tiền trang ở xa kinh thành chỉ cầm cự được ba ngày đầu tiên liền phải đóng cửa vì hết tiền để đổi mà hạn ba tháng lại cứ treo trên đầu khiến cho dân chúng những nơi này bất mãn

Quang Toàn liền cho sửa lại, thay vì tính ba tháng thì nay cứ tính theo tổng số ngày mở cửa của tiền trang nơi đó ví như trong ba tháng mà tiền trang ở đó mở cửa chưa đến chín mươi ngày thì tiền trang nơi này vẫn phải tiếp tục cho đổi theo tỉ giá cũ đến khi hết hạn chín mươi ngày thì thôi, nhờ vậy mà áp lực đè lên vai của đám người Phạm Công Thiệu, Nguyễn Tông Phú, Hồ Đông... giảm xuống rất nhiều.

Nhưng tình trạng thiếu đồng nguyên liệu đúc vẫn diễn ra, may sao lấy thêm số tiền đồng sau khi đổi rồi nấu chảy đem đúc lại tiền, khi này mới giải quyết được ôn hòa vấn đề trước mắt, trong ba tháng đó cũng không ít bọn nghĩ ra mảnh khõe đem tiền mới đổi đưa về đúc lại tiền kém hơn sau đó ngâm vào nước muối cho cũ, đưa ra tiếp tục đổi lấy tiền mới để ăn lời, may sao mức độ rỉ sét của tiền làm bằng đồng khá chậm, nên trong khoảng thời gian ba tháng chỉ làm được đôi ba lần như vậy, so với lượng tiền ạt được dự trữ từ trước chỉ như muối bỏ biển.

Trong thời gian này Phạm Công Thiệu báo lên nhân công khai thác mỏ quá thiếu nhiều người không chịu nổi sự nặng nhọc khi làm việc trong hầm mỏ mà phải đổi nghề, Quang Toàn đề lão tăng lương và đãi ngộ cho công nhân mỏ, khai thác mỏ chia làm hai buổi sáng chiều hai tốp nếu ai có đủ sức khỏe làm hai buổi thì trả lương hai buổi còn ai không đủ khả năng chỉ có thể làm một buổi liền tính tiền một buổi, chuyển từ làm 12 nghỉ 12 sang làm 6 nghỉ 18 mà tiền lương vẫn được gấp đôi.

Quả nhiên đãi ngộ hậu hình như vậy khiến số người báo danh đào mỏ tăng lên, công nhân được nghỉ dưỡng tốt, sức khỏe tăng lên năng suất nhờ đó cũng ngày một tăng, cộng thêm dùng quen tay những công cụ khai thác mỏ mới như cuốc chim, xe goong, đèn mỏ, kết hợp sức kéo của gia súc. Làm cho nhiều người bắt đầu chọn nghề thợ mỏ là nghề chính nuôi ý định gắn bó lâu dài.

Cũng nhờ vậy mà sản lượng khoáng tăng đột biến không chỉ đủ duy trì quá trình đổi tiền trong nước mà còn đủ khả năng đúc tiền tiêu thụ sang đến nhà Thanh, mang nguyên liệu vàng bạc về cho đất nước.

Phạm Công Thiệu ngoài việc khai thác mỏ vàng bạc đồng, dựa theo yêu cầu của Quang Toàn còn tiếp tục mở rộng sang các loại mỏ khoáng sản khác như mỏ quặng sắt, mỏ quặng nhôm, mỏ than đá, mỏ đá, đất sét, mỏ chì, quặng KMNO₃, lưu huỳnh... hầu như chỉ trong một hai năm bàn tay của lão len khắp đến các hang cùng ngõ cụt, đội quân đào mỏ của lão nhanh chóng mở rộng theo từng giờ.

Rất nhanh đem về món lợi vô cùng kinh khủng, chỉ trong vòng một tháng đầu tiên đổi tiền, bộ hộ dư ra được hơn một triệu lượng bạc, chưa kể đến những tháng tiếp theo, thu nhập không hề giảm sút, trong lịch sử chưa bao giờ bộ hộ trở nên giàu có như vậy, Quang Toàn lấy đi nửa triệu để đầu tư vào làm đường dựng cảng làm lão Nguyễn Thế Lịch khóc lên khóc xuống, hẳn thật không hiểu nổi, lão muốn đem bạc cất trong kho để làm gì, để mốc sao?

Cái cần kíp trước mắt lúc này là cả nước đang rất cần sức kéo, thiếu trầm trọng, tuy rằng Đại Việt mấy trăm năm cầm giết mổ trâu bò nhưng do nhiều nguyên nhân mà lượng trâu bò trong dân chẳng dư được bao nhiêu, các nước xung quanh Đại Việt cũng trong tình trạng như vậy, nhất thời chưa biết mua ở đâu. Có mua được cũng sẽ như muối bỏ biển, nhất là trong thời gian tới dự tính hẳn cần nửa triệu trâu bò, ngựa, làm phần thưởng cho các thị trấn mà người dân khai hoang lập ra.

Trong lúc cấp thiết như vậy Quang Toàn nghĩ ngay đến tướng Bưu đang đóng quân nuôi ngựa ở Ba Vì, hàng tháng cấp cho lão hai mươi nghìn lượng bạc để lão nhanh chóng mua và nhân giống trâu bò ngựa, hạn cho lão trong năm năm đầu phải cung cấp đủ cho hẳn nửa triệu sức kéo, sau khi đọc xong thư tướng Bưu thiếu chút nữa chạy về kinh chỉ vào mặt hắn mà nói “nuôi trâu bò chứ phải nuôi ong mật đâu mà trong năm năm đòi nửa triệu con”

Vẫn còn may hằng tháng Quang Toàn gửi cho lão tiền đều đều, để lão duy trì hoạt động, tướng Bưu là người thông minh trên có chính sách thì dưới có đối sách, lão cho người một mặt đi các nơi thuê mua giống bò ngựa, thậm chí qua cả Ai Lao và nhà Thanh kéo đến tận vùng núi các tỉnh Vân Nam Ba thực, đồng thì sang đến hai tỉnh lưỡng Quảng, sau đó trên vùng đất Ba Vì lão cho lập vài chục trang trại chăn nuôi ngựa giống, đem các giống ngựa lai với nhau tạo nên chủng giống tốt, còn trâu bò lão phân phát cho các hộ dân ở các huyện xung quanh đó cho họ mượn làm sức kéo, mượn hai con bò cái trong năm năm phải trả bốn con, cả vốn lẫn lời. Thực tế một con bò cái giống trong năm năm có thể mang thai đến năm lần tức là một con thành sáu con chưa kể bò chỉ cần hai năm để trưởng thành và có thể tiếp tục sinh sản. Tính ra người dân nhận nuôi vẫn rất có lời

Còn lão nhìn nhor với mấy chục trại ngựa giống trên đất Ba Vì, khi thấu được kế sách của lão, Quang Toàn thấy vô cùng bất ngờ với phương án này. Nhưng hẳn không tin trong năm năm lão cung ứng đủ cho hẳn nửa triệu sức kéo với cách làm đó. Nhưng hẳn không để ý một việc, câu nói ‘trong năm năm cung ứng cho Hoàng Thượng nửa triệu sức kéo’ mà theo lý giang sơn này là của Hoàng Thượng tức là của hắn, vậy số trâu bò mà người dân xung quanh Ba Vì cũng được lão tính vô. Việc này khiến Quang Toàn cảm thấy mình bị lão cho cười một con lừa suốt năm năm, may sao trong suốt năm năm này lão vẫn cấp cho hắn hơn năm vạn ngựa khỏe.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Tin Dữ Đến

Tuy rằng đang rất khó khăn, song hành với phong trào khai hoang đang diễn ra trên cả nước, Quang Toàn liền nhìn thẳng vào khu vực cao nguyên vùng núi phía Tây, Vùng đất Tây Nguyên màu mỡ và Tam Giác Đông Dương đầy gỗ quý.

Quang Toàn biết tương lai công nghiệp thế giới cần những sản phẩm đến từ cây công nghiệp đặc biệt là cao su, cà phê, cây điều, bông vải, cây tiêu, mía đường... cộng thêm việc bộ công đang tập trung nhân lực vật lực ngày đêm mở rộng quy mô đóng tàu biển nhằm phát triển đội ngũ thương thuyền, vãn gỗ nhanh chóng trở thành mặt hàng khan hiếm...

Trong khi đó ở thế giới trước kia Tây Nguyên được xem như nơi phát triển cây công nghiệp lớn nhất cả nước, cả một vùng đất đỏ bazan màu mỡ, cao su, cà phê và hạt điều xuất khẩu ra thế giới tạo được tên tuổi thương hiệu, còn khu vực Tam Giác Đông Dương có nhiều cây gỗ tốt và quý hiếm, đủ sức cung cấp gỗ tốt cho ngành công nghiệp đóng tàu Đại Việt vào mấy chục năm tới, Quang Toàn lại chẳng thể nào bỏ qua, nhất là khi hai khu vực rộng lớn gần mười vạn km vuông này đang hoàn toàn vô chủ.

(Thời nhà Tây Sơn, rất nhiều chiến binh thuộc các bộ tộc thiểu số Tây Nguyên gia nhập quân Tây Sơn, đặc biệt với đội tượng binh nổi tiếng trong cuộc hành quân của Quang Trung tiến công ra Bắc xuân Kỷ Dậu (1789). Tây Sơn thượng đạo, vùng đất phía Tây đèo An Khê là một căn cứ chuẩn bị lực lượng cho quân Tây Sơn thuở ban đầu. Người lãnh đạo việc hậu cần của quân Tây Sơn là người vợ dân tộc Ba Na của Nguyễn Nhạc) trích.

Quang Toàn liền giao nhiệm vụ thu phục và ổn định đất này cho Trần Quang Diệu, võ tướng Lê Trung cùng con là Lê Chất làm phó tướng, Bùi Thị Xuân phụ trách hậu cần, Ngô Thời Nhậm phụ trách việc di dân sắp đặt cai trị và ổn định các dân tộc thiểu số ở đây. Riêng Bùi Thị Xuân, Quang Toàn giao cho bà nghĩ biện pháp tăng cường số lượng voi, sao cho càng nhiều càng tốt. Phục vụ chủ yếu cho chính công việc hậu cần của bà. Để tỏ rõ mức độ coi trọng của mình tại đây, Quang Toàn phong cho Trần Quang Diệu chức chinh tây đại nguyên soái, lại ban cho bảo kiếm có thể tùy thời theo ý mình mà xử lý sự vụ trên vùng đất này.

Trần Quang Diệu xuất phát với tám ngàn quân khỏe mạnh, nhiều người trong đó thuộc dân tộc thiểu số ở vùng Tây Nguyên thượng đạo, mục đích của chuyến ra đi lần này cốt lõi nằm ở hai chữ thu phục chứ không phải đánh chiếm bởi vậy hẳn dặn Trần Quang Diệu hết sức tránh giao tranh với các bộ lạc ở đây, còn lệnh ‘nếu có thể liền chiêu thêm binh sĩ từ các bộ lạc này để họ có điều kiện gắn kết lâu dài hơn với người Kinh ở đồng bằng’.

Quang Toàn cho Diệu đưa theo nhiều hạt giống như giống cây Ngô, cây Khoai Lang, cây họ đậu, rất nhiều nông cụ sắc bén, và đặc biệt là muối ăn, dặn lão ‘quần đi đến đâu mở đường đến đó, gặp bộ lạc thì dùng vật phẩm trên thu mua lòng người, sao cho họ có thể thành người của ta’. Quang Toàn nói đầy đủ mục đích của mình cho Diệu rồi kêu lão cứ chiếu theo đó rồi tùy vào từng trường hợp cụ thể mà làm.

Để đề phòng thú dữ và bảo vệ làng xóm cho người mới di dân, Quang Toàn còn cho Trần Quang Diệu mang theo rất nhiều lựu đạn mới sản xuất hầu như mỗi người được đến vài quả, kêu lão gặp vùng đất bằng phẳng thì cho quân phát quang dựng trại đắp lũy để di dân phía sau thuận bề tiến lên sinh sống, hành quân cẩn trọng từ từ không cần gấp gáp, thuận tiện dò xét tìm mỏ khoáng sản mới, liên kết với Phạm Công Thiệu để làm việc này.

Quả thật cứ chiếu theo yêu cầu của Quang Toàn, đội quân của Trần Quang Diệu muốn hoàn thành mục tiêu ban đầu phải cần ít nhất năm đến mười năm trở lên mới có thể miễn cưỡng hoàn thành, còn chưa kể đến vấn đề di dân, có thể lâu hơn nữa.

Thật may cho Quang Toàn, hẳn dụng phải Trần Quang Diệu cứ như lão sinh ra để làm công việc này vậy, hội quân tại Hải Vân quan, men theo thượng nguồn của sông Thu Bồn, đội quân của lão tiến lên chậm chạp vừa đi vừa sửa đường sá dựng cầu chắc chắn để voi và xe phía sau có thể thể thông hành, trung bình mỗi ngày đội quân của Diệu chỉ đi được khoảng mười dặm sau đó tìm nơi trống trải gần nguồn nước cho quân lập trại nghỉ ngơi để săn bắt thú rừng tìm kiếm mỏ quặng, nếu có bộ lạc nào sống xung quanh thì tiến hành tiếp xúc vào trao đổi hàng hóa, riêng muối ăn thì sẽ được tặng miễn phí, sau đó giúp họ xây cất nhà cửa, tạo mối thiện cảm, Diệu cũng từ đây tuyển chọn trai tráng bổ sung thêm quân, nhờ vậy mà cứ trung bình mỗi tháng đội quân của Diệu tăng thêm hai ba trăm người. Sau khi đi, lũy trại mà trước đó Diệu cho quân dựng, sẽ được để lại nhằm giúp di dân phía sau tiến lên có chỗ ở. Cứ như vậy, lúc thì từ hạ lưu đi lên, khi lại từ thượng lưu đi xuống dọc theo các con sông chẳng mấy chốc mà có nhiều làng mạc được lập ra. Những cư dân này, sau một thời gian thích nghi với cuộc sống mới, họ bắt đầu vượt ra khỏi lũy trại, tiến ra khai phá vùng đất bên ngoài, diện tích canh tác cứ như vậy ngày càng mở rộng như tầm ăn dâu cuối cùng chỉ sau mười năm liền chiếm lĩnh toàn bộ Tây Nguyên.

Ngô Thời Nhậm dựa theo chiếu chỉ di dân khai hoang trước đó của Quang Toàn mà thành lập làng, thị trấn, huyện, rồi cắt cử người trông coi.

Công Nghiệp đóng tàu cần nhiều cây gỗ tốt làm cho giá cả gỗ lạt tăng cao, người dân dưới xuôi cũng theo đó mà lên đây khai thác gỗ rồi thả xuống sông cho chảy về xuôi bán, có người thấy đất này dễ làm ăn nên ở lại, có người quen đường quen đất liền chuyển sang buôn bán qua lại miền núi và miền xuôi, Tây Nguyên từ đây không còn bị tách lập với thế giới bên ngoài, ngành công nghiệp đóng tàu cũng không vì khan hiếm gỗ tốt mà đau đầu.

Tại các thị trấn mới lập, chợ búa được mở, không chỉ người kinh tham gia buôn bán mà người dân tộc ở đây cũng có mặt, nhiều người chuyển ra khỏi vùng núi cao, đến gần hơn các làng xã để sinh sống, có người còn ra làm quan, nhưng Quang Toàn vẫn đau đầu chuyện nhiều bộ lạc, giữ tập tục sống du canh du cư, khiến người ta rất khó kiểm soát, ban đầu còn phân vân nhưng về sau hẳn chỉ đánh thờ dài, chuyện này không thể nói sửa là sửa ngay được.

Quang Toàn chuyển sang rút nhỏ từng bộ phận một. khuyến khích việc thông hôn giữa các dân tộc khác nhau bằng cách thưởng tiền bạc trâu bò, những người dân tộc đi lính, sau khi ra quân liền được thưởng hậu hĩnh cho cấp nhà định cư tại các làng thị trấn gần bộ lạc cũ hoạt động, để họ tiện bề lôi kéo người thân đến cùng chung sống. Cứ như vậy về lâu về dài người này lôi kéo người kia hẳn tin mọi chuyện sẽ được cải biến.

Lại nói, di cư đi khai phá đất mới cũng không phải mọi thứ đều thuận lợi như hân nghĩ, đầu tiên là về vấn đề tập tục tín ngưỡng, Quang Toàn phải ra dụ cấp tiền dựng đền xây chùa rồi mời sư sãi về làm lễ, tặng đồng để đúc chuông, đương nhiên đám linh mục phương tây là hăng hái nhất, sau đến là vấn đề bệnh tật, thời đại này những bệnh đơn giản như sốt xuất huyết, hay sốt rét, đầu mùa đều có thể dẫn đến cái chết với tỉ lệ rất cao. Dù rằng hân đã bố cáo cho người dân ăn sạch uống sôi, diệt lăng quăng giăng mùng mán, rồi tại mỗi huyện cho dựng y quán mời danh y nhưng xem thấy cũng không mấy hiệu quả, có lẽ là do y học thiếu thầy thiếu thuốc, hoặc người dân chủ quan, hoặc rất nhiều nguyên do khác. Quang Toàn nhờ Tỉnh Tỉnh giúp sức nhưng một mình nàng có giỏi thế nào cũng không thể trị bệnh cho tất cả người trong thiên hạ, với lại tuổi nàng chỉ mới mười bốn, không thể giao phó cho nàng công việc nặng nề như thế. Đám ngự y hoàng cung bị hân xách đến bất nghĩ cách để giải quyết tình trạng trên, nhưng hân xem ra không nên đặt quá nhiều hi vọng vào mấy lão già khom này.

Đang trong lúc mọi chuyện ở kinh thành đang dở dang chưa việc nào ra việc nào, thì bất ngờ nhận được tin dữ khiến tất cả triều đình hoang mang, đầu tiên là xung quanh Ai Chi Lăng bất ngờ bị ‘thổ phỉ’ quấy nhiễu, ngoài ra, một người nào đó tự xưng là dòng dõi nhà Lê liên hợp với tù trưởng người Nùng ở đây phát cờ tạo phản lôi kéo một đám gần vạn người tham gia, lợi dụng địa hình đồi núi mà đánh du kích vào các huyện lân cận, tướng Đặng Văn Long một mình chống không xuể bèn gửi thư cấp báo về kinh thành xin Quang Toàn cho quân cứu viện.

Nghe tin quân giặc, thanh thế vạn người, mà quân của Long, chỉ được hai ngàn lại phải đứng trước, đánh sau không thể chu toàn, bên trong các huyện binh lực trống không, các đình thần tỏ ra vô cùng lo lắng, âm thầm trách cứ việc Quang Toàn cho giải tán mười vạn quân đội.

Quang Toàn vừa hay tin liền lệnh cho tướng Lý Văn Bưu xuất một ngàn hai trăm kỵ binh từ Ba Vi tiến lên Lạng Sơn hiệp trợ Đặng Văn Long, lại sai Phan Thuận và Thomas ngày đêm đúc đủ trăm xa pháo và vạn quả lựu đạn gửi lên Chi Lăng. Có nguồn thép từ lò cao Thái Nguyên, lại biết cách vận dụng than đá, bên cạnh sự tư vấn của Thomas, người của Phan Thuận có thể đúc ra xa pháo với tính năng giống hệt xa pháo của châu Âu hiện hành, có thể chất lượng và độ bền còn thua kém nhưng đó không còn là vấn đề lớn. Quang Toàn xét thấy việc đúc cỡ pháo loại đạn 14pound có vẻ thích hợp với điều kiện đường sá và chiến đấu tại Đại Việt nên lệnh cho Phan Thuận tập trung sản xuất loại pháo này.

Pháo dùng đạn 14pound không quá nhỏ cũng không quá lớn, đặt cố định lên bánh xe mà không sợ bánh xe không chịu nổi lực giật khi khai hỏa, có thể di chuyển ra chiến trường chỉ với một con ngựa kéo, vừa có thể dùng để công lẫn thủ, viên đạn không quá nặng, hai đến ba người đủ để vận hành một xa pháo như vậy. Có lẽ do kinh nghiệm chưa nhiều lại gấp gáp nên những khẩu pháo đầu tiên này còn chưa làm Thomas hài lòng song ông ta lại tỏ ra vô cùng kinh ngạc với những vòng bi ở trục xe. đây là ưu điểm nổi trội nhất của những khẩu xa pháo này, chúng di chuyển êm và nhẹ nhàng hơn bất cứ loại pháo nào ở Châu Âu có cùng kích cỡ.

Năm trăm thợ liên tục làm việc ngày đêm, người đúc nòng pháo, người làm bánh xe, người làm mộc, kẻ điều chế thuốc nổ, làm lựu đạn, mất mười ngày số xa pháo và lựu đạn này mới có thể lên đường ra tiền tuyến, làm trễ nãi rất nhiều ngày, sau đó Quang Toàn rút kinh nghiệm tiếp tục bắt Phan Thuận sản xuất pháo đạn hơn ba trăm chiếc, lựu đạn chục vạn làm hàng dự trữ, hai loại vũ khí này không chỉ một mình Ai Chi Lăng cần mà tất cả những nơi đóng quân khác cũng cần, nhất là ở tiền tuyến chỗ Võ Văn Dũng, ngoài ra hân còn cho đúc trăm khẩu pháo 24pound lắp đặt tại hai tháp pháo bảo vệ cảng biển Thuận An.

Khi xa pháo ra đến Chi Lăng cũng vừa lúc quân của Đặng Văn Long đang vây quân nổi loạn người Nùng trên núi Lục Ngạn, chúng xuống núi thì sợ kỵ binh, Long lại chẳng dám xông lên núi vì sợ bày rập, xa pháo đến mang cho tướng Long một giải pháp vô cùng tuyệt vời.

Tướng Long cho Pháo liên tục bắn lên núi khiến cho đám giặc có khiếp sợ, lần đầu tiên chúng thấy được pháo lại có thể di chuyển dễ dàng như vậy trên chiến trường, tiếng nổ vang trời dội âm âm, nhiều quả đạn trúng ngay bày rập khiến đá tảng trên núi rơi xuống long lở, tướng Long thấy cảnh này toát hết cả mồ hôi, cảm thấy may mắn vì đã không mạo hiểm đưa quân lên núi. Nhưng trên núi lớn như vậy từ ngoài chẳng thể biết chính xác vị trí ẩn nấp quân địch, tầm pháo không thể bao trùm hết núi, nên nhất thời chưa biết phải làm thế nào.

Dải núi Lục Ngạn không cao nhưng kéo dài liên miên không ngớt, là nơi dễ thủ khó công, tướng Long chẳng đủ người để vây kín, quân phản loạn hay chia ra tốp nhỏ thay nhau quấy rối, khi đuổi đến thì chúng lại chạy lên núi, lão chỉ còn cách tại các nơi hiểm yếu cho quân đóng đồn, lập phong hỏa đài các nơi, lấy kỵ binh làm lực lượng cơ động đâu có khói nổi lên thì đến đó tiếp ứng.

Ngoài ra còn chọn ra những người nhanh nhẹn quen địa hình, lập ra từng nhóm nhỏ bí mật lên núi dò đường, tìm căn cứ của quân nổi loạn, nếu lỡ đụng độ đối phương thì dùng lựu đạn ném vào chúng sau đó tháo chạy. Một hồi chiến tranh tiêu hao bắt đầu, kéo dài cho đến về sau.

Lại nói chuyện phía bắc chưa yên thì phía nam đã gặp tin dữ. Võ Văn Dũng vây thành Diên Khánh được một tháng liền bị 15 ngàn quân của tả tướng Lê Văn Duyệt cùng với năm ngàn quân thủy do tướng Tống Viết Phúc hai mặt giáp công, tiền quân Nguyễn Văn Thành cũng bất ngờ mở thành xuất quân ra đánh khiến cho Võ Văn Dũng và Vũ Đình Tú ba mặt thụ địch phải bỏ chạy về Ninh Hòa lập phòng tuyến cố thủ mới chặn lại được đường tiến công quân địch, và lại quân chúa Nguyễn cũng không có ý tiếp tục tấn công, thiệt hại mất hai ngàn binh tướng, pháo súng lương thực rơi cả vào tay quân Ánh. Cả hai viết thư về xin chịu tội, Quang Toàn hay tin liền nổi giận, muốn gọi hai lão về cắt chức, song cảm thấy nghi ngờ liền lệnh Trần Đình Tâm cho người bí mật vào Gia Định thu thập tin tình báo. Lại sai Võ Văn Dũng cho chính đồn quân tại Ninh Hòa chờ lệnh mới, sai Đặng Xuân Bảo đem thủy quân vào đồn trú tại Hòn Lớn nằm sát Ninh Hòa hai lộ thủy bộ trước sau hô ứng. Ba quân tại chỗ đợi lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Nitrocellulose

Hay tin Võ Văn Dũng thất trận dưới thành Diên Khánh, Quang Toàn ảo não đi thăm tân quân Lạc Việt. Từ lúc thành lập đến nay dưới yêu cầu của hán Phan Văn Lân cho binh sỹ ngày đêm luyện tập sinh hoạt theo chế độ mới.

Mỗi sáng gà gáy lần thứ nhất liền thức dậy tập thể dục sau đó dọn dẹp vệ sinh cá nhân rồi ăn sáng, đến 6h30 binh sỹ bắt đầu bước vào cực hình huấn luyện, mang theo quân trang ba lô nặng 30kg hành quân 40 dặm theo hướng chân núi Bạch Mã, Phan Văn Lân gọi đây là hành quân hạng nặng, các tiểu đội phải đến địa điểm chỉ định trước giờ ăn, sau đó tự đào hầm nấu cho mình bữa trưa. Đơn vị nào đến trễ coi như nhện bữa, 1h chiều tổ chức đào chiến hào tập ném lựu đạn, vì chưa có súng nên mục tập luyện xạ kích Phan Văn Lân tạm thời cho gác lại thay vào đó là tập luyện xếp đội hình đội ngũ, các tư thế chiến đấu như lăn lê bò trườn, xung phong, cùng các hiệu lệnh khác. 4h chiều chuyển sang chạy bộ có vũ trang theo hướng bờ sông gần nhất, Phan Văn Lân gọi là hành quân hạng nhẹ, vì ba lô lúc này đã nhẹ bớt, sau khi ăn tối liền nhảy xuống sông bơi theo dòng nước để về doanh trại. Cực hình huấn luyện như vậy cứ tiếp tục ngày này qua tháng khác

Có một số người không biết bơi, Phan Văn Lân nói chỉ cần cho uống nước no bụng rồi tự nhiên sẽ biết, còn một số con em ban đầu vì chạy chọt dựa dẫm mà vào tân quân liền không thể trụ lại mà xin rời khỏi, nhưng số đó không nhiều, đa số đều thích nghi với cường độ huấn luyện như vậy chỉ sau vài tháng.

Tiếp đó khi xi măng ra đời, Quang Toàn xây dựng doanh trại cho tân quân rồi để Nguyễn Phụng Hiền cử giáo viên đến dạy chữ quốc ngữ cho họ. Cũng như tổ chức hoạt động giải trí, thông qua các cung nữ Xuân Hạ Thu Đông, y tuyển thêm người lập nên một đội văn nghệ do các nàng quản lý, đưa đến tân quân những bài hát yêu quê hương đất nước, các ca khúc dành cho người lính, vậy mới có chuyện tân quân vừa hành quân vừa hát hành khúc vang vọng từng xóm làng mà họ đi qua. Về thể thao ngoài những môn như võ thuật, cưỡi ngựa, đá cầu lông, Quang Toàn còn cho phổ biến môn bóng đá được quân sỹ chào đón nhiệt liệt, sẵn tiện hân cho tổ chức một giải thi đấu trong tân quân với nhau, mỗi tiểu đoàn thành lập một đội bóng, bốn đội cùng nhau theo thứ tự vòng tròn thi đấu, ngày diễn ra trận chung kết Quang Toàn để Phan Văn Lân gửi thiệp mời đình thần và các công hầu ở kinh thành đến xem, từ đó môn thể thao vua của tương bắt đầu thể hiện sự quyến rũ của nó. Khởi đầu là Nguyễn Văn Tuyết đến ‘bóp cổ’ Phan Thuận bắt lão đưa ra trăm quả bóng da trâu mang về cho binh sỹ mình luyện tập, bởi vì bóng mà tân quân sử dụng là do Quang Toàn để Phan Thuận làm đến, Trần Quang Diệu, Trần Quách Tĩnh, Dương Thiếc và cả các Công Hầu khác ở kinh thành cũng bám lấy Phan Thuận, Phan Thuận là người tinh ý, bắt được thị hiếu của mọi người liền cho dựng một cửa hàng ở kinh thành để bán bóng da trâu.

Sau này, khi thấy được phong trào có vẻ sôi nổi, Quang Toàn thuận nước đẩy thuyền cho tổ chức giải vô địch bóng đá hằng năm cúp nhà vua, năm đầu tiên khởi đầu liền có 12 đội tham gia tranh tài kịch liệt, cuối cùng đội bóng của Nguyễn Văn Tuyết may mắn dành chiến thắng khiến lão đắc ý một thời gian dài. Từ đó phong trào bóng đá lan rộng dần ra cả nước thu hút hàng triệu tín đồ và không có xu thế dừng lại.

Lại nói đến vấn đề tân quân được Quang Toàn rất quan tâm và ưu ái, hán đầu tư ngày một hoàn thiện, từ trong ra ngoài, quân phục, dây dép, nón mũ, ba lô, trang bị cá nhân gần như cực kỳ hoàn thiện, và đồng bộ từ trên xuống dưới, chỉ thiếu một thứ đó chính là vũ khí chiến đấu chính. Vì đó mà tân quân bị không ít đơn vị khác cảm thấy gen gét mà chê cười.

Quang Toàn đến thăm tân quân, vì không báo trước nên chỉ gặp một trung đội ở lại canh gác doanh trại, số còn lại đã ra ngoài huấn luyện, doanh trại mới của quân Lạc Việt là Quang Toàn dựa theo trí nhớ về doanh trại cũ của hán ở thế giới kia mà cho xây dựng, đi thăm một vòng, vô số ký ức kiếp trước hiện về khiến hán hoài niệm mà thờ dài, không biết những đồng đội cũ ở thế giới ấy hiện tại ra sao, ngày đó chiến đấu ai còn ai mất.

Đang trầm luân vào dòng ký ức, Lão Phúc báo cho hán biết đoàn sứ thần do Trần Văn Kỳ dẫn đầu đã về đến kinh thành, Quang Toàn vô cùng vui mừng lập tức hồi cung.

Trần Văn Kỳ dẫn đầu sứ bộ qua Châu Âu kéo dài gần mười một tháng lần này không chỉ đến Anh mà còn đặt chân qua Tây Ban Nha, Pháp, Phổ, Áo Hung, Ottoman, rồi xuống Ý, theo sự dẫn kiến của linh mục Sám ra mắt Giáo hoàng Piô VI, đến các nơi ông đều trình quốc thư, dự tiệc gặp mặt của quý tộc các nước, có những lúc ông bị quý tộc Châu Âu nhạo báng là chú lùn, Trần Văn Kỳ cho hiệp sứ Trần Danh Tuấn dùng kiếm khiêu chiến với các tay kiếm ở đó, lúc này ở Châu Âu đấu kiếm rất được hoan nghênh, nó còn được coi là cách để các quý tộc giải quyết mâu thuẫn với nhau hoặc dành lại danh dự khi cho rằng đối phương đang xúc phạm mình, lại rất coi trọng kết quả, Trần Văn Kỳ khéo léo tạo được tiếng vang làm cho người Châu Âu chú ý đến Đại Việt, quốc gia phương đông khác ngoài Ấn Độ, và Thanh Quốc, đặc biệt nó chẳng thể dễ dàng bị người khác nhạo báng.

Chuyến đi này của Trần Văn Kỳ đặc biệt nhận được sự quan tâm của các nhà tư sản Châu Âu, nhất là những người làm mậu dịch hàng hải, nhiều người đến gặp riêng ông hoặc thông qua chính phủ để tìm hiểu về Đại Việt, khi họ biết sự liên hệ giữa thương trường đội nhà Smith và Đại Việt lại càng tỏ ra hứng thú, quyết định trong thời gian sớm nhất sẽ gửi tàu buôn của mình sang đó. Gặp những chuyện như vậy Trần Văn Kỳ giao hết cho Phạm Viễn giải quyết. Lão không quên, chia ra gửi sinh viên đến học ở những trường đại học lớn của Châu Âu.

Phạm Viễn thông qua nhiều con đường mua về được hai chiếc tàu chiến tuyến (Ship of the line) trang bị hai bên nam thuyền 54 ụ pháo, bốn chiếc thương thuyền có vũ trang loại 1000 tấn, cộng thêm một chiếc mua trước đó từ Anina Smith tổng cộng hán có 5 chiếc thương thuyền, 200 thợ thủ công nhiều loại ngành nghề, 100 thủy thủ và lính đánh thuê thích mạo hiểm, 15 cử nhân, kỹ sư ở các ngành như toán học, vật lý, hóa học, sinh vật học, địa chất, thiên văn, khảo cổ, đa số đều chỉ có thể hoạt động sơ phạm là chính, chỉ có ba người là biết về cơ khí. Quang Toàn giao hết những người này cho Nguyễn Phụng Hiền để nâng giúp họ trong thời gian ngắn học được tiếng Việt. Sau đó tùy theo tình hình chuyên môn của từng người mà đưa đến làm việc ở các nơi, các kỹ sư, cử nhân giao cho Thomas quản lý, tạo thành một nhóm làm việc đa chức năng.

Thành công mua về 4 bộ máy hơi nước loại do Jame Watt thiết kế, mười ngàn khẩu súng trường (súng kíp), đặc biệt là mua được nhiều bộ công cụ sản xuất súng trường, dụng cụ làm trong cơ khí, khiến Quang Toàn hết sức vui mừng, có những công cụ này tương lai hán có nhiều hơn trợ lực phát triển cơ khí máy. Lại không nghĩ súng trường dễ mua như vậy, hán đã quên rằng Châu Âu lúc này chỉ cần có tiền thứ gì cũng có thể mua được, kể cả súng trường và tàu chiến những mặt hàng này không do chính phủ quản lý mà do các công ty tư nhân quản lý, chính phủ muốn có súng cũng cần tiền để mua lại từ các hãng sản xuất đó.

Ngoài ra còn có nhiều loại hóa chất, dụng cụ phòng thí nghiệm, hai mươi tấn thép loại tốt nhất hiện tại của Anh quốc, nhiều giống vật nuôi cây trồng, cá sách vở bản đồ, cùng nhiều loại vụn vặt khác.

Quan trọng hơn cả là thư hồi đáp từ các quốc gia, nước Anh tỏ ra một chút khách sáo, nước Pháp và Tây Ban Nha hơi hợm thậm chí chỉ qua loa, do một viên trợ lý ngoại giao hồi đáp đơn giản vì hai nước này thật ra là một, đang trong buổi chính trị rối ren, lại đã ký hiệp ước tương trợ với Chúa Nguyễn, cũng đồng nghĩa với việc đang ở thế đối lập với nhà Tây Sơn. Nước Phổ, Áo Hung, Ottoman khá nhiệt tình muốn trao đổi đại sứ giữa hai bên càng sớm càng tốt, tỏ ra chào đón du học sinh đến học tập và hứa sẽ hỗ trợ chỗ ăn ở. Ngoài ra còn nhận được sự ủng hộ chân thành từ Giáo hoàng Piô VI cũng hứa sẽ giúp đỡ giúp học sinh nơi ăn chốn ở.

Kể ra chuyến đi của Trần Văn Kỳ đã đem lại rất nhiều lợi thế cho Đại Việt về lâu về dài, thành công nhất là tạo được sự chú ý của Tây phương giúp thu hút mật dịch tăng trưởng nhanh trong thời gian tới.

Nhận được súng ống, Quang Toàn liền phân phát cho Lạc Việt quân, ra lệnh ngày đêm luyện tập xạ kích, đưa cho Trần Quang Diệu một ngàn cái, lại đưa cho Đặng Văn Long một ngàn cái, số còn lại tức tốc gửi cho Võ Văn Dũng, kêu lão cho binh sỹ tổ chức luyện tập, giữ vững phòng tuyến, quan sát phản ứng của đối phương.

Riêng về máy hơi nước Jame Watt, Quang Toàn lệnh Phan Thuận, và nhóm nghiên cứu đa chức năng Thomas để họ tìm hiểu nguyên lý nhằm phỏng chế ra những loại máy hơi nước kiểu mới, công suất lớn hơn, phục vụ cho nhiều mục đích khác nhau. Mà mục tiêu đầu tiên là làm ra máy dệt chạy bằng động cơ hơi nước.

Ngoài máy hơi nước còn phải tổ chức nhân công sản xuất súng trường, thực tế Quang Toàn chẳng có hứng thú chút nào khi nhìn thấy loại súng này, bắn chậm, độ chính xác thiếu, xạ trình tệ hại, gặp trời mưa thì chỉ còn tác dụng của một cây gậy có gắn dao, mức độ chính xác trong 100 mét là ba mươi phần trăm, tức là phải bắn bốn phát mới trúng được một phát, thời gian bắn một phát đạn cần từ hai đến ba phút, tức là để bắn bốn phát đạn cần 8 đến 12 phút. Trong thời gian 10 phút đó quân địch đã có thể di chuyển được 350 mét (35 mét/phút tốc độ đi bộ thon thả), bảo sao Quang Toàn không bĩm môi khinh thường cho được. Hẳn ước lượng, nếu để một đội quân dùng loại súng trường này chiến đấu với một toán kỵ binh dùng đao có quân số tương đương không sử dụng chiến thuật hay địa hình, kỵ binh chắc chắn sẽ dành thắng lợi, còn nếu là kỵ binh dùng mâu hoặc cung kỵ binh, lại càng khó phải bàn, lúc này hẳn mới biết tại sao ở Châu Âu, vào thời điểm này kỵ binh Cossack vẫn là vua chiến trường.

Quang Toàn vốn không định đem súng này cho tân quân nhưng nếu để luyện tập xạ kích thì chắc được, với lại lúc này đây tân quân chẳng có vũ khí nào tốt hơn để tập luyện, ngoài lựu đạn và xa pháo. Quang Toàn cho Phan Thuận sản xuất súng trường này mục đích đầu tiên làm cho công nhân tập luyện nâng cao tay nghề, sau lại để binh lính quen dần với vũ khí nóng và tập luyện xạ kích, còn chuyện áp dụng nó vào vũ khí chính rồi đem ra chiến trường, Quang Toàn trong bụng luôn tỏ ra khinh thường, cho đó là si nhục đối với hắn, có thể xảy ra ở đâu nhưng đối với quân đội trong tay hắn chắc chắn không thể xảy ra. Hay có thể nói điều đó làm cho hắn chướng mắt, khi trong tay hắn có hai mươi tấn thép tốt của Anh quốc, có đầy đủ các hóa chất, lại đủ công cụ cơ khí, có nhân công đóng đao và chăm chỉ, lại nằm trong tay kỹ thuật kiến thức súng ống của thế kỷ 21, điều kiện tốt hơn rất nhiều so với Cao Thắng chống Pháp lúc sau này.

Thời điểm Cao Thắng chống Pháp, đã có thể làm ra súng trường nạp sau sử dụng đầu đạn nằm chung vỏ đạn đồng, trong điều kiện trốn chui trốn nhủi ở rừng sâu, thiếu thốn trăm bề, bên cạnh chỉ được trăm thợ rèn có kinh nghiệm mười năm làm cuốc, vài cây búa. Trong khi đó nền khoa học kỹ thuật của người Việt năm 179x so với năm 188x không có gì thay đổi, Quang Toàn không tin thợ thầy trong nước lúc này không thể làm ra súng tốt hơn của Cao Thắng nhất là khi có sự thúc đẩy từ hắn.

Nghĩ đến đó Quang Toàn cho gọi Thomas đến, nói với ông ta về hạt nổ và thuốc nổ không khói, Hạt nổ là loại thuốc nổ mồi rất nhạy nổ có thành phần gồm Fulminate thủy ngân, Antimony sulfide, Potassium chlorate, và bột thủy tinh. Còn thuốc nổ không khói là loại thuốc nổ mà thành phần chính xoay quanh Nitrocellulose hoặc Nitroglycerine làm cho chúng đông kết vào các loại chất xơ xốp như bông thuốc súng, rong biển, xốp, sợi các loại... loại này có sức công phá mạnh dùng chúng làm thuốc nổ chính thay thế thuốc nổ đen hiện hành.

Thomas sau khi nghe chẳng tin lắm, nhưng cũng vì thấy mức độ nghiêm túc trong lời nói của Quang Toàn nên theo đó mà làm thử, chủ yếu vẫn là Quang Toàn thực hiện, lão ở bên cạnh xem hắn nói và phụ giúp đo lường vì Quang Toàn không quen dùng loại công cụ, cỡ lỗ si như thế này, ít ra, trong mắt hắn là như vậy. Nhìn cách Quang Toàn thành thực tỉ mỉ thực hiện các thao tác trong phòng thí nghiệm, trong mắt Thomas nó như những vũ điệu tuyệt diệu vậy, lão cảm thấy tiếc cho thế giới hóa học khi Quang Toàn tỏ ý từ chối không theo lão 'vào trong phòng thí nghiệm'.

Lại nói, đối với người khác làm việc với những chai lọ hóa chất trong phòng thí nghiệm là một loại công việc tẻ nhạt làm người khác hoa mắt nhức đầu đừng nói đến việc điều chế ra thuốc nổ, là loại công việc vô cùng nguy hiểm, nhưng đối với người trong cuộc như Quang Toàn, chẳng có mấy khó khăn vì tỉ lệ và thành phần cũng như cả quá trình này ở kiếp trước hắn thi đi thi lại không biết bao lần, lần nào cũng đạt điểm tuyệt đối, không có chút sai sót, nếu có sai sót chắc cũng chẳng cần đến điểm nữa, vì 'bùm' một cái mọi thứ chỉ còn lại vài mẩu thịt cháy.

Thật ra lâu nay Thomas cũng nghiên cứu chất nổ dựa trên Nitrocellulose nhưng lão không cách nào điều khiển nó, vẫn luôn xảy ra tình trạng không kiểm soát được mồi khiến lão thế thảm suốt thời gian dài, nay Quang Toàn nói đến lão cũng có một chút chính kiến đem ra, Quang Toàn nói với lão Nitrocellulose phải được kết hợp với các chất hấp thụ trợ, như tảo biển, xốp hay sợi dây mịn, mới làm cho nó trở nên an toàn và dễ sử dụng hơn.

Sau khi thu được sản phẩm, Quang Toàn cho đưa ra làm thí nghiệm, hắn thiết đặt một giá búa có thể điều khiển cho đầu búa tác dụng lực vào vị trí định sẵn, tại đây có thuốc nổ mồi và thuốc nổ trắng, khi Quang Toàn cho cắt đầu dây giá búa đập xuống bật tia lửa, tạo ra tiếng nổ ầm ầm động, giá búa thí nghiệm trở thành sắt vụn, vụ nổ chẳng sinh ra một tí khói đen nào, có lẽ Quang Toàn để khối lượng chất nổ hơi nhiều, Thomas há hốc mồm kinh ngạc mãi không ngời dậy được. Quang Toàn mỉm cười thành công.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Giá Lương Thực Tăng Cao

Quang Toàn mừng rỡ với thành công mới đến từ thuốc nổ, lệnh cho Thomas cứ dựa vào đó mà nghiên cứu cách sản xuất công nghiệp, đặc biệt căn dặn lão cách xử lý và những quy tắc an toàn liên quan đến hai loại thuốc nổ này, từ sản xuất cho đến bảo quản, di chuyển và sử dụng, hần nhất nhất ghi ra bất cứ y theo đó mà thực hiện, Quang Toàn cho Phan Thuận và Thomas lựa chọn những nhân viên cẩn thận nhất, dành thời gian để học tập về an toàn lao động trong lúc chờ đợi công nhân xây dựng xưởng sản xuất.

Dưới tay Phan Thuận công nhân làm việc ngày càng đông, các hạng mục sản xuất ngày một nhiều, thành Phú Xuân trở nên chật hẹp không đáp ứng đủ nhu cầu sử dụng, hần lại chưa nghĩ đến việc cho mở rộng kinh đô, đành sắp xếp một khu vực trống trải rộng hai dặm vuông trên một quả đồi cách Phú Xuân chín dặm về phía tây, Quang Toàn cho công nhân xây hai lớp tường cao ba mét cách nhau một mét có thép gia cố, ở giữa đắp cát đá, như vạn lý trường thành thu nhỏ, lính tuần tra có thể đi trên tường thành, cách năm mươi mét có một trạm gác, phía ngoài tường còn sắp đặt trạm gác ngầm, lính tuần tra có mang theo chó săn, an ninh bảo đảm tuyệt đối.

Bên trong xây dựng nhiều nhà xưởng san sát nhau, có cả nhà kho và nơi nghỉ ngơi cơm nước cho công nhân, có phòng thí nghiệm, có sân bãi phục vụ cho việc thử nghiệm, riêng xưởng sản xuất thuốc nổ được đặt cách ly xa hơn so với các nơi khác, nơi đây được canh giữ cẩn mật, phát hiện người không có phận sự đến gần trong khoảng trăm mét liền giết chết bất luận tội, trở thành chỗ cơ mật tuyệt đối, hơn cả hoàng cung. Các nơi được liên kết với nhau bằng những trục đường vuông vức như bàn cờ, Quang Toàn hướng dẫn Phan Thuận và Phan Viên sắp xếp nhân công và nhà xưởng sao cho hợp lý chia ra từng khâu theo cách sản xuất dây chuyền, đầu tiên nhằm tránh để lộ bí mật công nghệ ra ngoài sau lại giúp tăng năng suất lao động. Quang Toàn còn cho làm đường nối liền từ đây về Phú Xuân, đặt tên gọi là vùng Công Nghiệp Quốc Phòng, trong tối lại gọi là Vùng Cấm 2.

Ngoài sáng Trần Quách Tĩnh cho quân bảo vệ ngàn người, Dương Thiếc kiểm soát người ra vào, trong tối Trần Đình Tâm xếp người tra xét, Quang Toàn hoàn toàn có thể yên tâm về mức độ bí mật nơi đây.

Lại nói để xây dựng công trình như vậy Quang Toàn cần thuê mướn rất nhiều nhân công, may sao lúc này Amina Smith đưa đến cho hần một đề nghị không tồi, hàng tháng Quang Toàn phải cung cấp cho hần 2000 mét vuông gương soi, đổi lại hần đem đến cho Quang Toàn 10000 nole. Quang Toàn thấy cuộc làm ăn này mình có lời chán, lại nghĩ đến vấn đề lâu dài nên đưa ra một vài yêu cầu:

Đầu tiên: ưu tiên nhận nô lệ là gia đình, yêu cầu phải có ít nhất một người trong độ tuổi lao động.

Thứ hai: không phân biệt chủng tộc, giới tính hay tôn giáo, mỗi người trong độ tuổi lao động sẽ tính một đơn vị nole

Thứ ba: những nole là biết làm mò hoặc mang theo gia đình được tính hai đơn vị, thợ thủ công, công nhân có nghề được tính ba đơn vị, thủy thủ được tính bốn đơn vị, người trí thức được tính năm đơn vị.

Thứ bốn: Nole không được có tội phạm nguy hiểm. Nole phai còn khả năng lao động.

Thứ năm: cứ 2,5 mét vuông kính đối lấy 10 đơn vị nole, hoặc theo giá cả tương đương tính theo thị trường Đại Việt mỗi đơn vị nole 50 lượng bạc.

Smith Amine đặc biệt hí hửng với điều kiện này, chẳng do dự mà đáp ứng, thật ra Quang Toàn đã quên mất giá cả gương soi hiện tại ở Châu Âu là 1000 lượng bạc một mét vuông, đắt gấp năm lần giá Quang Toàn bán ra, cuộc mua bán này Smith Amine lời to, nhưng trong mắt Quang Toàn thì hần mới là lời, có gì lời bằng mỗi tấm gương soi đổi được bốn nole.

Cũng từ đó ngoài Smith Amine, Quang Toàn kí với hàng loạt thương đoàn khác những điều khoản tương tự, hàng tháng đưa đến cho hần vài vạn sức lao động mới, trong đó không thiếu nhiều người có tay nghề tốt, đến từ nhiều chủng tộc và quốc gia khác nhau. Đại Việt trở thành thị trường thu hút nole nhiều thứ hai chỉ sau Bắc Mỹ.

Một năm sau đó, khi nole nhiều, lại đa dạng phức tạp, dẫn đến việc quản lý trở nên khó khăn, không khéo còn có thể đau đầu vì gặp nổi loạn, cộng thêm việc Quang Toàn bị ảnh hưởng đến các vấn đề nhân quyền và dân quyền ở kiếp trước, nên hần đưa ra nhiều quy định có lợi cho nole, đầu tiên là để thu lòng người, thứ hai lại để nole có mục tiêu phấn đấu giúp họ yên tâm làm việc không quậy phá. Sau lại để cho người dưới dễ quản lý. Quang Toàn quy định:

Điều một: những nole thông qua con đường mua bán khi đến với Đại Việt nghiêm nhiên trở thành một thành phần của Đại Việt, trung thành với hoàng đế Đại Việt, không được hai lòng. Chỉ một mình và duy nhất Hoàng Đế được quyền sở hữu nole trên toàn lãnh thổ Đại Việt.

Điều hai: Mỗi Nole được cung cấp thẻ bài ghi đầy đủ thông tin về người đó, nole phải bảo vệ tránh mất mát, nếu mất sẽ bị coi như người bất hợp pháp, những nole trước khi được cấp thẻ bài cũng được gọi là người không hợp pháp. Kể từ khi đeo thẻ bài liền gọi là nole hợp pháp.

Điều ba: phát hiện có người cố ý xâm phạm, gián điệp, đột nhập vì bất cứ mục đích, người tạo ra hậu quả nghiêm trọng, người để lộ thông tin cơ mật. Vì bất cứ lý do hay mục đích đều được xếp vào nole quấy rối.

Điều bốn: nole vi phạm pháp luật tại Đại Việt sẽ bị xử theo quy định ban hành mà không cần thông qua bất cứ một tòa án nào.

Điều năm: Nole được chia làm sáu loại như sau:

Loại 1: nole tri thức (giáo sư, tiến sĩ, cử nhân, kỹ sư, nhà khoa học, nhà nghiên cứu, lĩnh vực hoặc tương đương, tướng lĩnh, lãnh đạo quan lại.. hoặc tương đương)

Loại 2: nole có nghề là thủy thủ, hoặc pháo thủ, biết hàng hải, hoặc chiến binh xuất sắc (biết võ nghệ, cưỡi ngựa bắn tên, có sức khỏe)

Loại 3: nole là thợ thủ công hoặc công nhân lành nghề

Loại 4: nole biết khai thác mỏ hoặc nô lệ mang theo gia đình

Loại 5: nole là nữ giới

Loại 6: những nole còn lại

Những người không nằm trong độ tuổi lao động nhưng thuộc diện gia đình của nole nghiêm nhiên được coi là dân tự do. Được hưởng chế độ và phúc lợi vốn có

Nole thuộc nhiều hơn một loại được chọn loại cao nhất.

Điều sáu:

Nole thuộc loại thứ nhất và loại thứ hai được xem là công dân Đại Việt khi biết giao tiếp bằng tiếng Việt hoặc phục vụ đủ năm năm tính từ ngày cấp ghi trên thẻ bài.

Nole thuộc loại thứ ba được tự do khi phục vụ đủ hai năm và biết giao tiếp tiếng Việt hoặc phục vụ đủ năm năm.

Nole thuộc loại thứ tư và thứ năm được tự do khi phục vụ đủ ba năm và biết giao tiếp tiếng Việt hoặc đủ năm năm.

Nole loại sáu được tự do khi phục vụ đủ bốn năm và biết giao tiếp bằng tiếng Việt hoặc phục vụ đủ năm năm.

Điều 7: nơi làm việc và nơi ở

Nole loại 1,2 và 3, tùy theo ngành nghề mà được đưa đến nơi làm việc bố trí nơi ở tương ứng.

Nole loại 4 được đưa đến bố trí làm việc và nơi ở cố định tại gần khu mỏ được bố trí làm việc, sao cho vừa gần làng người Việt, vừa gần chỗ làm, tiện quản lý.

Những nole còn lại phục vụ trong các công trình phải di chuyển chỗ ở thường xuyên không cố định.

Dù được tự do hay không, tính từ ngày được cấp thẻ trong 15 năm không được ra khỏi huyện hoặc cấp hành chính tương đương huyện, nơi đang làm việc hoặc nơi đang sinh sống khi chưa có giấy phép của cơ quan có thẩm quyền nơi đó, nếu bị phát hiện liền bị coi là nole bỏ trốn.

Điều tám:

Nole đang làm việc ở vị trí nào sẽ được trả lương một nửa cho tương ứng vị trí ấy so với dân tự do làm cùng vị trí, được cung cấp nơi ăn chốn ở, khám chữa bệnh miễn phí.

Điều chín:

Nole không được tự ý kết hôn, giữa các nole đều bình đẳng, được bảo hộ về tính mạng, giữa các nole không được xâm phạm đến thân thể, tài sản, thân nhân, riêng tư của nhau. Công dân hợp pháp không có quyền xúc phạm đánh đập xâm phạm đến thân thể tài sản gia đình của nole. Nếu vi phạm sẽ bị xử theo pháp luật hiện hành.

Nole xúc phạm đến danh dự thân thể tính mạng và tài sản của công dân hợp pháp cũng theo pháp luật hiện hành dành cho công dân hợp pháp sau đó gấp hai lần mà xử lý.

Nole có quyền tố cáo đến người quản lý và cấp lãnh đạo cao hơn để bảo vệ quyền lợi của mình.

Mỗi hai mươi nole có cùng huyết thống, quê quán, ngôn ngữ, màu da được ưu tiên xếp gần nhau theo thứ tự tăng tiến tạo thành một đội, mỗi đội tự bầu ra lấy một người quản lý nhóm mình, mỗi năm đội được sắp xếp một người quản lý là dân tự do.

Nole sau khi được tự do sẽ được cấp phát nhà ở để sinh sống ổn định lâu dài.

Điều mười:

Đối với nole lười biếng, người trông coi được quyền cắt lương, không cho ăn uống ngày đó, nếu nghỉ quá ba mươi ngày nole bị cấp thẻ bài lại từ đầu, ngày phục vụ trước đó được tính bằng không, cấp thẻ lại quá ba lần được cho là nole quấy rối.

Nole bị mất thẻ sẽ được cấp thẻ bài lại từ đầu.

Đối với nole bỏ trốn, xử tử.

Đối với nole quấy rối, xử tử.

Những quy định trên ngay ở điều thứ nhất nói rõ, trên lãnh thổ Đại Việt chỉ mình hoàng đế mới có quyền có nole, tất cả nole trên Đại Việt đều là sở hữu của hoàng đế, Quang Toàn không muốn mở rộng chế độ nole trên cả nước, không muốn người dân có nole, cũng như buôn bán nole, và hẳn không hoàn toàn coi việc đang làm là mua bán nole, mà đúng hơn là một dạng nhập cư cưỡng bức, nhằm giải quyết tình trạng thiếu lao động trước mắt,

Hắn cứ nghĩ đến viễn cảnh, trong năm năm, mười năm, hoặc hai mươi năm, tới khi các nhóm nole đầu tiên trở thành dân tự do, rất nhiều dân tộc đến từ nhiều nơi khác nhau cùng chung sống trên một lãnh thổ, tạo nên sự đa dạng về văn hóa, phong phú về tập quán, lúc đó tình xã hội Đại Việt sẽ thành dạng gì, không biết có tạo nên một môi trường sống cởi mở như Hoa Kỳ ở thế giới kia. Đó chỉ là tưởng tượng của hắn trong lúc rảnh rỗi, còn thực tại vẫn còn nhiều điều cần quan tâm mà trong đó có chuyện, như thế nào để quản lý, làm sao để đảm bảo những điều khoản trên được thực hiện nghiêm chỉnh với đúng tinh thần mà hắn đem ra. Việc này cần đến nhiều thời gian và công sức đúc kết kinh nghiệm qua vô số lần thực tế mới hi vọng từng bước hoàn thiện, phải trông mong vào tương lai, còn trước mắt Quang Toàn cho Phan Huy Ích thành lập cục quản lý nole để phân bổ người trông coi và quản lý nhân khẩu, cấp phát thẻ bài, xử lý rắc rối và bảo vệ quyền lợi cho nole.

Tương lai, nhờ có nguồn lao động không ngớt này, Quang Toàn thực hiện được những việc hao tốn lao động, đầu tiên là mở rộng khai khoáng mỏ, xây dựng đường sá, cảng biển, làm các công trình thủy lợi, mở rộng sản xuất xi măng sắt thép, củng cố thành trì, nhân công các ngành công nghiệp đang thiếu thốn được lấp đầy, thủy thủ mở rộng, đội ngũ trí thức gia tăng. Tham vọng của Quang Toàn nhờ vậy mà gia tăng, hẳn cảm giác được đường đi đến thành công có vẻ quang đãng hơn nhiều, vung tay đã không sợ bụi gai bên đường.

Nhưng đó là chuyện của sau này rồi, còn lúc này đây, Hắn phải đương đầu trước thử thách mới, nếu không vượt qua thì khỏi phải nói đến chuyện sau này nữa rồi.

Điều gì cũng có hai mặt của nó, Quang Toàn một lần ba phía mở chiến trường, mỗi tháng nuôi ăn thêm vài vạn người, lại được tin thất trận của Võ Văn Dũng, các phú hộ vì đó mà hạn chế bán ra lương thực, thêm việc di dân khai hoang chưa làm ra được hạt gạo nào nhưng tiêu tốn lương thực không hề nhẹ, tuy có khoai lang thay thế nhưng khoai lang nào thay thế được cơm. Lương thực lên giá, tin thất trận ở Diên Khánh báo về, chỉ sau tháng thứ nhất đã lên đến gấp đôi, tháng thứ hai liền tăng gấp bốn, Quang Toàn nhất thời lâm vào thế bí chưa biết phải giải quyết như thế nào, đành thần xôn xao, ai nấy loạn cả lên, đứng ngồi không yên, đổ tất cả tội lỗi cho Võ Văn Dũng, sau đó còn ngụ ý nói, ‘do Hoàng Thượng khi không đảo lộn mọi thứ lên làm gì’. Nghe thế Quang Toàn biết chẳng thể nào trông cậy vào đám đình thần được chỉ đành chờ dài ngoai ngắn.

Quang Toàn kinh nghiệm không đủ, không đánh giá được mức độ quan trọng của lương thực ở thời đại này, như ở thế giới kia, để đánh giá sự ổn định của thị trường người ta dựa vào các chỉ số hối đoái ngoại tệ, giá vàng hay xăng dầu làm chính, còn ở thế giới này, lương thực là điều sống còn quyết định sự tồn tại của một triều đại.

Giá lương thực tăng cao, nguyên nhân đầu tiên chính là từ việc đổi tiền, từ 600 đồng mỗi lượng bạc nay thành 1000 đồng một lượng bạc, đồng tiền mất giá bốn mươi phần trăm, trước khi đổi tiền Quang Toàn đã tính toán đến chuyện này, hẳn nghĩ, mất giá bốn mươi phần trăm không phải là vấn đề quá lớn, với lại dù cho mất giá tại thời điểm này cũng phải cho đổi tiền, vì các lợi ích mà nó đem lại cho Đại Việt trong tương lai là vô cùng lớn, theo suy tính chỉ chuyện mất giá bốn mươi phần trăm của tiền đồng không đủ để giá lương thực tăng gấp bốn lần sau hai tháng.

Quang Toàn lại quên rằng, hạ giá đồng tiền cũng đi kèm với việc giảm đi lợi nhuận của thương nhân nhà Thanh khi buôn bán với Đại Việt, nhất là mặt hàng lương thực, chờ chục thuyền lương thực đầy vào Đại Việt ở thời điểm này lợi nhuận không bằng chờ một thuyền tơ sợi, khi các các thương buôn người hoa giảm dần việc đưa lương thực vào tiêu thụ cũng trở thành một nguyên nhân khiến lương thực trong nước khan hiếm.

Nguyên nhân chính ở đây là do Quang Toàn trong vòng sáu tháng sau tết, đưa vào thị trường 10 triệu lượng tài chính, thông qua việc tăng lương cho binh sỹ và giải tán 10 vạn quân địa phương, làm cho đồng tiền giảm giá mạnh, lạm phát xuất hiện, rồi còn việc cung ứng miễn phí lương thực cho cả triệu di dân đi khai hoang, đẩy tình trạng lương thực trong nước đi vào tình trạng khan hiếm, khiến bộ hộ phải mở ba kho lương ở , Quy Nhơn, Nghệ An, Thăng Long, nhằm cung ứng lương thực cho các tướng sỹ ngoài biên ải, tin tức Võ Văn Dũng thất trận như giọt nước làm tràn ly, khiến các địa chủ hạn chế bán gạo, các thương buôn chỉ mua vào mà hạn chế bán ra, muốn đầu cơ tích trữ đẩy giá tăng cao.

Lần đầu tiên trong đời Quang Toàn cảm thấy hạn đám gian thương đầu cơ tích trữ như vậy, chỉ hận không thể một mẻ bắt hết, đem ra pháp trường giải quyết một lần cho gọn, sau đó lục soát nhà cửa đem tịch thu hết gia sản. Nói thì vậy nhưng lý trí không cho hắn làm điều đó, hoàn toàn không thể làm, chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp khác để giải quyết, không trông chờ gì vào đám quan lại ở lúc này, liền tiếp những buổi lâm triều là một màn đổ tội, đùn đẩy trách nhiệm, mà nạn nhân chính là Võ Văn Dũng và Vũ Đình Tú.

Rất tiếc, Quang Toàn không mở miệng đồng ý, thậm chí nhiều lúc còn bao che biện minh cho hai người ngay giữa triều đình, nên tất cả chỉ dừng lại ở bắt tội, mà không thể làm gì, nhưng hắn mới là người có thu hoạch lớn nhất, lấy được sự căm kích Võ Văn Dũng và Vũ Đình Tú, sau chuyện này, Dũng, Tú hai người trở thành cánh tay đắc lực của y, tuyệt đối nghe lời, như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thuyền Chiến Của Thủy Quân Đại Việt

Trên Điện Càn Kiệm Liêm Chính Quang Toàn chủ trì buổi thượng triều.

“Các vị khanh gia! Tội trạng, trách nhiệm không cần chúng ta đùn đẩy nữa, liệu ai có cách giải quyết tình trạng khan hiếm lương thực hiện tại?” quân thần nghe xong tiếng bàn tán xôn xao phía dưới im bật, tất cả rơi vào trầm tư.

Đúng vậy, lúc này đây Quang Toàn cần một phương án nhằm giải quyết tình trạng lương thực khan hiếm trước mắt, ít ra là đem giả cả lương thực cố định, không để tiếp tục tăng liên tục như lúc này. Không chỉ quân thần động não, chính Quang Toàn cũng ra sức động não, nhưng tất cả phương án có thể hình thành trong đầu, hẳn đều thấy không ổn, một là không khả thi, hai là không có hiệu quả tức thì, ba là uống nước biển giải khát, tuyệt đối không thể thực hiện, nhất thời chẳng tìm ra được cách nào vẹn cả đôi đường, ở những trường hợp cần sự điều tiết tầm vĩ mô như hiện tại không phải sức một người có thể làm, kể cả một kẻ xuyên không chẳng có kinh nghiệm gì về điều tiết quốc sách như hắn.

Quang Toàn nghĩ đến việc nhập khẩu lương thực từ nhà Thanh, trong hoàn cảnh hiện tại đây có lẽ là phương án hay nhất, nhưng vẫn còn nhiều khâu vướng mắc chưa thể thực hiện ngay, đầu tiên phải kể đến việc thương mại qua lại Việt Thanh, phụ thuộc hoàn toàn vào buôn lậu của các thương nhân người hoa, nên quy mô không lớn, mỗi tháng qua lại chỉ vài chục chiếc ghe bầu, có dùng hết để chở gạo cũng không đủ nhu cầu trong nước về lương thực, huống chi so với buôn gạo, buôn tơ sợi và gương soi đang rất thu hút thương nhân người hoa.

Sau nữa, Đại Việt lúc này chưa chính thức xuất hiện một đội thương thuyền mậu dịch nào, Quang Toàn mua được năm chiếc thương thuyền lớn, hiện vẫn đang chờ sửa sang, tuyển mộ thủy thủ, chưa đi vào hoạt động chính thức, hẳn cũng không muốn đem năm chiếc thương thuyền này hoạt động ở thị trường nhà Thanh, sợ gây ra chú ý, dẫn đến sự kiêng dè của đám giặc kết bím, khi Đại Việt cần tránh gây thêm tranh chấp không cần thiết. Vậy nên phải trông chờ vào các thương thuyền nhỏ vừa mới hạ thủy của Vũ Huy Tấn, không biết công việc của ông ta đến đâu rồi, đã lâu chưa thấy báo cáo cụ thể, ‘xem ra phải dành chút thời gian nói chuyện với vị thượng thư này’ hẳn ngẫm nghĩ.

Ngoài ra để thuận lợi thông thương, việc đi thông cửa sau với quan lại nhà Thanh là chuyện không thể tránh khỏi, tiêu tốn không ít tiền bạc và thời gian, theo như hiệu suất của đám quan lại tầng tầng lớp lớp nhà Thanh, phải mất ít nhất từ năm đến sáu tháng mới mong có thể đưa được thuyền lương thực đầu tiên về đến Đại Việt, vậy trong sáu tháng này sẽ phải làm gì, cứ theo đà, giá gạo tháng sau tăng gấp đôi tháng trước theo cấp số: 1, 2, 4, 8, 16... Quang Toàn không dám nghĩ tiếp.

Thấy các đình thần im lặng hồi lâu Quang Toàn lên tiếng kích lệ:

“Ai có cách giải quyết được tình hình trước mắt, trăm phong làm Hầu ăn lộc một Huyện con cháu đời đời thế tập!”. Quang Toàn đem ra dụ dỗ lớn, hồng thức đầy máu của đám đình thần lên não thật nhanh, quả không sai, chỉ sau một lúc liền có không ít người mạnh bạo bước ra dâng đủ thứ phương cách trong đó phải kể đến.

“Khải bẩm Hoàng Thượng! Theo ý ngu thần, Gia Định là vùng đất trù phú, thực điền tươi tốt, lương thực không thiếu, nếu như nhin đầu xuất quân một lần trong hai tháng lấy được đất ấy, vừa đẹp yên bờ cõi thu hồi giang sơn, tránh được mối lo về sau, lại giải quyết được tình hình trước mắt, một công đôi việc.” Một vị đại thần trẻ tuổi tâu.

“Bệ hạ! Hai tháng sao có thể lấy được Gia Định, chuyện này nói nghe thì dễ, nhưng vô kế khả thi” Một đình thần khác đứng ra phản bác.

“Lúc tiền hoàng còn sống, không dưới ba lần làm được, tàn dư chúa Nguyễn không lần nào trụ nổi quá ba tháng, nay có gì không được, nếu dùng hết sức đánh một trận, chuyện này hẳn có thể.” Vị quan trẻ tiếp tục đứng ra bảo vệ ý kiến của mình.

“Nói như ông chẳng khác nào đang đánh cược, ông đem cả son hà nhà Tây Sơn ta ra để cược sao, thật là lời cuồng ngôn, lúc trước tiền hoàng có thể làm được là do giặc còn yếu, nay chúng đã đặt vững chân ở Gia Định, tình thế nay đã khác xưa, Quang Diệu, Võ Văn Dũng, Vũ Đình Tú, ba lần bốn lượt nam chinh nhưng một thành Diên Khánh liền hai năm không thể hạ, chứng tỏ thế giặc đã không còn yếu.”

“...” Đám đình thần tiếp tục tranh cãi, người này đưa ra ý kiến người kia phản bác, còn Quang Toàn lại đang nhắm mắt dưỡng thần nghĩ đến phương án của đình thần trẻ tuổi kia, tính toán có hay không thành công nếu thực hiện, binh lực rảnh rỗi không nhiều, tính toán kỹ một chút, nếu như đánh có thể điều động được bao nhiêu quân tham gia, ngoài Võ Văn Dũng có 17000 quân, các tỉnh Phú Yên có 5000, hải văn quan có 2000, thành Quy Nhơn 8000, kinh thành 5000, tân quân 2000, còn ở Bắc Hà tuyệt đối không thể nhắc đến, ở đó binh lực quá mỏng rồi, đến mức không thể rút thêm dù chỉ một người, nhưng tất cả những chỗ này không thể nào lấy hết, nhiều nhất chỉ lấy được một nửa, Quy Nhơn lấy nhiều hơn chút cũng không sao, riêng kinh thành tuyệt đối không thể lấy rồi. Tính toán nếu đánh Gia Định nhiều nhất chỉ có thể điều động được 28000 quân nếu cộng cả thủy quân chắc độ trước sau ba vạn người, đây đã là con số cực hạn, nếu như thất trận, binh lực cả nước trống rỗng tất không chịu nổi một đòn của quân Gia Định, Quang Toàn tự hỏi lòng, liệu có dám đánh cược vào một chiến thắng ở ba vạn người này.

“Việc này mọi người tiếp tục về nhà suy nghĩ, Trần Văn Kỳ, Lê Văn Hưng, Phan Văn Lân, Vũ Huy Tấn vào thư phòng gấp trăm” Quang Toàn thấy cuộc bàn luận nếu tiếp tục ắt điện Càn Kiệm Liêm Chính trở thành cái chợ, nên lên tiếng tan triều.

“Bãi Triều!!!” một thái giám xướng lên, khi nhìn thấy Quang Toàn cùng đoàn ngự giá khuất bóng phía sau ghế rồng.

Ba vạn người dồn lực đánh vào Gia Định, trong hai tháng bình định đất này là điều không phải không thể thực hiện, trước đã từng có, sau cũng nhiều người làm, song điều khiến Quang Toàn lo ngại chính là thủy quân Gia Định, hẳn muốn một sự đảm bảo an toàn cho thuyền vận lương cũng như tránh được sự tập kích từ phía biển vào hậu phương phía sau. Trông đợi tất cả những điều ấy vào ba đội thủy quân mới tái thiết chỉ được vài tháng thật khiến người khác khó yên tâm.

Trong thư phòng, Quang Toàn ngồi trước các đại thần, Ngô Thời Nhậm và Phan Huy Ích mang công vụ trong người không có mặt tại Phú Xuân, Trần Văn Kỳ vừa đi sứ về, thêm ba người Lê Văn Hưng, Phan Văn Lân, Vũ Huy Tấn có mặt đông đủ.

“Trẫm muốn biết tình hình thực tế của thủy quân vào lúc này, một cách rõ ràng nhất” Quang Toàn đi thẳng vào vấn đề, hỏi Lê Văn Hưng.

Thực tế, tình hình thủy quân sau khi tái thiết là như thế nào Quang Toàn vẫn chưa nắm bắt được, Lê Văn Hưng tuy không trực tiếp nắm thủy quân nhưng là thượng thư bộ binh, hẳn không hỏi là hỏi ai.

“Khải bẩm Hoàng Thượng! Thủy quân của ta hiện nay có tổng cộng 11 chiếc Định Quốc, gồm một chiếc có sẵn, mười chiếc vừa được đóng xong, ghe bầu có 68 chiếc gắn pháo, 22 chiếc lâu thuyền chờ quân, gần hai trăm chiếc thuyền nhỏ di chuyển bằng mái chèo, được phân phối làm ba đội tương ứng cho Tuyết, Lộc, Bảo ba vị tướng quân, ưu tiên hai chiếc thuyền Tây và đám thủy thủ ngoại bang cho đội của Đô Đốc Bảo đóng ở Hòn Lớn, Ninh Hòa” Lê Văn Hưng tỉ mỉ báo lên cứ như chính lão đã học thuộc bài ở nhà vậy, khiến Quang Toàn bất ngờ, ‘vị thượng thư này đúng là rất chú tâm vào công việc a’

“Hai chiếc tàu Tây, thủy thủ của ta đã biết sử dụng?” Quang Toàn nhớ đến đám thủy thủ và hai chiếc tàu vừa mới mua về liền giao cho Nguyễn Văn Tuyết nhưng Lê Văn Hưng đề nghị nên đem nó bổ sung cho đô đốc Bảo, ông ta đang đứng nơi đầu sóng ngọn gió cần đến hỏa lực của hải pháo trên hai chiến hạm này ngăn chặn quân Gia Định uy hiếp phòng tuyến của Võ Văn Dũng ở Ninh Hòa. Mục đích ban đầu của Quang Toàn khi mua hai chiếc Ship of the line không chỉ để tăng cường sức mạnh cho thủy quân mà muốn hai chiếc tàu này trở thành một chủ thể như trường học, đào tạo thuyền trưởng cho thủy quân Đại Việt, đó cũng là điều hắn mong mỏi nhất, khiến y cần rằng bỏ ra hơn ba trăm nghìn lượng để mua chúng, mặc dù đây không phải là thuyền mới gi, hẳn lại đang trong cảnh tiền bạc khó khăn như lúc này.

“Chỉ vừa đưa về được nửa tháng, vẫn chưa tuyển chọn xong thủy thủ!”

Lê Văn Hưng nghe Quang Toàn hỏi xong liền ngăn người một hồi lâu rồi mới lên tiếng nhắc nhở, sứ đoàn của Trần Văn Kỳ về chưa được hai mươi ngày, vừa quyết định giao thuyền chiến cho đô đốc Bảo, ông ta vẫn chưa kịp lựa chọn sắp xếp thủy thủ lấy đâu ra chuyện đã biết sử dụng, hai chiếc thuyền Tây vẫn đang thả neo năm chờ ở Thuận An, chưa kịp di chuyển vào Hòn Lớn hội hợp với thủy quân ở đây.

Quang Toàn nghe Lê Văn Hưng nhắc mới ớ người ra, bản thân quá nôn nóng rồi, theo lẽ thường cũng phải mất một tháng để tuyển chọn thủy thủ ưu tú, mất hai năm để cho ra lò lứa thuyền trưởng hợp cách đầu tiên, còn thuyền trưởng giỏi, gần như tìm trắng dưới nước, rất khó có được, muốn có ít nhất phải năm năm nữa, may chi tìm được vài người.

Theo như tính toán của Quang Toàn mỗi đội thủy quân có khoảng 4 chiếc Định Quốc, 20 chiếc ghe bầu là có sức chiến đấu trên biển, còn lâu thuyền chờ quân lương và thuyền dùng mái chèo nhỏ không thể tính vào. Định quốc chiến thuyền còn đỡ, lượng chiếm nước lên đến một trăm năm mươi tấn, sau khi cải tiến đóng mới, trước sau và hai bên mạn được trang bị mười hai hải pháo loại 14 pound, thủy thủ đoàn có 64 người. Còn ghe bầu có gắn pháo thực tế là loại ghe buồm nhỏ được cải tạo một chút ở mũi ghe nhằm đặt pháo lên đó, từ một đến hai pháo tùy theo kích cỡ lớn nhỏ của pháo được đặt, thủy thủ trên các ghe bầu này trên dưới chục người.

Xem ra Lê Văn Hưng nói đúng, với chiến thuyền ít ỏi như vậy, nếu không có sự tăng trợ từ hai chiếc thuyền Tây, thủy quân của đô đốc Bảo khó đứng vững trước thủy quân Gia Định, Quang Toàn nghĩ ‘liệu việc chia nhỏ thủy quân như hiện nay có nên’ nhưng rồi lắc đầu, rút kinh nghiệm từ thất bại ở cửa Thị Nại mấy năm trước, Nguyễn Ánh đem thủy quân Tây Sơn một mẻ đốt sạch, đến lúc này vẫn chưa gượng dậy nổi.

“Tần thượng thư, trẫm muốn nghe về tiến triển của việc đóng tàu thuyền, ái khanh có gặp vấn đề gì khó khăn cứ nói với trẫm!”

Vũ Huy Tấn nghe vậy đoán ra được Hoàng Thượng đang trách lão mấy lâu nay không đem tin tức cụ thể về đóng thuyền tâu lên, thật ra cũng không phải do lão lười biếng hay dấu diếm gì, để không báo lên, đa số các ụ đóng thuyền đều đang tập trung ở Quảng Nam, tin tức từ đó báo về thành Phú Xuân trong điều kiện đường sá đi lại hiện nay không thể nhanh hơn năm ngày, chưa kể, làm việc gì cũng cần thời gian, không thể như mua rau ngoài chợ, vung tiền ra liền có, từ chuyện tuyển mộ thợ đóng thuyền, dựng xưởng đập ụ, tập kết vật liệu chuyện nào cũng cần công sức và thời gian, khi loạt thuyền đầu tiên hạ thủy thành công, sau gần một năm công việc mới tạm đi vào ổn định, lão chưa kịp báo lên Hoàng Thượng đã hỏi, tạo ấn tượng trở thành người không mấy nhiệt thành trong công việc, khiến lão chỉ đành cười khổ trong lòng.

“Khải bẩm! Lúc này chúng ta có 2500 thợ thuyền, dọc theo sông Hàn có 15 ụ đóng thuyền lớn, trên sông Thu Bồn có 21 ụ thuyền chuyên đóng các loại thuyền vận chuyển cỡ nhỏ, tổng cộng 36 ụ thuyền chính thức đi vào hoạt động, có 14 ụ nhỏ khác đang trong thời gian hoàn thiện, phải mất ba tháng nữa mới có thể tạo thuyền.” Vũ Huy Tấn sơ lược báo lên.

Quang Toàn nghe đến có 36 ụ thuyền đang hoạt động liền hờ hờ trong lòng, chút bực tức khi trước tiêu tan không còn một móng, trong chưa đầy một năm từ năm trăm thợ thuyền tăng lên đến 2500 người, mười ụ tạo thuyền tăng lên 36, biểu sao hẳn không vui cho được, những con số này nói lên điều gì? Tức là hẳn đang năm trong tay 36 cơ sở chế tạo thuyền đang hoạt động cùng một lúc, với loại thuyền Định Quốc mất ba tháng để hạ thủy một chiếc, hẳn có 15 ụ thuyền lớn đồng nghĩa với việc kể từ bây giờ cách 3 tháng hẳn có 15 chiếc Định Quốc 150 tấn hạ thủy, nếu không có gì trục trặc, kinh phí đầy đủ, trong một năm, sáu mươi chiếc định quốc hạ thủy là không có vấn đề. Với tốc độ hạ thủy như vậy chỉ sau một năm thôi thủy quân Phú Xuân về quy mô chắc chắn không thua kém thủy quân Gia Định, sau hai năm lại càng không cần phải nói. Quang Toàn đang mơ ước đến một tương lai không xa thủy quân Phú Xuân đủ sức đánh một trận tay đôi với thủy quân Gia Định.

“Việc chế tạo mỗi chiếc Định Quốc cần chi phí bao nhiêu, chi phí bảo dưỡng như thế nào?” Quang Toàn quan tâm đến tiền bạc, nếu như tốn quá nhiều tiền thì không nên đóng quá nhiều, chưa kể chi phí bảo dưỡng hằng năm, không tính toán rõ ràng ngay từ bây giờ, đến khi đóng ra, triều đình không thể cấp đủ kinh phí cho thủy quân vận hành hết các thuyền chiến, là một sự lãng phí không đáng, ở thế giới kia có không ít chuyện như vậy xảy ra. Sau thế chiến thứ hai, nhiều quốc gia dư thừa máy bay và chiến hạm, đến nỗi, vì chi phí bảo trì hằng năm quá lớn họ phải đem ra chìm xuống đại dương.

“Lần trước đóng xong mười chiếc, chi phí cho mỗi chiếc Định Quốc hạ thủy là 17000 lượng bạc, nếu như trong một thời gian dài chỉ đóng một loại chiến

thuyền, chi phí trên còn có thể giảm, cụ thể, chi phí cho chiếc sau tiết kiệm hơn chiếc trước ba thành (=30% theo lý thuyết đóng tàu cho seri), chi phí bảo dưỡng hằng năm thần chưa nắm kỹ, nhưng theo như kinh nghiệm trước đó mỗi năm cần đại tu nhỏ, mười năm phải đại tu lớn, chi phí cho mỗi lần đại tu nhỏ khoảng 2000 lượng, đại tu lớn 5000 lượng, tàu chiến Định Quốc có thể hoạt động trong bốn mươi năm” Vũ Huy Tấn cẩn thận nói.

Nói như vậy nếu không tính đến các giá trị kinh tế và sự biến động của đồng tiền liền thấy mỗi chiếc Định Quốc từ khi ra đời cho đến bốn mươi năm hoạt động chỉ tốn 40000 lượng bạc, một con số hoàn toàn có thể chấp nhận được, nhưng nếu cẩn thận suy tính đến giá trị biến động của đồng tiền qua thời gian để nhìn nhận vấn đề ví như 5000 lượng bạc của năm nay sẽ có giá trị như thế nào so với 5000 lượng của 40 năm sau, có nghĩa nếu thời điểm hiện tại cần 5000 lượng để đại tu con tàu thì đến bốn mươi năm sau con số này không chỉ dừng lại ở 5000 lượng, tính sơ sơ theo phép toán đơn giản nhất về đầu tư giá trị kinh tế với $i = 10\%$ mỗi năm, sẽ đưa đến một kết quả khiến Quang Toàn phải suy nghĩ, 137000 lượng là tổng giá trị phải trả cho một chiếc Định Quốc trong bốn mươi năm, kể từ lúc bắt đầu đóng cho đến lúc tháo gỡ nó, chưa kể đến chi phí đạn dược, nuôi 64 thủy thủ trong 40 năm. Đây chỉ là Định Quốc vậy còn Ship of the line khổng lồ thì sao, chi phí quá lớn khiến Quang Toàn không dám nghĩ tiếp.

Nói như vậy để biết Quang Toàn không có ý định lấy chiến thuyền Định Quốc làm thuyền chiến chủ lực phục vụ lâu dài trong thủy quân Đại Việt, nhưng vì mục tiêu tăng cường sức mạnh thủy quân trước mắt nên buộc phải dùng, không chỉ dùng mà còn phải dùng nhiều nữa là khác, trong hai năm tới hẳn cần khoảng 120 chiếc Định Quốc như vậy, riêng Ship of the line hẳn hoàn toàn không giám nghĩ đến, Đại Việt quá nghèo để nuôi một hạm đội loại đó, hai chiếc hiện tại vẫn chủ yếu dùng làm át chủ bài phô trương thanh thế là chính còn nhiệm vụ của nó vẫn là đào tạo các thuyền trưởng tương lai cho hải quân Đại Việt.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Sùng Chính Viện

Quang Toàn đứng lên không ngừng suy tính, trong hai năm mất hai triệu lượng bạc để đem thủy quân Phú Xuân về quy mô vượt qua thủy quân Gia Định, giá này không quá đắt có thể suy nghĩ.

“Ái khanh cho mười lăm ụ lớn tiếp tục tạo Định Quốc chiến thuyền, trăm muốn mỗi năm có sáu mươi chiếc như vậy bổ sung vào thủy quân” Quang Toàn hưng hăng đập bàn nói, nhìn cái bộ mặt mười lăm tuổi đập bàn vỗ ghế y như lão già, chắc khiến người khác phải phì cười, nhưng mấy lão Vũ Huy Tấn, Trần Văn Kỳ... chẳng ai coi đó là chuyện đáng cười cả, như mặc định đó đã là chuyện thường tình, nếu hẳn thật sự như một người mười lăm tuổi đó mới là chuyện lạ.

“Hoàng thượng! Chỉ có mười trong số 15 ụ thuyền có thể đóng chiến thuyền Định Quốc, số còn lại vẫn chưa được!” Vũ Huy Tấn nghe xong Quang Toàn tuyên bố biết có sự hiểu lầm ở đây liền lên tiếng sửa chữa.

“Vì sao?” Quang Toàn ngạc nhiên hỏi lại, theo hẳn ụ lớn tức là đóng được thuyền lớn, nay còn nguyên do gì không được.

“Năm ụ lớn kia mới tổ kiến, tay nghề thợ ở đây vẫn còn yếu, chỉ có thể đóng thương thuyền, chưa thể đóng thuyền chiến..” Vũ Huy Tấn mặt mày nhăn nhó giải thích, thợ cũng có ba bảy thợ, không phải tay nghề ai cũng như ai, nhất là đa số thợ vừa mới được chiêu về, trước đây chủ yếu chỉ đóng các loại thuyền hàng, nay sao có thể liền đóng thuyền chiến được, nói như vậy, Quang Toàn liền hiểu ra nguyên nhân trong đó, xem ra mỗi năm hạ thủy bốn mươi chiếc Định Quốc chiến thuyền đã là cực hạn, bao nhiêu đó cũng đủ đối kháng với thủy quân Gia Định mà không sợ thiệt thòi rồi.

“Đại Việt ta không chỉ cần chiến thuyền mà còn cần thương thuyền và thuyền vận chuyển, trăm muốn càng nhiều càng tốt, dự định để các ụ còn lại ngày đêm tạo dựng, không biết ái khanh nghĩ chuyện này thế nào.” Quang Toàn muốn xem cái nhìn tổng quan từ Vũ Huy Tấn.

“Chuyện thương thuyền và thuyền vận chuyển hạ thần đã biết, hiện tại hầu hết các ụ đang không ngừng tạo dựng hai loại này, riêng về thương thuyền đã có thể tạo dựng loại lớn gấp đôi Định Quốc chiến thuyền.” Vũ Huy Tấn khoe khoang.

“Tốt lắm! Việc này Phạm Viễn sẽ đến tìm ái khanh, khanh cố gắng thỏa mãn thương thuyền cho ông ta, chi phí của thương thuyền cũng lấy từ ông ta, coi như bộ công bán thuyền đi, giá cả khanh không cần phải để mình chịu thiệt.” Quang Toàn không đầu không đuôi nói khiến Vũ Huy Tấn nhăn mày một lúc suy ngẫm.

“Ý Hoàng Thượng là?” Để xác định, Vũ Huy Tấn hỏi lại.

“Ái khanh còn gì vương mắc!” Quang Toàn nhìn ông ta.

“Bộ Công đóng tạo thuyền cho Hoàng Thượng xưa nay chỉ lấy kinh phí sao còn có chuyện giá cả gì ở đây?” Vũ Huy Tấn nói ra điều thắc mắc trong lòng khiến Quang Toàn chợt nhớ, mình không giải thích rõ ở điểm nào cho ông ta.

Quang Toàn muốn hướng đến một ngành đóng tàu mở, không đơn thuần chỉ gói gọn trong việc phục vụ cho nhu cầu của mình, thương mại hóa ngành đóng tàu trong tay Vũ Huy Tấn, phục vụ cho cả nhu cầu tạo thuyền của người dân, chỉ cần có tiền liền có thể mua được thuyền từ ông ta, ngoài chiến thuyền, thuyền gì cũng có thể bán, phương pháp trước mắt có ba cái lợi.

Đầu tiên, giúp tiết kiệm ngân sách khinh phí để các ụ tàu dưới tay Vũ Huy Tấn có thể tự nuôi sống mình, về lâu về dài cổ vũ sự phát triển của ngành đóng

tàu thuyền, thứ hai, giúp người dân, thương nhân Đại Việt có điều kiện mơ ước đến làm chủ các thương thuyền, thúc đẩy thương mại, vận chuyển, hàng hải phát triển, tuy rằng lúc này trong nước vẫn chưa mấy người nhận ra lợi nhuận kékch xù từ hàng hải nhưng tương lai không xa sẽ rất khó nói, người thông minh trên Đại Việt không bao giờ thiếu, thứ ba, Quang Toàn bắt đầu có ý thức phân biệt giữa tài chính bản thân và tài chính đất nước, muốn có sự rạch ròi ngay từ lúc này, mặc dù hiện tại tuy hai mà một nhưng tương lai rất khó nói, hẳn không thể cứ mãi bỏ tiền riêng để duy trì hoạt động của các ụ tàu trong khi thuế thương thuyền lại chảy vào kho của bộ hộ, cứ nghĩ đến chuyện hẳn muốn lấy từ bộ hộ 50 vạn lượng để đầu tư cảng biển, Nguyễn Thế Lịch chết lên chết xuống không chịu, liền thấy được nỗi khổ của bậc quân vương, trên danh nghĩa đều là tiền của mình nhưng không phải muốn dùng sao thì dùng.

Mất một thời gian để giải thích về việc thương mại hóa việc tạo thuyền cho Vũ Huy Tấn hiểu, vốn là một con người ăn chắc mặc bền, lão không mấy hứng thú với cách làm của Quang Toàn, mặt mày ừ rừ như đưa đám, cũng không trách lão được, nếu như lấy kinh phí từ triều đình, hàng tháng lão đều đều nhận tiền rồi đều đều mà đóng tạo, chẳng phải suy nghĩ gì, nay thương mại hóa cái khi khô gì đó, nếu như không nhận đủ đơn đặt hàng để ụ trống không, ai trả lương cho thầy thợ. Biết suy nghĩ trong lòng của Vũ Huy Tấn, Quang Toàn gợi ý về việc tăng giá cả lúc này lão ta mới thấy phương án này không phải quá tệ.

“Bẩm Hoàng Thượng! Vậy nếu bộ binh muốn có thuyền để vận lương thì sao, cũng phải tự bỏ tiền ra mua thuyền” Lê Văn Hưng đứng bên cạnh nghe hết câu chuyện, ngẫm ngẫm một hồi rồi đem ra thắc mắc trong lòng.

“Không chỉ bộ binh mà cả bộ công đều phải vậy, muốn có thêm thuyền vận chuyển, đến bộ hộ xin cấp tiền đi mua thuyền” Quang Toàn trả lời chắc chắn, hẳn chẳng muốn có một ngoại lệ nào ở đây cả, đến ngay hẳn muốn lập thương hội cũng phải chạy đến chỗ Vũ Huy Tấn mua thuyền, thì còn ai có ngoại lệ.

Cách làm này của Quang Toàn đẩy địa vị của Bộ Hộ lên cao ngất ngưỡng, dường như mọi mạch máu đều phải chảy qua đây, trở thành trái tim cho cả triều đình hoạt động, quan lại Bộ Hộ sau khi biết chuyện này ai nấy hớn hờ ra mặt, chỉ có một người mặt mày ừ xù chính là Nguyễn Thế Lịch, kinh nghiệm bao nhiêu lâu cho lão biết, mọi thứ không như vẻ bên ngoài, địa vị đi liền với trách nhiệm.

“Phan Văn Lân! Khanh liên hệ với Lý Văn Bưu lấy từ lão ta năm trăm kỵ binh bỏ sung vào tân quân, tân quân trước mắt không thể thiếu kỵ binh” Quang Toàn sau khi có sủng trường mới nhất của châu Âu liền tự hỏi, nếu như kết hợp ưu điểm của kỵ binh và bộ binh sủng trường lại với nhau liệu có khác biệt gì lớn hay không, thật rất khó hình dung, hiện tại trên thế giới đã có kỵ binh dùng sủng trường trên lưng ngựa nhưng vẫn chưa chính thức xuất hiện một sư đoàn nào biên chế kỵ binh sủng trường, kiếp trước Quang Toàn cũng không tìm hiểu kỹ về vấn đề này, đã không biết, cách tốt nhất là cho thử nghiệm, lựa ra năm trăm kỵ binh đem vào Lạc Việt quân, cũng vì mục đích đó.

Phan Văn Lân không biết dự định của Quang Toàn nhưng cũng không thắc mắc, hướng chỉ ai chē dưới tay mình binh ít, nhất là kỵ binh, theo suy nghĩ của y, kỵ binh có càng nhiều càng tốt việc gì phải thắc mắc, chỉ hận không thể bay thẳng ra Tam Địch xèo ngay của Lý Văn Bưu một khối thịt.

“Thần xin đi ngay!” Phan Văn Lân không thể đợi lâu, sợ Quang Toàn đổi ý liền muốn rời khỏi.

Lân đi, Vũ Huy Tấn và Lê Văn Hưng cũng ra khỏi điện, trong thư phòng chỉ còn lại Quang Toàn và quân sư Trần Văn Kỳ. Quang Toàn thấy Trần Văn Kỳ nán lại cuối cùng, liền biết ông ta có chuyện muốn nói riêng với mình.

“Quân Sư chẳng hay có chuyện gì?” Quang Toàn mở lời

“Khải Bẩm Hoàng Thượng! Thương mại việc tạo thuyền tuy có nhiều mặt lợi nhưng cũng tăng chi phí gây thất thoát, đầu tiên là Vũ Huy Tấn tăng giá cả cao hơn giá thực tế, sau đến, bộ binh muốn tiền mua thuyền, tiền phải đi qua ba nơi, bộ hộ, bộ binh, rồi mới đi đến bộ công, tăng thêm không ít bước trung gian, thất thoát là chuyện không thể không có, điều này cũng giúp quan lại các bộ có cơ hội tham ô bỏ túi riêng, thần e cách này chưa chắc đã là tốt” Trần Văn Kỳ tâu.

Quả nhiên không nên xem thường trí tuệ người xưa, điều này chính Quang Toàn cũng chưa nghĩ qua, phải đến lúc này Trần Văn Kỳ cảnh tỉnh hẳn mới ngăn người, đây là lỗ hổng trong khâu quản lý, một trăm đồng xuất phát từ bộ hộ, đi qua nhiều cánh tay trung gian liệu còn lại mấy đồng.

“Không biết quân sư có cao kiến chăng?”

“Bệ hạ quá đề cao thần rồi! Việc này chỉ có thể tìm cách hạn chế, nước ở trong thùng còn bị rò rỉ, huống chi qua tay người, thần kiến nghị thành lập một cơ cấu giám sát việc này!” Trần Văn Kỳ nói.

“Tạm thời chưa cần, cơ cấu này vừa chỉ hoạt động, phải ít nhất vài năm nữa mới có thể xuất hiện vấn đề, đến lúc đó ta bổ sung vào vẫn chưa muộn.” Quang Toàn sau một hồi suy nghĩ liền nói. Một cơ cấu giám sát sẽ có hiệu quả sao? Chính Quang Toàn không tin vào điều đó, có khi cơ cấu này lại trở thành một giai đoạn trung gian tham dự vào đó chưa biết chừng, ở thế giới kia người ta cứ nói đùa. “muốn chống tham nhũng ư! Trước tiên bắt mấy thanh tra tham chống tham nhũng trước!”

Cách tốt nhất là phải thiết lập chặt chẽ các cơ cấu, cải cách thủ tục, chỉnh đốn luật pháp và điều lệ, chứ không phải phụ thuộc vào một cơ cấu giám sát lỏng lẻo được đặt ra, nhưng với điều kiện hiện tại, chưa thể thực hiện được những việc đó, muốn có một căn nhà mới cần đập bỏ ngôi nhà cũ, nhưng nhà cũ này, hẳn chưa đủ sức đập bỏ, nhà mới chưa đủ sức xây, ‘thợ xây’ vẫn còn là những du học sinh tại Châu Âu.

Nhắc đến du học sinh Quang Toàn chợt nhớ còn một tháng đã là cuối năm, đồng nghĩa sắp đến đợt thi đình của năm nay.

“Sắp đến thi đình của năm nay rồi, quân sư thấy liệu có giống như năm ngoái?”

“Hoàng Thượng vẫn muốn tiếp tục đưa người ra ngoài du học?”

“Đúng vậy! Có chuyện gì không ổn sao?”

“Không phải không ổn, nhưng về lâu về dài sẽ có một số điều bất lợi”

“Bất lợi?” Quang Toàn nhíu mày, chuyện này có thể có gì bất lợi.

“Việc hằng năm đều cho tổ chức thi Đình, tăng số lượng người đậu lên đến năm mươi lần bình thường, khiến địa vị của những người đỗ đạt khoa cử trước không được như xưa, quan cũ khinh thường, người tài bất mãn, sau đó Hoàng Thượng không để những người đỗ đạt được trực tiếp làm quan, mà lại đem họ ra ngoại quốc đến mấy năm, người đi không biết tương lai, người ở chẳng rõ đầu đuôi, khiến một số sỹ phu không muốn đi xa chỗi từ không ra ứng thí.”

Quang Toàn nghe những điều Trần Văn Kỳ vừa nói, không phải không đúng, chỉ là lúc này điều hắn không sợ đó chính là sỹ phu chống đối, người dân lao động được hưởng lợi ích trực tiếp từ những cải cách trong suốt một năm nay của Quang Toàn, khi các loại thứ thuế như thuế đinh, thuế muối, thuế thân, thuế nông nghiệp, dân phu, bắt lính, được xóa bỏ, người nghèo có đường sinh sống, có tương lai để hi vọng, người giàu an tâm về tài sản của mình, ngôn luận đã không đủ sức để chống lại hắn nữa rồi, mà từ chính trong những người nắm giữ ngôn luận cũng đang chia rẽ, một nhóm bảo thủ lòng hướng về nhà Lê, một xu hướng mới, ngả về triều Tây Sơn.

Quang Toàn đánh giá đám sỹ phu có lòng hướng về nhà Lê thật quá nực cười, trong suốt hai trăm năm khi nhà Lê chỉ tồn tại như bù nhìn sao không thấy mấy tên này đứng lên phản kháng, lúc nào cũng luồn cúi khom lưng trước phủ chúa Trịnh, có bái kiến vua Lê bao giờ, nay khi chúa Trịnh bị diệt, nhà Lê sụp đổ lại quay sang tôn thờ nhà Lê, cứ như trước đó họ là đỉnh thần nhà Lê, ăn bổng lộc của vua Lê vậy, chúng là đỉnh thần họ Trịnh, ăn bổng lộc họ Trịnh thì đúng hơn.

Đơn giản nhà Tây Sơn xuất thân chủ yếu đều từ nông dân, thương lái, giang hồ mà ra, từ thủ lĩnh cho đến quân thần binh tướng, những nho sỹ trước giờ luôn cao cao tại thượng, đương thời được trọng vọng, vốn khinh thường những người xuất thân ít học, nay những ‘người vô học’ có thể ngồi chung mâm chung bàn với mình, sao có thể chịu được.

“Số lượng người đăng ký tham gia thi năm nay sẽ giảm?” Quang Toàn hỏi Trần Văn Kỳ

“Đến lúc này chỉ mới được hơn ngàn người đăng ký tham gia thi văn, thua xa so với bên thi võ, đã hơn ba ngàn người tham gia đăng ký.”

“Chuyện này không quá lớn, chẳng phải còn một tháng nữa mới đến ngày thi sao?” Quang Toàn an ủi

“Mọi năm số lượng đăng ký tham gia văn luôn nhiều hơn bên võ, năm nay đổi ngược lại, e rằng tạo dư luận không tốt, các đại học sỹ ở sùng chính viện, liên hiệp dâng tấu thông qua bộ lễ, muốn đem việc thi đình quay lại với nếp cũ.”

“Trần chưa nhận được cái nào!”

“Thượng thư Phan Huy Ích vẫn chưa về nên bản tấu chương này chưa thể đưa lên, chắc chắn không phải ông ta ém đi chuyện này, đám người bên sùng chính viện chẳng phải hạng dễ lừa gạt!” Trần Văn Kỳ mỉm cười nói

“Khanh nói, Phan Huy Ích cố tình không về, Nguyễn Thiếp có tham gia vào việc này?” Quang Toàn bất ngờ cũng thầm thấy may mắn, nếu trong tay hắn nhận được tấu chương như vậy, chẳng biết sẽ phải xử lý như thế nào mới phải. Nho sỹ trong dân gian có thể không để ý, nhưng lời nói của đám nho gia ở Sùng Chính Viện rất khó đối phó, tự ái cũng cao, hờ chút cả đám kéo nhau ‘đi đình công’, hờ chút liền lấy việc từ quan ra ép hoàng đế.

Trần Văn Kỳ lắc đầu mỉm cười: “Nguyễn Thiếp ‘bị ốm’ xin nghỉ dưỡng đã nửa tháng không đến Sùng Chính Viện”

Nói như vậy là đã có hai người vì sức ép từ đám đại học sỹ của viện sùng chính mà trốn, để một mình Quang Toàn chịu trận, hắn thấy hai lão già kia thật không nói ‘nghĩa khí’, nếu Trần Văn Kỳ không có lòng tốt nhắc nhở, Quang Toàn có khi vẫn cứ vô tư hứng chịu màn ‘trung liệt’ của đám viện sùng chính kia rồi, trước cứ nghĩ triều Tây Sơn ai cũng nói nghĩa khí, nay mới biết không hẳn như vậy, hắn thầm khinh bỉ hai lão già kia.

Quang Toàn cũng ước gì mình có chỗ nào đó để trốn nhưng trốn đâu cho thoát lúc này, không thông qua được bộ lễ, đám học sỹ kia chắc chắn sẽ vào thẳng hoàng cung gặp hắn là chuyện sớm muộn, đến lúc đó.... Cảnh tượng ăn vạ đó... hắn nghĩ mà nổi cả da gà.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chiến Tranh Phục Vụ Chính Trị

Không tìm kiếm được một sự bảo đảm vững chắc cho hậu phương ở thủy quân, Quang Toàn đành tạm gác chuyện mạo hiểm xuất binh đánh Gia Định. Sức ép từ việc tăng giá gạo khiến Quang Toàn phải tiếp tục đầu đầu tìm giải pháp ở những cách khác. Mà chuyện đầu tiên là thành lập thương đoàn mậu dịch, dưới sự gợi ý của Quang Toàn ngày 11/11/ 1796 Phạm Viễn cho thành lập thương đoàn mậu dịch đầu tiên với tên gọi Thương Đoàn Thuận An, có năm chiếc thương thuyền lớn, vài chiếc thương thuyền nhỏ, Phạm Viễn đang đặt không ít thương thuyền loại 300 tấn ở Quảng Nam, cứ cách bốn tháng

sẽ có một loạt thương thuyền mới ra nhập đội ngũ thương đoàn Thuận An, tương lai không ngừng lớn mạnh. Tạm thời phân ba chiếc thương thuyền lớn đi Châu Âu và thế giới Á Rập, một chiếc đi hướng Đông Á (Triều Tiên, nhà Thanh, Nhật), chiếc còn lại đi hướng Châu Mỹ. Mục tiêu của thương đoàn Thuận An trước mắt không chỉ kiếm lời mà nhằm thu thập hàng hóa nguyên vật liệu cần thiết cho Đại Việt vào lúc này, thu mua lương thực, tơ nguyên liệu, đặc sản quý hiếm của vùng Đông Á, Mua trang thiết bị, hóa chất, thép tốt, giống vật cung cấp sức kéo của Châu Âu, các loại khoáng sản quý hiếm, giống cây trồng công nghiệp của Châu Mỹ. Đặc biệt là cao su và cà phê. Cảm thấy năm chiếc thương thuyền lớn vẫn chưa đủ dùng, Quang Toàn dự định mua thêm nhưng trong túi quả thật chẳng còn tiền dư.

Mỗi năm mất mười triệu lượng để duy trì hoạt động di dân khai hoang, mất hai triệu lượng để bỏ vào bộ hồ trả lương cho quan lại chức sắc, mất thêm một triệu lượng để nuôi đội quân mười vạn người, chưa tính chi phí để xây dựng các công trình thành trì, cảng biển đường sá. Tính sơ ra mỗi năm hẳn phải chi ra hơn hai mươi triệu lượng bạc để duy trì cho cả nước hoạt động nhộn nhịp như hiện nay.

Các hạng mục đầu tư như, xi măng, luyện thép, dệt lụa, thương mại trên biển, vẫn đang rất nhỏ lẻ, chỉ đủ khả năng nuôi lớn chính mình mà chưa hề sinh lời, Quang Toàn đành phải phụ thuộc chủ yếu vào khai khoáng, gương thủy tinh hai cái, do nâng cao sản lượng gương thủy tinh quá mức, theo nhìn nhận, chỉ sau năm năm nữa thị trường sẽ có xu hướng bão hòa, giá cả sẽ không còn được giữ nguyên như hiện tại, còn công nghiệp khai khoáng có vẻ như đang ngày càng thể hiện được chỗ đứng của mình, sản lượng tăng cao theo từng ngày, Quang Toàn đưa một lượng lớn tiền đồng vào nhà Thanh khiến hắn thu về được khá nhiều vàng bạc, trung bình một triệu lượng mỗi tháng nên biết bạc cùng vàng lúc này chính là tiền tệ chung cho cả thế giới.

Nguyễn Tông Phú đề nghị hẳn cho đúc tiền bằng bạc để tiện trong việc giao thương buôn bán mậu dịch với nước ngoài, Quang Toàn cũng nghĩ như vậy nhưng cảm thấy thời cơ còn chưa tới, hẳn cần một cơ cấu ngân hàng trung ương đủ lớn mạnh, tiền trang dưới sự quản lý của Nguyễn Tông Phú mới chỉ dừng ở mức độ đối tiền, và nhận tiền gửi, nó chưa phát triển thành một ngân hàng đúng nghĩa. Quang Toàn lại không quá rành rọt về vấn đề này, nên đặc cách cho Nguyễn Tông Phú và ba mươi quan chức bộ hồ trẻ tuổi khác lên đường sang Châu Âu học tập cách làm ngân hàng ở bên đó, cách nhanh nhất để hoàn thiện mình là nhìn vào những người xung quanh, đây là câu nói Quang Toàn vẫn luôn quan niệm.

Quang Toàn ầu rầu vì chuyện giá cả lương thực trong nước tăng, một phần cũng muốn tránh mặt đám người ở Viện Sùng Chính, hẳn chán nản đi đến Vùng Cấm 2 thị sát, chủ yếu vẫn là nói chuyện với Thomas, đương nhiên, chủ đề vẫn xoay quanh chuyện nghiên cứu, mỗi lần như vậy Thomas nhận được không ít giải pháp hay đến từ Quang Toàn mà trước đó đối với lão lại là chuyện phiến não bằng trời, nên mỗi lần Quang Toàn đến lão bỏ ngang chuyện nghiên cứu của mình dành thời gian hai người bàn bạc.

Sau thành công của loại thuốc súng mới ở phòng thí nghiệm, Quang Toàn lệnh cho lão tìm cách đưa nó từ phòng thí nghiệm ra sản xuất thực tế, bởi vì cứ không phải điều chế thành công ở phòng thí nghiệm là hiển nhiên sản xuất ào ào được đấy, từ phòng thí nghiệm để đến được với xưởng sản xuất cần một quá trình nghiên cứu sắp xếp giai đoạn, lên hệ thống sơ đồ vô cùng khoa học rồi mới tính tiếp chuyện khác. Quang Toàn lại chẳng biết mấy việc này, vì thế giới trước hắn chỉ học ở mức độ phòng thí nghiệm, còn việc đưa vào sản xuất như thế nào, trước khi hắn ra đời người ta đã có nhà máy sản xuất hàng loạt xuất hiện ở hầu hết các quốc gia rồi, chẳng cần đến một tay gà mờ học vẹt như hắn đi tìm hiểu quy trình sản xuất công nghiệp. Với lại thầy giáo cũng chỉ hỏi đến đó. (Hehe)

Khi Quang Toàn nhắc đến chuyện giá lương thực tăng cao và phản ứng của người dân trong nước, Thomas nghĩ một chút rồi đưa ra một đề nghị khiến Quang Toàn như được khai sáng tâm mắt chính trị.

lão nói không quá rành mạch:

“Ở Châu Âu sản lượng lương thực thấp, nên giá lương thực trong nước lên xuống là chuyện bình thường, những lúc giá lương thực tăng quá cao, người dân tỏ ra phản nản, Hoàng Đế sẽ nói giá lương thực tăng cao là do nước láng giềng giờ trở xấu, chính vì vậy phải xuất quân chinh phạt, nhờ đó mà dư luận chuyển hướng sang hướng khác.”

Quang Toàn nghe đến đây liền thấy đầu mình được khai sáng hơn rất nhiều, vỗ bàn đứng dậy, quả đúng là thế, cách tốt nhất bây giờ mà Quang Toàn có thể làm là hướng dư luận đến một chủ đề khác, và chính hắn phải có một chiến thắng về mặt quân sự, nhằm củng cố địa vị của mình, thu phục lòng người. Chiến tranh phục vụ cho mục đích chính trị, có lẽ trước đây hắn không quá hiểu rõ khái niệm này nhưng lúc này đây đang cần đến nó.

Quang Toàn lúc này đây cần một chiến thắng vang dội, để xây dựng mình thành biểu tượng của anh hùng, một biểu tượng cho sự chiến thắng trong lòng dân chúng, đối với quan lại và thuộc hạ, chiến thắng đưa hắn trở thành lãnh tụ, chứng minh khả năng lãnh đạo của Quang Toàn trong lòng họ, còn đối với kẻ địch tạo nên sự kiêng dè cho những ai muốn nhòm ngó. Chính tất cả những điều trên làm nên một tượng đài Quang Trung trong lòng người dân Đại Việt, và nay Quang Toàn cũng muốn mình được đứng chung với tượng đài đó. Quang Toàn suy ngẫm, cảm thấy đây chính là ‘Gió Đông’ mà lâu nay vẫn đang chờ đợi, một bước ngoặt làm thay đổi Đại Việt, để làm nên nó hẳn cần một chiến thắng.

Nhưng kiếm ai để khai đao vào lúc này, Phía bắc có giặc thất bím nhà Thanh, Phía Tây có Xiêm là kẻ thù cũ, trong nước bắc có nổi loạn của người Nùng, Nam có Chúa Nguyễn là mối đe dọa trực tiếp cho triều đại. Bất cứ ai trong bốn mục tiêu này đều khó nuốt, cuộc nổi loạn của người Nùng có vẻ dễ hơn cả khi muốn tìm một chiến thắng nơi đây, nhưng chiến thắng đó, Quang Toàn cũng không nghĩ nó đủ sức oanh động để tạo gió. Nhà Thanh không nên nghĩ đến vào lúc này, Xiêm lại khá xa, viễn chinh khi này là điều tối kỵ. Chỉ còn mục tiêu là chúa Nguyễn ở Gia Định, Quang Toàn xét về nhiều mặt, cảm thấy đây là mục tiêu hợp lý nhất, dốc đủ tài lực vật lực hẳn không tin Nguyễn Ánh có thể chống cự được bước tiến của Tây Sơn.

Nghĩ là làm, Quang Toàn cho Đào Công Giản thay thế vị trí chỉ huy của Nguyễn Văn Lộc đang luyện thủy quân ở Thị Nại, hạ chi đề Nguyễn Văn Lộc rút từ binh thủ thành Quy Nhơn ngăn pháo thủ, lại chuyển cho ông ba trăm xe pháo ngày, bí mật lập cứ điểm ở ngoại thành Quy Nhơn gấp rút luyện tập chuẩn bị xuất trận.

Lại hối thúc hai chiếc tàu chiến mới mua, gấp rút hội quân với thủy quân của tướng Đặng Xuân Bảo, bắt lão cho binh sĩ luyện tập, không tiếc tiền của, ngày đêm xạ kích, còn cho lão vạn quả lựu đạn. Thủy Quân là cái mà Quang Toàn lo nhất.

Hối thúc Nguyễn Văn Bru đem 500 kỵ binh về thành Phú Xuân hợp chung với tân quân Lạc Việt tạo thành tiêu đoàn thứ năm. Rút thêm 1000 quân từ

thành Phú Yên về bổ sung vào đội binh bảo vệ hậu cần của tướng Bùi Thị Xuân, lệnh cho tướng Xuân tập kết quân lương vũ khí đi trước vào cứ điểm Ninh Hòa.

Việc này không thể không kinh động đến các đình thần, lại hay tin Quang Toản muốn ngự giá thân chinh đợt này, một số quan quân tỏ ý khuyên hấn không nên tự thân ra trận, song dù thế nào cũng không lay động được hấn, triều thần rút kinh nghiệm từ lần trước nên không tiếp tục kiên trì, sợ Quang Toản lại tạo ra những quyết định kiên thiên động địa làm đảo lộn hết tất cả.

Đang trong lúc bộ máy chiến tranh chuyển động, chỉ chờ ngày hấn ngự giá thân chinh liền nhận được tin tình báo đến từ Trần Đình Tâm, Quang Toản xem xong liền ngã ngửa một hồi lâu, bất y đi xác nhận lại thêm lần nữa sau đó thấy kết quả so với ban đầu càng thêm rõ ràng, chẳng chút sai lệch.

Quân lực của Chúa Nguyễn Ánh vào lúc này:

Bộ binh:

24 đội kỵ binh 6.000 người

16 đại đội tượng quân (200 voi) 8.000 người

30 đại đội pháo binh 15.000 người

25 liên đội (mỗi đơn vị 1.200 người)

võ trang súng tay (súng kíp) 30.000 người

Kinh binh võ trang gươm giáo và súng mồi (súng hỏa mai) 42.000 người

Lính bảo vệ thành Gia Định 12.000 người

Cộng: 113.000 người

Thủy binh:

Lính làm thuốc đạn của xưởng đóng tàu 8.000 người

Thủy binh trên các tàu trong cửa biển 8.000 người

Thủy binh trên các tàu đóng kiểu Âu 1.200 người

Thủy binh trên các ghe bầu 1.600 người

Thủy binh trên các thuyền chiến có chèo 8.000 người

Cộng: 26.800 người

Tổng số quân lực là 139.800 người

Chưa kể trong đó quân địa phương, nếu tính cả, quân số có thể lên đến hai trăm đến ba mươi vạn, nhiều gấp ba lần so với trước đó Quang Toản ước tính 12 vạn cả thủy.

(Đây không phải con số tác giả ghi khổng mà lấy từ tài liệu tham khảo của John Barrow người đi theo sứ bộ Macartney, lấy tài liệu của L. Barizy để ghi quân số Gia Định, theo nhà sử học tác giả Tạ Chí Đại Trường, mặc dù chính tác giả cũng bất ngờ trước những con số này, nhưng để tô đậm khó khăn cho nvc liền quyết định chấp nhận nó.)

15000 pháo binh, 30000 quân dùng súng kíp, 200 tượng binh, kỵ binh 6000, chỉ cần lực lượng này dùng hợp lý, không giao nhầm vào tướng chỉ huy quá ngu, nó đủ đánh vào tận Phú Xuân thống nhất lãnh thổ rồi. Trong khi đó dưới tay Nguyễn Phúc Ánh có không ít tướng tài, trung thành với ông ta. Phải kể đến nhất là, tiền quân Nguyễn Văn Thành, Tả quân Lê Văn Duyệt, Hữu quân Nguyễn Huỳnh Đức, Hậu quân Võ Tánh, Nguyễn Văn Trương, Nguyễn Văn Nhơn, Trương Tấn Bửu. Riêng bảy người này xét về tài cầm quân, sự trung thành lẫn thông minh tài trí chẳng ai thua kém với thất hổ tướng Tây Sơn cả.

Nếu xét về thủy quân, Nguyễn Ánh nắm trong tay lực lượng thủy quân áp đảo, nhiều tàu chiến lớn, và đông đúc lại có tướng Nguyễn Văn Trương là một chỉ huy thủy quân giỏi, người xóa sổ thủy quân Tây Sơn ở cửa biển Thị Nại năm 1781, khiến cho từ đó thủy quân Tây Sơn chẳng thể ngóc đầu lên được.

Hấn không hiểu tại sao khi Nguyễn Ánh đã nắm trong tay quân lực mạnh như vậy, phía sau lại cả một vựa lúa to đùng, không sợ thiếu lương thực, không thiếu tướng giỏi nhưng vẫn án binh bất động cả năm nay, kể đến khi phá thế bao vây của Võ Văn Dũng cũng không dồn lực đem quân truy kích. Nếu

như Nguyễn Ánh làm như vậy, Quang Toàn quả thật phải luống cuống tay chân rất nhiều.

Quang Toàn so sánh lực lượng đôi bên cảm thấy với số quân trong tay, việc giành lấy một chiến thắng trước Nguyễn Ánh là rất khó khăn, xem ra Võ Văn Dũng thua trận rồi quả không oan, vẫn luôn nói, ‘biết địch biết ta trăm trận trăm thắng’ nay lão kiêu ngạo, hùng hục cầm binh ra chiến trường mà chẳng hay biết gì về lực lượng chân chính của đối thủ, chính hắn, và cả đình thần Phú Xuân trước đây đều đánh giá thấp sức mạnh của đối thủ, chỉ nhìn thấy được sự yếu kém về thủy quân mà không nhìn thấy được toàn diện., dường như mặt nào cũng yếu.

Có thể quân Tây Sơn anh dũng thiện chiến hơn, kinh nghiệm đánh trận của tướng lĩnh nhiều hơn, nhưng bù lại Nguyễn Ánh có đầy đủ binh lực, tài lực để tiêu hao trong các cuộc chiến, lại có được trang bị vũ khí hiện đại hơn, bộ binh của Gia Định đông đảo gấp ba lần, tượng binh chẳng còn thua kém, về kỵ binh lại hơn quá nhiều, tướng lĩnh không thiếu người tài, chỉ là chưa có cơ hội dương danh như tướng của Phú Xuân mà thôi.

Về mặt vũ khí, Quang Toàn vừa mua được hai tàu chiến tuyến hạng trung của Tây Âu, ba trăm chiếc xa pháo nhẹ nhàn di chuyển trên chiến trường, mười ngàn quân vừa trang bị súng kíp loại tốt nhất hiện nay, trong đó tân quân chiếm hai ngàn, được huấn luyện chiến thuật tấn công hoàn toàn mới chưa từng có. Dem so sánh với lực lượng của Gia Định, họ cũng có tàu chiến hạng trung của Bồ Đào Nha, do thủy thủ, và sĩ quan người Bồ chỉ huy, trong khi tàu chiến của Phú Xuân chỉ mới mua về huấn luyện chưa được một tháng, Nguyễn Ánh có 30 đại đội pháo binh, với vài ngàn chiếc, ngoài pháo đặt cố định trên tường thành, có cả xe pháo mua từ người Bồ, người Pháp, chất lượng nòng pháo tốt hơn hẳn pháo mới của Phú Xuân, địa hình Đại Việt nhiều đồi núi, pháo nào di chuyển cũng khó khăn và bất lợi như nhau. Riêng về bộ binh Gia Định có 30000 quân trang bị súng kíp, súng hỏa mai từ lâu, ở Phú Xuân có 10000 người dùng vũ khí này đang trong quá trình huấn luyện.

Hai vạn quân đang đóng ở Ninh Hòa, hai ngàn thủy quân của tướng Đặng Xuân Bảo, một ngàn pháo thủ của Nguyễn Văn Lộc, hai ngàn năm trăm tân quân Lạc Việt, ba ngàn quân rút từ Quy Nhơn, tổng lại chỉ được 28500 người, đây là tất cả binh lực mà Quang Toàn có thể dùng để đánh vào Gia Định lúc này, nhằm hy vọng tạo nên chiến thắng mong đợi mà hắn cho là ‘Gió Đông’. Trong khi đó đối thủ nắm trong tay 250000 quân, về vũ khí, chiến lược, hay thời cơ, con người chỉ có hơn chứ chẳng kém Quang Toàn bất cứ mặt nào. Dường như thiên thời địa lợi nhân hòa đều quay lưng lại với hắn, phân tích rõ tình huống xong Quang Toàn muốn khóc cũng không ra nước mắt. Đánh một lần nữa lệnh cho các nơi tiếp tục huấn luyện, chờ tin mới, ba quân chờ tin mới từ hắn, hắn chờ tin mới từ Trần Đình Tâm. Ý nghĩ xuất quân đánh Gia Định lần thứ hai bị dập tắt, lần đầu do ta quá yếu còn lần này do địch quá mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Nhanh Gọn Bất Ngờ

“Hoàng Thượng! đã dậy rồi mời Hoàng Thượng rời giường!” Đây là tiếng nói của cung nữ tên Xuân.

Quang Toàn đúng là đã dậy nhưng hắn phát hiện giữa giường quần ướt từ bao giờ, kinh nghiệm một kiếp làm trai tở cho hắn biết, cái thân thể này đang trở dậy trở thành một người đàn ông thực thụ, mừng hết lớn, vội trồm chằm kiểm tra thử. Vừa kiểm tra vừa tà ác nghĩ nghĩ ‘với điều kiện thuận lợi trước mắt không biết có nên cho cậu nhóc chạy roda không?’

Nghe tiếng của Xuân hắn thò đầu ra khỏi chăn cười hi hi nháy mắt với nàng một cái, rồi trồm chằm lại tiếp tục công việc, Xuân cực độ tò mò không biết hôm nay Hoàng Thượng giấu thứ gì trong chăn mà bí mật như vậy? Không tự chủ được cúi sát người hơn vào giường của Quang Toàn, Xuân vừa đến mười sáu tuổi, thân thể dậy thì gần như đã hoàn thiện, này nọ, chỉ là trình độ giáo dục giới tính quá kém, cộng thêm việc thường ngày tiếp xúc gần gũi với nhau khiến nàng chẳng ngại ngần cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân gì gì đó, con mèo nhỏ vì tò mò ắt phải trả giá.

Quang Toàn vùng dậy kéo nàng ôm vào trong lòng ngực

“Hoàng Thượng người.. người!” Xuân cả người run rẩy chẳng biết làm sao, lần đầu tiên nàng thấy Quang Toàn bạo gan như vậy, nàng cũng là lần đầu tiên thân mật như vậy trong lòng người khác giới, cảm nhận được hơi thở gấp của đàn ông, trong lòng nàng quỳnh quáng như con nai nhỏ vùng vẫy, nàng cố gắng bình tĩnh nói.

“Hoàng Thượng! không được!.. như vậy không được ..ô.. a..” Trong lúc nàng đang nói Quang Toàn đã dùng tay áp chặt lên bộ ngực nàng, Xuân toàn thân bần rần, bàn tay Quang Toàn rất trơn, rất bá đạo mang theo vài phần nhẹ nhàng luồn qua khe áo, lúc ấy, nàng cảm thấy ngực mình như có dòng điện chạy qua, cơ thể mềm nhũn, toàn thân tê dại, xụi lơ trong lòng ngực hắn, nhưng nào có được yên. Quang Toàn, tay trái luồn xuống phía dưới, vuốt ve đôi chân ngọc mềm mại bóng láng của nàng, hai cánh môi bị khóa chặt.

“Hoàng Thượng! Không được! Có Tầm tướng quân đang chờ ở ngoài!” Xuân lấy hết sức lực mới từ trong ngực Quang Toàn thoát ra được lời này, hắn đành tiếc nuối buông nàng ra, trước khi kịp sờ loạn thêm mấy cái, đứng là bảo bối a.

Trong thư phòng chỉ có Trần Đình Tâm và Quang Toàn hai người.

“Không biết vì nguyên nhân gì, năm ngoái Gia Định và Xiêm bắt tay với nhau, Nguyễn Ánh cử hậu quân của mình chủ tướng Võ Tánh dẫn quân hai vạn người qua giúp Xiêm đánh Miến Điện, sau khi võ tánh đi được sáu tháng loạn Ba Phủ ở bên lức nổi lên, Trương Tấn Bửu dẫn quân đi dẹp loạn, rồi phía tây cai cơ Thuận Thành là Nguyễn Như Phong làm phản chiếm lấy Sóc Kha, buộc Nguyễn Ánh phải phái hữu quân của mình chủ tướng Nguyễn Huỳnh Đức ra quân” Trần Đình Tâm đem tình hình của Gia Định báo lên cho Quang Toàn.

Bắt tay với Xiêm để đánh Miến Điện, loạn Ba Phủ, cai cơ Thận Thành chiếm Sóc Kha làm phản, theo đánh giá của Quang Toàn đây là nguyên nhân chính khiến Gia Định án binh bất động một năm nay, dù họ nắm trong tay số quân áp đảo triều đình Phú Xuân, cũng là cách giải thích hợp lý nhất tại sao Nguyễn Văn Thành và Lê Văn Duyệt đang thắng thế nhưng không nhiệt tình truy kích Võ Văn Dũng, cho ông ta cơ hội thờ đốc bố trí phòng thủ Ninh Hòa.

“Có tìm hiểu được cách bố quân của Gia Định?” Quang Toàn hỏi

“Hiện tại quân của Gia Định được chia thành tiền, hậu, tả, hữu, trung quân, cho năm tướng lĩnh gồm tiền quân Nguyễn Văn Thành, Hậu quân Võ Tánh, tả quân Lê Văn Duyệt, hữu quân Nguyễn Huỳnh Đức, trung quân Nguyễn Văn Nhon, mỗi tiền, hậu, tả, hữu có hai vạn quân tinh nhuệ, trung quân cũng là quân cận vệ có 12000 người đóng ở thành Gia Định, nơi hội quân lớn nhất là Diên Khánh, tiền quân và hậu quân đang ở đây, quân tinh nhuệ lên đến bốn vạn, chưa kể thủy quân và quân thủ thành là lính địa phương, dọc từ Diên Khánh đến Bà Rịa có hai mươi đồn mỗi đồn lớn nhỏ từ 500 đến 1000 lính địa phương, dọc theo đường từ Diên Khánh vào Gia Định cách mười dặm có một phong hỏa đài, thành Bà Rịa còn lại 15000 người là tinh binh của hữu quân, Gò Công, Tân An, Vĩnh Long, Cần Thơ, Sa Đéc, Long Xuyên, Hà Tiên mỗi nơi có quân số không dưới 5000 người, đa phần là lính địa phương.”

Quang Toàn nghe xong Trần Đình Tâm báo cáo liền hoa mắt chóng mặt, đối thủ như vậy còn đánh đấm nổi gì, với chưa đến ba vạn người trong tay, Quang Toàn với thực lực như hiện tại, có mơ hấn cũng không dám nghĩ đến chuyện đưa quân vào Gia Định.

Nếu không phải đối phương còn lo nội loạn, một phần kiêng dè tướng sỹ Tây Sơn anh dũng thiện chiến thì nhà Tây Sơn chắc đã không còn, hấn thấy mình thiệt ngu khi chia nhỏ quân của Trần Quang Diệu ra, lại đem mười vạn quân địa phương các nơi giải tán, giờ thì hay rồi, chỉ cần Nguyễn Ánh dẹp xong nội loạn, không cần đến quân của Võ Tánh hội hợp cũng có mười mấy vạn tinh binh trong tay, bình đông tướng giỏi, hấn làm sao có thể chống.

“Lão Phúc!”

“Có nô tài!”

“Ông cho gọi Lê Văn Hưng, Phan Văn Lân, Trần Văn Kỳ giúp ta!”

“Tuân Lệnh! nô tài đi ngay!”

Quang Toàn hiện không phải có ý tấn công Gia Định nữa hay không mà đã rơi vào thế buộc phải làm, lúc này hấn chỉ còn hai đường lựa chọn, một là trong nửa năm cùng cố thành trì chờ đối phương đến đánh, khi đó cả nước phải đối mặt với mười mấy vạn tinh binh Gia Định, hai là nhân cơ hội trước mắt một công ba chuyện tấn công Gia Định, tuy chẳng có thiên thời địa lợi nhân hòa gì đó, nhưng được yếu tố bất ngờ khiến đối phương trở tay không kịp.

Lựa chọn đầu tiên tương ứng với ngôi yên đợi chết, chưa cần quân Gia Định đánh đến, trong nước vì giá lương thực tăng cao chắc chắn cũng đủ loạn mà sụp đổ, với tính cách của Quang Toàn sẽ không ngồi yên đợi chết, nhưng nếu đánh cũng chết có thể cái chết sẽ đến càng nhanh hơn, chọn chết từ từ hay chết nhanh? Cách nào để thay đổi kết cục? Quang Toàn rơi vào trầm tư.

Một cuộc chiến tranh lớn vào lúc này là điều Quang Toàn không hề mong muốn, Phú Xuân chưa sẵn sàng cho một cuộc chiến toàn diện với Gia Định, nhưng hầu hết các tác động đều hướng đến cuộc chiến không mong đợi này, như một cánh cửa phải bước qua không cho người ta cơ hội chần chờ.

Nếu xuất quân đánh Gia Định, với tình hình hiện tại, đòi hỏi quân Phú Xuân phải hoàn thành trong quỹ thời gian hai tháng, tuyệt đối không được lâu hơn con số này, nếu như lâu hơn, nhà Tây Sơn không cần đánh cũng tự mình sụp đổ bởi nội loạn ở hậu phương, khi giá lương thực tăng lên ngoài tầm kiểm soát, quân Phú Xuân nếu như bị cầm chân hay thất bại tại Gia Định, kết quả đều giống nhau.

Còn nếu thắng, không chỉ thống nhất được đất nước, xóa bỏ sự uy hiếp từ phía nam, dẹp yên tình trạng khan hiếm lương thực hiện tại, ổn định xã tắc, mà còn giúp Quang Toàn vững chắc nắm trong tay đỉnh cao quyền lực, sánh ngang với tượng đài Quang Trung, tạo ra cái gọi là ‘Gió Đông’ giúp hấn buông tay cái cách đất nước mà không sợ vấp phải bất cứ sự chống đối nào về chính trị, phải nói cuộc chiến này ‘tiền’ đặt cược lớn mà ‘tiền’ thưởng cũng lớn, đủ hấp dẫn một người đang ở vị thế đặc biệt như Quang Toàn.

“Hoàng Thượng! Các quan Trần Văn Kỳ, Lê Văn Hưng, Phan Văn Lân đang đứng chờ bên ngoài!”. Trong lúc mơ màng, thời gian trôi qua thật nhanh, Lão Phúc đánh thức hấn trở về thực tại.

Quang Toàn cho gặp Trần Văn Kỳ, Lê Văn Hưng, Phan Văn Lân, đem tin tình báo về thực lực chính xác của quân Gia Định cho ba người xem ai nấy đều không tin tưởng, hỏi Quang Toàn lấy được từ đâu, khi biết được nguồn gốc xuất xứ của nó, cả ba phải thất lạc một lúc, nếu lấy từ tình báo do Hoa Mai cung cấp chắc chắn không thể sai, dám đại thần trung tâm như Trần Văn Kỳ, Lê Văn Hưng ai không biết Hoa Mai có tiền thân là Cơ Mật Xứ do Quang Trung thành lập.

“Điều này! Điều này!... Võ Văn Dũng thua trận quả không oan, ai có thể nghĩ, chỉ trong mấy năm đám loạn tặc ấy lại phát triển đến mức này! Mẹ nó! Chúng sao làm được như vậy!” Lê Văn Hưng than.

“Cũng không quá khó hiểu, khi thần đi sứ đến Pháp có hay tin ngày 28 tháng 11 năm 1787, đại diện của Nguyễn Ánh đã ký với Thượng thư Bộ Ngoại giao Pháp là Armand Marc, một bản hiệp ước "Tương trợ tấn công và phòng thủ". Hiệp ước này gồm có 10 khoản, nội dung chính là về việc vua Pháp cam kết cung cấp cho Nguyễn Ánh 4 chiếc tàu chiến loại frégatê cùng 1.200 bộ binh 200 pháo binh và 250 lính Cafres và các phương tiện trang bị vũ khí tương ứng, rồi cũng trong năm ấy người Bồ Đào Nha từ Macao sang Xiêm đặt vấn đề sẽ giúp Nguyễn Ánh, chuyện đó thực hư ra sao thần tạm thời không rõ lắm, nhưng một điều chắc chắn, thương mại với người Tây Dương ở Gia Định tấp nập hơn ở Thuận An và Hội An nhiều, đã bắt đầu từ rất lâu trước đó, việc họ có nhiều hỏa thương không phải là chuyện không thể” Trần Văn Kỳ nói

“Các khanh không cần nghi ngờ, chuyện này ắt không sai, trẫm đang nghĩ về một cuộc tấn công vào Gia Định ngay lúc này, các khanh nghĩ sao?” Quang Toàn đi thẳng vào vấn đề, ba người Trần Văn Kỳ, Lê Văn Hưng, Phan Văn Lân mỗi người tuy một vẻ nhưng đều giữ im lặng, như đang muốn tiêu hóa trước lượng lớn tin tình báo trong tay, hoặc như muốn người đưa ra ý kiến đầu tiên không phải là mình.

Cuối cùng Lê Văn Hưng là người đầu tiên mở lời.

“Đánh! Sợ gì không đánh! Mẹ Kiếp! Không những đánh mà phải đánh thật mạnh thật nhanh, đánh bất ngờ khiến chúng không kịp trở tay, đó mới là cách để chúng ta dành phần thắng.”

“Đúng vậy! Dùng binh táo bạo đánh bất ngờ, cho chúng tề cả ra quân! không cần đông chỉ cần tinh nhuệ, tân quân sẵn sàng đợi lệnh!” Phan Văn Lân lên tiếng

“Binh bất yếm trá, chỉ cần cho đám giặc đang ở Gia Định không kịp hội quân, cắt đứt đường liên lạc từ Diên Khánh đến Gia Định, rồi bí mật bao vây diệt gọn từng chỗ, như bắt ba ba trong hồ, không để thoát một tên.” Trần Văn Kỳ bổ sung.

“Ha ha... ha” Cả bốn quân thần bật cười lớn, sau một lúc nhìn nhau, đều hiểu rõ ý tứ của đối phương, tất cả chìa khóa nằm ở bốn chữ chữ “Nhanh, Gọn, Bất Ngờ!”

Quang Toàn, Trần Văn Kỳ, Lê Văn Hưng, Phan Văn Lân sau một hồi ngẫm nghĩ liền quyết định vào 16 tháng chạp tới sẽ chính thức xuất binh, tức là còn hơn một tháng để chuẩn bị.

Lê Văn Hưng điều binh khiển tướng các nơi, bí mật hội quân với Võ Văn Dũng ở Ninh Hòa, lấy sách lược chia lẻ từng tập nhỏ ban đêm hành quân ban ngày núp trong rừng để tránh bị người hữu tâm phát hiện, tại Gia Định có thám tử của Phú Xuân, tại Phú Xuân càng không thiếu thám tử Gia Định.

Đến ngày đó Quang Toàn bỏ cáo nghi ốm để bí mật vào Ninh Hòa, Trần Văn Kỳ và Lê Văn Hưng phải ở lại trấn thủ Phú Xuân, Phan Văn Hưng sẽ đem tân quân theo đường thủy xuất phát trước vài ngày vào gặp Võ Văn Dũng.

Dự kiến tổng binh tướng tham gia sẽ không quá ba vạn người chưa kể hậu cần đi sau và thủy binh đóng vai trò phụ trợ.

Việc này càng ít người biết càng tốt, có vẻ như mọi chuyện đang diễn ra thuận lợi, nhưng Quang Toàn vẫn thấy lo lắng, Diên Khánh, Bà Rịa, Gia Định, ba thành lớn hội quân lên đến tám vạn quân tinh nhuệ, Cam Ranh, Du Long, Phan Rang, An Phước, Hải Ninh, Phan Thiết, Hàm Tân, Xuyên Mộc, Bình Ba, Long Thành những đồn này mỗi đồn có không dưới ngàn người canh giữ. Thêm hệ thống phong hỏa đài trải dọc từ Diên Khánh vào đến Gia Định vẫn chưa tìm được cách vô hiệu hóa.

Hắn nghĩ mình cần một cái gì đó đảm bảo hơn, vượt trội hơn, mà chính xác hơn là một vũ khí mới, đảm bảo cho một chiến thắng quyết định mà hắn thấp thỏm mong đợi. Trong thư phòng Quang Toàn đứng đó nhìn ra cửa sổ, màn đêm yên tĩnh, trăng đã lặn từ bao giờ, chỉ còn vài ngôi sao khuya tồn tại để chứng minh lúc này đã không còn sớm, y lẩm bẫm mấy từ vô cùng khó hiểu “Nhanh, Gọn, Bất Ngờ, Gió Đông!”.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Gan Ga 1795

Quang Toàn tự nhốt mình trong phòng ba ngày, trong ba ngày đó hắn bắt đầu vẽ nên loại súng trường mới hoàn toàn chưa từng xuất hiện ở thế giới này, với rất nhiều chi tiết phá cách trước đó ai từng nghĩ đến, hoặc có nghĩ đến nhưng chẳng thể hoàn thiện được như vậy, thậm chí ở kiếp trước cũng không xuất hiện loại súng trường như vậy bao giờ, có thể bởi vì nó như đồ bỏ đi không ai thèm dùng. Nhưng khi nó xuất hiện vào lúc này, ở thời đại này lại đặt cột mốc thay đổi cả nền chiến thuật quân sự thế giới.

Súng này kết hợp nhiều loại ưu điểm của nhiều loại súng mà Quang Toàn biết ở thế giới kia, tùy thuộc vào mức độ hiểu biết cũng như tay nghề của thợ thầy ở thế giới này để thiết kế ra, mục đích ra đời của nó nằm ở hai yếu tố, Quang Toàn muốn có loại súng trường tốt hơn nhằm giành ưu thế trước quân của Nguyễn Ánh, và thợ thầy ở Phú Xuân có thể làm ra, nếu không thể sản xuất thì cũng có thể gia công.

Thời kỳ chống Pháp năm 1889, nền kỹ thuật nước Việt lúc đó không khác với bây giờ là mấy, Cao Thắng chỉ với mấy trăm thợ rèn ít kinh nghiệm, trốn chui nhủi trong rừng, thiếu thốn đủ mọi bề vẫn có thể làm ra súng trường theo mẫu hiện đại nhất của pháp lúc bấy giờ, khẩu Gras Mle 1874, chỉ tiếc do quá thiếu thốn nên ông ta không thể làm ra được nòng có rãnh xoắn, Quang Toàn thì lại khác, hắn có trong tay đội ngũ thợ thầy giỏi nhất Đại Việt vào lúc này, có các công cụ cơ khí vừa mang về từ Châu Âu, xen lẫn trong thợ thầy người Việt, có một lượng nhỏ những thợ sản xuất súng trường người da trắng mới gia nhập, được Trần Văn Kỳ mang về sau chuyến công du các nước phương Tây.

Quang Toàn biết kỹ thuật súng đạn của thời đại này còn hạn chế nên chỉ dựa vào hình mẫu của chiếc Gras Mle 1874 mà cải tạo chút ít, hoặc giảm bớt hoặc nâng cao yêu cầu một số chỗ, sao cho vẹn cả đôi đường, vừa có được vũ khí tốt, vừa phù hợp với kỹ thuật súng đạn hiện nay.

Sau ba ngày tính toán thiết kế, cuối cùng hắn cũng cho ra đời được một loại súng mới, ít ra là trên bản vẽ, có nhiều chi tiết cần độ chính xác cao nên hắn

cho thợ mộc làm đến một bộ bằng gỗ, sau đó để thợ quan sát mà phục chế, sau ba ngày hắn nhận được ba chiếc súng mẫu đầu tiên. Khi bắn thử lại hư cả ba chỉ sau phát thử hai, cả ba chiếc đều hư, khiến ba nhân viên thử súng bị thương. Tuy rằng đã lấy loại thép tốt nhất mua về từ Anh, loại này rất đắt tiền, hầu như gấp mười lần loại thép bình thường khác. Quang Toàn cẩn thận ngắm nghía lại loại thép này, nói là tốt lắm nhưng đem so với loại thép xây dựng ở thế giới kia còn không bằng, chất lượng thép nổi lên thành một vấn đề cản trở bước tiến của Quang Toàn.

Vì để tăng uy lực cho súng trường, Quang Toàn cho sử dụng thuốc nổ trắng thay thế cho thuốc nổ đen thông thường, đạn cũng không dùng loại đạn cầu mà dùng đầu đạn dài nhọn, liền vỏ, Vỏ đạn bằng đồng, riêng đạn làm bằng thép có tỷ khối lớn lại rẻ tiền và dễ chế tạo. Mồi đá lửa được thay thế bằng mồi hạt nổ đặt ở đáy vỏ đạn, vì vậy súng trường mới làm ra có thêm bộ phận lò xo đẩy, gắn kết hợp với búa.

Sự ra đời của loại đạn mới, cộng thêm sử dụng thuốc nổ trắng uy lực lớn, làm cho yêu cầu về chất lượng thép ở nòng và buồng phải rất tốt để chịu được áp suất lớn, khi thuốc nổ trắng trong vỏ đạn phát nổ tạo áp lực cho viên đạn bay ra khỏi nòng súng, vấn đề lớn nhất ở đây nằm ở các rãnh tuyến, nòng có rãnh tuyến đồng nghĩa với việc viên đạn bay ra khỏi nòng xoáy mạnh, giúp đường đạn chính xác hơn, cũng đồng nghĩa với việc lực ma sát tạo ra giữa đầu đạn vào nòng súng là vô cùng lớn, sức nổ mạnh của thuốc nổ trắng làm tăng sơ tốc đạn lên một con số kinh khủng ($a=800\text{ m/s}$) là nguyên nhân dẫn đến việc tăng ma sát, nòng súng nóng lên làm mòn đường rãnh tuyến, giảm tuổi thọ, nếu như nòng súng không được làm bằng thép có chất lượng đủ tốt, rất nhanh bị hư hỏng, nổ nòng, làm bị thương đến người sử dụng.

Sau lần thứ nhất thất bại, Quang Toàn hiệu chỉnh lại thiết kế ban đầu, tăng thêm độ dày nhiều chi tiết đặc biệt là buồng đạn và nòng súng, lần thứ hai này có vẻ khá hơn một chút, mười chiếc súng thử nghiệm có dấu hiệu nứt khi bắn được mười hai viên liên tục, Quang Toàn cho dừng lại không thử nữa vì sợ làm nhân viên bị thương.

Lần thứ ba Quang Toàn cho giảm kích thước viên đạn, thuốc súng nhồi cũng vì đó mà ít hơn, đương nhiên hỏa lực của súng cũng vì vậy mà giảm lại, biết làm sao khác được, đành nhìn đầu nhìn sức sát thương giảm mạnh, sau đó tăng thêm độ dày của buồng đốt và nòng súng lần nữa, lại gắn thêm cánh tản nhiệt ở nòng, khiến súng mà Quang Toàn thiết kế nặng đến gần 14 kg cho mỗi chiếc hoàn thiện, ở thế giới kia súng trường nặng như vậy chỉ có nước vứt đi.

Sự nỗ lực này không mang lại hiệu quả là bao, khiến Quang Toàn một lần nữa ôm đầu, liên tục nạp đạn và xạ kích hai mươi lần phát, nòng súng có dấu hiệu nứt ra không chịu nổi.

Lại chỉnh sửa thêm vài lần, nhưng mức độ cải thiện không đáng mấy, cuối cùng Phan Thuận đề nghị đem thép trước khi gia công thành súng cho vào lò, dùng búa tôi luyện thêm vài lần ‘thiên truy bách luyện’ để đạt chất lượng thép tốt hơn. Quang Toàn thấy có lý bèn để lão y như vậy mà làm.

Phan Thuận đem thép mua từ Anh về, đưa vào lò nung rèn qua thêm nhiều lần trước khi tạo ra nòng súng, công việc này đòi hỏi tốn kém thời gian và công sức, nhưng đúng là có thể làm tăng chất lượng của thép lên rõ rệt, nhưng sản lượng không được bao nhiêu, mỗi ngày một người thợ cùng lắm chỉ rèn được lượng thép đủ làm ba mươi chiếc súng trường là đã cực hạn.

Cuối cùng loại súng mới cũng ra lò, mỗi sau khi bắn mười viên liên tục phải dừng lại lấy khăn ướt lau qua nòng súng, hoặc bắn chậm rãi, cứ mười giây bắn một phát, nhưng cũng không quá ba mươi lần như vậy phải dùng khăn ướt để lau nòng, chính vì làm ướt đột ngột khiến vòng đời của nó vô cùng thấp, sau khi bắn năm trăm viên đạn ắt phải bỏ đi, có thể dùng lâu hơn chút nếu như không sử dụng quá năm mươi viên đạn liên tục trong một thời gian ngắn, nhờ đó hạn chế việc làm lạnh cưỡng bức, nòng súng sử dụng được lâu hơn. Nhưng nếu liên tục bắn năm mươi viên không nghỉ, hãy coi chừng an toàn của người sử dụng.

Quang Toàn nhận thấy sức chịu mài của vật liệu thép hiện tại trên thế giới vô cùng kém, sản phẩm từ các lò luyện do Thomas giúp xây dựng ở Thái Nguyên chỉ là thép non, dùng trong xây dựng dân dụng còn được, dùng trong ngành cơ khí hoàn toàn chưa đủ yêu cầu, trong bối cảnh hiện tại như vậy đã là thành công, còn về lâu về dài, không thể cứ mãi nhập thép tốt của Anh mãi được, phải tìm cách tăng chất lượng thép trong nước lên, ít ra có thể sản xuất thép tốt ngang bằng Châu Âu.

Thép tốt là loại thép có khả năng chịu mài cao, hay còn gọi là giới hạn bền theo thuật ngữ chuyên ngành, giới hạn bền là giới hạn biến dạng của thép khi chịu kéo chịu nén và chịu mài mòn, ở thế giới kia, từ thế kỷ 19 đến thế kỷ 20 những giới hạn này giống như những kỷ lục bị phá vỡ liên tục theo từng thập kỷ, cách chục năm người ta lại tìm ra cách gia tăng những giới hạn này của thép, và không bao giờ thấy dừng lại, cứ như giới hạn của thép sẽ là vô cùng vô tận vậy, nếu tiếp tục dày công tìm hiểu sẽ lại có kết quả mới tốt hơn hoàn toàn.

Có vô vàn cách, vô vàn tổ hợp giữa nhiều chất để tăng chất lượng của thép theo từng yêu cầu mũi nhọn, chịu nén, chịu kéo, chịu mài mòn, chịu rỉ sét, chịu nhiệt, chịu biến dạng... nhưng nhìn chung tất cả các loại yêu cầu này vẫn phụ ở ba yếu tố chính, một là tỷ lệ các bon và sắt, hai là nhiệt độ tôi luyện, ba là tỷ lệ thành phần các hợp chất khác như, Mn, Cr, Ni, Mg. Quang Toàn nhớ lúc trước còn đi học, trong tiết môn kỹ thuật vật liệu có nhắc đến vấn đề này nhưng học xong rồi trả cho thầy chẳng nhớ gì cả, bây giờ mới thấy hối hận, thậm chí, sẽ đem vấn đề này nói với nhóm làm việc Thomas, cho mấy lão tìm ra tổ hợp loại thép tốt hơn.

Quay lại với khó khăn hiện tại, sau thêm vài lần tinh chỉnh để giảm bớt khối lượng không cần thiết, cuối cùng loại súng mới cũng hoàn thiện. Quang Toàn nhìn súng này chẳng biết phải miêu tả như thế nào. Chỉ đành lắc đầu thờ dài tiếc nuối kêu lão ưu tiên chế tạo, hẳn cần 3000 chiếc như vậy trong một tháng. Phan Thuận trấn đầy mồ hôi đáp ứng một cách không chắc chắn.

“Thần xin cố gắng hết sức” lão nói.

“Phải cố hoàn thành, nếu không trăm hời tội khanh, cho khanh tùy ý điều động cả nô lệ nếu cần” Quang Toàn lên tiếng, lão cũng chỉ còn cách gật đầu đáp ứng.

Phan Thuận tuy có trong tay cả vạn thợ thầy nhưng người biết tạo súng trên dưới chỉ ngàn người, đó là do mới đây lão tuyển thêm người dựng xưởng làm súng kíp theo mẫu châu Âu do Phạm Viễn trước đó mang về mới được quy mô đó, nhờ vậy ngàn người này cũng có kinh nghiệm tương đối trong việc tạo

súng, lão nhắm tính để tạo 3000 khẩu trong một tháng, tức mỗi ngày phải tạo được ít nhất một trăm khẩu, chia đều cho 1000 thợ, mỗi một người hoàn thành một khẩu trong mười ngày, làm súng trường này công đoạn khó nhất chính là tạo rãnh tuyến trong nòng, đòi hỏi phải cần đến thợ khéo mới làm được, những phần còn lại đều không khó, cứ để người khác thay thế, có thể điều động thêm hai ngàn người khỏe mạnh làm trợ thủ cho họ, ngàn thợ giỏi này chỉ chuyên tâm vào làm bộ phận khung tuyến. Mỗi một người có đầy đủ trợ thủ trong mười ngày tạo ra một khẩu súng hoàn thiện là điều có thể thực hiện.

“Không biết đạn này phải tạo bao nhiêu viên” Phan Thuận chợt nhớ đến, Quang Toàn không nói sẽ tạo ra bao nhiêu đạn, đạn này nhìn bề ngoài dễ làm đấy, nhưng thực tế không phải ai cũng làm được, đặc biệt là vỏ đạn, cần phải thật khéo léo tạo khuôn, sao cho đồng nhất.

“À... 150 viên cho mỗi khẩu súng như vậy, càng nhiều càng tốt” Quang Toàn không chắc chắn trả lời, hắn vốn dĩ cần 500 viên cho mỗi khẩu, nhưng nghĩ đến chắc Lạc Việt quân không thể mang nổi 500 viên nên nói một con số cầm chừng.

Phan Thuận lần này đứng được ra một chỗ như người mất hồn, một trăm năm mươi viên đạn cho mỗi khẩu súng, tương ứng cần đến 45 vạn viên đạn cho 3000 khẩu, lại chỉ sản xuất trong một tháng, trong khi đến lúc này trong tay vẫn chưa chính thức có khuôn đúc để sản xuất hàng loạt, lão xây xẩm mặt mày ngất xỉu ngay tại chỗ, Tinh Tinh phải châm cho lão mấy kim vào huyệt mới khiến lão hồi tỉnh, nếu lão biết ý định ban đầu của Quang Toàn là 500 viên cho mỗi khẩu thì không biết sẽ còn phản ứng như thế nào.

Nằm trên giường bệnh, tinh dậy sau cơn mê, Phan Thuận miệng luôn thều thào như người vô hồn “Hoàng Thượng! Không thể a! Không thể! Không thể!...”

“Tinh Tinh nàng nói hắn bị sao vậy?” Quang Toàn quan tâm hỏi.

“Ông ta bị ca làm cho sợ rồi, phải biết mỗi chiếc súng như vậy cần 150 viên đạn vậy 3000 chiếc cần bao nhiêu ca biết không? 45 vạn viên đạn đấy! Trong một tháng bắt ông ta làm 45 vạn viên đạn có lẽ ông ta lo lắng mà sắp điên rồi!”

Đến lúc này Quang Toàn cũng ngẩn người, ‘45 vạn?’ con số này đúng là quá lớn, chẳng trách ông ta phản ứng kịch liệt như vậy’ nhưng mà hắn cũng có nỗi khổ trong lòng, trận chiến với Gia Định là điều không thể tránh khỏi, mà cơ hội tốt nhất để xuất quân là vào Tết Nguyên Đán này, từ đây đến đó chỉ còn một tháng rưỡi, hắn cũng cực độ gấp gáp trong lòng.

Theo phán đoán, để giành được một chiến thắng trước quân Gia Định, yếu tố tiên quyết phải có chính là nhanh chóng và bất ngờ, nhanh chóng thì không nói rồi, nhưng bất ngờ, làm sao để bất ngờ, Quang Toàn muốn khởi động tấn công vào Tết Nguyên Đán để tạo bất ngờ, trong lúc đối phương đang ăn Tết, cũng là lúc lơ là phòng bị nhất hắn sẽ tấn công, thời gian từ đây đến đó không nhiều.

Nguyên nhân thứ hai để Quang Toàn phải gấp rút tấn công Gia Định càng sớm càng tốt đó chính là muốn gấp rút hướng dư luận trong nước đến một chiến thắng quân sự, mà quên đi chuyện giá lương thực tăng cao theo từng ngày, phải mất ít nhất sáu tháng nữa chuyến tàu chở lương thực đầu tiên của thương đoàn Thuận An mới về đến Đại Việt, thời gian quá lâu trong khi giá lương thực không ngừng tăng cấp số cộng theo từng ngày.

Nguyên nhân thứ ba, theo dự đoán, sau khi dẹp yên nội loạn, đến tháng ba năm sau tức vào mùa gió nồm, Nguyễn Ánh ắt hợp quân đánh Tây Sơn, đến lúc đó với lực lượng trong tay Quang Toàn chỉ có thể bị động chống trả, gió mùa như thần khí trợ thủy quân Gia Định, có thể bất ngờ đổ bộ quân vào bất kỳ chỗ nào trên bờ biển từ Quảng Ninh cho đến Tuy Hòa, trong tình thế đang thua kém về thủy quân, lẫn quân số hiện hữu của Tây Sơn ở các nơi nếu bị đối phương nắm rõ, Gia Định tất để điều đó hoàn toàn xảy ra, Quang Toàn chỉ còn nước gờ lưng chịu đựng, ‘thủ yếu thì phải tăng công để bù cho thủ’ tránh tình trạng đó buộc hắn phải tìm cách ra đòn trước để nắm thế chủ động, mà cơ hội thuận lợi nhất là ngay dịp lễ Tết Nguyên Đán này, trước khi bước vào mùa gió nồm.

Để đảm bảo cho một chiến thắng, Quang Toàn cần đến một loại vũ khí ưu việt, nhưng xem ra là không hề thuận lợi chút nào rồi, có súng mà không đủ đạn cũng như không.

“Hoàng Thượng! Phải cho Hồ Đồng giúp thân, mới may ra còn có chút ít hi vọng” Phan Thuận sau một lúc bình tĩnh, liền lên tiếng.

Theo lão đúc vỏ đạn đồng cần sự khéo léo cao trong làm khuôn, trình độ và kinh nghiệm là hai yếu tố hàng đầu buộc phải có ở một người thợ đúc đồng, lão xem đi xét lại, cả nước chỉ có đám thợ đúc tiền dưới tay Hồ Đồng là có đủ yêu cầu này thôi.

Quang Toàn ngẫm nghĩ chút đã hiểu được nguyên do trong đó, thấy ý kiến này là hợp lý nhất liền đồng ý, sai Hồ Đồng hiệp trợ với Phan Thuận cả hai cùng hợp tác làm việc. Hi vọng có thể tạo ra kết quả tốt nhất từ bộ đôi này. (Hồ Đồng chủ quản việc đúc tiền xuất hiện ở chương bốn)

“Lựu Đạn trong kho còn được bao nhiêu?” Quang Toàn hỏi Phan Thuận

“Còn non chín vạn chiếc!” Phan Thuận trả lời.

Quang Toàn không biết từng đó có đủ không, theo cảm nhận của hắn là còn hơi ít, nhưng lúc này để làm đã không còn kịp, lựu đạn trong kho hiện tại nhồi toàn thuốc nổ đen, sức nổ không quá lớn, nhưng y dự đoán, chúng sẽ đóng vai trò quyết định trong trận chiến này.

“Không biết loại súng này tên gọi là gì?” Phan Thuận thấy Quang Toàn có vẻ không vui liền đổi chủ đề song lão chỉ nhận được một cái tên vô cùng khó nghe.

“Gân Gà” Quang Toàn nói lên hai chữ chẳng đầu chẳng đuôi rồi bỏ đi, để lại cái ngơ ngác của Phan Thuận.

Súng trường Gân Gà:

Xuất xứ: Đại Việt

Moden: Gan Ga 1795

Loại: rãnh xoáy bắn phát một

Tổng chiều dài tính cả lưỡi lê: 1427 mm

Tổng cân nặng: 9,2 kg (điểm yếu)

Cỡ đạn: 6 mm

Ổ đạn: không có

Kính ngắm quang học: không có

Thước ngắm cơ học: 150m

Tầm bắn tối đa: 500 m

Tầm sát thương hiệu quả: 210 m

Tầm chính xác thực tế: 100 m

Tốc độ bắn lý thuyết: 12 phát/phút

Tốc độ bắn thực tế (được dùng): 5 phát/phút (liên tục sử dụng 5 phút) (điểm yếu)

Chú ý: tuổi thọ 550 lần khai hỏa khi có làm nguội nhanh bằng nước

Miêu tả chung: súng trường nạp sau, có kim hỏa, nòng súng có rãnh xoáy, không có ổ đạn, dùng loại đạn có vỏ bằng đồng, đầu đạn hình trụ.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Kỵ Binh

Thời gian quá gấp gáp, súng Gan Ga 1795 làm ra mỗi ngày đều đưa thẳng đến doanh trại của tân quân.

Quang Toàn cho tân quân Lạc Việt dần thay đổi súng mới để họ luyện tập, những súng cũ lại đem đến cho Vũ Văn Dũng, súng mới quá nặng nề, khiến cho việc cầm tay chiến đấu lâu dài trở thành một hạn chế lớn khi trang bị cho bộ binh, Quang Toàn nghĩ đến việc dùng đến voi, và ngựa làm đặt giá súng, nhưng ngựa không phải binh lính nào cũng có thể cưỡi được, Quang Toàn vừa lấy 500 kỵ binh từ Lý Văn Bưu nhập vào Lạc Việt quân, sai Phan Thuận cho lắp trên mỗi yên ngựa một giá súng giúp kỵ binh thực hiện xạ kích ngay trên lưng ngựa.

Nhưng giá súng trên lưng ngựa chỉ có thể giúp kỵ binh treo vũ khí chứ không giúp họ vừa xạ kích vừa chạy, đầu tiên là do kỹ năng của người ngồi trên ngựa còn hạn chế, việc hai tay buông dây cương lúc ngựa đang phi nước kiệu không phải ai cũng làm được, sau lại do mức độ chính xác không cao khi khai hỏa trong tư thế ấy. Quang Toàn đành để họ tập luyện chiến đấu theo lối du kích kỵ, chia ra từng tiểu đội kỵ binh, bắn sau đó chạy chuyển vị trí rồi lại bắn, nhóm này yểm trợ nhóm kia, lúc chạy mà bị đối phương đuổi theo thì dùng lựu đạn để ném. Tiểu đoàn trưởng chỉ huy kỵ binh tên là Vũ Văn Thành tỏ ra rất thích thú với kiểu chiến đấu mới này, trong khi có một số người tự hỏi trong lòng, ‘cách này có phải rất bỉ ổi không?’

Lại nói tân quân Lạc Việt, hiện tại có tất cả 2500 người được chia ra làm năm tiểu đoàn, trước đây lúc mới thành lập, Trần Quách Tĩnh là tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 101 và Dương Thiếc là tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 103, sau khi hai người này đi nhận chức mới Phan Văn Lân liền đem Đỗ Quốc từ tiểu đoàn 104 sang làm tiểu đoàn trưởng 101, Hữu Nam vẫn là tiểu đoàn trưởng 102, Lê Văn An, một chiến sỹ có thành tích huấn luyện giỏi của tân quân được cất nhắc làm tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 103, ở tiểu đoàn 104, Quang Toàn đem Trần Danh Tuấn vào thử thách ở đây, y trước là tay kiếm giỏi, lúc theo sứ đoàn sang Tây, dùng kiếm của mình đánh bại các tay kiếm Châu Âu giúp dương danh Đại Việt ra bên ngoài, được Trần Văn Kỷ đặc biệt thưởng thức, ra sức tiến cử, thật ra Trần Danh Tuấn trước khi thành danh vốn là thân binh của Trần Quang Diệu rồi.

Quang Toàn bằng nhiều lý do, lấy đi của Trần Quang Diệu gần hết binh quyền, từ hai vạn người xuống còn chưa đến tám ngàn quân, tuy ông ta không ý kiến gì nhưng hẳn vẫn thấy áy náy, hơn nữa trong Lạc Việt quân có không ít người vốn là thuộc hạ đặc ý của các tướng lĩnh Tây Sơn, vì tân quân vốn là tập hợp các cá nhân xuất sắc đến từ nhiều doanh khác nhau, nổi lên như một thể lực thân tín của Hoàng Đế trong tương lai, đa số đều nhận định Quang Toàn đang sửa soạn cho việc xây dựng trung quân, không thể nghi ngờ, các tướng lĩnh Đại Việt trong tương lai chắc chắn sẽ trưởng thành từ đây, một vị trí thân tín trong đó là điều đáng được dành giật, nhưng người của Trần Quang Diệu dường như không có, việc để Trần Danh Tuấn vào tiểu đoàn 104

cũng vì một phần do nguyên nhân này, cân bằng quyền lực lúc nào cũng đáng được lưu tâm.

Riêng kỵ binh sau khi được sát nhập vào tân quân, gọi là tiểu đoàn kỵ binh số 201, tên Vũ Văn Thành gian xảo kia, Quang Toàn cũng đào từ Lý Văn Bưu ra, bố trí cho đám người mới này xong, hắn vẫn thấy có điều gì chưa ổn lắm, chợt nhớ đến một binh chủng quan trọng không thể thiếu trong thời đại này, Tượng Binh!

Để Bùi Thị Xuân gom góp voi chiến và quân tượng ưu tú, Quang Toàn chọn lấy 250 con, sắp xếp trên mỗi voi hai giá súng, giao cho tiểu đoàn 104, mỗi voi xếp hai xạ thủ. Vì lượng voi có hạn nên Quang Toàn chỉ đủ sắp xếp cho một tiểu đoàn, ba tiểu đoàn còn lại đành phải làm bộ binh hạng nặng bất đắc dĩ. Sau đó cho Lạc Việt Quân bí mật xuất phát thẳng hướng đồn Ninh Hòa, Nguyễn Văn Lộc mang theo pháo binh cùng tiến.

Bố trí xong hết thấy ngày 16 tháng 12 năm 1795 (Al) Quang Toàn xuất phát cùng thủy binh Nguyễn Văn Tuyết từ cảng Thuận An đến Hòn Lớn sau đó tiến đến đồn Ninh Hòa. Tại đây Võ Văn Dũng và Vũ Đình Tú đem gươm ra chịu tội, Quang Toàn nói.

“Tướng dẫn binh sa trường lâu ngày mà phạm vào tội như vậy quả đáng chém, Nhưng thắng thua cũng là chuyện bình thường của nhà binh, huống chi đang trong chiến trận kỵ việc chém soái, tạm thời giữ mạng hai người lại, chờ sau trận chiến lại xử tội cũng không muộn” Quang Toàn rạch ròi nói.

Sau đó Quang Toàn cử thám báo (trình sát) xuất phát dò đường, phong Võ Văn Dũng làm tá quân lĩnh binh sáu ngàn người, để Vũ Đình Tú làm hữu quân lĩnh binh sáu ngàn người, Phạm Văn Diêm làm hậu quân dẫn binh 6000, Phan Văn Lân làm tiền quân suất lĩnh 6000 người, Quang Toàn trấn giữ trung quân, nhưng cờ hiệu lại lấy danh nghĩa của Nguyễn Văn Lộc, gồm quân cận vệ 500 người, pháo binh và Lạc Việt quân. Bùi Thị Xuân lo việc hậu cần quân bị. Đặng Xuân Bảo và Nguyễn Văn Tuyết đem thủy quân ra đóng ở ngoài khơi Cam Ranh nhằm trợ chiến. Trong tá quân, hữu quân, và tiền quân, có sự xuất hiện của binh chủng mới, lính súng kíp kiểu âu, vừa được gấp rút huấn luyện hơn hai tháng, chiếm gần một nửa quân số.

Ngày 24 tháng 12 năm 1795 Quang Toàn lệnh Phan Văn Lân suất lĩnh tiền quân đi trước, hắn dẫn toàn quân đi sau, thẳng hướng thành Diên Khánh.

Thành Diên Khánh chứa bốn vạn quân tinh nhuệ của Gia Định, trên tường thành có gần ngàn pháo đạn lớn nhỏ, một nửa số đó lấy từ cuộc rút chạy của Võ Văn Dũng, giữ thành có tá quân Lê Văn Duyệt, Tiền quân Nguyễn Văn Thành làm chỉ huy, tường thành bằng đá cao bốn mét, phía trước thành có hào bảo vệ, lương thực đủ dùng cả năm, là nơi dễ thủ khó công, Trần Quang Diệu và Võ Văn Dũng từng ném không ít quả đá ngòi này đây. Chính Quang Toàn cũng không lấy gì nắm chắc hạ được thành này, nhưng nếu hạ được nó, đường đến Gia Định không còn quá khó.

Dưới chân thành Diên Khánh, Lê Văn Duyệt và Nguyễn Văn Thành cho quân dàn trận chờ Quang Toàn đến, Phan Văn Lân thấy quân địch đông không dám sơ suất, liền giảm tốc độ hành quân, chờ đợi quân phía sau đến.

“Bên địch có bao nhiêu binh quân, bố trí ra sao” Quang Toàn hỏi

“Địch quân ba vạn ra ứng chiến với chúng ta, tướng xuất thành là Lê Văn Duyệt, bên cánh phải có năm mươi voi chiến, bộ binh dùng hỏa thương tám ngàn, bên cánh phải có 100 xa pháo, kỵ binh hai ngàn xếp phía sau, còn lại là xếp ở trung quân mâu binh xếp trước, hỏa thương binh xếp sau cùng là cung tiễn thủ hai vạn người, trung quân là nơi mạnh nhất của địch.” Phan Văn Lân báo lại.

Quang Toàn nghe xong liền méo mặt, hắn quên mất là mình đang ở cuối thế kỷ 18 đầu thế kỷ 19, hai bên dàn quân chờ đánh trận, trận chiến theo kiểu thi quân thí tướng, bên nào kiên trì được đến cuối cùng coi như thắng, chứ không phải lối đánh đột kích như chiến tranh sau này. Rất không may ở trường quân sự thế giới trước, hắn không được dạy về loại chiến thuật này, với lại do thói quen không muốn đánh đấm theo kiểu giết địch một ngàn bị thương tám trăm nên nhất thời hắn chưa biết phải ra lệnh như thế nào cho phải, phải mất một hồi lâu Quang Toàn mới ra được mệnh lệnh đầu tiên.

“Tả quân bên phải, hữu quân bên trái, Pháo dàn trước trận, bộ binh Lạc Việt quân đứng phía sau bảo vệ pháo, Tượng binh đứng trước tả quân, kỵ binh đứng sau hữu quân, tiền quân tiến lên trước mười bước làm nghi binh, hậu quân làm dự bị chia bốn tốp dàn ngang chờ lệnh. Tất cả vào vị trí, chờ lệnh tấn công” Quang Toàn ra lệnh lĩnh thông tin tỏa ra đi báo với các nơi.

“Tả quân đợi lệnh, hữu quân đợi lệnh, tiền quân, hậu quân đợi lệnh, Lạc Việt quân đợi lệnh, Pháo quân đợi lệnh!” tất cả các vị trí sau khi sắp xếp liền báo về đã sẵn sàng.

“Xa pháo hướng thẳng quân địch bắn liên tục không nghỉ, hữu quân lui về sau năm mươi bước ra ngoài tầm đạn pháo địch” Quang Toàn ra lệnh.

“Bùm. ðùng!”

Quang Toàn phát hiện ra điểm yếu trong cách bố trí pháo của Lê Văn Duyệt nên ra lệnh hữu quân lui phía sau, lại lệnh pháo bắn không ngừng nghỉ nhằm ép Lê Văn Duyệt tấn công trước. Như vậy Quang Toàn sẽ có lợi thế hơn. Với lại hắn cũng không quá rành rẽ về cách điều binh bố trận của loại hình chiến thuật thời đại này, chỉ đánh theo kiểu truyền thống, tiền pháo hậu xung mà ra lệnh.

Vì nòng pháo không đủ chuẩn về chất lượng thép, pháo binh vẫn phải dùng thuốc nổ đen để nhồi. Đạn pháo liên tục bắn ra khói đen trở nên mịt mù, Lê Văn Duyệt cũng cho pháo đáp trả nhưng vì hữu quân Phú Xuân đã lui ra sau nên không mấy hiệu quả.

Pháo của Nguyễn Văn Lộc chi phối cả ba cánh quân của Lê Văn Duyệt liên tục xạ kích vào đội hình mãi không có dấu hiệu dừng lại, thương vong cũng vì đó mà tăng lên, chỉ sau hai khắc (30p) ước chừng đã có năm trăm lính Gia Định chết vì pháo kích. Pháo thời đại này vẫn dùng đạn cầu đặc, lúc bắn ra đẩy viên đạn đi thẳng hướng vào trận địa đối phương rồi lăn lông lốc vài vòng và nằm im, chẳng có hiện tượng nổ bùm như loại đạn nổ sau này, nên đạn bắn thì nhiều, nổ thì to, khói bụi mịt mù nhưng khả năng sát thương không lớn, chủ yếu vẫn là để hù dọa tin thần binh sĩ đối phương, đạn đặc không nổ, phạm vi sát thương kém nhược, nhưng nếu binh lính trực tiếp trúng đạn chỉ có nước thành thịt nhão, sẽ cảm thấy như thế nào khi người bên cạnh vừa đứng xếp hàng với mình nay thành đồng nát thịt lẫn lộn, chỉ có binh sỹ trong cuộc mới hiểu, nó làm cho người ta run rẩy bầy, mất sức chiến đấu như thế nào, khả năng trúng đạn trực tiếp là rất thấp nhưng suốt thời gian pháo kích lúc nào cũng trong trạng thái lo sợ, tinh thần cực độ tiêu hao.

“Cứ để đối phương bắn gât như thế này mà không đáp trả, sẽ ảnh hưởng lớn đến sỹ khí, pháo binh của ta đâu? Cho đáp trả mạnh vào, bắn cho chúng ngòm luôn đi!” Lê Văn Duyệt ra lệnh.

“Chúng ta bắn không đến! Xin tướng quân cho pháo đối hướng tấn công!”

“Ngu ngốc! Bây giờ đối trận địa còn kịp sao? Vô dụng, toàn là đồ bỏ đi cả, dặn kỵ binh sẵn sàng đi, tập kích thăm dò cánh trái của chúng”

Lê Văn Duyệt trở nên ngày càng sốt ruột. Lệnh cho kỵ binh chuẩn bị tấn công. Thấy kỵ binh đối phương có dị động, Quang Toản lệnh để bộ binh cầm súng xếp thành đội hình ô vuông sẵn, lệnh bộ binh Lạc Việt quân đang ở bên cạnh xa pháo chuyển sang tư thế quỳ bắn, phòng ngừa đối phương bỏ qua mục tiêu hai cánh mà đánh vào pháo binh.

Võ Văn Dũng và Vũ Đình Tú và các tướng lĩnh khác thấy Lạc Việt quân quỳ xuống chìa súng ra phía trước trông thấy lạ, nhưng không thể rời vị trí nên chẳng thể đến bên Quang Toản để hỏi thăm được, đành kim nén tò mò mà chờ đợi.

“Các ông nói có phải chúng sợ quá mà quỳ xuống không?” một viên quan tham tá bên cạnh Lê Văn Duyệt chỉ trỏ mà nói làm cả đám tướng sỹ xung quanh cười sang sảng.

“Ha.. ha.. ha.. ha.”

Quả nhiên hai ngàn kỵ binh của Lê Văn Duyệt tiến lên ý đồ từ cánh trái đánh vào, đầu tiên gặp phải pháo kích buộc chúng phải chạy vòng tấn công phía sườn cánh quân phía trái đang lộ ra sơ hở, nào ngờ tại đây có hai khối vuông súng kíp chờ sẵn, súng bắn, lựu đạn được ném ra, gây thiệt hại nặng cho toán kỵ binh quân Lê Văn Duyệt, thêm kỵ binh Lạc Việt quân nổi đuôi chạy vòng cung phía ngoài, xạ kích vào đám đông kỵ binh đối phương, rồi lại chạy theo kiểu du kích.

“Chúng làm gì kia! Đám đạo tặc Tây Sơn biết dùng trận pháp từ khi nào?” Lê Văn Duyệt nhìn thấy quân Tây Sơn biến đổi trận hình, không nhận được mà thốt lên.

“Cái này giống cái như cơ đội Oliver vẫn thường nhắc đến, trận hình vuông” một quan tá trả lời.

“Đám Tây Dương ấy cũng biết dùng trận pháp! Sao chưa bao giờ nghe qua?” Lê Văn Duyệt thắc mắc nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu từ viên tham tá.

“Chỉ là cách sắp xếp đội hình cho linh hòa thương, chúng như con nhím vậy, không linh động lúc giáp mặt đối địch, nhưng bây giờ đúng là rất có hiệu quả, xem ra chủ tướng địch rất giỏi ứng biến.” Viên tham tá nhận xét.

“Hừ..! Nếu ta có trong tay một đám cung kỵ, liền chẳng sợ bọn nó, cái ngữ ấy chỉ cần một đội cung kỵ thôi liền tàn phế, chi tiếc kỵ binh của ta chỉ dùng được đao, không thiện dùng cung.” Lê Văn Duyệt không hổ là lão tướng sa trường lần đầu đã nhìn ngay ra được ưu nhược điểm của quân Phú Xuân, chỉ hận dù biết cũng không thể phá.

“Tướng quân cho quân mang khiên chắn tiến lên mở đường xông thẳng vào một chỗ liền phá được quân ấy, cần gì đến cung kỵ?”

“Ta cho quân mang khiên chắn tiến lên, bọn chúng cũng sẽ xuất binh, trong hỗn chiến, kỵ binh của ta còn có tác dụng rầm rữ nữa sao?”

Lê Văn Duyệt nói rất đúng, thử hỏi sức mạnh của kỵ binh nằm ở chỗ nào? Ưu thế là gì? Chính là nằm ở chữ kỵ, dùng đà tiến của ngựa, sức tì đè mà cán lướt đột phá, sự xung phong tốc độ cao của kỵ binh tạo nên tầng tầng lớp lớp từng con sóng xung kích, như mũi mâu đâm thẳng vào đội hình đối thủ, chia cắt quân địch, nổi nôm na, kỵ binh như những chiếc xe ủi trên chiến trường, nếu như kỵ binh mất đi ưu thế về cán lướt và quán tính của tốc độ, sa lầy vào hỗn chiến thì coi như xong, khi đó kỵ binh chỉ được xem là bộ binh cưỡi ngựa mà thôi, vướng víu, mất đi ưu thế, đồng nghĩa với việc lộ ra nhược điểm, chiến đấu trong điều kiện như vậy sao linh hoạt bằng bộ binh đang đứng bởi chính bàn chân mình trên đất.

Bởi vậy, trong chiến tranh lực lượng hỗn chiến bao giờ cũng là bộ binh, kỵ binh thường được dùng trong các việc như, do thám, vu hồi, dẫn dụ, bọc hậu, hộ tống, đột kích mở đường, chủ yếu vẫn dùng vào thời điểm khai chiến và hậu chiến, xây dựng được kỵ binh rất khó, cực hao tổn tiền của và thời gian, chẳng ai dại dột sử dụng chúng để hỗn chiến cả, trừ khi gặp phải chủ soái quá ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Nước Lạc Việt Ở Thế Giới Mới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.